அபிதானகோசம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சீகாழி கண்ணுடைய வள்ளல்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஒழிவிலொடுக்கம்

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

இயற்றிய உரையுடன்

திருவருட்பிரகாசவள்ளலார் என்னும்

சிதம்பரம். இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

சிறப்புப் பாயிர உரையுடனும்,

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1930

விலை ரூபா $1\frac{1}{2}$

நூலினுட்பிரிவு

விஷயம்	பக்கம்
சிறப்புப்பாயிர உரை	4
காப்புச் செய்யுள்கள்	29
...வ,நாகமப் பொதுவிலுபதேசம்	30
...நிபாதத் துத்தமமொழிவு	129
...நக் கழற்றி	173
...யைக் கழற்றி	217
சரியைக் கழற்றி	244
விரத்தி விளக்கம்	266
துறவு	290
...0 அவத்தைத் தன்மை	332
...1 வாதனைமாண்டார் தன்மை	403
12 நிலையியல்பு	419
...3 உரை ஆசிரியர் கூற்று	451
...ரங்களின் பெயர்முறைச் செய்யுட் ...டாகை	451
பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி	453

உ

சிவமயம்

ஒழிவிலொடுக்கம்

சிறப்புப்பாயிர வுரை.

ல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் [வள்
ன்மலர்த் தாடலைமேல் வைத்துரைத்தான்
விலடுக் குந்தேனை யன்பரெலா முண்ண
ழிவி லொடுக்கநூ லோர்ந்து.

(இதன்பொருள்)

ச்செய்யுள் கருதிற்றியாதோ வெனின், இந்நூன்
ந்த ஆசிரியர் பெயர் முதலியவற்றைக் குறித்து நிற்ற
சிறப்புப்பாயிர வொழுக்கமுணர்த்தல் கருதிற்றென்க.

“வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் வள்
ன் மலர்த்தா டலைமேல் வைத்து”—வள்ளலார் என்னுந்
நப்பெயருடையவர் ஞானாசாரிய ரிருபராகிச் சமயவாதி
ர் தருக்கச்செருக்குகள் பிற்பட்டொழியப் பேரருணெறி
ல் வெற்றிகொண்டு சீகாழி யென்னுந் திருநகர்க்கண்
ப்நெறி விளங்க வீற்றிருந்தருளிய திருஞானசம்
நப் பிள்ளையாரது வள்ளற்றன்மையுடைய மலர்போலுந்
டிகளைத் தமது நன்முடிக்கண் ஓர் பொன்முடியாக
ன் து,

"ஓர்ந்து உள்ளத் தழிவிலடுக்குந் தேனை யன்ப
மூண்ண வொழிவிலொடுக்க நூலுரைத்தான்"—
வடிகளின் அருட்டுணையால் தத்துவங்களனைத்து
மென்றோர்ந்து உணர்ந்து அவற்றைக் கடந்து தற்
யோடு திருவருட் காட்சியுஞ் செய்து அங்ஙனம் வ
யான் அசைந்தெழும் போதம் தோற்றாது அதனை அ
வரு ளொளியின் அடக்கி ஆண்டு மேன்மேலும் எழா
சிவானந்தத் தேனைத் தாம் அநுபவஞ் செய்தவாறு
கண் அன்புள்ள பக்குவருஞ் செய்தற்பொருட்டு அச்
னந்தாநுபவ அந்தரங்கமெல்லாம் வெளிப்பட்டு வி
ஒழிவிலொடுக்கமென்று ஓர் உபதேச முறையை யு
தருளினார் என்பது பொருள்.

வள்ளல் என்னும் பெயர் ஆசிரியர்க்குத் தாம் மு
இருந்த கிரியாசாரிய நிலைக்கண் அவ்வாசாரிய மரப
வழித்தாய் வந்த காரண அபிடேகச் சிறப்புப் பெயரென்
அல்லதூஉம் பின்னர் ஞானாசாரிய நிலைக்கண் தமதரு
ஞானநோக்கான் இயைந்த கண்ணுடைய என்னுங் கார
விசேடண மேற்கொண்டு நின்ற இவ்வள்ளல் என்னும் பெ
யர் ஈண்டு அவ்விசேடணம் இசையெச்ச நிலையினி
நின்றதெனினு மமையுமென்க. இஃது வினை பண்பு
லிய அடுத்த தொகைநிலைச் சொற்றொடராகாது தொ
நிலையாய்த் தனைத்தொடர் பயனிலை அண்மைப்பெ
ஞுணர்ச்சியின்றி இடையிட்டுநிற்கத்தான் செய்யுண் மு

கண் தனித்திருந்தமையின் ஆற்றலின்றாலோ வெனின், அற்றன்று; கொடை மடங் குறித்த குணங் காரணமாக வந்த இவ்வள்ளல் என்னும் பெயர் தன் உறுப்புகளுட் கொடை குணம் புகழ் அழகு வளமென்னும் நல்வகை நுறித்த பல்பொருட் பகுதியான வண்மையென்னு முதலுறுப்பான் ஆசிரியர்க் குளவாய அக்கொடை முதலிய அருட் குணங்களைக் குறிப்பிற் புலப்படவிரித்தலின் பொருளாற்றலுண்டென்க. அல்லதூஉம் இப்பெயர் உயர்பொருட்கிடனாயுடனிலைக்கூட்டாய் ஒரு நெறியசைத்தா யோரினந்தழுவிப் பல்வகைக் குறிப்பிற் படர்ந்து முற்றியைபு வண்ணப் பெருஞ்சொல்லாகநிற்றலின் சொல்லாற்றலுமுண்டென்க.

ஆயின் இவ்வாசிரியர் பெயர் இச்செய்யுளின் இடைகடைகளின் ஒன்றில் நிறுத்தாது முதலடி முதற்சீர் எதுகைத்தொடைக்கண் நிறுத்ததிற் குறித்தது யாதோவெனின், ஒன்றிரண்டெனக்கொண்டு உறுமறை யாகம நன்றிரு முடிபின் நடுநிலை நடாஅய்ப் பலம்பெறு தத்துவ நியதியிற் போந்து உண்மலந்தெறு மறிஞர் வாழ்த்திப் பரவும் ஆசிரியர் சன்மார்க்க முதலிய மார்க்க நான்கனுள் தலைமையிற் றலைமையாய உத்தம சன்மார்க்கத்தினரென்பது குறித்ததென்க. இங்ஙனம் உத்தம சன்மார்க்கத்தினர் என்பதை ஆசிரியர் கூறிய “இது வென்றதெல்லாம் பொய்யென்றா”னென்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க. இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

குருராயன் என்பது திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார்க் குச் சிறப்பிற் சிறப்பாய காரணப்பெயராய் நின்று, ஓதி யுணர்ந்து பன்னாட் பல சாதனங்களின் முயன்று முயன்று ஆசாரியத் தன்மை ஒருவாறு அரிதிற் கிடைப்பப் பெற் றும் ஓரோர் காலங்களில் அவத்தை வயப்பட்டு மயங்கும் மற்றையாசாரியர் போலாது ஓதாமல் வேதாகமாதிகளை முற்று முணர்ந்து இறைப்போதும் ஓர் சாதனங்களின் முயன்றதின்றி ஞானாசாரிய அருளிலக்கணங்க ளனைத்தும் தாமே தம்பால் நிரம்பி நிற்ப அமர்ந்தன ரென்பதூஉம், ஓதி யுணர்ந்த அவ்வாசாரியர்க்கெல்லாம் அவரவ ரறிவின் கண் அருளுருவாய் நின் றறிவித்தும் ஆசாரிய வுருவாய் வெளிநின் றநுக்கிரகித்தும் நின்றன ரென்பதூஉம், திரு நோக்கஞ் செய்தல் முதலிய அறுவகைத் தீக்கையானுமின் றித் தமது திருவுருவைக் காண்டல் நினைத்தல் மாத்தி ரையே பக்குவரல்லாரும் பக்குவராய்ப் பயன்பெற நின்ற திருவருட்பெருமைய ரென்பதூஉங் குறித்ததென் றுணர்க. இங்ஙனம் ஓதாமல் வேதாகமாதி யுணர்ந்தமை முதலிய வற்றை ஆசிரியர் கூறிய "தன்மையு முன்னிலையு" மென் னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க.

அல்லதூஉம், குருராயன் என்பது வாதுவென்ற சம்பந் தன் என்பதற்குமேல் நிறகவைத்த விதப்புக் குறிப்பாற் பிள்ளையார் இவ் வவதாரத்தின்மேனின்ற வவதாரத்தினுங் குமாரசற்குருவாய் அரனார்க்கும் அகத்தியனார்க்கும் உப

தேசித்தருளிய ஆசாரியத் தலைமையுங் குறித்ததெனக் கொள்க.

அருணகிரிநாதர்

தென்ன வனங்கனஞ் சூழ்காத் திரிநக சூலகரத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வமுன்பின்
றென்ன வனங்கநன் னீற்றூற் றிருத்திய தென்னவின்னந்
தென்ன வனங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே.

என்றதனாற் பிள்ளையார் இவ்வவதாரத்திற்கு மேனின்ற அவதாரத்தில் குமார சற்குருவென்பது காண்க.

கல்லாடம்

"உழன்மதிற் சுட்ட தழனகைப் பெருமான்
வணங்கிநின் றேத்தக் குருமொழி வைத்தோய்
குறுமுனி தேற நெடுமறை விரித்தோய்."

சித்தியார்

"அருமறையா கமமங்க மருங்கலைநூ றெரிந்த
வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாங் குருளை"

என்பவைகளா லரனுர்க்கும் அகத்தியனுர்க்கும் உபதேசித்த ஆசாரியத் தலைமையை யுணர்க.

ஆயின் குருவேந்தன் என்னுது குருராயன் என்றது எது குறித்தற்கோவெனின், நான்கன் வேற்றுமையா னடுத்து மிக்குயர் நெறிப்பொருண்மையின்வந்த காரகச் சிறப் பொருதலைத் தொடர்மொழிப் பெயராய இக்குருராயன் என்பதன்கட் குருவென்பதன் முதனிலை எழுத்துத் தமிழியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகியும் ராயன் என்ப

தன் முதனிலை யெழுத்துத் தமிழியல் விதியின்றி ஆரிய வியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகியும் வந்து இருவகை யியலுங் கோடலின் இதனைத் தம்பெயராகவுடைய பிள்ளை யாருந் தமிழ்நூல் வடநூலென்னு மிருவகை நூற்கு முரி யாரென்பது குறித்தற்கென்க. ஆசிரியர் "மறைப்புலவன் றமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந்த" னென்றதனு லிருவகை நூற்கு முரியாரென்பது காண்க வென்க. அல்லதூஉம், பொருள் வேறுபடாது சிறிதே வடிவு வேறுபட்டு நின்று குருராயனென்பது தன்னை உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்கு இலைமறை காய்போல் ஜா வென்னும் உயிர்மெய்யோடிரு ந்த தன் முன்வடிவம் உட்கொண்டு விளங்கக்காட்டி நிற் கின்றதாகலின் இதனையுடைய பிள்ளையாருந் தமது கட வுட்டன்மை வேறுபடாது உத்தம புருட வுருவங்கொண்டு நின்ற தம்மை அன்பான் உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்குக் குமாரசற்குருவென்னும் பெயர்கொண்டு அளவிகந்த சூரிய ருதயம்போன்று ஒளிவீசுந் தம்முன்னுருவாய தெய்வத்திரு வுரு உட்கொண்டு விளங்கக்காட்டி நின்றனரென்று குறித் தற் கென்பதுமாமென்க.

ஆளுடையபிள்ளையார் புராணம்

மறையவர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப்
பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித்
துறைபெறு மணியே சுருதியி னொளியே வெளியேவந்
திறையவ னுமையா ளுடனரு டரவெய் தினையென்பார்.

என்று மூவாண்டிற் பிள்ளையார் திருவருள் வடிவைக் கண்டு சீகாழி யுள்ளார் வியந்து கூறியவாறாய இச்செய்யுளால் உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்குத் தம் மூன்னுருவைக் காட்டி நின்றனரென்பது காண்க வென்க.

இனி இன்றியமையாக் காட்டுளதேற் காட்டுவதன்றி மற்றைய விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

அல்லதூஉம், குரு என்பதன் ஈற்றுயிர் மெய்யோடு ராயனென்பதின் முதலுயிர் மெய் புணராப் புணர்க்கையாய் நின்றதாகலின் இங்ஙனம் ஆனந்தவடிவராகிய பிள்ளையாரும் தாங்கொண்டருளிய மானிடத்திருவுருவோடு புணராப் புணர்க்கையாய் நின்றனரெனக் குறித்தற்கென்பதுமாமென்க.

அல்லதூஉம், குறிலிணைக்கெதிர் நெடில் குறி லெண்ணீடாக நிற்பவும் ஈற்றின் அவ்வெண்ணீடின்றி யொற்று நிற்பவுந் தொடர்ந்த மொழியாகலிற் பிள்ளையாரும் பக்குவர்க்கு மறைப் பொருளாயும், அதிபக்குவர்க்கு அநுபவப் பொருளாயும் நின்றனரென்று குறித்தற்கென்பது மாமென்க. இங்ஙனங் குருராயன் என்பதிற் குவ்வென்பது இருள், ருவ்வென்பது அருள், ராயனென்பது விளங்கச் செய்கின்றோன் பொருளாம். இதனால் குவ்வென்னும் அசுத்தாவத்தையில்நின்றோரை ருவ்வென்னுஞ் சுத்தாவத்தையில் தாம் நின்றவண்ண நிறுத்துகின்றோர் குருவாவர். இச்சுத்தாவத்

தைக்கு ஆதாரனுகியும் அதீதனுகியும்விளங்கி இவ்வவத்தை யினின்றும் அக்குருவாயினேர் தாழாதவண்ணம் அருள் செய்து நின்று அதீதப்படுத்துகின்ருேன்" ராயனுவான். ஆகலின் இதனுனு முணர்க வென்க.

எழுத்தாதிப் பல்வகைக் குறிப்பிற் பொருணெறிப் பற்றிநின்ற நோக்கம் செறிவு நுட்பம் இங்கிதம் இன்பம் கம்பீரஞ் சிறப்பு உறுதி முதலிய நற்குணந் தழீஇய சொற் புணர் ஈதென்றே ஆசிரியரும் "சரிதாதி நான்கினுக்கு" மென்னும் திருவெண்பாவி னிடைக்கண் குருராயனென்று இதன் பெருமை தோன்ற வைத்தனரென்க. இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

வாதுவேன்ற சம்பந்த னென்பதிற் பொதுவாேன வாதுவென்ற என்றது என்குறித்தோவெனின், எண் வகைக்குன்றத் தெண்ணுயிரவராய பாயுடுக்கைப்பறிதலைச் சமணர்கள் ஒருங்கே கூடித் தென்மதுரைக்கண், செந் தமிழ்ப் பாண்டியனை முன்னிட்டுச் செருக்காற்செய்த சுர வாதம் அனல்வாதம் புனல்வாதங்கள் பிற்படத் திருநீற்ரு னுந் திருவாக்கானும் வென்று திறல்கொண்டமை யன்றி யும் பரசமயகோளரியென்று தானே யொலித்த திருச்சின் னத்தின் தெய்வப்பேரொலி கேட்டு உளம்பொருது எதி ரிட்டு மறித்த போதமங்கைப் புத்தநந்தியின் பொய்த்தருக் கமும் புழுத்தலையும் பொடிபட்டழியவும் பின்னர் உள்ளது போன்று இல்லதைப்பற்றிச் சாக்கியக் குழுவுட்டலைவனுய

சாரிப்பத்தன் சிற்சில வஞ்சயாற் செய்த சமயவாதந் தலை தடுமாறவுஞ் செந்தமிழ்வேதத் திருமுறைதாங்கி மேம்படும் அறிஞரான் வெற்றி கொண்டமையும் திருவோத்தூரின் கண் அரனுக் கிடுபனை யாண்பனை யாயிற்றே யென்று அச்தியாடிய அமணக்குழூஉக்களின் வாய்வாதங்கள் மண் பட்டொழியத் தாம் திருவாய்மலர்ந்த திருக்கடைக்காப் புள் ஓர் மொழியானே அவ்வாண்பனை பெண்பனையாகச் செய்து விறல்கொண்டமையுங் குறித்ததென்க.

அல்லதூஉம், வாதென்பது இலக்கணையாகக்கொண்டு பெருமண நல்லூரின்கண் திருமண நல்விழாவைத் தரிசிப் பான் வந்த மக்கட்கெல்லாந் தொன்றுதொட்டு இடைவி டாது உடல் நிழற்போற் சூழ்ந்துள பிறவிப்பெரு வாதுக ளனைத்தும் வென்றதூஉம், திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தின் கண் மழவன்மகளார்க்கடுத்த முயலகவாது வென்றதூஉம், மருகற்கண் ஓர்வசியனுக்கடுத்த விடவாது வென்றதூஉம், இவை முதலியவுங் குறித்த தெனினுமாமென்க.

வெற்றிகொண்ட பொருட்டிறன் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனுந் தோன்றக் கூறாது இலேசானே வாதுவென் றது என்றது என்குறித்தோ வெனின், பிறர்க்கு இங்ஙனம் வேறல் தம்மானுந் துணைமையானும் பற்பலநாட் பற்பல வகையின் முயற்சிசெயினும் முற்றாதெனினும் பிள்ளையார் க்குச் செந்தமிழ் பொழியுந் திருவாக்கானே ஆண்டாண்டு அவ் வேறல் முற்றிய தென்பது குறித்தென்க.

வாது என்பது குருராயன் என்பதனோடுஞ் சம்பந்தன் என்பதனோடுஞ் சாராது நடுநின்றமையின் அத்துவித நெறியினுஞ் சேராது துவிதநெறியினுஞ் சாராது நின்ற பதிதவாதிகளது பயனில்வாதமெனினும் அமையும் என்க.

எதிரேற்கப்பட்டு எதிர்வினை கீழ்ப்பட மேற்கொள் வினையெழுச்சிப் பொருளின் வந்த வெல் என்னும் பிறவினைப் பகுதியானடுத்த வென்ற என்னும் பெயரெச்சம் சம்பந்தன் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்து இங்ஙனம் வெற்றிகொண்ட பருவம் பிள்ளையார்க்கு இளங்குமாரப் பருவமெனக் குறித்ததென்க. என்னை? எச்சமென்ப திளஞ்சேய் மேற்றாகலின்,

சம்பந்தன் என்பது பிள்ளையார்க்கு மூவகைவைக்கண் மூவுலகும் புகழப் பொற்பொடு புணர்ந்த அற்புதத் திருப்பெயராகலின், ஆண்டு பெருமான் அருளப் பிராட்டியாரளித்த சிவாஞானத் தெள்ளமுதருந்தி அச்சிவஞானத்திற் குரிமைபூண்டமை குறித்ததென்றுணர்க. ஆயின்,சிவ்ஞான சம்பந்தன் என்னாது சம்பந்தன் எனவைத்தது என்கொலோ வெனின், சிவஞானத்திற்கும் அன்றிச் சிவானந்தம் ஆனந்தாதீதம் என்பவைக்கு முரிமைபூண்ட தலைமைபற்றியும், அவற்றை உலகுயிர்க்கு இங்ஙனமென் றுணர்த்தி உரிமை செய்விக்கும் மாட்சிபற்றியும் அங்ஙனம் வைத்ததென்க. அல்லதூஉம், சுருங்கச்சொல்லுதல் வனப்பினாற் சம்பந்தன் எனவே சிவஞான சம்பந்தன் என உரிமைச் சிறப்பு

வழக்கால் தானே தோன்றுமென வைத்ததெனினுமா மென்க. எங்ஙனமெனின், இந்திரனென்பது பொருட் சிறப்பு வழக்காற் பொன்னுடையானையுங் குறிக்குமாகலி னென்க.

வள்ளன் மலர்த்தாள் என்னும் ஒருவகை வனப்பு இரு வகைச்சந்தி மூவகை மொழித்தொகைச் சொற்றொடர்க் கண் வள்ளலென்னுங் குணிப்பெயர் வினைமுதற் றொழிற் பயனுறப்படு முடைமைக் குணப்பெயராய் நின்று பிள்ளை யாரது திருவடிகள் தம்மை யடைந்தோர்க்கு வரையாது ஆனந்தப்பேற்றை யளித்து அவரைத் தாங்கிக் கோடலைக் குறித்த தென்றுணர்க.

அஃதேல் ஆனந்தப் பேற்றைத் தருதற்குந் தாங்கிக் கோடற்குங் கருத்தர் பிள்ளையாரன்றோ. அங்ஙனமிருப்பத் திருவடிகட்கு இங்ஙனங்கூறல்எங்ஙனமெனின்,திருவடிகள் தம்மை வழிபடுவோர்க்கு இரங்கி இன்பம் ஈதற்பொருட்டு எழுந்தருளும் பிள்ளையாரது படர்ச்சி நிகழ்ச்சிக்கருவியாய் நின்று அவரை அவ்வழி படுவோர்பால் வருவித்தலானும், ஞானதீக்கை பண்ணுங்கால் அவர் சென்னியிற் சூட்டப் பட்டு ஐக்கியம் வருவித்தலானும் நித்தியானந்தப் பேறு வாய்க்குமாகலின் இங்ஙனமென்க.

அல்லதூஉம், வாட்டமி லருளுங் கோட்டமில் குண னும் அசையாநிலையும் நசையாமனனும் வெகுளாப்பண்பும் விடாப் பேரன்புஞ் செவ்வியின் மரீஇ எவ்வெவர் எவ்வகை

வேட்டனர் அவ்வகைவிருப்பொடு குறிப்பின்வரையாதீதல் வள்ளற்றன்மை என்பவாகலின் இவ்வள்ளற்றன்மையைத் தம்பால் அடைந்தோரிடை அடைவித் தருளுங் கருணை பற்றி அங்ஙனங் கூறியதெனினு மமையுமென்க. அஃதேல் வள்ளற்றன்மை வழங்கும் மலர்போலுந் திருவடியென்றன்றோ உரைவிரித்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி வள்ளற்றன்மையுடைய மலர்போலுந் தாளென விரித்திருக்கின்றதே எனின், அங்ஙனம் அடைவித்தலும் வள்ளற் றன்மையே யாகலினும் உடையதொன்றன்றே உதவப்படுமாகலினும் இங்ஙனம் விரித்தல் அங்ஙனம் கூறற்கும் அமைதியா மென்க.

அல்லதூஉம், அருளின்றி யமையாத வள்ளற்றன்மைக்கு அவ்வருளே முதற்காரணமாகலின் ஆனந்த வடிவராகிய பிள்ளையார் அவ்வானந்தப் பேற்றையளிக்கும் வள்ளற்றன்மைக்கு முதற்காரணமாகிய திருவருட் சத்தியே திருவடியென்று குறித்தற்குக் காரணத்தைக் காரியமாக ஈண்டு உபசரித்ததெனினு மமையுமென்க.

அல்லதூஉம், எமது திருவடிகளை வழிபடின் வீட்டின்பம் எளிதிற் றருவேமென்று பிள்ளையார் விதித்தருளிய அருள் விதிப்படி யறிந்து வழிபடின் அவ்வழிபாட்டான் அவ்வீட்டின்பந் தரப்பெறுதல் உண்மையாகலின் அவ்வுண்மைநோக்கி ஈண்டுக் கூறியதெனினும் பிள்ளையார் திருமேனி முற்றுந் தெய்வத்தன்மை பூரணமாகலின் அதனை யறிவிக்க ஈண்டு கூறியதெனினும் அமையுமென்க. திரு

வடிகட்கு அடையாய வள்ளலென்பதூஉம், ஆசிரியர் பெய ராய வள்ளலென்பதூஉம், அடியிணை எதுகைத் தொடை யாய் எழுத்தஞ்ச சீரொலி பொருளாதிகளான் ஒற்றுமை கொண்டு நின்று பிள்ளையாரது திருவடித்தீக்கைக்கும் ஆசிரிய ரதிபக்குவத் தன்மைக்கும் உள்ள ஒற்றுமைப் பொருத்தம் விளக்கின என்க.

வள்ளலென்பது (இரண்டாவதடியில்) பிள்ளையார்க் குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராகக்கொண்டு பொருள் கூறு வாரும் உளர். அங்ஙனங்கூறின் இத்துணைச் சிறப்பின்று என்று மறுக்க. என்னெனின், அவயவச் சிறப்பான் அவயவிக்குணம் வெளிப்படுத்தலே பெரும்பாலும் இன்ப மாகலின் என்க. இதனைப் "போற்றிமா னுன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்" என்பதனுற் காண்க என்க.

வள்ளமலர்த்தாள் எனப் பாடமோதி வள்ளம்போலுங் குவிந்தவாய் மலரென மலர்க்கு அடையாக உரை விரிப் பாருமுளர்; அங்ஙனம் விரித்தல் இத்துணைப் பெரும்பய னின்றென மறுக்க. இங்ஙனம் இன்னும் விரிக்கிற் பெருகு மென்க.

மலர் என்பது வள்ளற்றன்மையின் அருகு வைத்த மையின் ஈண்டு நிறைதலுங் குறைதலுமாயுள்ள நீர் நிலைக் கண் தோன்றியும் அழிந்தும் விரிந்தும் குவிந்தும் வாடியும் நின்று, வண்ணமும் நறையும் வாசமுஞ் சிறிதே சிறுபோது கொண்டு பறித்தலாதிய சிறுதொழிற்படும் மலர்களை நீக்கி

ஆண்டுத் திரிபிலாத் தெய்வத்தீதண்ணீர் நிலைக்கண் ஒழியா மலர்ச்சியும் அழியா மணமும் பொன்னிறப்பொலிவும் இன்நறவு ஒழுக்கும் மென்மையுந் தண்மையும் வியப்புறு முருவும் கண்டோர் கண்கவர் காட்சியும் மாட்சியங் கொண்டு முக்காலமுங் குன்று மலரைக் குறித்தமை காண்க. என்னெனின், பிள்ளையார் திருவடிகள் மெய்ஞ் ஞான விளக்கமாய் அருண்மணம் வீசிப் பொன்னிறம் பொலிந்து ஆனந்தமொழுக்கி மெல்லெனவுற்றுத் தண் ணெனக் குளிர்ந்து தரிசிக்கின்றோர் வியப்புறு முருவாய் அவரது விருப்பநோக்கம் பரவ என்றும் ஒரு தன்மைய வாய் இருக்கின்றமையின் என்க.

ஆயின் மலர்போலுந் தாளென்று உவமை விரிந்தபடி நிற்றற்கிடங்கொடாது மலர்த்தாளென்றது என்னெனின், அத்தெய்வத் திருமலர் தனைக் கண்டோர்க்குச் சிறிய விடயாநந்தந் தருதலே யன்றித் திருவடிபோற் சிவானந்தந் தர மாட்டாச் சிறுமைநோக்கி என்க.

அல்லதூஉம், சுபவடிவாய் எவ்வகைச் சுபங்கட்கும் முன்னின்று அதனை விளங்குறச் செய்வதாய் மகிழ்வுடை யோர் யாரும் மேற்கொண் டணியப்படுவதாய் நிற்கு நன் மலர்போலும் எனக்கூறினும் அமையும். என்னெனின், திரு வடிகள் அருள்வடிவாய் ஆனந்தப் பேற்றிற்கு முன்னின் றளிப்பதாய் அறிவுடையோர் தந்தலைமேற் கொண்டணி யப்படுவதாய் நிற்றலின் என்க.

அல்லதூஉம், மலரை அடைந்த வண்டுகள் அதனது தேனுண்டு களிகொள்ளுதல்போல் திருவடிகளை அடைந்தோரும் அருளானந்தம் பெற்று இறுமாத்தலின் இங்ஙனங் கூறியதெனினு மமையுமென்க. இதனைத் தொகையுவமையணியாகக்கொண்டு பொருள் கூறுவாருமுளர். அவர் கூறுங் கூற்றிற் பெரும்பயனின்றென மறுக்க. இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகு மென்க.

தாள் என்பது அடிகட்கன்றியும் முயலுதற்கும், உண்ணின்ற பொருள் வெளிப்படாமைக்கு மதனை வெளிநின்றோர் உட்சென்று கவரப்படாமைக்குங் காப்பாகக் காப்பினிற்குங் கருவிக்கும், அணிதற்கு அணியின் இருகடையுமிணைத்து நிற்கும் இடைப்பூட்டிற்கும் இடனுகி வந்த பலபொருளொருசொல்லாகலின், திருவடிகள் தம்மை யடைந்தோரை ஆநந்தநிலையுட்சேர்த்தலும், அங்ஙனஞ் சேர்ந்தோர் மீட்டும் அவ்வாநந்த நிலையினின்றும் போத அசைவுதோற்றி வெளிப்படாமைக்கும் அவத்தைகளுட் சென்றுதாக்கிக் கவரப்படாமைக்குங் காப்பாக அருளுருவாய் அதன்முன்னிற்றலும், சிவத்துடன் சீவனை யிடைநின்று கூட்டுவித்தலுங் குறித்ததுகாண்க. இக்குறிப்புணர்த்தவன்றே மலர்க்கால் என்னுது மலர்த்தாள்என்றதென்றுணர்க.

தலைமேல்வைத்து என்பது ஆசிரியர் தம் ஆசாரியராகிய பிள்ளையார் திருவடித்தீக்கை செய்யத் தாம் பெற்றமை குறித்தது காண்க. அஃதேல் வைக்கப்பட்டு எனச்

செயப்பாட்டு வினையெச்சத்தா னிறுத்தற் பாலதன்றோ வெனின், ஆசிரியர்க்கு அத்திருவடிக்கண்ணேயுள்ள பிரியத்தொடர்ச்சியின் பெருமைதோன்ற இங்ஙனம்நின்று அங்ஙனங் குறித்ததென்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றித் தலைமேற் பாவனையான் வைத்தெனக் குறித்த தென்று கூறுவாரும் உளராலோ வெனின், அவ்வாறு கூறிற் பிள்ளையார் இந்நூலாசிரியர்க்கு ஞானசாரியர் என்பதும் இவர் ஞானதீக்கை உடையார் என்பதும் விளங்குதலின்றி மற்றை ஆசிரியர் போல் எடுத்தநூல் இனிது முடிதற்பொருட்டுப் பாவனையான் வழிபடு கடவுட் பழிச்சினரென்று இலேசிற் கருதப் படுமாகலின் அங்ஙனங் கூறல் மரபு அன்றென்க.

தலையில்வைத்து என்னாது தலைமேல் வைத்து என்றமையான் மறை முடிக்கண்ணே வயங்காநின்ற அச்செல்வத் திருவடியின் சீர்மை தோற்றிற்றென்க.

ஓர்ந்து என்பதில் ஓர் என்னும் பிறவினை முதனிலை, அறிவு தனக்கெதிரிட்ட உணர்ச்சிப்பொருட்கண் எதிரிடுவது போன்று எதிரிடாது உள்ளாழ்ந்த அப்பொருட்டிறன் எதிரிடப் பெயரும் புடைபெயர்ச்சியும் எதிரிட்ட பின்னர் விகற்பியாது எதிர்க்குந்தொறு மெதிரிடப்பெயரும் புடை பெயர்ச்சியுங் கோடலிற் கருவித்திறனுந் தன்றிறனும் அருட்டிறனும் உற்றுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி விகற்பியாது தேறி நின்றமையைக் குறித்தது காண்க.

இக்குறிப்புத் தோன்றவன்றே திருவள்ளுவநாயனாரும் "ஓர்த்துள்ள முள்ளதுணரி" னென்றாரென்றறிக.

உள்ளுத்தழிவி லென்பதில் உள்ளமென்பதன் பகாப் பதவியிற்றுப் பகுபதப் பொருளி னிடவாகு பெயராய் அணும்பொருட்கண் வந்த உள்ளென்னும் பகுதி உட்புறத் தும் அப்போதம் எழுஞ்சிற்றசைவும் பேரசைவுங் குறித் தது காண்க.

உள்ளம் என்பது வாதனையான் உள் எழும்போதத் திற்கு ஆகுபெயராயது. வள்ளலென்பது போன்று ஒழு கிசையாய் வர உள்ளவழிவி லென்னாது பொறுத்திசையாய் வர உள்ளத் தழிவிலென்ற தென்கொலோ வெனின், வேற் றுமை வழி யாகலினும் போதவசைவு சார்பின்றி அமை யாமை குறிக்கவேண்டுமாகலினும் சாரியையோடு புணர் த்தி அங்ஙனங்கூறிய தென்க. அழிவு என்பதில் அழி யென் னும் பெ்ாதுவினைப்பகுதி முன்னர்த் தோற்ற நிகழ்ச்சிப் பின்னரோர் காலத்து மோரிடத்து மின்றிக் கெடுதற் பெயர்ச்சிக்கண் வந்ததாகலின், அப்போத நிகழ்ச்சி பின் னர் எக்காலத்தும் உட்புறமென்னும் எவ்விடத்தும் தோற்ற நிகழ்ச்சியின்றி யொடுங்கியவாறு குறித்த தென்றுணர்க. இங்ஙனமன்றி உள்ளத்தழிவி லென்பதற்கு மனத்தின் அசைவு அற்ற இடத்து எனப் பொருள் கூறுவாரும் உள ராலோவெனின், மனத்தினசைவு போத அசைவு அறின் தானே யறுமாகலினும் அஃது அறுதவிடத்து இஃது எவ்

வாற்ருனும் அருதாகலினும் அது பொருந்தாதென்க. இதனை ஆசிரியர் கூறிய "பற்ருதுபோதும் பதறு" மென்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க வென்க.

அடுக்குந்தேன் என்பதில் அடுக்கும் என்பது அடுத்தல் என்னுந் தொழிற்பெயர்க்கண் தல் விகுதி தன்னெற்றுச் சந்தியொடு நீங்க எதிர்காலப் பெயரெச்ச இடைநிலை யும்மை ககரமெய்ச்சாரியை யூர்ந்து தன்னெற்றுச் சந்தி பெற்றுண்டு நின்று இறையுமிடப்பாடு தோன்ருது செறிதற் பெயர்ச்சியும், அடுக்கலென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கண் அல் விகுதி நீங்க அவ் எதிர்காலப் பெயரெச்ச இடைநிலை உம்மை விகுதி நீங்க நின்று தன் வரவு கண்டோடிய குற்றுகர மூர்ந்த மெய்க்கண்ணேறி நின்று இறையுமிடைப் போதின்மை படாது பன்முறை மேன்மே லுறுதற்பெயர்ச் சியும் பொருளாகக்கொண்டு இருவகைப்பகுதி யொரு வகை யெச்சமாக நிற்றலின், சிறிதும் இடத்தானுங் காலத் தானும் பிரிவுதோன்ருது செறிந்து பன்முறை மேன்மே லெழும் ஆனந்தத் தேனென்று குறித்த தென்றுணர்க.

உள்ளத்தழிவில் அடுப்பது ஆநந்தமாகலின் தேனென் பதை உவமைக் குறிப்பாற் சிவானந்தத்தேனென்ற தென் றுணர்க.

தேனுண்ட வண்டு அசைவின்றி அத்தேன் மயமா யிருத்தல்போல ஆனந்தானுபவத்தர் போதவசைவின்றி இவ்வாநந்த மயமாயிருத்தலின் உவமையாகக் குறிக்கப்

பட்டதென்றுணர்க. இதனை ஒப்புமைக் கூட்டு ஒட்டு ஆதி களாகக் கூறுவாருமுளராலோ எனின், அவ்வாறு கூறி னும் பொருள் சிதையாமையின் ஒருவாறு அமையுமென்க.

போத அசைவின்கண் தோற்றல் விடயாநந்த மாக விற் போத வொழிவின்கண் தோற்றல் சிவாநந்தமெனக் குறித்தற்கு உள்ளத்தழிவிலடுக்குந்தே னென்ற தென் றுணர்க எங்ஙன மெனின், உள்ளத் தழியாமையின் அடாத்தேன் என்று எதிர் மறுக்கப்படுதலி னென்க.

மதுரம்பற்றித் தேனை யாநந்தத்திற் குவமை கூறுவா ரும் உளராலோவெனின், அதுநாவிடயமாய் இறைப் போது நிற்றலின் இத்துணைச் சிறப்பின்றென்க.

அன்பரோலா மண்ண என்பதில் அன்பர் என்பது பொருள்புகழாதியைக் குறித்துப் பயில்வோரை நீக்கிச் சிவானந்தம் எந்நாள் அடைதுமென்று இடைவிடாது அத னையே விரும்பிப் பயில்வோரைக் குறித்த தென்றுணர்க. எலாமென்பது சரியையாதி கன்ம மார்க்கங்களைக் கூறும் பிறநூல்களெல்லாம் பருவநோக்காது சாதி சமயாசார விகற்பங்களை நோக்கிச் சிலரை நீக்கியுஞ் சிலரை நிறுவியு மதிகரித்தல் போலாது அச்சாதி சமயாதிகளி னுயர்ந் தோர் தாழ்ந்தோ ரியாரேனும் பருவத்தராயின் இந்நூற்கு உரியராவரென்பது குறித்ததென் றுணர்க.

உட்கொள என்னும் பொருள் உட்கொண்டுபொருட் டுப் பொருளிற் போந்த உண்ண என்னும் வினையெச்சம்

ஆநந்தாநுபவத்திற்கு விடாத் இலக்கணை யாயிற்றென் றுணர்க. என்னையெனின், உண்ணலிற் பசிநீங்கல்போல் ஆநந்தாநுபவத்திற் பசுத்துவ நீங்கலி னென்க.

பயன் காரணம் பற்றிவந்த ஒழிவிலொடுக்க நூலென் பது ஒழிவிலொடுக்க மென்னு நூல் ஒழிவி லொடுக்குந்தரு நூலென இருவழிக்கும் பொதுவாய சந்தியான் வந்தமை யின், தன்னை வேதாந்தத்திற்குஞ் சித்தாந்தத்திற்கும் பொதுவென்று குறித்ததென் றுணர்க.

ஒழிவிலொடுக்க நூலுரைத்தான் என்பதில் வேற்று மை சாரியை யுருபு முதலிய வொன்றும் விரியாது நிற்ற லின், ஞானாசாரமன்றிக் கருமாசாரமொன்றும் விரியாத இந்நூலின் நின்மலத்தன்மை தோன்றிற் றென் றுணர்க.

உரைத்தான் என்பது ஒருவர் மதிநுட்பத்தால் தாம் கண்டறிந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்னின்தன்மையைப் பிறரு மறிந்து பயன்கோடற்குக் கட்டளைக் கல்லி னுரைத்துக் காட்டல்போற் சுருதி குரு அனுபவத்தால் தாம் அனுப வித்தறிந்த சிவாநந்தப் பேற்றின் தன்மையைப் பக்குவரு மறிந்து பயன்கோடற்பொருட்டு நூற்கண் உரைத்துக் காட்டினரென்று குறிப்புறுத்திற் றென் றுணர்க. என் னெனின், உரையென்பது பொன்னுரையும் பொருளாகக் கோடலி னென்க.

உரைத்தான் என்னும் பயனிலை செயப்படு பொரு ளின் இறுதியின் இயையாது செயப்படு பொருட்கும் கரு

விப்பொருட்கும்மேல் தாடலைமேல் வைத்து என்பதன் இறுதியில் தொடர்ந்து நின்றது என்னெனின், சிவஞானத் தீக்கை யுடையராய் உரைத்தார் என்பது மன்றித் தமது ஆசாரியர் திருவடி சான்றாகத் தாங்கண்ட அநுபவத்தை விளங்க உரைத்தார் என்பதுங் குறித்தற்கென்க. என்னை? தாடலைமேல் வைத்து எனவே சான்றாக வைத்து என்பது தானே அமையுமாகலின்,

தலைமேல் வைத்து என்பதன் பின் நிற்கக் கடவதாய் ஓர்ந்து என்பஃது செயப்படு பொருட்பின் இறுதிநிலையாய் நின்றது என்னெனின், இந்நூல் கற்றோர்க்குக் கருமங் குறைந்து ஞானம் மேலிடுத லுண்மை குறித்தற்கென்க. எங்ஙன மெனின், அவ்வோர்ந்து என்பது வினைக்குறை யாகலின் என்க.

உள்ளத் தழிவி லடுக்குந்தேனை அன்பரெலா முண்ண ஒழிவிலொடுக்கநூ லோர்ந்துரைத்தான் எனக்கொண்டு போத ஒழிவின்கண் அடுப்பதாய ஆனந்தத்தை அன்ப ரெலாம் அநுபவிக்கும் பொருட்டு வேதாகம முடிபான ஞானநெறியை ஆராய்ந்து ஒழிவிலொடுக்கமென்று ஓர் நூலை யுரைத்தார் எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர். அங்ஙனங் கூறின் ஆசிரியர் பரஞான முடையார் என்பது தோற் றாது. அபரஞான முடையாராகப் பொருள்படுமாகலினும் அபரஞானத்தாற் கூறப்பட்ட நூல் மிகச் சிறவாமை. யானும் அது பொருந்தா தென்க.

இந்நூலியற்றற் கேற்ற நற்பொருளுடைமையும், சிறப்புப்பாயிர இலக்கணத்துள் ஆக்கியோன் பெயரேயென முதல் நிறுத்தப்பட்ட நிமித்த காரணச் சிறப்புடைமையும் இச்செய்யுண் முடிபுக்கு எழுவாயாந் தலைமை யுடைமையும் பற்றி வள்ளல் என முதல் நிறுத்தியதென்க. இந்நூலாசிரியர்க்கு ஆசாரியர் இவர் என்பது தோன்றற்கு அவ்வள்ளல் என்பதன்புடை குருராயன் என்பதை நிறுத்தியதென்க. இங்ஙனம் ஆசாரிய ரென்பவர் பிள்ளையார் என்பது தோன்றற்கு ஞானசம்பந்தனென வைத்தல் வேண்டுமாகலின் அந்த ஞானத்தைக் குறிக்கும் பாசவெற்றியாய வாதுவென்ற என்பது முன் கூட்டிச் சம்பந்தனென அதன் புடை நிறுத்தியதென்க.

இரண்டாமடிக்கண் பிள்ளையார் தாள்கள் நிறுத்தத் தொடங்கி, முன்னர் அத்தாள்களின் இயற்கை அருள் என்று குறிக்க வள்ளலென்றும், அதன் வடிவம் ஆநந்தமென்று குறிக்க மலரென்றும் முறையேவைத்து வள்ளன் மலர்த் தாளென நிறுத்தியதென்க. தாள்களன்றியும் பிள்ளையாரும் அருளியற்கையரே யென்பது குறிக்கச் சம்பந்தனென்னுஞ் சத்தந் தோற்றியவுடன் வள்ளற் சத்தந் தோன்ற நிறுத்தியதென்க. இங்ஙனம் நிறுத்தியவை சொற்பொருண் முறைநிலை. தாளென்பதற்குந் தலையென்பதற்கு முள்ள சொற்பொருட் சம்பந்த இன்பம்பற்றித் தாடலையென்றும், தலையென்பதற்கும் மேலென்பதற்கு முள்ள உரிமை நோக்

கம்பற்றித் தலைமேலென்றும், மேலென்னும் இடப்பொருட்கு வைத்தற்றொழில் சிறந்ததுபற்றி மேல் வைத்து என்றும், வைத்து என்பதற்கும் உரைத்தானென்பதற்கும் இறுதியும் முதலும் இனமாதல்பற்றி வைத்துரைத்தான் என்றும், முறையே நிறுத்தியதென்க. இங்ஙனம் நிறுத்தியவை சொன்முறை நிலையும் சொற்பொருண்முறை நிலையுமாம்.

இங்ஙனம் முற்றும் முறைநிலை கூறப்புகின் மிகப் பெருகுமாகலின் ஒருவாறு காட்டினம்; மற்றையவும் இவை கொண் டுணர்கவென்க.

இச்செய்யுட்பொருள் ஆசிரியரது அருளறிவின் மாட்சிமையை வெளிப்படையானுங் குறிப்பானும் விளங்க விரித்தலின், வாகைத்திணையுட் சால்புமுல்லைப் பொருளின்பாற் பட்டதென்க. என்னை? "சால்பு முல்லைப்பொருள் வான்றோய் மலையன்ன, சான்றோர் தஞ் சால்புரைத்தன்று" என்பவாகலின்.

இச்செய்யுள் தன்னுள் செயப்படுபொருளாய் நின்ற நூற்சிறப்பைத் தன்னானுந் தன்னுறுப்புக்களானுங் குறிப்பாற் குறித்து நின்ற நன்னோக்குடைச் செய்யுளென்றுணர்க அங்ஙனம் குறித்தவை எங்ஙனமெனின், இச்செய்யுள் தான் கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியப்பா என்னும் முப்பாவினுஞ் சிறந்த வெண்பாவாகலின் இக்குறிப்பால் இந்நூல் சரியைநூல் யோகநூல் என்னும் முந்நூலினுஞ் சிறந்த ஞானநூலென்று குறித்ததென்க. தான் ஈரசையான் ஆசி

ட்டு இருவகைத் தளைதழீஇ ஒழுகிசைச் செப்ப லோசை யான் வந்ததாகலின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் ஆகமமுடிவும் வேதமுடிவுங் கூறும் இருவகை நெறியும் ஒருவகை நெறி யாத் தழீஇக்கொண் டிருந்தமை குறித்ததென்க.

தான் ஒன்றடுத்த இரட்டை முப்பத்தாறெழுத்துக் களைக்கொண்டு நிற்றலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் பாச மொன்றடுத்த தத்துவ முப்பத்தாறென்றும் அம்முப்பத்தா றன் தன்மை யிவையென்று பகுத்தறிதல்வகையும் உணர்த் துவதெனக் குறித்ததென்க.

தான் நான்கு அடுத்த முப்பத்தாறசைகளை அசைத்து நிற்றலின் இக்குறிப்பான் இந்நூல் அத் தத்துவ முப்பத்தா றனையும் நியதிகளை தன் முறையை யுணர்த்துவதெனக் குறித்தத்ென்க. அஃதேன் முப்பத்தாறன்மேல் நான்கடு த்ததென்னெனின், ஆன்ம தத்துவத்தின் வன்மை தோன் றற்கு ஓரசையும், வித்தியாதத்துவத்தின் வலி தோன்றற்கு ஓரசையும், நாததத்துவத்தின் பெருமை தோன்றற்கு ஈர சையும் இருந்தன வென்க.

தான் பதினைந்து சீர் சீர்கொள நிற்றலின், இக்குறிப் பால் இந்நூல் ஆசாரியத்தன்மை சீடத்தன்மை பதித்தன் மை பசுத்தன்மை பாசத்தன்மை உபதேசத்தன்மை பக்கு வத்தன்மை யோகநிவிர்த்தி கிரியைநிவிர்த்தி சரியைநிவிர் த்தி விரத்திவிளக்கம் துறவுத்தன்மை அவத்தைத்தன்மை வாதனைமாண்டார்தன்மை நிலையியல்பு என்னும் இப்பதி

ணாந்தனையுஞ் சீர்பெறக் கொண்டதெனக் குறித்த தென்க.

தான் எழுவகைத் தளையின் இயைந்ததாகலின், இக் குறிப்பான் இந்நூல் ஆன்மதரிசனம் அருட்டரிசனம் பரை தரிசனம் பரையோகம் பரையோகநீக்கம் போதவொழிவு இன்பப்பேறு என்னும் எழுவகை நிலையும் அறிவிப்பதெ னக் குறித்த தென்க.

தான் தனிச்சொல் பெற்று நான்கு அடியுடன் நடந்த தாகலின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் கூறும் ஒப்பற்ற ஞான மும் சுத்தசரியை சுத்தகிரியை சுத்தயோகம் சுத்தஞானம் என நான்கு பாதத்தோடு நடப்பதெனக் குறித்ததென்க.

தான் ஒரூஉத்தொடையொடு மூத்தொடையான் இய ன்ற தாகலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் சுருதி குரு அனு பவமென்னு மூன்றும் ஒத்தியன்றதெனக் குறித்ததென்க.

அல்லதூஉம், இச்செய்யுள் அடி நேரடியாய் விதித்த எழுத்தெல்லையின் இகவாது நிற்றலின், இக்குறிப்பான் இந் நூல் மெய்வீட்டின் நெறித்தாய் அவ்வீட்டின் நெறிக்கு எல்லையாய ஞானத்தின் இகவாது நின்றதெனினுமாமெ ன்க. எல்லை என்னெனிற் "பத்தெழுத்தென்ப நேரடிக் களவே, யொத்தநாலெழுத் தொற்றலங்கடையே" யென்ப வென்க. இங்ஙனங் குறித்தற்கன்றே இச் செய்யுளீற்றடியில் நூற்பெயரை வேறு அடை கொடாது தனிமையின் நிறுத் தியதென்க.

இச்செய்யுள் சிறப்புப்பாயிரத்ததாயின் அப்பாயிரத் திலக்கணம் இதனு ளிருந்தவாறு எங்ஙனமெனின், வள்ள லென்பதனல் ஆசிரியர்பெயரும், குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் வள்ளன் மலர்த்தா டலைமேல் வைத்துரைத் தான் என்பதனுன் ஞானசாரியராகிய பிள்ளையார் அருளுபதேச வழித்தென உட்கொளப்படுதலின் வழியும், இந் நூற்றொடர் தமிழ்த்தொடராகலின் இத்தமிழ் வழங்கும் நிலமே இந்நூல் வழங்கு நிலமெனக் கருதப்படுதலின் எல்லையும், ஒழிவிலொடுக்க நூல் என்பதனுல் நூற்பெயரும், ஒழிவிலொடுக்கமென அன்மொழித் தொகைப் பெயர் மாத்திரையின் நில்லாது நூலென விரித்தமையின் இந்நூலுந் தொகை விரியுடையதெனக் கருதப்படுதலின் யாப்பும், உள்ளத்தழிவி லென்பதனுற் கருதியபொருளும், அன்பரெலா முண்ண வென்பதனுல் அன்பரெலாம் உணற் பொருட்டு இஃதியற்றுக என்று உள்ளெழுந்து எதிரிட்டு நின்றது ஆசிரியரது பெருங் கருணையெனக் கருதப்படுதலிற் கேட்போரும், உள்ளத்தழிவிலடுக்குந் தேனென்பதனுற் பயனும் புலப்படுமாகலின் அவை யிருந்தவாறு இங்ஙனமென்க.

இச்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள் முற்காலத்தது.

சிதம்பரம் - இராமலிங்கப்பிள்ளை யவர்களால்
உரை செய்யப்பட்டது.

ஒழிவிலொடுக்கம்

காப்பு

விநாயகர் தோத்திரம்

நிம்ப நிழற்பா லும்பன் முகத்தார்
செம்பது மத்தா ணம்பு கருத்தே.

சுப்பிரமணியர் தோத்திரம்

ஒழிவி லொடுக்கத் துரைவரநா யேற்குச்
செழிவி லொடுங்கருணை சேர்க்கு - முழுதின்பப்
பண்டைவள நாட்டும் பரமகுருப் போரூரன்
றண்டைவள நாட்டுதிருத் தாள்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தோத்திரம்

வள்ள லுரைத்த வழுவிலொழி வில்லொடுக்கத்
* தெள்ளுமுறை யெல்லாந் தெரிவிக்கு - முள்ளமே
யெம்பந்த நீக்கு மிறைவன் றமிழ்க்காழிச்
சம்பந்தன் பூஞ்சதங்கைத் தாள்.

ஆனைமுக னறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையுண் ணூடு.

---

* "உள்ளவுரை நாயேற் குறச்செய்யும்" என்று பாடமோதலுமுண்டு.

ஈண்டு இத்தோத்திரச்செய்யுட்கள் உரையாசிரியரால் இந்நூற்கு உரை இனிது முடிதற்பொருட்டு இயற்றப்பட்டன.

சிவமயம்

ஒழிவிலொடுக்கம்

உரை பாடம்

முதலதிகாரம்

வேதாகமப்

பொதுவிலுபதேசம்

ஆசாரியர் அநாசாரிய ரிலக்கண முதலியவற்றையும், இந்நூலிற் கூறிய கருத் தெல்லாவற்றையும் தொகுத்துப் பொதுவான் உபதேசமாகக் கூறினமையான், இவ்வதிகாரத்திற்குப் பொதுவி லுபதேசம் என்று பெயராயிற்று.

வெண்பா

வேதா கமப்பவுரி வீசுங் களாசநிலை
ஆதார வெற்பி லபிடேகம் - போதத்
திருளிலெழு பாநு வெனதொழிவி லின்பக்
கருணைபொழி வானெடுத்த கை.

(இ-ள்.) எனது ஒழிவில் இன்பக்கருணை பொழிவான் எடுத்த கை—எனது போதநாசத்தின்கண்ணே அருளாநந்

தத்தைப் பொழியாநின்ற பிள்ளையார் உயர எடுத்துச் சுட்டோடு மெய்ப்பொருளைக் காட்டிய திருக்கரமானது,

வேதாகப் பவுரி வீசும் களாசநிலை—வேதாகமங்களினது பவுரிக்கூத்தினைப் பிரம்போடுங் கைவாரங்கொண்டு வீசி நிறுத்தும் ஓர் உண்மைநிலை;

ஆதார வெற்பில் அபிடேகம்—ஆறுதாரங்களாகிய பொருப்பரையன் முடியிற் சூட்டும் ஓர் மகுடம்;

போதத்து இருளில் எழு பாநு—ஆன்மபோதத்தின் கண்ணதாகிய ஆணவ இருளைக்கிழித்து எழாநின்ற ஞான சூரியன்.

(வி-ரை.) அரங்கின்கண் நடிக்கின்ற கூத்தர் பலருக்கும் முதல்வனுகிய கூத்தன் வந்து கூத்தைக் கைவாரங் கொண்டு நிறுத்தி, அவ்வரங்கின்கண் உள்ள தறுமன்னியர்கட்கெல்லாம் முதல்வனுகிய மகாமன்னியனையே புகழ்ந்து சுட்டிநின்றாற்போல, வேதாகமங்கள் கூறிய பல சமய நெறிகளையும் அச்சமயங்கட்குரிய கடவுளரையும் கடந்து நின்று, அக்கடவுளருக்கெல்லாம் முதல்வனையே பிள்ளையார் பரஞானக்கண்ணினல் உணர்ந்து புகழ்ந்து சுட்டி நின்றமையால் "வேதாகமப் பவுரி வீசுங் களாசநிலை" என்றும், நிராதாரமாகிய அருளினின்று மீதானமாகிய மெய்ப் பொருளில் சுட்டோடும் அதீதப்பட்டு நின்றமையால் "ஆதார வெற்பி லபிடேகம்" என்றும், ஆன்மபோதத்தை

மறைத்த ஆணவ இருளைநீக்கிச் சிவத்தை அறிவிக்குந் திரு வருளைப்போல் இறைவனைப் பிறருக் கறிவித்தமையால் "போதத்திருளி லெழுபாறு" என்றுங் கூறினர்.

தோடுடையசெவியன்விடையேறியோர்தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென்னுள்ளங்கவர்கள்வன்.
ஏடுடையமலரான்முனநாட்பணிந்தேத்தவருள்செய்த
பீடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.

என்னுந் திருக்கடைக்காப்பான் மெய்ப்பொருளைத் தரிசித்துச் சுட்டிப் புகழ்ந்து நின்றபோது திருவுள்ளம் மெய்ப்பொருள் கிருபாநோக்கம் வைக்க அக்கிருபாநோக் கத்தின் வழித்தாய்ச் சென்று சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின் றூர் என்பதும், பிறர்க்கறிவித்தார் என்பதும், முறையே "எனதுள்ளங் கவர்கள்வன்" என்பதனானும், "பெம்மா னிவனன்றே" என்பதனானுங் காண்க. இத்திருக்கடைக் காப்பு பிள்ளையார் ஞான போனகம் உண்டருளியபோது அருளிச்செய்யப்பட்டது.

பிரளயாகலர்க் கநுக்கிரகித்தலும் இது.

வேதாகமங்களை முதற்பொருளாக்கி அவை ஒன்றே டொன் றொவ்வாது கூறும் பல பேத சமயநெறிகளைக் கூத்தாக்கினர்.

ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவிநின்ற சுழிமுனையை மேருவென்றும், இடை பிங்கலைகளை அதனை வலம்வருஞ்

சூரியசந்திரரென்றும் யோகிகள் கூறுவர், ஆகலின் "ஆதார வெற்பு" என்றார். மூடிகூறினமையால் வெற்பென்னும் அஃறிணை உயர்திணையாகக் கூறப்பட்டது.

"ஙக" என்பதை மூன்றிடத்துங் கூட்டுக.

கைவாரங் கொள்ளுதல்-கூத்தை நிறுத்தற்பொருட்டு ஓகோ என்னும் அடுக்குமொழி கூறிக் கரம் உயர எடுத்து வீசுதல்.

களாசம்-பிரம்பு. பிரம்போடும் வீசுமெனக் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பா குரு தோத்திரம். (1)

தன்னிழப்பையெனனகற்றுச் சாதிப்பான்சற்குருவா
மன்னு பெருஞ்சீய மதயானை - தன்னடைமேற் [ம்
சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக்கேவலமாய்
நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

(இ-ள்.) சற்குருவாம் மன்னு பெரும் சீயம் மதயானை தன் நடைமேல் சொற்பனத்தே தோன்றி—ஞானசாரியனாகிய அருள்நிலை பெற்ற பெரிய சிங்கம்போல்வான் சீடனாகிய மதயானையினது மேலாம் பக்குவத்தால் பிரபஞ்சமாகிய சொப்பனத்தின்கண் தோன்றி,

துடிப்பு அற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோல்—மதம் பொழியாநின்ற யானையினது சொப்பனத்தின்கண் சிங்கந்

தோன்ற அதனது மதகெர்விதம் யாவுங் கெட்டு மருட் கேவலப்பட்டு நின்றாற்போலச் சீடனாகிய யானையினது உட்புறனாய்ச் சீவியாநின்ற போதப்பதைப்பெல்லாம் அற்று அருட் கேவலமாய் நிற்கும்படி,

பாரான் எனின்—அப்போதத்திற்கும் உட்புறனாகிய கிருபாநோக்கஞ் செய்யானாயின்,

தன் இழப்பை என்ன கற்றுச் சாதிப்பான்—ஒருவன் தற்போத ஒழிவைச் சாத்திரங்களைக்கற்று அவற்றுள்கூறிய வாறே தனது போதத்தால் நிட்டைகூடி எங்ஙனஞ் சாதித் தடைவான்?

(வி-ரை.) போத ஒழிவின்கண் மெய்ப்பொருள் இருத்தலின், மெய்ப்பொருளைத் "தன்னிழப்பு" என்றார்.

மெய்ப்போதத்தாற் பொய்ப்போதம் அழிவதன்றி இதனை இதனாலழிக்கத் தொடங்கின் மேன்மேல் வளர்ச்சியாய் அழிவுகூடாமையின், "தன்னிழப்பை யென்ன கற்றுச் சாதிப்பான்" என்றார்.

யானையைச் சிங்கம் கொல்வதுபோல ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தலின், "சற்குருவா மன்னு பெருஞ்சீயம்" என்றும், ஞாதுரு ஞான ஞேயமாய இவைகள் ஒன்றுந் தோன்றாது ஆன்மா அப் பார்வையால் சிவத்தில் அதீதப்படுதலின், "கேவலமாய் நிற்பதுபோற் பாராளெனின்" என்றுங் கூறினார்.

"குருவாஞ்சீயம்" என்றமையால், சீடனும் யானை என்று வருவிக்கப்பட்டது. "துடிப்பற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோல்" என்று உவமையாகக் கூறினமையால், ஈண்டும் யானையும் சிங்கமும் வருவிக்கப்பட்டன.

சிங்கம் போல்வான் பாராணுயின் எங்ஙனஞ் சாதிப்பானென முடிக்க.

நடை, பக்குவம், மேலாயபக்குவம் என மாறுக.

சீயம் பாரானெனின் என முடிந்தது, இராஜசிங்கம் வந்தான் என்பதுபோலக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் அதிதீவிர பக்குவர்க்காயினும் ஞானசாரியரால் அன்றிப் போதநாசங் கூடாதென்று கூறியவாறு காண்க. (2)

கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்றகுரு
வேலைப் பகடிகளை மேவாதே - காலம்போற்
பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு வைப்பரவ
வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்.

(இ-ள்.) கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்ற குரு வேலைப் பகடிகளை மேவாதே—வேலைசெய்து கூலிவாங்கிக்கொள்ளுங் கூலித் தொழிலாளரையும், ஓர் பொருளைக்கொண்டு ஓர் பொருளைவிற்கும் வணிகரையும் போன்று, பிறர்க்குக் கிரியைகளைச்செய்து காட்டியும்,

உபதேசங்களைக் கூறியும், அவர் கையில் அருத்தம் பறிக்கும் தமக்கியையாத குருவென்னும் பெயர்கொண்ட தொழில் செய்யும் பகடிக்கூத்தாடிகளை, மாணு! நீமெய்க் குருவென்று அடையாதே;

காலம்போல் பாத்திருக்க வைத்த பரமகுருவைப் பரவ வார்த்தை இலை தீண்டா மனம்—கதிர் வலம் வருதலால் கணம், நாழிகை, நாள், மாதம், இருது, வருடம், யுகம் முதலிய காலங்களும் அக்காலங்கள்தோறும் தோன்றும் பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும், தனக்கோர் திரிவின்றி அவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த காலதத்துவம்போல, மாயையில் தோற்றிய கருவிகளும் இக் கருவிகளால் காரியப்பட்ட பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும் தனக்கோர் திரிவின்றி இவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த அருளே வடிவாகக் கிருபாநோக்கம் வைத்து மாணுக்களைச் சுட்டற்றிருக்கவைத்த மேலாகிய ஞானசாரியனைத் தோத்திரம் பண்ண ஓர் வசனமும் இல்லை, தியானிக்க எனின் மனமும் அவனைத் தீண்டாது, ஆதலின் அக்குருவை அடைதி.

(வி-ரை.) கதிர் வலம் வருதலால், கண முதலிய காலபேதங்களும் பிரபஞ்ச பேதங்களும் நானுவாய்த் தோற்றினும், அவைகள் தோற்றற்கும் அது வலம் வருதற்கும் காலதத்துவம் ஏதுவானாற்போல, மாயையில் கருவிகளும் பிரபஞ்சங்களும் நானுவாய்த் தோற்றினும், இவை தொழிற்

படுதற்கும் இவை மாயையில் தோற்றுதற்கும் திருவருள் ஏதுவாயிற்றென்பது காண்க.

பரமகுரு சூக்குமைவாக்கும் தற்போதமும் கடந்த சிவமென் றறிவிக்கவேண்டி "வார்த்தையிலே நீண்டா மனம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியனையும் அநாசாரிய னையும் மாணாக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க. (3)

குட்டித் திரட்கரடி யாறெழுகக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைந்த கதையாகும் - துட்டமலப்
பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்க்கு
புத்திபோற் காட்டும் பொருள். [ப்

(இ-ள்.) துட்ட மலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய் பிதற்று ஆம் பேதையர்க்குப் புத்திபோல் காட்டும்பொருள். கொடிதாகிய மும்மலப் பைத்தியத்தால் முதிர்ந்த ஆசா ரிய ரல்லார், ஓர்காற் கூறியது ஓர்காற் கூறாது பேய்பிடித் தாற்போலும் பிதற்றுகின்ற அபக்குவர்க்கு உபதேசம் போலுங் கூறிய அருத்தம்,

குட்டித்திரட் கரடி ஆறெழுகக் கோன் குதித்துக் கட் டிப் புதைந்த கதை ஆகும்—பல குட்டிகளோடுங் கரடியா னது நதிவெள்ளத்தோடுஞ் செல்ல, அதனது கரைக்கண் நின்ற ஓரிடையன் அதனை ஆடெனக்கருதி அந்நீரிற் குதி

த்து அதனைப் பற்ற, அதுவும் இவனைப்பற்ற, அதுவும் இவனும் அவ்வெள்ளத்து ஆழ்ந்தனரென்று உலகத்தார் கூறுங் கதைபோல ஆகும்.

(வி-ரை.) பரஞானம் என்பது சிறிதும் இல்லாதார் அபரஞானங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, மனைவி முதலிய குடும்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றபேர் சிலர் இடம்ப நிமித்தங் கேட்க, அவர்க்கு அருத்த நிமித்தம் உபதேசிக்க, அந்த உபதேசப்பொருளால் இருவருக்குந் தோஷமேலிட்டுப் பிறவிச்சாகரத்து ஆழ்வர் ஆகலின், அக் கதையை இப்பொருளுக்கு உவமையாகக் கூறினர்.

இடையன் கரடியை ஆடென்றும், கரடி அவனை நதி கடத்தும் புணையென்றும் கருதினதுபோல, அபக்குவனைப் பக்குவனென்றும், அநாசாரியனை ஆசாரியனென்றும் இருவரு மாறுபாடாகக் கருதினர் என்பதுமாம்.

இத் திருவெண்பாவால் அநாசாரியனுக்கும் அவனிடத்து உபதேசங்கேட்ட அபக்குவனுக்கும் குற்றம் வருமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

குருட்டரிப்ப னர்க்குங் குபேரனென்று பேரோ
கருப்பிரத மோத்தையோ காட்டு - மருட்டரித்த
வாசானைப் போல்வரோ வாருறுக் கப்புறத்தே
பேசா திருத்தவல்லாப் பேர்.

(இ-ள்.) குருட்டு அரிப்பனுர்க்கும் குபேரன் என்று பேரோ கருப்பிரதம் மோத்தையோ காட்டும்—பிறவி அந்த கனுகிய அரிப்பாளனுக்கும் குபேரனென்று பெயருண்டு கொலோ? கரும்பினது இரசத்தை மோத்தை ஆடு அறிந்து கூறுமோ? அவைபோலும்.

ஆருறுக்கு அப்புறத்தே பேசாது இருத்த அல்லாப் பேர் அருள்தரித்த ஆசானைப் போல்வரோ—அருள் வடிவம் அல்லாத மாயா வடிவங்கொண்ட அநாசாரியரானுர் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நின்ற சிவத்தோடு மாணுக்கனை இரண்டறக் கலப்பித்து மௌனமாய் வைக்க அருளே திருமேனியாகக்கொண் டெழுந்தருளி வந்த ஞானுசாரியரைப்போலு மாவாரோ?

(வி-ரை.) குருட்டரிப்பனுக்குக் கைப்பரிசமே அன்றிக் கட்பார்வை இன்மையால் பொற்பொடியே தோன்ருது, அங்ஙனம் இருப்ப அவனையும் செல்வத்தால் அளகேசன் என்று கூறக்கூடுமோ? அதுபோல அநாசாரியருக்குக் கிரியைத் தொழிலன்றி ஞானமேயில்லை. அங்ஙனம் இருப்ப அவரையுங் குரு என்று கூறப்படுமோ? என்றும் மோத்தை யாடு "கொழுந்தாடை" தின்பதே அன்றிக் கரும்புதின்ன அறியாதாதவின், அதனது இரசத்தை அறிந்து இங்ஙனமென்று தனதுகுட்டிக்குக்காட்ட அறியுமோ? அதுபோல அநாசாரியர் ஆகமங்கள் கூறும் மந்திரகலை, தந்திரகலை உபதேசகலைகளுள் உபதேசகலையைவிட்டு இரு

வகைக்கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியையாதி களைச்செய்து அவற்றான் வரும் விடயாநந்தானுபவம் பெறு வதே அன்றிச் சிவாநந்தானுபவம் அணுவளவேனும் அறி யார், அங்ஙனம் இருப்பப் பிறர்க்கு அச் சிவாநந்தானுபவம் எங்ஙனங் கூறுவார்? என்றும், இந்த உவமைகளால் அறி வித்தவாறு காண்க.

அஃதன்றியும், ஆடோகாட்டும் என்னும் எதிர்மறை ஓகாரம் அவ்வாட்டை மறுத்து யானையைக் காட்டி நின்ற தாகலின், கருப்பந் தோட்டத்தைப்போல் சிவாகமம், அத னுட்புகுதும் ஆடு யானைபோல் இதனுட்புகுதும் கிரியா குரு ஞானகுரு.

ஆடு கரும்பைவிட்டு இலையைத்தின்று அதனது சுவை யைத் தானும் அறிந்து தனதுகுட்டிக்குங் காட்டுதல்போல வும், யானை இலையைவிட்டுக் கரும்பைத்தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது கன்றுக்குங் காட்டுதல் போலவும், கிரியாகுரு மந்திர தந்திரகலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியையாதிகளை அநுஷ்டித்து அவற் றான்வரும் விடயாநந்தத்தை தானு மனுபவித்துத் தன்னை அடைந்த சீடனுக்கும் அவ் வுபதேசங்களால் அவ்வாநந் தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞானகுரு மந்திர தந்திர கலைகளைவிட்டு உபதேசகலையை ஆராய்ந்து அதனுள்கூறிய ஞானாநந்தத்தைத் தானும் பெற்றுத் தன்னை அடைந்த பக்

குவனுக்கும் அந்த ஞானாநந்தத்தை வருவிப்ப னென்பதுங் காண்க.

> "புறம்பு காண்குவன் புல்லிய னீசனை
> அறிந்த ஞானி யகமுறக் காண்பனுல்
> எறும்பி காண்குறி லின்கரும் பேகொளும்
> செறிந்த வாடிலை தின்பன வென்பவே."

என்பது பிரபுலிங்கலீலை. அஜகஜாந்தரம் என்னுங் கிரந்த சமாதியும் அது.

குருட்டரிப்பனென்பதை "குருட்டரிப்பனுர்" என்று இழிபின்கண் பன்மையாகக் கூறினர்.

கட்பார்வை இன்மைபோல் ஞானமின்மை, கைப்பரிசம் அறிதல் போல் கிரியைகளைச் செய்தல் என்பதுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் அநாசாரியர் இலக்கணமும் ஆசாரியர் இலக்கணமுங் கூறியவாறு காண்க (5)

> தன்னறிவு சாட்சியல்லாற் சாயுச்சி யப்பயனைச்
> சொன்னபிழை கெட்டேன் றொலைப்பரோ-முன்னே
> நட்டவா வழியொருவன் சொல்ல நடந்து
> தடுமாறி நொந்தறியா தார்.

(இ-ள்.) தன் அறிவு சாட்சி அல்லால் சாயுச்சியப் பயனைச் சொன்ன பிழை கெட்டேன் தொலைப்பரோ—சிவா

நுபவம் நன்ருய் விளங்கிற்று என்பதற்கும் அஃது இன்றென்பதற்கும் தனக்குத் தன்னறிவுதானே சாட்சியாயிருக்கவும், பயனைக்குறித்து மயக்கத்தால் அந்த அநுபவந் தனக்குண்டுபோற் காட்டிப் பிறருக்கு வீடடையும் நெறியான உபதேசப்பொருளைக் கூறிய பாவங்களைக் கெட்டேன்! எந்தக்காலம் நீக்கிக்கொள்வரோ?

முன்னே நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து தடுமாறி நொந்து அறியார்—அஃதன்றியும் தாம் முன்செல்லாத ஓரூர்க்குச் செல்லுங்கால் அவ்வூரடையும் நெறி யாதென்று அந்நெறிக்கண் தான் முன் நடவா ஒருவனைக் கேட்ப அவன் அதன்கட் சென்ருன்போன்று நெறி அல்லாநெறிகூற, ஈது உண்மையெனக் கருதி அந்நெறிக்கட் சென்று, முன்னிருந்த ஊரும் பின்னடையும் ஊரும் அன்றி நடுவிடைத் தடுமாறி மனம் உடல் வருந்தி அறிந்தவரலர்.

(வி-ரை) ஐயன், காளி சந்நிதிகளில் அசத்தியங் கூறிஞர்க்கும் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருதலின், பூரண சிவத்தின் சந்நிதியில் அசத்தியங்கூறிய பாவந்தொலையாது ஆகலின், "கெட்டேன் ஞெலைப்பரோ" என்றும், வாக்கால் கேட்டறிந்து காயத்தால் சென்றடையும் ஊர்க்கு நெறி அறியா ஒருவன் நெறி கூறக்கேட்டு அதன்கட் சென்றதனுன் வரும் இடர் அனுபவித் தறிந்தவர் மனத்தானுஞ் சென்று கூடுதற்கரிய வீடடையு நெறியைத் தாம் அறியா

திருந்தும் அறிந்தார்போன்று பிறர்க்குக் கூறுர் ஆகலின், இங்ஙனம் உவமித்துங் கூறினர்.

செறலின்கண் 'தம்' என்னும் பன்மை 'தன்' என்னும் ஒருமையாய் வந்தது.

"அல்லால்" என்பதை மயக்கத்தா லெனக் கொள்க.

"முன்னே" என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக.

"கெட்டேன்" என்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்த வழக்கச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் சாத்தியனே அன்றி சாதகன் ஞானுபதேசம் பண்ணுதல் குற்றமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானுஞ்
சையோக போக தரங்கத்தி—னையும்
பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங்
குருவேகாண் ஞானக் குரு.

(இ-ள்.) பொய்போகப் போகப்பொருந்தி—பொய் யாகிய கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்க நீங்கவே அவைகளைப் பகுத்தறிந்து நீங்கி நின்ற அறிவு தானென்று தன்னை அருளால் உள்ளபடி கண்டு, பின்பு அருள் தரிசனம், பரை தரிசனம், பரையோகம் என்னும் இவற்றை அடைந்து

பொருள் தான் ஆம் சையோக போக தரங்கத்தில் நையும் பரிபாகம் கண்டு பதையாமல் பார்க்கும் குருவே ஞானக் குரு—மெய்ப்பொருள் தானாகிய அநுபவசத்தியில் தோன்றும் ஆநந்தபோக சமுத்திரத்து அலையில் அவன் கரைந்துபோகுந் தீவிரதர பக்குவம் ஈதென்று கண்டு மாணாக்கனது போதம் அணுவளவேனும் பதையாது அடங்கக் கிருபாநோக்கம் வைக்கும் ஆசாரியனே ஞானாசாரியனாவான்.

(வி-ரை.) சிவகரணம் பரையோகமளவுந் தொடர்தலின், "பொய்போகப்போக" என்றார்.

"சையோகம்" என்றது அனுபவசத்தி. அது பரையோகத்திற்கும் சுகாதீதத்திற்கும் இடையே தோன்றும் ஆநந்தப் பேற்றிற் கிடம்

"போக தரங்கத்து" என்றமையால் சமுத்திரம் வருவிக்கப்பட்டது. தரங்கம் ஆநந்தமேலிடல். அவ்விடத்து ஆன்மபோதங் கெடுமாகலின், "நையும்" என்றார்.

அடிதொடங்கி அநுபவ முற்றுங் கூறினமையால்' இவ்வநுபவமுற்றும் பெறுமவன் அதிதீவிர பக்குவன் என்பது காண்க. காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியராயினும் பக்குவரை அறிந்து போதியாராயின் அவரையும் ஆசாரியரலர் என்று கூறியவாறு காண்க. (7)

தேனுண் டுமிழுந் திறம்போற் சிவாநந்த
மோனந் துளும்பி மொழிகாலத்—தேநின்று
தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்ப
கான்றதவம் வேத மது. [வர்கட்

(இ-ள்.) தேன் உண்டு உமிழும் திறம்போல் சிவாநந்த மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே—தேனை நிறைய உண்டு அதனை மீட்டும் கக்குந் தன்மைபோல், உட்புற ளுய் எங்கும் நிறைந்து மௌனமாயிருந்த சிவாநந்த வெள் ளம் காருணியத்தால் ததும்பி ஞானசாரியர் உபதேச மொழிகளைக் கூறுங் காலத்தளவும்,

நின்று தோன்று இருதுபோலும் ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்கு ஆன்ற தவம் வேதம் அது—பணிவிடை செய்து நின்று, தோன்றப்பட்ட இருதுகாலம் போலும் அது இது என்று ஒன்றையுஞ் சுட்டாது பதைப்பற இரு ந்து அதனைக் கேட்பவர்களுக்கு, மாட்சிமைப்பட்ட தவ முடிவும் வேதமுடிவும் அங்ஙனம் நின்று கேட்குங் கேள்வி யாம்.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் மாணக்கனது பக்குவம் அறிந்து வலியக் கூறுதலே அன்றி அவரை இவன் வலியக் கேட்க லாகாது ஆகலின், "மோனந்துளும்பி மொழிகாலத்தே" என்றும், இருதுவில் பத்திர புட்ப பலாதிகள் தோற்றினும் அவ்விருது விகாரம் இன்றி இருந்தாற்போலக் கருவிக

ளோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்று கேட்க வேண்டும் ஆகலின், "இருதுபோலுஞ்சுட்டாது கேட்ப வர்கள்" என்றுங் கூறினர்.

மோனந்துளும்பி மொழிகாலத் தென்றன்மையானும், ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்க ளென்றன்மையானும், சொல்லாமற் சொன்னதென்றும் கேளாமற் கேட்டதென் றும் ஆயிற்று.

சுட்டறநிற்க வந்தது தவப்பயன் ஆகலின், அதனைத் தவம் என்றும், அங்ஙனம் நின்று கேட்கும் மொழியாக லின், அதனை வேதம் என்றுங் கூறினர். அங்ஙனஞ் சொல் லுவதும் இங்ஙனங் கேட்பதும் சாம்பிரதாயம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியன் உபதேசங்கூறு மாறும் மாணக்கன் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் அறிவித்த வாறு காண்க. (8)

இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன
வருளைக் கடந்தபரா நந்தர் - திருவாக்
கமுதமழை யம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிரா தென்றே மதி.

(இ-ள்.) இருளில் சுடர் என்ன இந்து இரவி என்ன அருளைக் கடந்த பராநந்தர் திருவாக்கு—பூத இருளின் கண் தோற்றும் விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரி யன்போலும் பிரகாசித்து, ஆணவ இருளை நீக்குந் திருவரு

ளையுங் கடந்து, சிவாநந்தமயமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞாஞசாரியரது அழகிய வசனம்,

அமுத மழை அம்பரச்சொல் நல் நிமித்தம் ஆங்கே மமதை இராது என்றே மதி—அமுதமழைபோலும் ஆகாச வாக்குப்போலும் நல்ல நிமித்தம்போலுமாம், அன்றி அதன் கண் சிறிதேனும் அகங்காரம் உண்டாகாதென்று அறிதி.

(வி-ரை.) அருள் தோற்றுங்கால் மூவிதமாய்த் தோற்றலானும், ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கையானும், விளக்காதி முச்சுடரையும் உவமையாகக் கூறினர்.

இதனைத் தத்துவப்பிரகாசம் 'பொறிகரணங்களையுயிர்போற் போதம்போ தத்தைப் பொருந்திடத்திடுஞ்செயலாற் போதவுணர் வுணர்ந்தே, அறிவினது செயலோநாமென வுணர்வுற் றிருப்ப வப்போது விளக்கெனவு மருணன்மதியெனவும், சுறைவிடியுங் காலமெனவொளிவந் துற்பவிக்கும்' என்பதனானுங் காண்க.

நீர்மழை கைம்மாறின்றிப் பொழியினும் உற்பத்தி நாசம் உளவாகலின், அம்மழையை உவமை கூறுமல் அமுத மழை என்றும், ஆகாசவாக்கு உண்மை அறிவித்தல்போல் உண்மையாகிய சிவத்தை அறிவித்தலின், அம்பரச்சொல் என்றும், நல்ல நிமித்தங் கேட்டோர்க்குத் தாங் கருதிய பொருள் கைகூடல்போல் இதனைக்கேட்டோர்க்குத் தாம்

கருதிய வீடு கைகூடுதலின், நன்னிமித்தம் என்றுங் கூறினார்.

தற்போதத்தாற் கூறும் சொற்கட்கெல்லாம் மமதை இருத்தலின், "ஆங்கே மமதையிராது" என்றார். (9)

சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட - நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

(இ-ள்.) சாயா புருடனைப்போல் ஆநந்தமே தடித்த மாயா வயிரி மனம் மாண்ட நேய உரை—வடிவம் இன்றிய ஆகாயத்தில் வடிவம்போல் தடித்த சாயாபுருடனைப்போல் வடிவம் இன்றிய பேராநந்தந்தானே காருணியத்தால் வடிவம்போற் காட்டி எழுந்தருளிவந்த மாயைக்கு ஓர் வயிரியான ஞானசாரியரது மனாதீதமான கிருபாவசனம்,

ஆவேசர் வீரர் அரசர் மடலாளர் சாவாநந்தர்க்குச் சரி—ஆவேசம் எறினார் மாவீரராயினார் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் மடலெடுத்தவர் தாம் சாவது இன்பமாக் கருதினோர் ஆகிய இவர்களது மொழிகட்குச் சரியாம்.

(வி-ரை.) ஆவேசமேறினார் தற்செயல் இன்றிக் கூறுதல்போல முக்கரணங்களையும் தமதிடத்து அடக்கிக் கொண்டு அருளாய் நின்று கூறினமையானும்; மாவீராயி

ஞேர் எதிர்த்தாரைக் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதல் போல் அறிவுக்கு எதிரீடாய்த் தோற்றுவன எல்லாம் அத ஞற் கொல்வதே கருத்தாகக்கூறுதலானும், ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் கூறிய மொழிப்படி இம்மைப் பயனுகுதல் போல் இவர் கூறிய மொழிப்படி மறுமைப்பயனுகுத லானும், மடலாளர் மற்றென்றையுங் கூருது தாம் நச்சிய மாதினையே புகழ்ந்து கூறுதல் போலச் சரியாதிகளைக் கூருது தமது ஞாஞநந்தத்தையே புகழ்ந்து கூறுதலா னும், சாவாநந்தர் தாம் சாவதே இன்பமாகக் கூறுதல் போலத் தற்போத வொழிவையே இன்பமாகக் கூறுத லானும், ஆவேசமேறினர் முதலிய ஐவர் மொழியையும் உவமையாகக் கூறினர். அவரது மொழிக்கு உவமை கூறின்மையால் 'இவரதுமொழி' வருவிக்கப்பட்டது.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞாஞசாரியரது திருவாக்குச் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க. (10)

சத்தியநிர் வாணத்தாற் றற்போதத் தாக்கறுத்து
வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன் - சுத்தன்
றமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பா
னெமக்கருளிச் செய்த திது.

(இ-ள்.) சத்திய நிர்வாணத்தால் தற்போதத் தாக்கு அறுத்து வைத்து வழிகாட்டும்—சத்திய நிர்வாணத்தீக்கை யால் எனது போதத்தை ஒன்றேடும் பற்ருது ஒழித்துச

சிவத்தோடுஇரண்டறக்கலக்கவைத்து என்பால் வந்தடைந் தோர்க்கும் எனதுள்ளே தாமே நிறைந்திருந்து முத்தி நெறியை அறிவிக்கும்.

மறைப்புலவன் சுத்தன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந் தன் என்பான் எமக்கு அருளிச்செய்தது இது—வேதங் களை யெல்லாம் ஓதாமல் உணர்ந்த ஞானப்புலவர், மும்ம லங்களையுங் கடந்து நின்ற நின்மலர், தமிழினது இலக்கண மெல்லாம் அளவிட்டறிந்த தமிழ்வேந்தர், சீகாழியென் னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்று யாவரும் புகழாநின்ற சுவாமிகள், எம் போல்வார் வீடடைந்து உய்யும் நிமித்தம் அருளிச்செய் தது இந்நூலின் அருத்தம்.

(வி-ரை.) இந்நூல் பிறர்க்கு உபகாரமாகக் கூறின மையால், "வழிகாட்டும்" என்பது பிறர்க்கெனக்கொள்க.

"மறைப்புலவன்" "தமிழ்க்குரிசில்" என்றமையால், உபய கலைகளையும் உடையானென் றறிக.

இத் திருவெண்பாவால் நூன் மரபு கூறியவாறு காண்க. (11)

தாக்கற்ற பூரணத்திற் சந்தற்ற தம்மைமலம்
நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா
வொழிவி லொடுக்க முரைப்போம்.

(இ-ள்.) தாக்கு அற்ற பூரணத்தில் சந்து அற்ற தம்மை மலம் நீக்கும் துயர் அகல நேசித்தோர்—எல்லா வற்றோடும் கூடிநின்றும் அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற் றிருந்த பரிபூரண சிவத்தோடு ஆணவம் நீங்கியவிடத்து இரண்டறக்கலந்து விளங்காநின்ற தம்மை அந்த ஐக்கியத் தைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து இரண்டுபடுக்கும் அவ் வாணவமலத் துன்பம் அகன்று ஏக அன்புகொண்டோர்;

பார்க்கும் வழி பல நாம் பை மறித்த ஆறு நீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம்—ஆராய்ந்தறியும் சாத்திர நெறிகள் பற்பல உளவாம், அவைபோலும் மறைத்துக் கூறாது நாம் பையைவிரித்து அதனுள் இருந்த பொருள் ஈதென்று காட்டுமாறு, மாணுக்கனே! நீ ஒழியாமல் ஒழியுமிடத்து ஒடுங்கும் நெறியைக் கூறுவாம்.

(வி-ரை.) ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு ஐக்கியம் மல மறைப்பால் தெரியாதிருத்தலின், "நீக்குந் துயரகல நேசித் தோர்" என்றார்.

"பார்க்கும் வழிபல" என்றது பேதம் அபேதம் பேதா பேதங்களாய்க் கூறு நெறிகளை.

அநுபவ ரகசியமெல்லா மறையாமல் கூறினமையால், "பைமறித்தவாறு" என்றார்.

ஆன்மா கெடாது அதனதுபோதங் கெடுதலின், "மாளா வொழிவில்" என்றார். அவ்விடஞ் சுகாதீதம்; அத

னுள் ஒடுங்கும்நெறி இதனுள் கூறினமையால்; "ஒழிவி லொடுக்கமுரைப்போம்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பயன் கூறியவாறு காண்க.

சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும்
சரியொத்த போதமுனைச் சார்வைத் - தெரிய
உரைத்தநூற் பேர்கே ளொழிவி லொடுக்கம்
விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

(இ-ள்.) குருவாக்கு சுருதி சுவாநுபவம் மூன்றும் சரி ஒத்த போதமுனைச் சார்வை—ஞானாசாரியர் அருளிச் செய்த உபதேசமொழிகளும், இம்மொழிகள்மேல் ஐயம் பிறவாது இவற்றைத்தெளிவிக்கும் வேதாகமங்களும், இவ் விருவகை மொழிகளின் அருத்தப்படியே தம்முள் தோன் றுஞ் சுவாநுபவமும் ஆகிய மூவகையுஞ் சரியொத்த இடத் தில் தோன்றும் பேரறிவாகிய பதியையும், அவற்றான் இப்பதியை அறியும் பசுவையும், இப்பதியைப் பசுவிற்கு அறியவொட்டாது மறைத்து நின்ற பாசத்தையும்;

தெரிய உரைத்த நூல்பேர் கேள் ஒழிவிலொடுக்கம் விரித்த நூற்கு எல்லாம் விதை—உள்ளபடி விளங்கக்கூறிய இந்நூற்பெயரை, மாணாக்கனே! நீ கேட்டி, ஒழிவிலொ டுக்கம் என்பதாம்; இம் முப்பொருளையும் பற்பலவாய் விரித்துக் கூறிய நூல்கட்கெல்லாம் இஃது ஓர்வித்தாம்.

(வி-ரை.) குருமொழியே அமையும் எனினும் தீவிர தர பக்குவம் இன்றிய மற்றைய மூவர்க்கும் அதன்மேல் ஐயம் பிறக்கும் ஆகலின் சுருதி வேண்டிற்று; குருவும் சுருதியும் உண்டாய்ச் சுவாநுபவம் இன்றாயின் அது பரஞான மன்று. ஆகலின், இம்மூன்றுஞ் "சரியொத்தபோதம்" என்றார். இக்குறிப்பால் இந்நூலும் இம்மூன்றும் ஒத்துக் கூறியதென்பது ஆயிற்று.

முப்பொருளினது இலக்கண விரிவையெல்லாம் சுருக்கித் தற்போத ஒழிவிற்கு உபாயமே விரித்துக் கூறலானும், போதவொழிவில் யாவுமொடுக்கிப் போதவிரிவில் யாவும் விரித்தலானும், இதனை "விரித்த நூற்கெல்லாம் விதை" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பெயர் கூறியவாறு காண்க.

தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பழுந்தச் சாற்றுமது
மந்த்ர சரியாதி மார்க்கமிது - முந்தைத்
தபதி விரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்று
முபதேச மென்றே யுணர்.

(இ-ள்.) தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பு அழுந்தச் சாற்றும் அது மந்த்ர சரியையாதி மார்க்கம்—குண்டமண்டல வேதிகாதிகளைக்கூறுந் தந்திரகலைகளும், கிரியைகட்கு உரியவாகிய மந்திரங்களைக் கூறும் மந்திரகலைகளும், ஆன்

மாவை மேன்மேலும் மலச்சார்போடு அழுந்தக் கூறும் அக்கலைகள் மந்திர தந்திர கிரியா பாவனைகளாற் செய்யும் சரியை கிரியா யோக நெறிகளாகும்;

இது முந்தைத் தபதி விரத்தியரைச் சார்பு அழியச் சாற்றும் உபதேசம் என்றே உணர்—இந்நூல் முற்பவங்களில் நிட்காமிய தவம்பண்ணின தபோதனர்க்கும், அத் தவத்தால் உட்பற் றறுதியுடையோர்க்கும் மலச்சார்பு அறும்படி கூறும் ஞானோபதேசம் என்று நீ அறிதி.

(வி-ரை.) அக்கலைகளால் போதவிரிவே அன்றி ஒழிவின்மையால், "சார்பழுந்தச் சாற்றும்" என்றூர்.

இது "தபதிவிரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்றும்" என்றமையால், மற்றையர்க்கு ஆகாதென்பது ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் இந்நூல் உபதேசகலையென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (14)

உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ லொத்து
விடிற்புலிதீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காம் - சுடச்சுடி
வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா [னும்
றேழைக்கா காத திது.

(இ-ள்.) உடற்கு உயிர்போல் கட்கு இமைபோல் ஊசிநூல் ஒத்து விடின் புலி தீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்கு ஆம்—உடம்பை உயிர் அபிமானித்தல்போலும், கண்ணை

இமையானது காத்தல்போலும், ஊசி சென்ற இடந் தோறும் சரடு பின் சேறல்போலும், ஞானசாரியரைப் பிரி யாது நின்று, அவ்ர் திருமேனியை அபிமானித்தும், பாது காத்தும் .அவர் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படியே சென்றும் வழிப்ட்டு அவர் பார்த்துப் புலி, தீ, பாம்பாதிகளிற்செலுத் தினும் பின்னிடையாது அவைமேல் விழும் அதிபக்கு வர்க்கே இந்நூல் கொடுக்கலாகும்;

சுடச்சுடினும் வாழைக்கு ஆகா வேதி மட்கலத்துக்கு ஆகா,ஆறு ஏழைக்கு ஆகாது இது—மிகுந்த அக்கினியாற் சுடினும் வாழைத்தண்டைச் சுடக்கூடாதவாறு போலும், பரிசனவேதி மட்கலத்திற் பரிசித்துப் பொன்னுக்கக் கூடாதவாறுபோலும், அங்ஙனம் ஆசாரியரை வழிபடமா ட்டாத அபக்குவர்க்கு இந்நூல் கொடுப்பினும் அநுபவஞ் சித்தியாது..

(வி.-ரை.) உயிரானது உடம்பைத் தானய் அபிமா னித்துத் துன்பந்துடைத்தல் ஒப்பனைசெய்தல் முதலிய உபசாரங்களை அதற்குச் செய்வதுபோலும், அவர் திரு மேனியைத் த்ம் தேகமாய் அபிமானித்துச் செய்யவேண் டும் உபசாரமெல்லாஞ் செய்யவேண்டும் ஆகலின், "உடற் குயிர்போல்" என்றும், இமையானது கண்ணைவிட்டு நீங்கா திருந்து அதன்கண் துரும்பாதி வந்து சார்வதற்குமுன்னே நின்று பாதுகாத்தல்போலும், இரவும் பகலும்விட்டு நீங்கா திருந்து அவரைத் துட்டமிருக முதலிய வந்து சார்வதற்கு

முன்னேநின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ஆகலின், "கட்கிமை போல்" என்றும் கூறினர்.

அதிபக்குவர் தேகாபிமானம்விட்டு அவரை மெய்ப் பொருளாகக் கருதினவர் ஆகலின், புலியாதிகண்மேற் செலுத்தினும் வீழ்வாரென்பது ஆயிற்று.

அக்கினிக்கும் பரிசனவேதிக்கும் விறகைச் சுடுதற் கும் உலோகங்களைப் பொன்னுக்குதற்குங் கூடுமேயன்றி வாழைத்தண்டையும் மட்கலத்தையும் அங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாததுபோல், இந்நூலால் பக்குவர்க்கு ஞானம் விளங் குமே அன்றி அபக்குவர்க்கு விளங்காதென்பது அறிக.

இத் திருவெண்பாவால் இந்நூற்கு அதிகாரிகளின் இலக்கணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (15)

ஆலிங் கனத்திலே யைந்திணையும் பாடுவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதிரைபோற் - காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோற் கின்னரிப்பாட் டுல்
கொண்டவர்போற் கண்டவர்க் காகும். [லாசம்

(இ-ள்.) ஆலிங்கனத்திலே ஐந்திணையும் பாடுவோன் மால் இன்ப வாரிமறி திரைபோல்—மாதர் கூட்டுரவிற் செய்யும் ஐவகை ஆலிங்கனத்தால் வரும் இன்பம் ஐந்திணை யும் அநுபவித்தறிந்து ஒருவன் கூறிய பாட்டினைப் பாடும் ஓர் விடனுக்கு அக்கவி அருத்தத்தான் அவ்வின்பம் பெற

ருன்போன்று உளத்தின்கண் அம்மயக்க இன்பவாரி எழுந்து அலை மறிவதுபோலும்;

காலப்பூக் கிண்கிணுவாய்ச் செய்ததுபோல்—உதய காலத்துத் தாமரை அரும்பு கிண்கிணிவாய்ச்செய்து அலர்ந்தாற் போலும்;

கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர்போல் கண்டவர்க்கு ஆகும்—மற்றொன்றினையுங் கேளாது ஒருவன் பாடும் கின்னரிப்பாட் டோசையையே உல்லாசமாய் உட்கொண்டவர்போலும் இந்நூலைக் கேட்டறிந்தோர்க்கே ஞானநந்தம் உளதாம்.

(வி-ரை.) ஐந்தினையும் பாடுவோனுக்கு அதனைப் பாடுந்தோறும் அவ்வின்பம் பெற்றான் போன்று உளத்து இன்பம் மேன்மேலெழுதலின், "மறிதிரை" என்றார். அவனைப்போல் இந்நூல் கேட்குந்தோறும் இவர்க்கும் சிவாநந்தம் பெற்றார்போன்று உள்ளத்தில் மேன்மேல் சந்தோஷம் தோன்றவேண்டும் ஆகலின் "மாவின்பவாரி மறிதிரை போல்" என்றும், முகமலர்ச்சி தோன்றல்வேண்டும் ஆகலின், "காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்" என்றும், மற்றொன்றையுங் கேளாது இதனையே கேட்கவேண்டும் ஆகலின், "கின்னரிப்பாட்டுல்லாசங் கொண்டவர் போல்" என்றும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஆலிங்கன பரிசபேதத்தால் சுகமும் ஐந்து பேதப்பட்டதெனக் கொள்க. அஃது ஐந்தென்பது "ஆலிங்கன

மைந்து மிதழ் பானம் பதினொன்றும்" என்னும் காம நூலிற் காண்க

இத் திருவெண்பாவால் இந்நூல் கேட்கும் இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (16)

வணங்கா வுரைக்கு வணக்கமிலை தீங்கை
வணங்கிவாழ்த் தென்னில் வளமியா-வணங்குகினும்
எல்லார்க்கு நன்றா யிருப்பதிலை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லா திலை.

(இ-ள்.) வணங்கா உரைக்கு வணக்கம் இலை தீங்கை வணங்கி வாழ்த்து என்னில் வளம் யா—போதம் அடங்காது எமாப்பாற் கூறும் நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை, தீமைகளைச் செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறி இதனை இகழாது புகழுங்கள் எனின், அதனால் வரும் நன்மை யாதொன்றும் இல்லை;

வணங்குகினும் எல்லார்க்கும் நன்றாய் இருப்பது இலை யாது ஒன்றும் எல்லார்க்கும் பொல்லாது இலை—நன்மைகளைச் செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறினும் யாவர்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை, இவைகள் அன்றி மற்றி யாதோர் நூலாயினும் யாவர்க்கும் பொல்லாங்காய் இருப்பதும் இல்லை.

(வி-ரை.) அடங்காவுரையெனவே அவன் அடக்கங் கூறினும் அடக்கம் அன்றெனபது ஆயிற்று.

தீங்கினைச்செறித்து அடக்கங்கூறிப் புகழச் சொன்ன மையால் வரும் நன்மை ஒன்றும் இன்றாயிற்று. நன்மை கள் யாவுஞ் செறித்து அடக்கங்கூறினும் பொறாமை முத லியவற்றால் சிலரால் இகழப்படுதலின், "எல்லார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இலை" என்றும், பயன் இன்றாய்க் கூறும் யாதோர் நூலாயினுஞ் சிலர் அங்கீகரித்தலின், "எல்லார்க் கும் பொல்லாதிலை" என்றுங் கூறினார்.

தீமை நன்மைகளை முற்கூறினமையால், "யாதொன் றும்" என்பது இவைகட்குப் பொதுவாயிருந்த உலக கதைகளைக் கூறும் நூல் எனக் கொள்க.

'உரை' என்பதும் 'தீங்கு' என்பதும் ஆகுபெயர். 'தீங்கு' என்றமையான் நன்மை என்று வருவிக்கப்பட்டது.

'வணக்கம்' — அடக்கம்.

'வளமியா' என்பது இகரக்குறுக்கம் ஆதலின் தளை தட்டாது என்பது காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் இவைகள் இங்ஙனம் இருப்ப யாம் எங்ஙனம் அவையடக்கங் கூறுமாறென்று குறிப்பால் அவையடக்கங் கூறியவாறு காண்க. (17)

அறைந்த பறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா - திறங்கேளீர்
கூடக் கரைவதலாற் கூறிற் பயனில்லாப்
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

(இ-ள்.) அறைந்த பறை குழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்க மறந்து அழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா—கரத்தால் அறையப்பட்ட மத்தளத் தொனிக்கும், இத் தொனிக்கு ஏற்ப ஊதுங் குழல் ஓசைக்கும், இவைகட்கு ஏற்ப நடனமிடுவோர்க்கும் ஏற்பத் தம்மை மறந்து அழும் மகளிரது அவ் வழுகையாகிய வாய்ப்பாட்டு ஒத்துவாராது (அதுபோலும்) இந்நூல் தற்போதம் இழந்து நின்று கூறியது ஆகலின் எழுத்து முதலிய ஐந்து இலக்கணங்களோடு ஒத்துவாராது அஃது அங்ஙனம் ஆயினும் அதன்கட் கூறிய பொருள் தான் நன்குளதோ எனின்;

திறம் கேளீர் கூடக்கரைவது அலால் கூறின் பயன் இல்லாப் பாடற்கு ஆர் பயன் பார்ப்பார்—இந்நூலின்பொருள் திறமையை நீர் கேட்பீராக, (அஃதெங்ஙனம்எனின்,) இப்பொருளைக் கேட்போர் இப்பொருளோடுங் கூடத் தாமும் கரைந்துபோவதே யன்றிச் சொல்லுமிடத்துத் தாமுந் தமக்குவரும் இம்மை மறுமைப் பயன்களும் இல் லாத பாடற்கு யாவர் அருத்தம் பார்ப்பார்?

(வி-ரை.) தாளமும் ஓசையுஞ் சரியொத்த நடனத் தோடு; துன்பமேலீட்டால் தம்மை மறந்து அதன் மயமாயிருந்து அழுவார் அழும் ஓசை ஒவ்வாததுபோல், இன்ப மேலீட்டால் தம்மை மறந்து இதன் மயமாயிருந்து கூறிய இப்பாடல் இலக்கணத்தோடு ஒவ்வாது என்பது குறிப்பால் அறியம்படி கூறினர்.

இதனது அருத்தம் போதவொழிவும் சிவாநந்தப் பேறும் ஆகலினும், இதனைக்கேட்ட அதிபக்குவர் அக்கணமே போதம் அழிந்து ஆநந்த மயமாவர் ஆகலினும், "கூடக் கரைவது" என்றும், பயன் பெறும் போதம் ஒழிவதனால், "பயனில்லாப்பாடல்" என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் சத்தத்திற்குப் பஞ்சவதிகார வழுவுண்டாயினும் அருத்தம் எல்லா நூல்களினது அருத்தங்கட்கு முடிவென்று கூறியவாறு காண்க. (18)

போத வொழிவையுரை போய்த்தீண்டா பூதலத்தோ
பாதமனங் கண்போலப் பற்றுமோ - நீடுதெளியின் [ர்
கண்ணுடி யிற்கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போற்
கண்ணூரி சன்னையைப்போற் காண்.

(இ-ள்.) போத ஒழிவை உரை போய்த் தீண்டா பூதலத்தோர் பார்த்தம் மனம் கண்போலப் பற்றுமோ—ஆன்ம போத ஒழிவில் தானய் இருந்துள்ள சிவத்தை வேதாகம சாத்திரங்களால் அளவிட்டறியக் கூடாது, அஃதன்றிக் காலால் நடந்து சென்றும் மனத்தால் நினைத்தும் கண்ணாற்பார்த்தும் இப்பூதலத்தோர் ஒரோர்பொருளை அறிந்து பிடிப்பதுபோல் கவிகளாலும் அதனை அறிந்து பிடிக்கக் கூடாது (ஆதலின், அங்ஙனம் அறிந்து பற்றுவது அன்றி,) நீடுதெளியின் கண்ணுடியில் கடலைக் கைவசமாக்காட்டுதல்போல் கண் நாரி சன்னையைப்போல் காண்—நீ அச்சி

வத்தை அறியுமிடத்துச் சிறிதாகிய கண்ணாடியில் பெரிதாகிய கடலை மகவுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டு மாறு போலும், ஓர் நாரி ஓர் புருடனுக்குக் கண் சைகையால் கலவிக்கு இடங்காட்டுமாறுபோலும் யாம் அதனை அறிவிக்குங் குறிப்பால் நீ அறிதி.

(வி-ரை.) போத ஒழிவை அப்போதத்தான் அறியும் கலைகளானும் கருவிகளானும் அறியக்கூடாதாகலின், "உரை போய்த்தீண்டா" என்றும், "பாதமன்ங்கண்போலப் பற்றுமோ" என்றுங் கூறினர்.

பரிபூரண சிவத்தின் இலக்கணமெல்லாம் நன்ருய் விளங்கும்படி வேதாகம முடிவிற் கூறிய சில உபதேச மொழிகளை யெடுத்து இந்நூலிற் கூறுதலின், "கண்ணடியிற் கடலைக்கைவசமாக்காட்டுதல்போல்" என்றும், பூரண நோக்கம், மௌனமுத்திரை முதலிய குறிப்பான் அச்சிவத்தை அடைதற்கு உபாயம் அறிவித்தலால், "கண்ணரி சன்னையைப்போல்" என்றுங் கூறினர். (19)

ஆனைக்கை போலபின வத்துவிதா நந்தமாம்
மோனத்தை வாக்குமன முட்டுமோ-ஞானத்தாற்
காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற
லாற்கருதி னீசிவமா வை.

(இ-ள்.) ஆனைக்கைபோல் அபின அத்விதாநந்தம் ஆம் மோனத்தை வாக்கு மனம் முட்டுமோ—பரிசம் அறியுங்

கையும் கந்தம் அறியும் நாசியும் ஒன்றாயிருக்கின்ற யானை யினது துதிக்கைபோன்று, பின்னம் இன்றிச் சிவமும் ஆன்மாவும் இரண்டற்றிருந்த அத்துவிதமாகிய மோனநந் தத்தை வாக்காற் கூறுங் கலைகளும் மனோபாவனைகளுந் தீண்டுமோ?

காக்கை இருந்த மனை கைமேல் பிறை என்றலால் ஞானத்தால் கருதின் நீ சிவம் ஆவை—ஓர் மனையையும் பிறையையும் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அறிவிக்குங்கால், காக் கையிருந்த மனையென்றும் கைவிரல்மேற் பிறையென்றும் இங்ஙனம் அறிவித்தலான் அவன் அறிவதுபோலும், யாம் சிவத்தைக் குறிப்பான் அறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞான த்தால் கூர்ந்து விசாரித்து அறிதியெனின் நீயும் அச்சிவம் ஆவை.

(வி-ரை.) கை நாசி என்று இரண்டுறுப்பாய் இரண்டு விடயங்களையும் வேறுபிரித்து அறிவதாயிருந்தும் பிரி படாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருப்பது போல, சிவமென்றும் ஆன்மாவென்றும் இரண்டு பொரு ளாய் இரண்டு ஞானங்களும் வேறாயிருந்தும் ஐக்கியத்துப் பிரிபடாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருத்த லின், "ஆனைக்கைபோ லபினவத்துவிதம்" என்றார்.

மனைகள் பலவற்றையுங் கடந்து சென்று காக்கை யிருந்தமனையை நீ யடைதி என்று ஒருவன் அறிவிக்க அறி

தல்போல், கருவிகள் பலவற்றையுங் கடந்து சென்று நாத தத்துவத்தின்முடிவில் நின்ற சைதன்னியம் நீ என்று அறிவிக்க அறிதலால், "காக்கையிருந்தமனே" என்றும், ஒருவனுக்கு ஒருவன் பிறையை அறிவிக்குங்கால் விரல்மேற் பிறை என்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அவ்விரல் நேரே நோக்கி அப்பிறையைத் தரிசித்தல்போல், நாதாந்தத்தின் முடிவில்நின்று நீ திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்க அம்முறையே சென்று சிவத்தைத் தரிசித்தலால், "கைமேற்பிறை" என்றுங் கூறினர்.

கண்போலும் ஆன்மா, விரல்போலுந் திருவருள், பிறைபோலுஞ் சிவம் எனக் கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ப்பொருளை அறிவித்தற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (20)

முலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருமை மூடர்
சலமின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர் - பலதாரை
வட்டிலே போலுமவர் மாயோக வாசகத்தைக்
கிட்டி னரகங் கிடீர்.

(இ-ள்.) முலை உண்ணி நீர் உண்ணும் மோட்டெருமை மூடர் சலம் இன்றிச் சந்து உரைப்பார் தர்க்கர்— பசுவினது விம்மிச்சுரந்த முலையிற்கடித்த உண்ணிபோலும்,

தடாகத்தில் நீர் அருந்தும் முதிர்ந்த எருமைபோலும், அறி வேதும் இன்றிய மூடர்போலும், நீர் இன்றிச் சந்தனம் உறைப்பார்போலும் ஆவார் தருக்கராயினேர்;

பல தாரை வட்டிலே போலும் அவர் மாயோக வாச கத்தைக் கிட்டின் நரகம் கிடீர்—பல்தொளை வட்டிலைப் போலும் பலபடக் கூறுகின்ற அவரது மாயைக் கூட்டர வாகிய மொழிகளைக் கேட்பினும் நிரயம் என்று அறிவீர்.

(வி-ரை.) முலை உண்ணி பால் உண்ண அறியாது உதிரம் அருந்தல்போல், நூலாற் சிவாநந்தப்பேறு அடை யாது இம்மைப் பயன் கோடலின், முலைஉண்ணி என்றும், தடாகத்தில் தன் தாகந் தீர்க்கும் நீர் அருந்தாது அதனுள் வீழ்ந்து சேறுக்கிச்செல்லும் எருமைபோல், ஞானிகள் பாற் செல்லினும் அவர் கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள் ளாது தருக்கிமாடி அவர் சித்தத்தைக் கலக்கிச் சேறலின், எருமை என்றும், மூடர் யாவர் எது நன்கு கூறினும் தாம் பிடித்த பிடி விடாது நிற்றல்போல், தீதாயினும் தருக்க வலியால் தாம் பிடித்த பிடியை முற்றுஞ் சாதித்தலின். மூடர் என்றும், சலம் இன்றிச் சந்துறைப்பார்க்குக் கைவருத் தமே அன்றிப் பயன் இன்றாவதுபோல், இவர் பலரோடுந் தருக்கமாடலான் வருதல் வாய்வருத்தமே அன்றிப் பயன் வேறு இன்றாகலின், "சலம் இன்றிச் சந்துறைப்பார்" என் றும், பலதாரை வட்டிலின் நீர் தாரைகள்தோறுஞ் சேறல் போல் ஓர்நெறி கூறுங்கால் அதனை முற்றுப்பெறக்

கூறுது பல்நெறியாய் மலைவுபெறக் கூறலின், "பலதாரை வட்டில்" என்றும், திருவருட்போதம் அன்றி மாயாபோ தத்தால் கூறலின், "மாயோக வாசகம் என்றுங் கூறினர்.

இதனல் கல்வி உடையோரேனும் பிரபஞ்சிகளினும் கேடென்பது ஆயிற்று. கல்வி பொருள் என்னும் இரண்டு செல்வங்களும் நல்லோர்பால் வரின் நன்மையும் தீயோர் பால் வரின் தீமையும் மேன்மேல் வளர்தலின், இவர் தீயர் என்பது ஆயிற்று.

இவரது மொழிகளை உண்மையாகக் கொள்வோர்க் கும் தீதுவரும் ஆகலின், "கிட்டினரகம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தருக்கவாதிகள் துர்க்குண மும் அவரது மொழிகளைக் கேட்கல் ஆகாது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (21)

குன்றழலி னொந்துநீர் தேடுங் குருடரைப்போற்
கன்றுபசு வைப்பார்க்குங் காலம்போ - லொன்றொன்
றில், வேட்டவதி மோகி விடயம்போற் சற்குருவைத்
தேட்டமதி பக்குவமாய்த் தேர்.

(இ-ள்.) குன்று அழலின் நொந்து நீர் தேடும் குருட ரைப்போல் கன்று பசுவைப் பார்க்கும் காலம்போல் ஒன்று ஒன்றில் வேட்ட அதிமோகி விடயம்போல்—முதிர் வேனிற்காலத்து மலைக்கட்படும் தீவெப்பத்தால் மெய்

வருந்தி நீர் எங்குளதென்று தேடும் அந்தகரைப்போலும், ஆவின்கன்று தன்தாயைத் தேடும் காலம்போலும், விடயங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஓரோர் விடயத்தை நச்சிய மிகுந்த அந்த விடய மோகிபோலும்,

சற்குருவைத் தேட்டம் அதிபக்குவம் ஆய்த்தேர்—ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடும் தேட்டமே அதி தீவிரதர பக்குவம் என்று அறிதி.

வி-ரை. அழலின் நொந்த குருடர் வெப்பத்துன்பந் தணிப்பான் நீர் தெரியாது தேடுமாறுபோல், மிகுந்த பக்குவர்க்குப் பிறவித் துன்பமாய்த் தோற்றலின், இத்துன்பந் துடைப்பான் ஆசாரியரைத் தெரியாது தேடலின், "நீர்தேடுங் குருடரைப்போல்" என்றும்; கன்று காலைமாலை யாகிய காலத்துத் தன்தாயை மிகுந்த அன்போடுந் தேடல்போல், முற்காலம்போல் அன்றி இக்காலத்தில் பிரபஞ்சம் பொய்யாய்த்தோற்றி மிகுந்த அன்போடு ஞானசாரியரைத் தேடலின், "கன்று பசுவைப் பார்க்குங்காலம்போல்" என்றும், ஓர்விடயத்தை நச்சிய அதிமோகி அதனால் வரும் இன்பத்தைக் கருதிக்கருதி அவ்விடயம் என்று கிடைக்குமோ என்று அதனையே தேடல்போல், பேரின்பத்தைக் கருதிக்கருதி இதனைக் கொடுக்கும் ஞானசாரியரை என்றைக்கு அடைவோம் என்று அவரையே தேடலான், "அதிமோகிவிடயம்போல்" என்றுங் கூறினார்.

விடயமோகிபோல் என்று கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவ இலக்கணங் கூறிய வாறு காண்க. (22)

பதி நிச்சயங் கூறல்.

பெண்ணு ணலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியு
மெண்ணாத பேத மியல்பின்றிப் - பண்ணுங்காற்
காரணகத் தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூ
லாரணமு மாகமமு மாம்.

(இ-ள்.) இயல்பு இன்றி எண்ணாத பேதம் பெண் ஆண் அலியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தே அழியும் பண்ணுங் கால் காரண கத்தா ஒருவன் உண்டு—ஓர் இயல்பு இன்றி அநந்த பேதங்களாயும் பெண்வடிவமாயும் ஆண்வடிவமாயும் இவ்விருவகையும் கூடிய அலிவடிவமாகியும் தோன்றிநின்று அழியப்பட்ட இத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்குத் தற்சுதந்திரம் இன்மையால் தானே காரியப்பட மாட்டாது. ஆகலின், இதனை அநாதியிலே படைத்தற்கு நிமித்தகாரணனாகிய கருத்தன் ஒருத்தன் உண்டு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்).

அவனைக் காட்டும் நூல் ஆரணமும் ஆகமமும் ஆம்—அக்கருத்தனை அறிவிக்கும் நூல்கள் வேதாகமங்கள் ஆகும், (இவற்றான் அறிந்துகொள்ளுதி.)

(வி-ரை.) காரியங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணம், முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணம் என

மூன்றுவகையாயிருக்கும். இவற்றுள், முதற்காரணம் மண், துணைக்காரணம் தண்ட சக்கரம், நிமித்தகாரணம் குலாலன். நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன் முதற் காரணமாகிய மண்ணினின்றும் துணைக் காரணமாகிய தண்ட சக்கரங்களைக்கொண்டு, கட கலசாதி காரியங்களை உண்டாக்குவன். அதுபோல், குலாலன்போலும் நிமித்த காரணனாகிய சிவன், மண்போலும் முதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும் தண்ட சக்கரம்போலுந் துணைக்காரணமாகிய தனது கிரியாசத்தியால், தநு கரண புவன போகங்களாகிய காரியங்களை உண்டாக்குவனாகலினும்; கட கலசாதி காரியங்களைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்துங் குலாலன் ஒருவன் உளனென்று அறிவதுபோலும் தநுகரணாதிகளைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தும் கருத்தா ஒருத்தன் உளனென்று அறியவேண்டுமாகலினும், "பண்ணுங்காற் காரணகத்தா வொருவனுண்டு" என்றார்.

மற்றைய நூல்கள் இவற்றைப்போல் உண்மையாய் அவனை அறிவிக்கமாட்டாவாகலின், "அவனைக் காட்டுநூலாரணமு மாகமுமாம்" என்றார்.

பெண் ஆண் என்னும் பன்மைபோல் அலியையும் பன்மையாகக் கூறினமையாற் பெண்ணுணுக்குரிய குறிகள் இருவகையும் இன்றிய புல் முதலியனவும் புழு முதலியனவும் அலியெனக்கொள்க.

'பண்ணுங்கால்' என்னும் ஏழனுருபை நான்கனுருபாகக் கொள்க.

"காரியங் கார ணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம்
பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தந்
தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகை தன்சத்தி யீாக
வாரியன்கு லால ணய்நின் ருக்குவ னகில மெல்லாம்."

என்பது சித்தியார்.

இத் திருவெண்பாவால் பதி ஒன்று உளதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (23)

தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா
துன்னிலொழி வாமுதிப்பீ றொன்றுமிலைச் - சந்நிதிக்
கஞ்சுதொழி லாமதனை யாநந்த வாக்காலே [கே
கிஞ்சளவு கேட்கலுமா கும்.

(இ-ள்.) தன்னை அறியாது வேறு உண்டாய்த் தான் அறியாது உன்னில் ஒழிவுஆம் உதிப்பு ஈறு ஒன்றும் இலை— நீர் கூறிய சிவம் தன்னை அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ எனின், மலரகிதமா யிருத்தலின், அது தன்னை அறியாது. மற்றோர் பொருளைத்தான் அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ எனின், தனது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கியிருக்கும் ஆகலின், தனக்கு வேருய் ஓர் பொருளுண்டாய் அதனை

அறியாது. நினைவோடுதான் கூடியிருக்குமோ எனின், நினைப்பு உண்டெனின் மறப்பு உண்டு ஆகலின்; அது நினைப்பும்மறப்பும் இன்றிய நிருவிகாரி. அதுதான் ஓர் காலத்து உண்டாயதோ எனின், உற்பத்தி உண்டெனின் நாசமும் உண்டு. அஃது அநாதி நித்தியம் ஆகலின், உற்பத்திநாசங்கள் ஒன்றும் இல்லை.

(இங்ஙனம் மலரகிதமாய்ப் பரிபூரணமாய் நிருவிகாரியாய் அநாதி நித்தியமாய் இருந்துள்ள அச்சிவம் எங்ஙனம் மாயையைக் காரியப்படுத்தும் எனின்,)

சந்நிதிக்கே அஞ்சு தொழில் ஆம் அதனை ஆநந்தவாக் காலே கிஞ்சு அளவு கேட்கலும் ஆகும்—அச்சிவத்தின் சந்நிதிக்கண்ணே பஞ்சகிருத்தியங்கள் உளவாம். அக்கிருத்தியத்தை ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருண்ணியத்தால் மௌனநந்தந் தம்பி அதுகூறும் ஆநந்தவாக்கால் சிறிதளவு கேட்கலும் ஆகும்.

(வி-ரை.). சூரியன் இச்சாயத்தனம் இன்றி இருக்கவும் அவன் சந்நிதியில் ஒன்று முகையாயும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற்படல்போல், சிவ சந்நிதானத்திலே மாயையில் சிருட்டியாதி தோற்றலால், "சந்நிதிக்கே அஞ்சுதொழிலாம்" என்றார்.

ஆநந்தவாக்கு வேதாகமங்கள்.

"கிஞ்சளவு கேட்கலுமாகும்" என்றமையால், பஞ்ச கிருத்தியத்தின் பெருமையை அளவிடக் கூடாதென்பது ஆயிற்று. (24)

உதியா துளதாகி யோங்கிப்பே ராம
லதிசூக்கு மங்குறைந்தா காமற் - பதையாத
வாகாய முங்கா லும் போல வசைவற்ற
தேகாண் பரிபூ ரணம்.

(இ-ள்.) உதியாது உளது ஆகி ஓங்கிப் பேராமல் அதி சூக்குமம் குறைந்து ஆகாமல்—தான் ஒன்றினல் உற்பத்தியாகாது எக்காலமும் உள்ளதாய், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்திருப்பதாய், போக்குவரவு அற்றதாய், நுண்ணிய பொருள்கட்கெல்லாம் நுண்ணிதாய், ஓர் காலத்திற் குறைந்து ஓர் காலத்தில் வளராததாய்,

பதையாத ஆகாயமும் காலும்போல அசைவு அற்றதே பரிபூரணம்—முடிவுகாலத்தில் சலனம் இன்றாய், வாயுவும் ஆகாயமும் பிரிவற்று ஒன்ரு யிருப்பதுபோலச் சடசித்துக்களாயுள்ள பிரபஞ்சமும் தானும் பிரிபடாது ஒன்ருய் அசைவற்று இருப்பதே அச்சிவத்தினது பரிபூரண சொரூபம்.

(வி-ரை.) தநுவாதிகளை மாயையில் தோற்றுவிப்பதும் ஆன்மாக்களை அவற்றிற் கூட்டுவிப்பதும் அஃதாகலினும் அதற்குமேல் மற்ருென்று இன்மையானும், "உதியாதுள

தாகி" என்றீம், அசலம் ஆகலின், "பேராமல்" என்றும், யாவைக்கும் தாரகமாய் உட்புறம்பாய் இருந்தும் ஒன்ருேடும் தாக்கற்றிருத்தலின், "அதிசூக்குமம்" என்றும், அகண்டாகாரமாய் இருத்தலின், "குறைந்தாகாமல்" என்றும்; ஆகாயத்தில் வாயு சரிக்கும்போது அவ்வாகாயத்தையும் வாயுவையும் இவ்வாயுக்கட் டோன்றும் சீதள உட்டண முதலியவற்றையும் பிரித்துக் காணப்படும்; அவற்றின் நடு நின்றவாயு அந்த ஆகாயத்தில் அசைவற நிற்பின் முன் தோன்றிய பகுப்புக்கள் இன்றி அவ்வாகாயந் தானுயிருக்கும். அதுபோல, பெத்தகாலத்து முப்பொருள்கட்கும் நடுநின்ற ஆன்மபோதம் சீவிக்கு மிடத்துச் சிவம் என்றும், பசு என்றும், பாசம் என்றும் பிரித்தறியப்படும்; முத்தி காலத்து அவ்வான்மபோதம் சீவியாது சிவத்துள் அடங்கின், முன் தோற்றிய பகுப்புக்கள் ஒன்றுந் தோற்ருது சிவந்தானுய் இருக்கும் ஆகலின், "ஆகாயமுங் காலும் போல அசைவற்றதேகாண் பரிபூரணம்" என்றுங் கூறினர்.

காண் - முன்னிலை அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் பதி இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (25)

பதியானது சடசித்துக்கட்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துக்கொண்டு எல்லாம் தானுயிருக்கும் என்றீர்; ஆனல், அட்டமூர்த்த முதலிய வடிவங்களும் அத்திருமேனிகளை

வழிபடுவோர்க்கு அது கொடுக்கும் பயன் முதலியவும் யாவை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

எட்டுருவு மைந்தொழிலு மிச்சைவடி வும்பயனுஞ்
சுட்டரிய பூரணமுஞ் சுட்டுதலு - நிட்டைகளு
முன்னிழப்பி லின்ப முதித்தொடுங்கு மொன்றி
தன்னருட்கே யாமத் தனே. [ரண்டும்

(இ-ள்.) எட்டு உருவும் ஐந்தொழிலும் இச்சைவடிவும் பயனும் சுட்ட அரிய பூரணமும் சுட்டுதலும்—பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஓர் வடிவமாய்க் கொண்டருளிய அட்டமூர்த்தமும், ரூபாரூபமாகிய சதாசிவம் செய்யும் ஐந்தொழில்களும், தமது சுதந்திர இச்சையால் திருமேனிகொண்ட உருவமாகிய மயேசுர வடிவும், இவ்வடிவுகளை வழிபடுவோர்க்கு இவரால் கொடுக்கப்படும் பதப்பிரயோசனங்களும், இவ்வடிவங்கள் எல்லாம் கடந்து ஆன்மபோதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிய அரூபமாகிய பரிபூரண சொரூபமும், சுட்டி அறியும்படி எழுந்தருளிவந்த குருவடிவும்,

நிட்டைகளும் உன் இழப்பில் இன்பம் உதித்து ஒடுங்கும் ஒன்று இரண்டும் அத்தனே தன் அருட்கே ஆம்—வீட்டையும் நெறியாகக்கூறிய உபாய நிட்டைகளில் தோற்றுவனவும், உனது போத ஒழிவில் ஆநந்தந் தோற்ற அதனை அறிந்து அதனுள் அதீதப்படும் அத்துவிதம் என்பதும்,

இங்ஙனம் அதீதப்படுவதன்முன் தோற்றும் துவிதம் என்பதும், ஆகிய இவை அத்தனையும் அச்சிவத்தினது அருட்சத்தியால் உண்டாம்.

(வி-ரை.) "எட்டுரு" என்றது பஞ்சபூதங்களும் சந்திர சூரியரும் ஆன்மாவும் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பதியினது அருட்சத்தி இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (26)

உனையுணர்த்திற் பாச முதவி யுடையோன்
றனையுணர்த்தி னீயே தலமாங் - கனலை
விறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையை வேறாக்கி
யறியகிலாப் போலதுநீ யாம்.

(இ-ள்.) உனை உணர்த்தின்பாசம் உதவி உடையோன் தனை உணர்த்தின் நீயேதலம் ஆம்—பசுவாகிய உன்னை அறிவிக்குமிடத்தும், உன்னை அநாதியிலே மறைத்து நின்ற பாசத்தை அறிவிக்கு மிடத்தும், பெத்தமுத்தி என்னும் இரண்டு காலத்தும் உயிர்த் துணையாய் இருந்து உனக்கு உபகரிக்கும் பதியை அறிவிக்கு மிடத்தும், நீயே மற்றைய இரண்டிற்கும் இடமாகும்; (அஃதெங்ஙனமெனில்.)

கனலை விறகு இடம் ஆய்க் காணில் அதன் வெம்மையை வேறு ஆக்கி அறியகிலாப்போல் அது நீ ஆம்—அக்கினியைக் காட்டத்தினிடமாய்க் கடைந்துகாணின், அவ்வக்கினி வேறு உட்டணம் வேறாய்ப் பிரித்து அறியக்கூடா

ததுபோலச் சுவாநுபவத்தால் மலத்தினை நீங்கி உன்னை உள்ளபடி அறியின், நீவேற சிவம்வேறாய்த் தோற்றாது ஆகலின், அச்சிவம் நீயாகும்.

(வி-ரை.) காட்டத்தில் அடங்கியிருந்த தீ கடைந்த போது தோற்றினாற்போல், முன் மலபந்தத்தால் தோற்றா திருந்த ஆன்மா இப்போது சுருதி குரு சுவாநுபவத்தால் தோற்றலின், "கனலைவிறகிடமாய்க்காணில்" என்றும், அதில் தோற்றிய தீயில் உட்டணமும் பிரகாசமும் இருத்தல்போல், தன்னை உள்ளபடி கண்ட ஆன்மாவினிடத்து ஆநந்தமும் அவ்வாநந்தம் மேன்மேல் விளைவதும் இருத்தலின், "அதன்வெம்மையை வேறாக்கி யறியகிலாப்போல்" என்றும், இரண்டிற்கும் "நீயே தலம்" என்றுங் கூறினார்.

அக்கினியைப்போல் பசு, சூடுபோல் சிவம், பிரகாசம் போல் பாசம் என அறிக. ஆநந்தம் சிவம், ஆநந்தத்தை யநுபவிப்பது ஆன்மா, ஆனந்தத்தை விளைப்பது மலம் என அறிக.

தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமும் இங்ஙனம் காண்க என்று "அதுநீயாம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்தியிலும் மும்முதலும் பிரிவற்றிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (27)

விடாதவத்தை மூடி விடம்புசித்தாற் போலச்
செடாதிகளுஞ் சேதனனுஞ் சேர்ந்து-படாதுபடு

மச்சைக் கழ்ற்றி னருள்வருநீ யவ்வழியு
னிச்சைப் பொருண்மலமென் றெண்.

(இ-ள்.) விடாது அவத்தை மூடி விடம் புசித்தால் போலச் செடாதிகளும் சேதனனும்சேர்ந்து படாதுபடும்- அணுவளவேனும் இடைவிடாது அவத்தைகள்மூட அவ்வ வத்தைகள்தோறும் வேறுவேருய் இருந்துள்ள உடம்பு முதலிய கருவிகளும் ஆன்மாவும் கலந்து, விடமருந்தினுற் போல் படாததுன்பங்கள் எல்லாம்படும்; (ஆகலின் அங்ங னம் என்றறிந்து),

அச்சைக் கழற்றின் அருள்வழி நீ அவ்வழி உன் இச் சைப் பொருள் மலம் என்று எண்—அந்த அவத்தைகளா கிய உடம்புகளை நீங்குதி எனின், நீ அருளிடம் ஆவை, அவ் வவத்தைகளிடம் உன்னுல் இச்சிக்கப்பட்ட பொய்ப்பொ ருள்கள், அஃதன்றி உன்னை வாதிக்கும் மலமும் அவை யென்று அறிதி.

(வி-ரை.) சாக்கிராவத்தையில் இருக்கும்போது அத னுள் தோன்றும் கருவிகள் யாதொன்று யாதொன்று அடுத் தது அதனதன் மயமாயும், அதனதன்கணின்று சொப்ப னுதிகளில் செல்லும்போது ஆண்டாண்டுத் தோன்றும் கருவிகள்மயமாயும், மீண்டு வரும்போதும் அந்த அவத்தை கள் தோறும் முற்கூறிய கருவிகளைச் சார்ந்து வரலானும், அந்த அவத்தைகளைவிட ஆன்மாவிற்கு வேறிடம் இன்மை யானும், "விடாதவத்தை மூடி" என்ருர்.

விடம் அருந்தினேனை அவ்விடம் வாதிப்பதுபோல் அவத்தை தன்னைச்சேர்ந்த ஆன்மாவை வாதித்தலான் அங்ஙனங் கூறினர்.

உடம்பும் விடயமும் ஆகிய இச்சைப் பொருளால் மற்றை அவத்தைகள் மேன்மேல்தொடர்தலின் எல்லாவற்றையுங்கூட்டி "அவ்வழியுன்னிச்சைப்பொருள்" என்றார்.

யாதோரவத்தை அடுத்தது அந்த அவத்தை வடிவாய் ஆன்மா இருத்தலின், அதனை "அச்சு" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா சார்போதன் என்பதும் இச் சார்போதத்தால் துன்பமே அன்றி இன்பம் இன்று என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (28)

தன்னையறி வார்க்கெதிருந் தானும் பயனுமிலை
யென்னிற் சிவனையறி வென்போமோ - சின்னத
தீதகற்று மாற்றெருளிபோற் றேய்ந்து சிவமாயிருக்கப்
போதகத்தை நாமொழிவிப் போம்.

(இ-ள்.) தன்னை அறிவார்க்கு எதிரும் தானும் பயனும் இலை என்னின் சிவனை அறிவு என்போமோ—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கித் தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்தோர்க்கு முன் அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோன்றின கருவிகளும் இல்லை, தேகமாகியதானும் இல்லை, இத்தேகத்தால் அநுபவிக்கும் விடயப்பயனும் இல்லை, என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், அவ்வான்மாவில் அக்கினிக்கு உட்ட

ணம்போல் பிரிபடாதிருந்த சிவத்தை எதிரிட்டு அறியத் தொடங்கின் என்ன விபரீதமாய்ப் போமோ? (யாம் அறிகி லோம்);

கின்ஞ்த தீது அகற்றும் மாற்று ஒளிபோல் தேய்ந்து சிவம் ஆய் இருக்கப் போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம்— ஞானநாதனே, புடம்போட்டுக் கருமசம் அகற்றும் பொன் னுக்கு மாற்றொளி மிகுதல்போல், உன் போதங்குறைந்து நீ சிவப்பிரகாசந் தானாயிருக்க நானா உபாயங்களானும் அப் போதத்தை யாம் ஒழிவிப்போம், (யாம் ஒழிவித்தபடியே நீ ஒழிந்துபோதி).

(வி-ரை.) பொன்னும்கல்லும் சரியொத்தபோது இரு புறனும் சாயாது மேல்முள் நேரேநிற்குங் கீழ்முள்போல, தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்தோனுக்குக் கேவல சகலங்களிற் சென்று அதன் அதன் மயமாய் இருந்த அறிவு அவைக ளைச் சாராது பிரிந்து அருள்நாட்டத்தில் அசைவற நிற்ற லால், "தன்னையறிவார்க் கெதிருமில்லை" என்றும், தேகம் தானாயிருந்த அறிவு அதனைப்பிரிந்து அறிவாய்நிற்றலால், "தானுமில்லை" என்றும், அருட்பூரணம் என்றைக்கு விளங் குமோ என்று அவ்வருள்மேல் இச்சையைவைத்து விடய இச்சையை நீங்கி நிற்றலால், "பயனுமில்லை" என்றுங் கூறினர்.

புடம் போடுந்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்று உயர் தல்போல, தற்போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியாது

அறிந்து அசைவற நிற்குந்தோறும் அப்போதங் குறைந்து சிவப்பிரகாசம் மேலிடலால், "நீதகற்றுமாற்றொளிபோல்" என்று உவமை கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (29)

பூரணவா நந்தமாந் தானே புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப் - பாரீ
ருதியாது நின்ற வொளியையிரு ளாக்கு
மதுகாணு மக்கினித்தம் பம்.

(இ-ள்.) பூரண் ஆநந்தம் ஆம் தானே புறம்பு பால் வாரியில் மீன்போன்ற மல வாழ்வைப் பாரீர்—உள் புறம் நடு கீழ் மேல் பக்கம் என்று கூறப்பட்ட எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ள பரிபூரண சுகமாகிய சிவந்தானே அதனை விட்டு நீங்காத ஆன்மாவிற்குப் புறம்பு? பாற்கடலிற் சஞ்சரித்தும் அப்பாலைப்புசிக்க அறியாது ஜெந்துக்களைப்புசிக்கும் மீன்போலும் அப் பூரணாநந்தத்திருந்தும் அதனை அநுபவிக்க அறியாது மாயாமலமாகிய விஷயங்களை அநுபவிக்கும் இந்த ஆன்மாக்களினது மலவாழ்க்கையைக் கண்டீர் கொலோ! (அஃதன்றி),

உதியாது நின்ற ஒளியை இருள் ஆக்கும் அது அக்கினித்தம்பம்—உதய அத்தமனம் இன்றி எக்காலத்தும் ஓர் இயல்பாய் நின்ற ஞானசூரியனைத் தெரியவொட்டாது

இருள்போற்கீட்டும் அது அக்கினித் தம்ப மந்திரம்போ லும் ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்திருந்த ஆணவமானது.

(வி-ரை.) கூகைக்கு விழிக்கண் இருந்த குற்றத்தால் சூரியப் பிர்காசம் இருளாய்த் தோற்றியதுபோல், ஆணவ மலக் குற்றத்தால் ஆன்மாவிற்கு ஞானவொளி இருளாய்த் தோன்றினமையால், "ஒளியை யிருளாக்கும்" என்றும், அக்கினியோடு மந்திரம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வக்கினி முழுது மறையாது அதனது சூட்டை மறைத்ததுபோல், ஆன்மாவோடு ஆணவம் அபின்னமா யிருந்து அவ்வான்மா முழுது மறையாது அதனது ஞானத்தை மறைத்தலான் "அதுகாணு மக்கினித் தம்பம்" என்றுங் கூறினர்.

காணும் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் மலத்தடையால் ஆன்மாவிற்கு ஆநந்தமும் திருவருளும் தோற்றாதிருந்தன என்று அறி வித்தவாறு காண்க. (30)

கடல்சிவநீ ரான்மா வுப்புமலங் கன்ம
மடர்வாயுப் போத மலைகா - ணிடைவிடா
தவ்வாதி யுட்கரண மைம்பொறியிற் பம்பரம்போ
லிவ்வா றுணைச்சுழற்று மெண்.

(இ-ள்.) கடல் சிவம் நீர் ஆன்மா உப்பு மலம் அடர் வாயு கன்மம் அலைபோதம்—கடல்போலுஞ் சிவம், அத னுள் நீர்போலும் ஆன்மா, அந்நீருள் பிரிபடாதிருந்த உப்

புப்போலும் ஆணவம், அந்நீரின்மேல் வீசுங் காற்றுப் போலும், கன்மம், அக்காற்றான் எழும் அலைபோலும் போதம்; (ஆகிய இவற்றுள்),

இடைவிடாது அவ்வாதி உட்கரணம் ஐம்பொறியில் டம்பரம்போல் இவ்வாறு உனைச்சுழற்றும் என் — காற் றைப்போன்ற கன்மத்துக் கீடாய் இச்சா ஞானக் கிரியை கள் பஞ்சமூர்த்திகளைச் செலுத்த, இப்பஞ்ச மூர்த்திகள் அகாரமுதலிய அக்கரங்களைச் செலுத்த, இந்த அக்கரங் கள் மனமுதலிய உட்கரணங்களைச் செலுத்த, இவ்வுட்கர ணங்கள் ஐம்பொறிகளிடத்து இடைவிடாது உன்னைப் பம் பரச் சுழல்போலும் இங்ஙனம் எக்காலும் சுழற்றும் என்று அறிதி.

(வி-ரை.) அவ்வாதிகளைக் கூறினமையால் இவற்றி ற்கு மூதற்காரணமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியை முதலிய வருவிக்கப்பட்டன.

காற்றான அலை எழல்போல் ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக் கீடாய்ப் போதம் பலபட விரிதலின் அங்ஙனங் கூறினார்

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருள் ஆன்மாக்களைக் கன்மத்துக்கீடாய் நடத்துமாறும், அவ் வான்மாக்கள் கர ணங்களோடுங் கூடி இந்திரியவழிச்சென்று விடயங்களைப் புசிக்குமாறும் இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற - வுண்மை
தனையணுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங்கண்ட
வனைபறிவென் றுள்ளே யுணர்.

(இ-ள்.) மண் ஆதி சத்தாதி வாக்கு மனம் ஆதி கண் ஆதி நாதாந்தம் கண்டு அகன்ற உண்மைதனை—பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத்தாதி விடயங்களும், வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களும், மனமாதி அந்தக் கரணங்களும், சட்சுவாதி ஞானேந்திரியங்களும், காலமாதி வித்தியா தத்துவங்களும், சுத்தவித்தை ஆதிநாதம் ஈருய்ச் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவங்களும், ஆகிய இம் முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேருய் ரூபதரிசனம் பண்ணி அறிந்து, அவையெல்லாம் தான் அன்றென்று நீங்கி, அவற்றின் முடிவில் நின்ற சைதன்னியத்தை,

அணு என்றே உணர்த்தும் சார்பினையும் கண்ட உனை அறிவு என்று உள்ளே உணர்—ஆன்மா என்று உனக்கு அறிவிக்கும் திருவருளையும், அவ்வருளால் முன்கண்டு நீங்கிய கருவிகள் இவை என்றும், கண்ட உன்னை அறிவென்று உனக்குள்ளே அறி.

(வி-ரை.) கருவிகள் முப்பத்தாறும் ஒன்றை ஒன்று அறியாமையானும், தத்தம் குணங்களைத் தாம் அறியாமை

யானும், காட்சி கண்ணை அறியாததுபோல் அவைகள் ஆன்மாவை அறியா ஆகலானும், கண காட்சிகளை அறிவதுபோலக் கருவிகளை ஈது ஈதென்று பகுத்து அறிந்து நீங்கிநின்றது ஆன்மா ஆகலானும், "நாதாந்தங் கண்டகன்ற உண்மைதனை" என்றார்.

தன்னால் அறியப்பட்ட கருவிகளைச் சடமென்றும், அவற்றைத் தனக்கு அறிவித்தது அருளென்றும், அக்கருவிகள்போல் சடமும் அன்றித் திருவருளைப்போல் பேரறிவும் அன்றி நின்று அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தன்னையும் பாசத்தையும் திருவருளையும் அவ்வருளால் கண்டமையால், "உணர்த்துஞ்சார்பினையும்" என்றார்.

தத்துவங்களை எல்லாம் பகுத்துக் கூறினமையால் வித்தியாதத்துவம் வருவிக்கப்பட்டது.

அறிவோடுங்கூடி அறிவாயிருத்தலின் ஆன்மாவையும் அறிவென்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (32)

அஞ்சுதொழி லாவதுவே யஞ்சவத்தை கிஞ்சலிலா
வஞ்சிடத்துங் கொள்ளிவட்ட மாகவே-பஞ்சவன்னை
வைத்த படிகம்போன் மாறுதனை மயக்கல் [ம்
சித்திரக்கூத் தாகத் தெளி.

(இ-ள்.) அஞ்சுதொழில் ஆவதுவே அஞ்சு அவத்தை இஞ்சல் இலா அஞ்சு இடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே-சிவனது பஞ்சகிருத்தியங்கள் யாவை எனின், சாக்கிர முதலிய அஞ்சவத்தைகளுமாம். சுருக்கமில்லாத இவ் வஞ்சவத்தைகளிடத்தும் கொள்ளிவட்டம் போலாக அதி சீக்கிரமாய் மாறிமாறிவரச் சுழற்றி,

பஞ்சவன்னம் வைத்த படிகம்போல் மாருது உனை மயக்கல் சித்திரக்கூத்து ஆகத்தெளி—வைக்கப்பட்ட பஞ்சவன்னத்தின் மயமாம் படிகம்போல நீ சேர்ந்த அவத்தையாது அதன் மயமாக்கி இடையருது உன்னை மயக்குதல் அவனது அழகிய திருக்கூத்தாக அறிதி.

(வி-ரை.) முப்பத்தாறு கருவிகளோடும் ஆன்மா தேக போகங்களை அறிதலின், சாக்கிரத்தைச் சிருஷ்டியாயும், இச்சாக்கிரத்தில் புசித்த வாசனை சொப்பனத்தும் அறிந்து நிற்றலான், இதனைத் திதியாயும், இச் சொப்பனம்போல் சிறிது நிழலெழத் தோன்றிமறைதலால், சுழுத்தியைச் சங்காரமாயும், பிராணவாயு இயக்கம் இன்றி ஒன்றுந் தோன்ருது இருத்தலால், துரியத்தைத் திரோபாவமாயும், அதீதம் கருவிகள் ஏதும் இன்றி ஆணவ இருளா யிருந்ததாயினும் அதன் நிமித்தமாய் மாயையில் தநுவாதி கொடுத்தல், இருவினை ஒப்பு வருவித்தல், ஆசாரிய மூர்த்தமாய் வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அநுக்கிரகம் பெறுதலின், இவ் வதீதத்தை அநுக்கிரகமாயுங் கூறினர்.

"இஞ்சலிலா" என்கிற விதப்பான், உடல் தோன்றி நின்று அழிவது, சிருஷ்டி திதி சங்காரம். உயிருள் மயக்கமும் தெளிவும் வருவன திரோபவ அநுக்கிரகம். இங்ஙனம் உடலின் மூன்றும், உயிரின் இரண்டுமாக வருவனவும்,

ஓர் இந்திரியத்தில் ஆன்மா பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி, அதனால் அறியும் விஷயத்தை அநுபவித்தல் திதி, அவ் விஷயமயமாய் அழுந்துதல் சங்காரம்; அதனில் ருசிப்பித்தல் திரோபவம், அதனைத்தெளிந்துகோடல் அநுக்கிரகம், இங்ஙனம் இந்திரியங்கள் தோறும் வருவனவும்,

மனத்தான் ஓர் பொருளை நினைத்தல் சிருஷ்டி, அப் பொருளில் பிரியம் பிறத்தல் திதி, அஃது எப்போது வருமென்று திகைத்து நிற்றல் சங்காரம், அப்பொருளில் மயங்குதல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்துகோடல் அநுக்கிரகம், இங்ஙனம் கரணத்தில் வருவனவும்; இவை முதலிய பேதத்தில் வரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும்,

முத்தியில் அருள்வடிவமாதல் சிருஷ்டி, ஆநந்தப்பேறு திதி, இதில் அதீதப்படுதல் சங்காரம் ஞாதுரு ஞானம் ஞேயமென்னும் மூன்றுந் தோன்றாதிருத்தல் திரோபவம், இவை நான்கும் எக்காலமும் விளங்கல் அநுக்கிரகம்; ஆகிய இம் முறையே வருவனவுங் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பஞ்சகிருத்தியத்தால் அவத்தைகள் நிகழ்வன என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (33)

மாயா விகார் மதுபானம் போன்றுமயக்
கோயாத துன்னு லொழியுமோ - நீயதுவாய்ப்
போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
யாகாது போலே யறி.

(இ-ள்.) மாயாவிகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்கு ஓயாது அது உன்னால் ஒழியுமோ—முற்கூறிய அவத்தை மாயாகாரியமாகிய கருவிக் கூட்டங்களினது சேட்டை. அது, மதுபானங் கொண்டவனது நற்குணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது லகிரிமேலிட்டு அவனை மயக்குதல்போன்று, உனது ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது குண மேலிட்டு உன்னை ஒழிவற நின்று மயக்கும்; அதனை உன்னால் ஒழியக்கூடுமோ?

(ஆனால் நீர் இங்ஙனங்கூறிய ஆற்றான் அதனை ஒழிக்க வேண்டாவோ எனின், அதனை ஒழியாது ஒழித்தற்கு உபாயம் உண்டு, அஃது எங்ஙனம் எனின்),

நீ அது ஆய்ப்போகாமல் ஆடும் பவுரியவன் பொய்க் காட்சி ஆகாதுபோலே அறி—ஆடப்பட்ட ஓர் பார்ப்பனக்கூத்தன் தோட்டிவேடம் போட்டான் ஆயினும், அப் பொய் வேடக்காட்சி தான் ஆகாது தன்னை வேறு கண்டு நின்றாற்போல், அவத்தையுள் இருத்தி எனினும் நீ அதன் மயமாய்ப் போகாது உன்னை வேறுபிரித்து அறிதி எனின், அஃது உன்னை மயக்காது என்று அறிதி.

(வி-ரை.) இங்ஙனம் பிரித்து நிற்றல் சாக்கிராவத்தையில் அன்றிச் சொப்பனாதிகளில் கூடாதெனினும், அச்சாக்கிராவத்தையைப் பிரித்து நிற்பின் திருவருள் தோற்றும், இத் தோற்றம் மேலிடின் அச்சாக்கிராவத்தை மறையும், அது மறையவே அதனது வாசனையான சொப்பனாதிகள் தோன்ரு; ஆகலின், பொதுப்படக் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் அவத்தை நீங்கி நிற்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (34)

பஞ்ச கிருத்தியத்தான் உண்டாம் அஞ்சவத்தையுங் கடந்து சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின்ருர்க்கு ஓரோர் காலத்து ஓரோரவத்தைகள் தோன்ருவோ எனின், மேற் கூறுகின்ருர்.

பழுதையைப்பாம் பென்ற பயம்போனுற் பாவித்
தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ - தொழிலொழிவி
னின்றசிவ யோகி நினைத்தொருகா னீவாரா
யென்றழைத்தா லும்பதையா தென்.

(இ-ள்.) பழுதையைப் பாம்பு என்ற பயம் போனல் பாவித்து அழுது உடம்பை ஆட்டுகினும் ஆமோ—இருளால் பழுதையைப் பாம்பென்றுகண்ட பயகம்பனுதிகள் சுடரால் பழுதையென்று அறிந்து போனல் இப்போது சுடரால் அறிந்த பழுதையில் முன்னிருளால் தோற்றிய பாம்பு இருப்பதாய்ப் பாவித்துப் பயந்ததுபோல் அழுது உடலை

நடுக்கினும் முன்போலும் பயகம்பனுதிகள் உண்டாகா; (அதுபோலும்),

தொழில் ஒழிவில்நின்ற சிவயோகி நினைத்து ஒருகால் நீ வாராய் என்று அழைத்தாலும் பதையாது என்—முன் மல இருளால் மெய்போல் தோற்றிய அவத்தைகளை எல்லாம் இப்போது ஞானசூரியனுல் பொய்யாகக்கண்டு அவ்வவத்தைகளை நடத்தும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து மேல்நின்ற சிவத்தில் அதீதப்பட்ட சிவயோகி கருதி, அவத்தாய்! ஒருதரம் மீட்டு இங்கு நீ வருதி என்று அழைப்பினும், (முன் அழையாதிருக்கவும் தானே வந்து கொள்ளிவட்டம்போல் சுழன்றது) இப்போது அணுவளவேனும் அசையாதிருந்தது, ஈதென்கொலோ! (யாம் அறிகிலோம்).

(வி-ரை.) சிவயோகிக்குச் சீவகாருணிய முதலிவற்றுல் மௌனுநந்தம் ததும்பிற்றுயினும், திருவருள் வடிவாய் நிற்பதன்றி மாயாவடிவம் ஆகான் ஆகலினும், சூரியப்பிரகாசத்து இருள் தோற்றுது. அதுபோல ஞானப்பிரகாசத்தில் மாயாந்தகாரம் தோற்றமாட்டாது ஆகலினும், "அழைத்தாலும்" என்றும்,"பதையாது" என்றுங்கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவயோகியை அவத்தைகள் சாரமாட்டா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (35)

இங்ஙனம் இருந்த சிவயோகிக்கு உபதேசித்தல் முதலியவற்றுல் தான் பிறர் என்று தோற்றுவது என்னெனின் மேற் கூறுகின்றுர்.

கன்னிக் கதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத்
தன்னையறி யாவறிவே தான்மீளச் - சொன்னாலு
நாவென்ற நாவேபோ னானென்ற சொல்லளவே
யாமன்றித் தானெதிரா கா.

(இ-ள்.) கன்னிக் கதலிதனை நார் கழிப்பான் கண் போலத் தன்னை அறியா அறிவே தான்மீளச் சொன்னாலும்—ஈனுவாழையினது மட்டைநார் கழிக்கத் தொடங்கினோன் கண் அம்மட்டை உளது உளதென்று சுட்டிப் பார்க்குந்தோறும் அவனது கை மட்டைகளை எல்லாம் கழித்துச் சென்று அதனுள் இருந்த குருத்தையும் விரித்து விடுத்த போது ஆண்டு முன்போற் சுட்டுதற்கு வேறொன்றும் இன்றிச் சும்மா இருந்த அக் கண்போலும், ஆசாரியன் விவேகத்தால் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுவிக்கத் தான் கடந்து சென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும் கடந்து அதன்மேல் தோன்றும் ஆநந்தத்தையும் எதிரிடாது அதனுள் அதீதப்பட்டு இருந்த சிவயோகி தன்னை அறியா அறிவே ஆவன், அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நீ நான் என்று பிரித்து அவ்வறிவு எற்றற்பொருட்டு மாணுக்கனுக்கு அறிவித்தான் எனினும்,

நா என்ற நாவே போல் நான் என்ற சொல் அளவே ஆம் அன்றித் தான் எதிர் ஆகா—நாவானது தன் பெயரை நாவென்று கூறினும் அப் பெயர்க்கு உரியபொருள்

வேறின்றித் தானாயிருந்த அந் நாவைப்போலும், நீ நான் என்று சொல் மாத்திரமே ஆம் அன்றித் தானும் எதிரும் அவனுக்கு உண்டாகா.

(வி-ரை.) தன்னை யறியா அறிவு சிவம், இதனைத் "தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா" தென்று முற்கூறிய பாட்டானுங் காண்க.

சிவயோகி தற்போதம்போய்ச் சிவமாய் இருத்தலின், தானென்பதும், அச் சிவப்பிரகாசத்திற் பிரபஞ்ச மறைதலின், பிறரென்பதும் அவனுக்கில்லை ஆகலின், "தானெதிராகா" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவயோகி தான் பிறர்போற் கூறினும் இவை அவனுக்கு இல்லையென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (36)

தன்னைத்தான் உள்ளபடி அறிவது எங்ஙனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமல்ல வென்றுரைத்தாற்
சும்மா விருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ - விம்மி
யரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யல்லாற்
றெரிந்திடுமோ நீயே தெளி.

(இ-ள்.) தம்மால் அறிந்தது எல்லாம் தாம் அல்ல என்று உரைத்தால் சும்மா இருப்பது ஆய்த் தோன்றா

தோ—தமது போதத்தால் ஈது ஈதென்று பகுத்தறிந்து நீங்கிய கருவிகள் எல்லாம் தாம் அல்ல என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனில், அவற்றைப் பகுத்தறிந்து நீங்கி நின்ற அறிவு தாமென அருளால் அறிந்து மௌனமா யிருப்பதாய்த் தோற்றுதோ? (ஆனால் தம்மை அறிந்த அநுபவஞ் சொல்வது எங்ஙனம் எனின்),

அரிந்த தலை வாய் விம்மி அடங்கும் அவ்வளவே அல்லால் தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி—உறுப்புகட்கெல்லாம் முதலாய தலையை அரிந்தபோது அவ்வாய் திறந்தடங்கும் அவ்வளவே அன்றித் தலைபோயிற்றென்று கூற அறியாது; அதுபோலும், கருவிகள் முப்பத்தாறையும்நீங்கி அவற்றின் மேல் நின்ற முத்திச் சகலமும் முத்திக் கேவலமும் நீங்கி ஆன்மா அருளால் தம்மை மாத்திரம் அறிந்திருக்குமிடத்து ஆண்டு வேறோர் அநுபவம் தெரிந்திடுமோ? நீயே இதனைத் தெளிந்தறிதி.

(வி-ரை.) தத்துவங்கள் முடிவில் தோன்றும் முத்திச் சகலம் முத்திக்கேவலம் இன்மையால், "அரிந்தகலை" என்றும், இங்ஙனம் நின்ற அறிவுக்கு வடிவு இன்மையால் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், "வாயடங்கும்" என்றும் கூறினர். தத்துவங்களை அங்கமாயும் முத்திச்சகல கேவலங்களைத் தலையாயும் வைத்து, இத்தலைபோயவிடத்து ஆன்மாவுக்கு அவ்வநுபவங்கள் ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா இருத்

தலின், "அரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யன்றித் தெரிந்திடுமோ நீயேதெளி" என்றார்.

அரிந்ததலை விம்மி யடங்குமெனக் கூட்டுக. (37)

மறவர்த தம்மை யறிவார் மருளோ
வறிவோ விடயம்போ லாகி - லறிவை
யறிவதறி வாகையினு லாறாறுந் தத்த
மறிவையறி யாபோ லறி.

(இ-ள்.) மறவாத தம்மை அறிவார் விடயம்போல் ஆகில் மருளோ அறிவோ—சகல கேவலங்களாகிய நினைப்பும் மறப்பும் கடந்து அறிவாய் மறவாதிருந்த தம்மை மறந்ததுபோல் நினைத்து அறியத் தொடங்குவோர்க்கு எதிரிட்டறியும் விடயம்போல் தம்மைத் தமக்குத் தோற்றுமானுல் அது மருட்போதமோ அருட்போதமோ?

அறிவை அறிவது அறிவு ஆகையினுல் ஆறாறும் தத்தம் அறிவை அறியாபோல் அறி—அறிவாயிருந்த தம்மை அறியத் தொடங்குவது தம் அறிவைக்கொண்டு ஆகலின், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்தம் அறிவைத் தாம் அறியாதிருப்பனபோல் தம்மைப் பிரித்தறியாது சும்மா இருப்பதுவே தம்மை அறிவதென்று அறி நீ.

(வி-ரை.) முன் சகல கேவலமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை யாரென்று பார்த்தபோது தான் வேறு அவை வேருய்ப் பிரிந்தாற்போல், இப்போது சுத்தமயமாயிருந்த ஆன்மா

தன்னை எதிரிட்டுப் பார்ப்பின் இச் சுத்தம் பிரிந்து கேவல சகலங்களிற் செல்லும் ஆகலின், "ஆரூறுந்தத்த மறிவை யறியாபோலறி" என்றார். நினைப்பு மறப்பு இன்றி அறிவா யிருத்தலின், "மறவாத தம்மை" என்றார்.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் தம்மை அறிவது இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (38)

ஊன்றி னிலமசையி னாத மொழிந்தசிவந் [றின்
தோன்றாத் துணையுனக்குத் தோன்றுமோ - தோன்
விரனுதியைத் தீண்டுவதுபோல் வாய்முகத்தை மெ
சிரிப்பதுபோற் பார்த்துத் தெளி. [ன்று

(இ-ள்.) ஊன்றின் நிலம் அசையின் நாதம் ஒழிந்த சிவம் தோன்றாத் துணை உனக்குத் தோன்றுமோ தோன் றில்—ஓர் தண்டால் ஊன்றின் சடமாய் உள்ள நிலமும் அசையும் எனின், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முடிவாகிய நாத தத்துவத்தையுங் கடந்து உனதுயிர்க்குள் தோன்றாத் துணையாயிருந்த சிவத்தை உன் போதத்தை ஊன்றி நின்று அறிவேன் எனின், அஃதுனக்குத் தோன்றுமோ? உன் போதத்துக்கு அது தோற்றும் எனின்,

விரல் நுதியைத் தீண்டுவதுபோல் வாய்முகத்தை மென்று சிரிப்பதுபோல் பார்த்துத் தெளி—ஓர் விரல் தன் னுனியைத் தான் தொடல்போலும், முகத்தின்கண் இருந்

தவாய் அம் முகத்தை எதிரிட்டுக் கறித்து மென்று சிரிப்பதுபோலும் ஆம், இதனை ஆராய்ந்து தெளிந்து அறிதி.

(வி-ரை.) நுட்பத்தான் ஆன்மாவுள்ளும், பூரணத்தால் அதற்குப் புறம்புமாய்ப் பிரிபடாது சிவம் இருத்தலின், ஆன்மாவால் அதனைப் பிரித்தறியக் கூடாது ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

"சிரிப்பது" யான் சிவத்தை அறிந்தேன் என்று பிறருக்குக் கூறி மகிழ்தல். (39)

பற்றியது தானும் படிகநீ பற்றுவிடப்
பற்றை யெதிரிட்டுப் பார்த்தாலென் - சற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிறித்தறியத் தேடு
மறியாமை காணு ணவம்.

(இ-ள்.) பற்றியது தான் ஆம் படிகம் நீ பற்றுவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தால் என்—தன்னைச் சார்ந்த நிறம் யாது அந்நிறம் தானாயிருக்கும் படிகம் போலும், யாதோர் கருவி அடுத்தது அதன் மயமாவை நீ, அக் கருவிகள் நீங்குதற்பொருட்டு உனக்குள் இருந்த சிவமாகிய பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்ததனால் பயன் என்னை யுளது?

சற்றும் பிறியாச் சிவனைப் பிறித்து அறியத்தேடும் அறியாமை ஆணவம்—ஓரணுவளவேனும் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருந்த சிவத்தை உன் போதத்தாற் பிரித்து உன்னை

விட அஃதோர் முதலாய்க்கண்டு அதனை அறியத் தேடும் பேதமை ஆணவமாவது.

(வி-ரை.) கேவல சகலங்களை நீங்கி அருளால் தன்னை உள்ளபடி அறிந்த ஆன்மா தனக்கு வேறற இருந்த சிவத்தையும் அவ் வருளால் அறியவேண்டும். அதனைக் குரு உபதேசத்தால் அறிந்து கொள்க. அருளால் அறியவேண்டுமென்பதனை, "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து" என்னும் சித்தியாருள்ளுங் காண்க.

சிவத்தைப் பிரியாது அதனுள் அடங்கின் கருவிகள் தொடரா, அதனைப் பிரிக்கின் தொடரும், ஆகலின், "பற்றுவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தாலென்" என்ருர்.

ஆங்கு மலம் இன்ருயினும் அதனது வாசனையால் போதம் எழுதலின், "அறியாமைகா ணுணவம்" என்ருர்.

ஆன்மாவைப் பற்றுவிடா திருத்தலின், சிவத்தைப் "பற்று" என்ருர்.

காண் - அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் திருவருளால் சிவத்தை அறியும்போதும் சிறிதும் போதஞ் சீவியாது நின்று அறியவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (40)

அந்தச் சிவத்தைச் சென்று அடையும் இடம் எவ்விடம் எனின், மேற் கூறுகின்ருர்.

அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூ ரணமே பரையாய்ப் - பரையொழிவி
லானந்தா தீதமா் மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

(இ-ள்.) அருளாலே தம்மை யறிந்து அருள் ஆய் அந்தப் பரிபூரணமே பரை ஆய்—முப்பத்தாறு தத்துவங்களேயுங் கடந்து நின்ற இடத்துப் பாசம் ஈது அருள் ஈது என்று பகுத்தறிந்த அறிவு தாம் என்று தம்மை அருளால் அறிந்து, பின்னர்த் தம்மையும் அவ்வருளேயும் பிரித்துப் பாராது அவ்வருள் தாமாயிருந்து, பின்னர்த் தம்மைச் சிறிதுந் தோற்றாத அந்தப் பரிபூரணமாகிய பரையே ஆகி,

பரை ஒழிவில் ஆநந்தாதீதம் ஆம் அத்துவித சித்தாந்த மோனம் வேதாந்த மூடிவு—பின்னர் அப்பரை நீக்கத்தில் தோன்றும் ஆநந்த மயமாகி, அவ்வாநந்தத்தையும் இங்ஙனம் என்று அறியாது அதனுள் அதீதப்படுவதாகும் அத்துவிதமான ஆகம முடிவாகிய மௌனம் வேதமுடிவிற்கு முடிவாம்.

(வி-ரை.) தனது இச்சைப்படி ஆன்மா இச்சையைச் செலுத்தியும், தனது ஞானத்தால் அதன் ஞானத்தை மறைத்தும், தனது கிரியையால் அதனது கிரியையை அடக்கியும், இங்ஙனம் அவ்வான்மபோதஞ் சீவியா தடக்குவது அருள். அங்ஙனம் அதனது போதம் அடங்கின விட

த்து முன்தோற்றிய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விரியாது நீங்கின விடம் பரை. ஆகலின், "அருள்" என்றும் "பரை" என்றும் கூறினர்.

வேதாந்திக்குப் பெத்ததிசைபோல் முத்தியிலும் நானென்பது தொடர்தலின், "வேதாந்தமுடிவு" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதம் இவ்விடம் என்பதும், இதுவேதாந்தமுடிவு என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (41)

தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய்ப் படர்க்கையுமா
யென்னெழிவி லின்புமா யின்புமிது - வென்னாதை
வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடென்று
ஓதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்.

(இ-ள்.) தன்மையும் முன்னிலையும் . தான் ஆய்ப் படர்க்கையும் ஆய் என் ஒழிவில் இன்பும் ஆய் இன்பும் இது என்னாதை—உயிருக்கு உயிராயிருந்து அறிவிக்கும் திருவருளாகிய தன்மையும் தானாகி, அவ்வருளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்த ஆசாரியராகிய முன்னிலையும் தானாகி, அவ்வருள் மிகுந்து கூறப்பட்ட வேதாகமங்களாகிய படர்க்கையும் தானாகி, இச் சுருதி குரு சுவானுபவங்களால் எனது போதவொழிவில் தோன்றும் ஆநந்தமும் தானாகி, அவ்வாநந்தம் இதுவென்றும் கூறக்கூடாத ஆநந்தாதீதமும் தானாகி எழுந்தருளியிருந்த,

ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன் வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடு என்றான்—ஓதி அறியாமல் தமது திருவருள் ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையும் முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் இந்த அநுபவ முற்றும் உண்டான வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே மீண்டு வாரா முத்தி என்று அருளிச்செய்தார்.

(வி-ரை.) எல்லாம் தாமாகி என்றது அவரது சுதந்திரம் அறிவித்தது.

ஓதி உணர்ந்தோரைப் பற்ற ஓதாமல் உணர்ந்தோர்க்கு உண்மையெல்லாம் உள்ளபடி தெரியும். இங்ஙனம் ஓதாமல் உணர்ந்தோரே இதுவேபிறவாவீடென்று கூறினமையால், இஃது உண்மைமுத்தியென்று அறிந்துகொள்க.

வியாசர் முதலியோர் ஓதாமல் உணரினும் அவர்க்கு விட்டுணு பரமென்றும் அகம் பிரமம் என்றும் பின்னர் மலைவு பிறந்தது ஆகலின், இவரைப்போலும் அவர் சுதந்திர அறிவிலர் எனக்கொள்க. (42)

மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக்
கலையாதி யைக்கழற்றிக் காட்டித் - தொலைவிலே
காட்சியொழித் தென்னைக் கரந்தகலா வாதனையின்
மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

(இ-ள்.) மலை ஏறிப்போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக் கலை ஆதியைக் கழற்றிக் காட்டித் தொலைவிலே காட்சி ஒழித்து—மாநிலத்திலிருந்து மலைமேல் ஏறிச் செல்வோர்க்கு ஆண்டு மாநிலமாய்த் தோற்றி அம்மலை முடிமேல் ஏறி நின்று மீண்டு பார்க்குமிடத்து முன்னிருந்தமாநிலமும் பின் வந்த மலையிடமும் தாம் நின்ற இடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டு அருகில் தோற்றுமாப்போலும், கலை முதலிய ஆறத்துவாவையுஞ் சோதனைபண்ணி நீக்கி இவற்றின் முடிவில் நின்ற ஆன்மாவை அறிதல் முதலிய அநுபவங்களைக் காட்டி, இவ்வநுபவமுடிவிலே முன்தோன்றிய கருவிகளும் பின்தோன்றிய அநுபவங்களும் ஆகிய காட்சிகள் எனக்குத் தோற்ருவாறு ஒழித்து,

வாதனையில் என்னைக் கரந்து அகலா மாட்சிசொலின் வந்து மோனம் ஆம்—எனக்கு ஓர் வாதனையும் இல்லாது என்னைத் தமது பூரணாநந்தத்து ஒளித்து உள்ளும் புறம்புமாய் எழுந்தருளியிருந்த எனது ஆசாரியரது பெருமையைச் சொல்லுமிடத்து அதனைச்சொல்லவொட்டாது என்னைப் பேராநந்தம் வந்து மௌனம் ஆக்கும், (இதென்கொலோ அறிகிலேன்).

(வி-ரை.) "தொலைவிலே காட்சியொழித்து" என்றமையால், மலைமுடிமேல் ஏறிநின்று பார்க்குமிடத்து என்றும் வருவிக்கப்பட்டது.

கலையாதி ஆறு அத்துவாவாவன மந்திரம் பதினொன்றும், பதம் எண்பத்தொன்றும், வன்னம் ஐம்பத்தொன்றும், புவனம் இருநூற்றிருபத்துநாலும், தத்துவம் முப்பத்தாறும், கலை ஐந்தும் எனக்கொள்க.

அநுபவ முடிவு சொல்லக் கூடாமையின், "மோனமாம் வந்து" என்றார். (43)

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்றா னெனக்குப்
பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு - அதுநாங்கா
ணென்றா னதன்பே ரிரவைப் பகலாக்கு
மொன்றோ பரமசுக மோ.

(இ-ள்.) இது என்றது எல்லாம் பொய் என்றான் எனக்குப் பொது அன்றித் தங்கும் இடம் போச்சு—ஈது ஈதென்று உன்போதத்தால் சுட்டி அறிந்தது யாது அஃதெல்லாம் பொய் என்றார். இங்ஙனம் அருளிச்செய்தவாற்றான் என் போதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிதாய் எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருந்த திருவருளிடமே அன்றி முன்னர்க் கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்த் தங்கும் இடமெல்லாம் இப்போது போயிற்று.

அது நாம் என்றான் அதன் பேர் இரவைப் பகல் ஆக்கும் ஒன்றோ பரமசுகமோ—(முன் கருவிகளோடுங் கூடிக் கருவி மயமாயும், இப்போது அருளோடுங் கூடி அருள் மயமாயும், அவற்றைப் பாசமென்றும் இதனை அருளென்றும்

இருந்தறிந்த ஓரறிவு உண்டே) அவ்வறிவு எம்மைவிட வேறோர் முதல் அன்று, அதுவே நாம்என்று எமதாசாரியர் அருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் அருளிச்செய்த திருப்பெய ருக்கு அருத்தம் என்னை? இற்றைவரையும் மன்றத்திருந்த ஆணவ இரவைப் பகலாக்கும் ஞானசூரியனோ? அஃதன்றி என்றால் ஒழிக்கக்கூடாதிருந்த தற்போதத்தை விழுங்கி எழுந்த பரமாநந்த சாகரமோ? (யான் அறிகிலேன்).

(வி-ரை.) பகுப்பின்றி எல்லாவற்றுள்ளும் பொது வாய் இருத்தலின், அருளைப் "பொது" என்றார்.

"அது நாங்காண்" என்றது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு இரண்டற்ற ஐக்கியங் கூட்டியது எனக்கொள்க. (44)

அறிவித்தா லன்றி யறியாய்நீ யென்றான்
மறவைக் கதுவே மருந்தா - யறியவெனி
லாகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலு
மாகாய வாக்கா மது.

(இ-ள்.) அறிவித்தால் அன்றி அறியாய் நீ என்றான் மறவைக்கு அதுவே மருந்து ஆய் அறிய எனில் ஆகாயம் எய்யவைத்த அம்பு ஆம்—உனது உயிருக்கு உயிராயிருந்து யாம் ஒன்றினை அறிவித்தால் நீ அறிவதே அன்றி உன் சுதந் தரமாய் ஒன்றினையும் அறியாய் என்று அருளிச்செய்தார். யான் எனது என்று எழும் மலப்பிணியை நீக்குதற்கு அத் திருவாக்கே மருந்தாய் இங்ஙனம் அறிவிக்குந் தம்மை யான்

அறியத் தொடங்கின், யான் இருத்தற்கு இடமும் தம்மை அறிதற்கு எழும் போதத்திற்கு இடமும் தமதிடமே அன்றி வேறுகாணேன் ஆகலின், ஆகாயம் இலக்காய் அதனை எய்யவைத்த அம்புபோலும் ஆகும்;

(இங்ஙனம் உயிர்க்குயிராயிருந்து அறிவிப்பதாய் எதிரிட்டு அறியக் கூடாததாய் இருந்த அறிவின்கண் வாக்குத் தோற்றுவது எங்ஙனம் எனின்),

அறிவு எனிலும் ஆகாயவாக்கு ஆம் அது—அவர் அங்ஙனம் இருந்த அஃறிவே எனினும் அவ்வறிவின்கண் நின்ற காருண்ணியத்தால் தோற்றும் வாக்கும் அவ்வாகாய வாக்குப்போலும்.

(வி-ரை) அம்பிற்கு எய்யாமுன் நிற்பதற்கு இடமும் எய்தபின் சேரற்கு இடமும் அவ்வாகாயமே அன்றி வேறு இன்மையால், இதனை அதற்கு உவமையாகக் கூறினர்.

வாக்காற் கூறியதுபோற் பிறர்க்குத் தோற்றுவதே அன்றி அவர்க்குத் தோற்றாது ஆகலின், "ஆகாய வாக்காமது" என்றார்.

"தன்மையும் முன்னிலையும்" என்னும் திருவெண்பா முதல் இந் நான்கு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசாரியர் தமக்கு அருளிச்செய்த நிலை கூறியவாறு காண்க. (45)

மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்ப
நிலைபோகப் போயொழிந்த நிட்டை - பலவோ

வறிவுக் கெதிரில்லை யாகாய நீழ
லறநிற்கு மாபோனிற் பாய்.

(இ-ள்.) மலமயக்கம் மாயை விகற்பம் கன்ம நிலை போகப்போய் ஒழிந்த நிட்டை பலவோ—ஆணவமலமாகிய மயக்கத்தைக் கேவலாவத்தையாற் போகச்செய்து, மாயையாகிய விகற்பத்தைக் குருலிங்க சங்கம வழிபாட்டாற் போகச்செய்து, கன்மத்தைச் சுத்தநிலையாகிய அருளாற் போகச்செய்து, ஆன்மா இந்த அருள் வழிச் சென்று சிவாநந்தத்தில் தற்போதம் அற்றஉண்மை நிட்டை பலவிதமோ?

அறிவுக்கு எதிர் இல்லை ஆகாய நீழல்அற நிற்குமா போல் நிற்பாய்—இங்ஙனம் தற்போதம் அற்றுச் சிவம் என்றும் தான் என்றும் இரண்டற இருந்த அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோற்றுவது ஒன்றும் இல்லை; ஆகிாயம் எல்லாப் பொருள்களோடுங் கூடி யிருப்பினும் அப் பொருள்களின் சாயை தன்னுள் தாக்காது நின்றாற்போல், எல்லாக் கருவிகளோடுங் கூடி யிருப்பினும் அக் கருவிகளின் குணம் உன்னைச் சாராது நீ நிற்றி.

(வி-ரை.) கேவலாவத்தையைத் தரிசிக்கவே ஆணவம் நீங்கும் ஆகலானும், மனவாக்குக் காயங்களாற் குருலிங்க சங்கமத்தை வழிபடவே அம் மனவாக்குக் காயங்களாய் விரிந்த விகற்பரூபமாகிய மாயை நீங்கும் ஆகலானும், இவற்றை நீங்கிச் சுத்த நிலையில் தோன்றுந் திருவருளைத் தரி

சித்து அந்தத்திருவருளே பெத்த முத்தியினும் எமக்கு உப கரிப்பது என்று அறிந்து தான் பிறர் என்னும் முன்னிலைச் சுட்டொழிந்து நிற்கவே கன்மம் நீங்கும் ஆகலானும், "மல மாயை கன்ம மயக்க விகற்ப நிலைபோக" என்ருர்.

சகல கேவலங்கள் நீங்கி ஆன்மபோதமும் ஒழிந்த நிட் டைக்குமேல் வேறு நிட்டை இன்ருகலின், "பலவோ" என்ருர்.

ஆகாயம் தனது நுண்ணிய குணத்தில் திரிவு இன்றி இருந்தமையால் மற்றைப் பொருள்களின் நிழல் தாக்காது இருந்ததுபோல், ஆன்மா தனது போதஞ் சீவியாது நுட்ப குணத்தோடு இருந்தது எனின் சிவத்தோடு கலப்புக்கூடும். தூலமாகிய கருவிகளும் அதனைத் தாக்கமாட்டாது என் பது அறிக. (46)

போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும்
போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகு - மீது
விழித்திமைப்பா நின்ருல் வெளியசைந்தாற் காற்
பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போற் பார். [ரும்

(இ-ள்.) போதம் பதைப்பு அறவே பூரணம் ஆம் பூரணமும் போதம் பதைத்த அளவே பொய் ஆகும் ஈது நின்ருல் விழித்து இமைப்பு ஆம்—ஆன்மபோதம் சீவியாது அடங்கின் அவ்வான்மா தோற்ருமல் அருட்பூரணம் தானு யிருக்கும், அப்பூரணமும் அப்போதம் சீவித்தமாத்திரத்தில்

தான் தோற்ருது மறையும், அவ்வான்மாவாயிருக்கும், இங்ஙனம் இப்போதம் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்ருல் அப் பூரணம் ஓர்கால் தோற்றியும் ஓர்கால் மறைந்தும் விழித் தல்போலும் இமைத்தல் போலும் ஆம்; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

வெளி அசைந்தால் காற்று ஆம் பழக்கமதைச் சாட்சி யைப் போல் பார்—வெளியில் அடங்கிய காற்றுத் தான் வேருெரு பொருளாய்த் தோற்ருமல் வெளியே ஆம், அவ் வெளியில் நின்றும் அசைந்தால் அதனைவிடத் தான் ஒரு பொருளாய்க் காற்றென்பதாம், இக்காற்ருகிய சாட்சி யைப்போல் உனதுபோதம் அருளில் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற பழக்கமதையும் பார்த்து அறிதி.

(வி-ரை.) போதம் அடங்கில் அருளாகியும், அஃது அசையில் ஆன்மாவாகியும், இங்ஙனம் வருதலின், அத னைச் சிறிதுந் தோன்ருது அடக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் மும்மலங்களை நீக்குதற்கு உபாயமும், இம்மலங்களை நீக்கி அவ்வான்மா தற்போதமுங் கெட்டு ஆநந்தாதீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றென்பதும், ஆன்மா கருவிகள் தாக் காது நிற்றற்கு உபாயமும், அடங்கிய போதம் மீட்டும் விரி யாது அடக்கவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த
நாதாந்த போத நழுவினர்க்கு - நேதி
தனைக்கழன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தி
லுனக்கறிவா நந்தமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) நாதாந்த போதம் நழுவினர்க்கு வேதாந்தம் போல் இருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தம்—நாத தத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த அருளையுங் கடந்த மெய்ஞ்ஞானிகட்கு வேதாந்தம்போல் துவிதநாட்டம் இன்றி இருக்கும் வேதத்தின் முடிவாகிய இச் சித்தாந்த நூல் ஆகலின்,

நேதிதனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பு அழியும் சந்தில் உனக்கு அறிவு ஆநந்தம் உதிக்கும்—நீக்குவதாய் உள்ள தத்துவ முப்பத்தாறையுங் கழன்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும் துவிதநாட்டம் இன்றிக் கழன்று நிற்றி எனின், நின் தற்போதமும் ஆணவ வாசனையாகிய சார்பும் ஒழியும், இவை ஒழிந்த இடத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் உனக்கு ஞானநந்தம் தோன்றும்.

(வி-ரை.) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்குமளவும் ஆன்மபோதஞ் சீவித்தறிவது, அருள் தரிசனமுதல் ஆநந்தாதீதப் படுமளவும் அப்போதஞ் சீவியாதடங்கி அவ்வநுபவங்களைப் பெறவேண்டும் ஆகலின், "வேதாந்தம் போலிருக்கும்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆநந்தம் தோன்றுமிடம் அறிவித்தவாறு காண்க. (48)

தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவு
மத்தின் வரத்து மசையாத - சுத்தத்தை
யொன்றென்று னீசற் றுளதாவை யாதலினு
லன்றென்ற தென்றே யறி.

(இ-ள்.) தத்துவாதீதத் திமிர்ப்பு அடங்கித் தன் செலவும் அத்தின்வரத்தும் அசையாத—முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கும் அதீதமாயிருந்த ஆணவமல வாசனை எல்லாம் நீங்கியவிடத்து ஆன்மா சிவத்தைச்சென்று கூடுதலும், சிவம் ஆன்மாவை வந்து பொருந்துதலும் ஆகிய இருவகை அசைவும் இன்றி இரண்டற்று இருந்த,

சுத்தத்தை ஒன்று என்றுல் நீ சற்று உளது ஆவை ஆதலினுல் அன்று என்றது என்றே அறி—முத்திக்கண் சிவம் ஒன்றுமே என்று கூறுதி எனின், அச்சிவம் ஒன்றென்று அறிந்து கூறிய நீயும் சிறிது உண்டாவை ஆகலின், அம்முத்திக்கண் அங்ஙனங் கூறுவதும் அன்றென்று என்று அறிதி.

(வி-ரை.) உடம்பின் குணம் அன்றி அதன்கண் ஏறியிருந்த திமிர்ப்புப்போல், உயிரின் குணம் அன்றி இதன்கண் ஏறியிருந்தமையால், ஆணவத்தைத் "திமிர்ப்பு" என்றுர். திமிர்ப்பு அடங்காவிடத்துக் கூடினது போன்றும்

பிரிந்தது போன்றும் அநுபவத் தோன்றலின், அங்ஙனங் கூறினார். (49)

வெற்றவெறு மாநந்த மேலீடே கேவலத்தி
னிற்பதுபோ லந்த நிலைகழன்றோர் - சிற்போத
வண்டங் கடந்த வமுதத்தி னோடுலவும்
வெண்டிங்க ளுங்கிரண மும்.

(இ-ள்.) வெற்ற வெறும் ஆநந்த மேல் ஈடே கேவலத்தில் நிற்பதுபோல் அந்த நிலை கழன்றோர்—நியதியிட்ட இடமெல்லாங் கழன்று சென்று தற்போதம் ஒழிந்தவெல்லாம் ஆநந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், வெற்றவெறும் ஆநந்த மேலீடாகிய இடமே கேவலாவத்தைப்பட்டு நிற்பதுபோலத் தோன்றும், இங்ஙனந் தோற்றும் அவ்வாநந்த மேலீடாகிய நிலையும் நீங்கினோர்,

சிற்போத அண்டம் கடந்த அமுதத்தினோடு உலவும் வெள் திங்களும் கிரணமும்—அருளும் பரையும் ஆகிய ஞானாகாசத்தைக் கடந்துநின்ற ஆநந்தாமிர்தத்தோடு விளங்காநின்ற சிவசந்திரனோடும் தாம் அதனைவிட்டு நீங்காத அந்த ஆநந்தாமிர்த கிரணமாகி நிற்பர்.

(வி-ரை.) ஆநந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆநந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், "வெற்றவெறுமாநந்தம்" என்றார். ஆநந்த மேலீடு விட்டுதியாமல் தோற்றுவது.

கேவலாவத்தை அநுபவத்தை அறிந்து ஒன்றுந்தோன்ருதிருந்ததென்று சொல்ல வருதல்போல், ஆநந்தாநுபவம் சொல்லவருதலால், "கேவலத்தினிற்பதுபோல்" என்ருர். அநாதியில் ஆணவமலத்தால் மறைபட்டிருந்த உயிர்க்கு அநுபவஞ்சொல்லக்கூடாததுபோல்,சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்து நின்ற அநுபவஞ் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், ஆநந்தாநுபவத்திற்கு உவமை கேவலாவத்தையைக் கூறினர்.

"வெண்டிங்களுங் கிரணமும்" என்று உவமை கூறினமையால் சந்திரனைப்போலச் சிவம், அவனைவிட்டு நீங்காத அமுதம்போல் ஆநந்தம், அவனையும் அமுதத்தையும் விட்டு நீங்காத கிரணம்போல் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்துநின்ற நிலை எனக்கொள்க.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் முத்தியில் ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (50)

நினைப்பு மறப்பறுத்து நீயறலை நீக்கா
துனைக்கரைய நில்லங்ங னங்ங - னெனக்கதற்றல்
விப்பிரட்ட மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்டசுரை
செப்படித்தன் ஞானச் சிறை.

(இ-ள்.) நினைப்பு மறப்பு அறுத்து நீ அறலை நீக்காது உனைக் கரைய நில் அங்ஙன் அங்ஙன் எனக் கதற்றல்—

முன்னர் நினைப்பு மறப்பு ஆகிய சகல கேவலங்களை அறி வித்து நீக்கி, தன்னை அறிவித்து, பின்னர்த் தனக்கு உயிர்க் குயிராய் நின்ற திருவருளைத் தரிசிப்பித்து, இத்திருவரு ளோடுங்கூடி அறிகின்ற போதம் தற்சுதந்திரமாய் ஒன் றைப் பகுத்தறியாது ஆகலின், அருளை முன்னிட்டுக்கொ ண்டு தற்போத ஒழிவைப்பெறுதற்கு உபாயங்கூறி, அதனை நீக்காது, அந்நினைப்பு மறப்பு ஆகிய சகல கேவலங்களுள் வைத்து, உன் போதங்கரைய நீ அப்படிநில் அப்படிநில் என்று மாணுக்கனுக்கு ஓர் நிட்டைபோலுங் கூறுதல்.

விப்பிரட்டம் மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்ட சுரை செப்படித்தல் ஞானச்சிறை—மிகவும் பிரட்டமும், மந்திரத் தால் ஒருவனுக்குவிநோதங்காட்டலும், கடற்கண் போட்ட சுரை ஓடும், செப்படி வித்தையும், ஞானத்திற்குத் தடை யாய் உள்ள மலபோதமும் ஆம்.

(வி-ரை.) அந்த நிட்டை கூடுவோர் ஞானமும் அன்றி முதற்செய்த கிரியையாதிகளும் அன்றி உபய பிரவ்ஷ்டராய் கருவிகளோடும் மயங்கலின், "விப்பிரட்டம்" என்றும், ஒரு வன் மந்திரத்தால் விநோதவித்தை தோற்றுவதுபோல், உள்ளே நானுவாகிய மாயா விநோதங்கள் தோற்றலின், 'மந்திரட்டம்' என்றும், சுரை ஓடு ஓர் துறைக்கண் சேராது அலையோடு மறிதல்போல், அறிவு ஓர் நிலை நில்லாது நினைவோடுஞ் சுழல்வதனுல், "வேலையிலே போட்டசுரை" என்றும், ஓர் பந்து முன் தோற்றிப் பின் அதில் பற்பல

பந்து தோற்றுதல்போல், ஓர் காட்சிபோல் முன் தோற்றி அது முற்றும் நில்லாது பற்பல காட்சியாய் விரிதலின், "செப்படித்தல்" என்றும், இங்ஙனந் தோற்றுவன சகல கேவலபோதம் ஆகலின், "ஞானச்சிறை" என்றுங் கூறினார். அங்ஙனங் கூறியது நிட்டை அன்று ஆகலின், கதற்றல் என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் மாணாக்கனுக்குச் சகல கேவலங்களை முன்னர் அறிவித்து நீக்கி, பின்னர்ப் போதம் ஒழித்தற்கு உபாயங் கூறாது அச்சகல கேவலங்களுள் அந் நிட்டை கூறுதல் ஆகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்றா
சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை - முத்தி [ல்
யநிர்வசன மின்ப வதீதமெனி லாங்கே
பிணமிடுதல் கன்மம் பிளாய்.

(இ-ள்.) சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானும் எதிரும் கழன்றால் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மை இலை—சத்த முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற தானும் திருவருள் தரிசனமுதல் ஆநந்தாநுபவம் ஈறாய் அவ் வருளால் தான் அறியாது அறியும் அநுபவங்களாகிய எதிரும்கழன்று, ஆநந்தாதீதப்பட்டால் இரண்டென்று கூறும் சித்தாந்தச் சிறப்பும் ஒன்றென்று கூறும் வேதாந்தச் சிறப்பும் அங்கு இல்லை;

முத்தி அநிர்வசனம் இன்ப அதீதம் எனின் ஆங்கே பினம் இடுதல் கன்மம் பிளாய்—அங்ஙனம் அதீதப்பட்ட முத்தி சொல் இறந்த சுகாதீதம் என்ருல், பிள்ளாய் ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் அம்முத்தியைப் பின்னப்படக் கூறுதல் போதச்சேட்டை ஆம்.

(வி-ரை.) சத்தாதி விடயங்களின்மேல் ஆன்மாவுக்கு அநிச்சைபிறந்தபோது சோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களும் விடயங்களை அபகரியாது நீங்கும். இவை நீங்கவே, முன் அபகரித்தபோது வசன கமன தான விசர்க்காநந்தங்களை விடயீகரிக்கும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். இவை நீங்கவே, அப்பத்து இந்திரியங்கட்கும் இடமாய் நின்ற பூதங்கள் நீங்கும். இவை நீங்கவே, விடயங்களைப்பற்றி நிச்சயித்து அபிமானித்துச் சிந்தித்து நிற்கும் அந்தக்கரணவாசனை நீங்கும். இது நீங்கவே, விடயங்களைப் புசித்தற்கு ஓரெல்லையும், அவ்வெல்லையில் உண்டாம் விடயப்பயனும், அவ் விடயத்தைப் புசிக்கும்போது ஓர் காலங்களினும் அறியாததுபோலப் புதுமையும், மேலும் இவ்விடயம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்னுங் கருத்தும் உண்டாக்குங் காலதத்துவமும் நீங்கும். இது நீங்கவே, விடயங்களைப் புசிக்கும்போது இவனுக்கு இவ்வளவு புசிப்பென்னும் மட்டறிந்து வரைந்து நிற்கும் நியதி நீங்கும். இது நீங்கவே, ஆன்மா விடயங்களை இச்சித்துப் பகுத்தறிந்து பற்றி அநுபவிக்க அவ் வான்மாவுக்கு இச்சாஞானக் கிரியைகளை

எழுப்பும் இராகம் வித்தை கலை என்னும் இம் மூன்றும் நீங்கும். இவை நீங்கவே, ஆன்மாவைப் பஞ்சேந்திரியங்களினும் கறங்குபோற் கொண்டு சுழற்றும் புருடன் நீங்கும். இது நீங்கவே, அவ் விடயங்களைப் புசிக்குமிடத்து அவ் விடயம் என்றுந் தான் என்றும் இரண்டற மயக்கி நிற்கும் மாயை நீங்கும். இங்ஙனம் வித்தியாதத்துவங்கள் நீங்கவே, இவற்றைப் பிரேரகம் பண்ணுஞ் சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் நீங்கும்.

இங்ஙனம் தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கினவிடத்து, ஆன்மாவின் இச்சை, பெத்தத்தில் விடயத்தின்மேல் சனித்ததுபோல், சிவத்தின்மேல் சனிக்கும். ஞானம், விடயாநந்தம் அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியம் என்றும், சிவாநந்தம் சுத்தம் சுகம் நித்தியம் என்றும், பகுத்தறிந்துகொண்டு நிற்கும். கிரியை பழைய பழக்கத்தால் விடயங்கண்மேற் செல்லினும் அவற்றிற் செல்லாது மறுத்து நீங்கிச் சிவத்தையே நாடி நிற்கும்.

ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவன் ஆன்மாக்களை முத்தியிலே அடைவிக்க வேண்டும் என்னும் இச்சைப்படி நிற்பது ஆகலின், திருவருள் பதியும். இத் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அறியும் பரை தரிசன முதலிய அநுபவங்களாகிய எதிரும், அவைகளை அறிந்த தானும், கழன்று ஆநந்தாதீதப்பட்டால், இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் கூறக்கூடாது ஆகலின், "சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை" என்றார்.

கன்மம் என்பது சேட்டைமே லேறிற்று.

ஆன்மா சத்தாதிகளைத் துரிசற விடுத்தபோது மற்றைத் தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இங்ஙனம் நீங்கலின், சத்தாதிகளை முன்வைத்துக் கூறினர்.

முத்தியை அறிவிப்பது வேதாகம முடிவாகலின், "சீர்மை" என்றும், அம்முத்தியில் அதனை அறிந்து கூறும் போதம் இன்மையால் "அநிர்வசனம்" என்றுங் கூறினர்.

மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்
கருவிக ணன்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங்கூடி
யொருபுலனுகருமிந்த வொழுங்கொழிந் துயிருமொன்றைத்
தெரிவுறு தவனொ ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே"

என்னும் சிவப்பிரகாசத்தானும்,

"சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு".

என்னும் திருவள்ளுவரானும் மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த முத்தியோ வேதாந்த முத்தியோ உண்மை என்று ஐயுறுகின்ற மாணாக்கனுக்குக் காண்பானும் காட்சியும் அற்றவிடத்து இரண்டுஞ் சரியென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (52)

சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு
அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார - மிந்தவழி

யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக
டட்டும் பெருமுரசந் தான்.

(இ-ள்.) சிந்தை பயம் இலச்சை சீலம் அருவருப்பு அந்தைவிடும் சாந்தி குலம் ஆசாரம் இந்த வழி எட்டும்— எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்னுஞ் சிந்தனையும், துஷ்ட மிருகாதி தோன்றியக்கால் அச்சமும், இன்னார் இன்னது சொல்லப்போகிறார் என்னும் நாணமும், சாந்திராயண விரத முதலிய சீலமும், ஈது அசுத்தமென்னும் அருவருப்பும், அகந்தையாற் செய்த பாவந்தீர்க்கும் புண்ணியம் ஈதென்று செய்யுஞ் சாந்தியும், குலாசாரமும் சமயாசாரமும் ஆகிய இந்த மார்க்கம் எண்வகையும்,

சிவயோகிக்கு இல்லை என மாமறைகள் பெருமுரசம் தட்டும்—சிவத்தோடு இரண்டறக்கூடிநின்ற சிவயோகிக்கு இல்லையென்று மாமறைகளாகிய பெரிய பேரிகை முழக்கும்.

(வி-ரை.) "மாமறைகள் தட்டும் பெருமுரசம்" என்றது அவர்க்கில்லை என்று பலபடக்கூறுதல். இவை எட்டும் சிவத்திற்கு இன்மையாகலின், அதனை அடைந்த சிவயோகிக்கும் இன்றென்பது ஆயிற்று. தான்-அசை. (53)

தத்துவத்தா ரல்லார் சலசந் திரனொப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யுந் தவாதவங்கள் - சுத்தக்
ககனமழை யாற்கழுவிக் காற்றைக் கனலாற்
றகனஞ் செயல்போற் றெளி.

(இ-ள்.) தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந்திரன் ஒப்பார் தத்துவத்தார் செய்யும் தவாதவங்கள்—மெய்ப்பொருளாகிய பரதத்துவத்தை அடையாதார் தற்போதத்தால் செய்யும் தவாதவங்களினாலும், இவற்றின் பயன்களினாலும், உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் சலத்தில்பிரதிபலிதமான சந்திரனைப் போலும் ஆவர்; அப்பரதத்துவத்தை அடைந்தோர் அருள் வடிவாயிருந்து செய்யும் தவங்களும் அவங்களும் இவற்றான் வரும்பயன்களும் இவர்க்கு எங்ஙனம் ஆம் எனின்,

சுத்தக் ககனம் மழையால் கழுவிக் காற்றைக் கனலால் தகனம் செயல்போல் தெளி—நிர்மலமாய் உள்ள ஆகாயத்தை மழையாற் கழுவிக் காற்றைக் கனலாற் சுடுவதுபோலும் ஆம் என்று அறிதி.

(வி-ரை.) ககனத்தை மழையாற் கழுவுதலும் காற்றைக் கனலாற் சுடுதலும் இன்றாயினவாறுபோல், தற்போதம் போய்ப் பேய் பிடியுண்டவரைப்போலும் திருவருளே வடிவாயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனியில் நிகழும் தவாதவங்கள், அவ்வருள் விளையாட்டே அன்றி, அவர் அவற்றைச் செய்வதும் அவற்றின் பயன் அவரைச் சார்வதும் இன்றென்பது ஆயிற்று.

தவாதவங்கள் தத்துவத்தார் அல்லார்க்கு வருவிக்கப் பட்டன. தத்துவம் என்றது ஈண்டுச் சிவத்தை. (54)

காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றுங் கதிரவனும்
சீலமிலா ரென்றுஞ் சிவயோகி - மேலொன்றைச்

சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக்
கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

(இ-ள்.) காலனுக்குப் பாவம் என்றும் காற்றும் கதிரவனும் சீலம் இலார் என்றும் சிவயோகி மேல் ஒன்றைச் சுட்டுவதும்—உயிர்களைக் கோறலால் காலனுக்குப் பாவம் உண்டென்றும், அசுத்த நிலத்தில் சலித்தலானும் அந்நிலத்து எரிதலானும் காற்றுங் கதிரவனும் ஆசாரம் இலர் என்றுங் கூறுதல்போல், சிவபூசையாதி நன்மார்க்கங்களைச் செய்திலர் என்றும் நீராடலாதி ஆசாரம் இலரென்றும், இவை முதலிய குணதோஷங்களைச் சிவயோகிகள் மேற் சுட்டிக் கூறுவது,

தம்மைச் சுழற்றிவிடாது ஆட்டும் மலக்கட்டின் பிராந்திவலு—தம்மைவிடாது பற்றிநின்று அவத்தைகள் தோறும் சுழற்றி ஆட்டப்பட்ட மலபந்தத்தினுல் தோற்றும் பிராந்தியினது சாமர்த்தியமாம்.

(வி-ரை) சரியை கிரியை யோக ஞானங்களுள் ஞானம் ஒன்றுமே முத்திக்கு எதுவாகலின், இஞ்ஞானத்தால் முத்தியை அடைந்திருத்தலாற் சரியாதிகளும், உடம்பாதி அசுத்தங்களை எல்லாங் கடந்து சுத்தமாயுள்ள ஆநந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கியிருத்தலால் நீராடலாதி ஆசாரங்களுஞ் செய்வது இன்றிச் சிவயோகி சும்மா இருப்பன். அங்ஙனம் இருப்பது சரியாதிகளைச் செய்வோர்க்கு மலமறைப்பால்

தெரியாது, தம்மைப்போல் பார்த்து அவனை அவர் இகழ் தலான் "மலக்கட்டின் பிராந்திவலுக்காண்" என்றார்.

காலனுக்குப் பாவமும், காற்றிற்கும் கதிரவனுக்கும் அசுத்தமும் இன்றாயதுபோல், நன்மார்க்கஞ் செய்யாமை யால் பாவமும், ஆசாரம் இன்மையால் அசுத்தமும் அவர் க்கு இன்றென்பதுங் காண்க.

காண் - அசை. (55)

நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - றோயார்
பெருமை சிறுமையிலை பின்னுமுன்னு மில்லை
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.

(இ-ள்.) நாய் ஏறி வீழ்ந்து என் நடாத்துகில் என் ஞானிக்குப் பேய் ஆம் சகம் பழித்து என் பேணுகில் என் தோயார்—நாய்மேல் இவர்ந்தோன் அதில் நின்றும் வீழ்ந்த தனால் இகழ்ச்சி என்னை? வீழாதிருந்து அதனை நடாத்திய தால் புகழ்ச்சி என்னை? அதுபோல் ஞானிகட்குப் பேய்க் கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்சகத்திலுள்ளார் இகழ்ந்தால் அவர்க்கோர் சேதம் என்னை? புகழ்ந்தால் ஓர் இலாபம் என்னை? அவர் ஒன்றோடுந் தோயார்;

பெருமை சிறுமை இலை பின்னும் முன்னும் இல்லை வரைவு அற்று வேண்டிய செய்வார்—அஃதன்றி உயர்ச்சி வந்ததென்று பெருமையும் தாழ்ச்சிவந்ததென்று சிறுமை

யும் அவர்க்கில்லை, பின்னாகிய சகலமும் முன்னாகிய கேவல
மும் இல்லை, ஆகலின் சுத்தமாகிய அருள் வடிவாயிருந்து
அளவின்றித் தாம் வேண்டியவாறே திருவிளையாட்டு ஆடு
வார்.

(வி-ரை.) இகழ்ச்சியாய் உள்ள நாய் ஏறி வீழ்ந்தா
லும் நடாத்தினாலும் இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி இன்றாயதுபோல்,
ஞானிகள் தமக்கு இகழ்ச்சியாயிருந்த உடம்பை இகழ்ந்தா
லும்புகழ்ந்தாலும் அவை அவர்க்கு இன்றென்பது ஆயிற்று.

செம்பிற் காளிதம்போன்று உயிரை அநாதியிற் பற்றி
யிருந்த சகசமலம் நீக்கற்பொருட்டு மாய்யையில் தனுவாதி
கொடுத்தலின், சகலத்தைப் பின்னென்றும் ஆணவசம்
பந்தமான கேவலத்தை முன்னென்றுங் கூறினார்.

"சிந்தை பயமிலச்சை" என்னுந் திருவெண்பாமுதல்
இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் சிவஞானி மகிமையை
அறிவித்தவாறு காண்க. (56)

சன்மார்க்க மேமுதலாத் தாதமார்க் கத்தளவுந்
தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன் - றன்னைத்
துறவி யரசு சுகியோகி போகி
அறவன் மறவனென லாம்.

(இ-ள்.) சன்மார்க்கமே முதலாத் தாதமார்க்கத்து
அளவும் தன்மார்க்கம் ஆன எங்கள் சம்பந்தன் தன்னை—
ஞானமுதல் சரியை ஈறாய்ச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாதத்
திற்கும் உரித்தாகிய சன்மார்க்கமுதல் தாதமார்க்கம்

கூறுய்ச் சொல்லப்பட்ட இந்நான்கினையும் தமது அருள் நெறியால் எமக்குண்டாகச் செய்தருளிய எமது சுவாமிக ளாகிய திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரை,

துறவி அரசு சுகி யோகி போகி அறவன் மறவன் எனல் ஆம்—எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றோடு தாக்கற்று நிற்றலின் துறவி என்றும், சகல புவனங்களை யுந் தாமேயிருந்து நடத்தலின் அரசு என்றும், ஆநந்தமயனு யிருத்தலின் சுகி என்றும், சிவயோகத்தை அநுக்கிரகித்த லின் யோகி என்றும், ஆன்மபோதங்களை விழுங்கிக் கோட லின் போகி என்றும், சகல கருமங்களும் ஓர் வடிவாயிருத் தலின் அறவன் என்றும், அடைந்தோர் மும்மலங்களைக் கோறலான் மறவன் என்றுஞ் சொல்லலாம்.

(வி-ரை.) சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க் கம் தாதமார்க்கம் என நான்கு. இவற்றுள், சன்மார்க்க மாவது, நீயே நான் நானே நீ என்பது. சகமார்க்கமாவது, தோழனும் தோழனும் என்பது. சற்புத்திர மார்க்கமாவது, பிதாவும் புத்திரனும் என்பது. தாதமார்க்கமாவது, ஆண்ட வனும் அடியானும் என்பது.

ஞானம் பெற்றோரைப் புகழ்ந்து கூறிய பின்னர், இத் திருவெண்பாவால் அந்த ஞானத்தை அருளிச்செய்தற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

தானல்லர் தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம் - யானைக்கை

போலே யிவருடம்பிற் போகமெலாம் பூசையித
ஞலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

(இ-ள்.) தான் அல்லர் தன்னதும் அல்லர் தத்துவ சாலத்தலைவர் மேனி சதாநந்தம் விளையும் இடம்—தனு கரண புவன போகங்களாய் உள்ள தத்துவங்கள் எல்லாம் தமக்கு அயல் ஆகலின், அவை தாமும் அல்லாமல், அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியமா யிருத்தலின், அவை தமதும் அல்லாமல், அந்தத் தத்துவங்களோடு கூடியும் கூடாத சாலத்தோடும் அவற்றிற்குத் தலைவராயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனி சதாநந்தம் மென்மேலும் உண்டாகும் ஓரிடம்; (ஆகலின்),

ஆனைக்கைப்போல இவர் உடம்பின் போகம் எல்லாம் பூசை இதனுலே சகம் பிழைக்கும் எண்—எடுத்த் பொருளின் பரிசமறிவதுபோல் தோற்றித் தன்னுள் இருந்த நாசிக்குக் கந்தவிடயமுமாக இருந்த யானைக்கைபோல், இந்த ஞானிகளது திருமேனியால் அநுபவிக்கும் போகமெல்லாம் இத்திருமேனி அநுபவிப்பதுபோல் இருந்து இத்திருமேனியுள் இருந்த பரிபூரண சிவத்திற்கும் பூசை ஆம், இப்பூசையினுலே சகத்திலுள்ளார் பிறவித் துன்பத்திற்குத் தப்பி வீட்டின்பத்தை எய்துவர் என்று அறிதி.

(வி-ரை.) முன் தனுகரணங்களை யாம் என்றும் புவனபோகங்களை எமது என்றுங் கருதிநின்ற தற்போதங் கெட்டு இப்போது அறிவு தாமாய் ஆநந்தம் தமதாயிருத்தலின், "தானல்லர் தனதல்லர்" என்ருர்.

தேகத்திருந்த போதத்தையும் கருவிகளையும் விழுங்கிக்கொண்டு அதனுள் சிவங் குடியா யிருத்தலின், "மேனி என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பத்திசெய்வார் வீடடைவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (58)

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலு
மாசை மிகுந்த வரசியர்க்காங் - காசிற்ற
முண்டையர்க்காகாசீவன் முத்தனுக்குப்போகமலாற்
குண்டையொப்பார்க் கேனிதுவா கும்.

(இ-ள்.) பூசிமுடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன்துகிலும் ஆசை மிகுந்த அரசியர்க்கு ஆம்—சந்தனமாதிபூசப்படுவனவும், மல்லிகையாதி முடிக்கப்படுவனவும், கொந்தளப் பொன்னோலையாதிபூணப்படுவனவும், பொற்சரிகைச்சேலையாதி உடுக்கப்படுவனவும், ஆகிய இவை முதலிய போகங்களெல்லாம் அரையனால் மிகவும் இச்சிக்கப்பட்ட சுமங்கலைகளாகிய அரசியர்க்கே ஆகும்; (அதுபோலும்),

சீவன் முத்தனுக்குப் போகம் அல்லால் காசு இற்ற முண்டையர்க்கு ஆகா குண்டை ஒப்பார்க்கு என் இது ஆகும்—சிவனது இச்சைப்படியே அவனது திருவடிசேர்ந்த சீவன் முத்தனுக்கே போகம் அன்றி, மங்கல நீங்கிய அமங்கலைக்குப் போகங்களில் ஒன்றேனும் ஆகாவாறுபோலும், சிவனடி சேராது தவம் பண்ணுவோர்க்கும் அத்தவத்திற்கு உரிய விரதஞ்செய்து முடிப்பதே அன்றிப் போகங்க

ளில் ஒன்றேனும் அநுபவிக்கலாகாது, அன்றி குண்டையைப்போலும் சரியையாதி தொழில் செய்வோர்க்கும் இப்போகம் அநுபவிப்பது என் ஆகும்?

(வி-ரை.) தம்முதலாகிய சிவத்தை இழந்து தவம் பண்ணுவோரை முண்டையர் என்று குறிப்பாற் கூறினர்.

குண்டைக்குத் தொழில்செய்வதேஅன்றி அரையனோடும் கூட்டுரவு இன்மைபோல், சரியையாதிகளைச் செய்வோர்க்கு இத்தொழில் செய்வதே அன்றிச் சிவத்தோடும் கூட்டுரவு இன்மையால், இவரைக் "குண்டையொப்பார்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் திருவடியை அடைந்தோர்க்கே போகம் அநுபவிப்பது ஆம், மற்றையர் தமக்குச் சொன்ன நெறி நிற்பதே அன்றிப் போகம் அநுபவிக்கலாகாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (59)

ஆனைமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிநாய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ - ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதுராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

(இ-ள்.) ஆனை மதப்பட்டால் அலங்காரம் அன்றி நாய் தானும் மதப்பட்டால் சரி ஆமோ—மதமேறா முன்னும் சிறப்புள்ள யானை பின் மதமேறித் தன் தடைகடந்து சேறினும் சிறப்பேயாம், அன்றிப் பேய் ஏறா முன்னும்இழி

புள்ள நாய்தானும் பின் பேய் எறினல் அதுபோலும் சிறப்பாமோ? (அவைபோலும்),

ஞானி தடைமீறினலும் சதுர் ஆகும் கன்மி கடைமீறல் ஆகாது—முன் நின்றநிலை கடவாதிருந்தபோதும் சிறப்புள்ள மெய்ஞ்ஞானி பின் ஆநந்த மேலீட்டால் அந்நிலை கடந்து சேறினும் சிறப்பே ஆகும், கருமி நிலைகடவா முன்னும் அம்மெஞ்ஞானிகட்கு இழிவாவன், தற்போதத்தால் அந்நிலைகடந்த போதும் இழிவாவன். ஆகலின், தன்னிலை கடக்கலாகாது.

(வி-ரை.) ஆனை மதமேறினல் மிகவுஞ் சிறப்பு; நாய் பேயேறினல் மிகவும் இழிவு; அவைபோல, ஞானி தடைமீறினல் மிகவும் சிறப்பு; கன்மி கடைமீறினல் மிகவும் இழிவென்பதுங் காண்க. காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானி கிரியை செய்யினும் செய்யாவிடினும் சிறப்பாவன் என்பதும், கன்மி கிரியை செய்யாவிடின் மிகவும் இழிவாவன் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (60)

அதிபக்கு வத்தாற் கநுக்கிரகஞ் செய்யும்
புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா-திதுவென்னப்
பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே யநந்த விதம்.

(இ-ள்.) அதிபக்குவத்தாற்கு அநுக்கிரகம் செய்யும் புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதாது—தீவிரதர பக்குவம்

உடையானுக்கு ஞானநுக்கிரகம் பண்ணும் அதிசயத்திற்கு வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சாத்திரங்கள் எல்லாம் போதா; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

இது என்னும் பேறே அநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும் வேறே அநந்தவிதம்—இது என்று ஒன்றைச் சுட்டுதற்கு இடம் வைக்காதுகூறும் உபதேசப்பேறே அவனுக்கு அநந்தவிதமாய்க் கூறும் சாத்திரங்கள் ஆகும், இங்ஙனம் வந்த பக்குவனும் அநந்தம் பெயர்களுள்ளும் வேறு, இவனை ஒழிந்த பக்குவர்களும் அநந்தவிதம் ஆவார்கள்.

(வி-ரை.) தீவிரதர பக்குவனது அறிவு சிவத்தையே அன்றி மற்றொன்றையும் பகுத்து நாடாது ஆகலின், "சாத்திரங்கள் போதாது" என்றார்.

மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம் என்னும் இம்மூன்று பக்குவரும் நானபேதமாய் வருதலினும், இவர்க்கு உபதேசம் நானபேதமாகக் கூறிப் பக்குவப் படுத்தவேண்டும் ஆகலினும், "அநந்தவிதம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தீவிரதர பக்குவனுக்குக் கூறும் உபதேசமே போதுமென்பதும் மற்றைய மூவர்க்கும் அவர் கூறும் உபதேசமொழியும் அன்றி வேதாகமங்களால் உணர்த்த வேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (61)

அறியாமை நீங்கி வறிவா யறிவே
யறியாம லாயிரண்டு மற்றுப் - பிரியாதார்

தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச் சாதகரா
மந்நிலைக்கே சீவன்முத்த ராம்.

(இ-ள்.) அறியாமை நீங்கி அறிவாய் அறிவே அறியாமல் ஆய் இரண்டும் அற்றுப் பிரியாதார்—சகல கேவலம் ஆகிய அறியாமை நீங்கித் தம்மை அருளாற்கண்டு அவ்வருளறிவாகி, முன் மலமாகிய அறியாமையில் மறைந்திருந்தாற்போல் அவ்வறிவு தானே அறியாமையாகி அதனுள் மறைந்து, இவ்வறிவென்பதும் தாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் அற்று இதனைப் பிரியாதிருப்போர்.

தன் இழப்பில் ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆம் அந்நிலைக்கே சீவன்முத்தர் ஆம்—அங்ஙனம் இருக்கவே தற்சுதந்திரபோதம் அறும், அஃது அறவே பரைதானாகிய ஞான சமாதிக்குச் சாதகர் ஆவர், இச்சாதகம் வந்த அக்கணமே சீவன் முத்தரும் ஆவர்.

(வி-ரை.) இம்முறைவந்து பரையோகத்தில் நின்றோர்க்குச் சுகப்பேறும் சுகாதீதமும் தாமே கிடைக்கும் ஆகலின், "அந்நிலைக்கே சீவன் முத்தராம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பரையோகத்தில் நிற்போரும் சீவன்முத்தராவர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (62)

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப்
பகமா யிலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச் - சகமாணக்
கண்ணாரி போல்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவ
மெண்ணாழி காலமிருந் தென்.

(இ-ள்.) மகவான் கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பு ஆய்த் தனக்குப் பகம் ஆய் இலச்சை விடாப் பண்பு ஆய்—இந்திரனது கண்களைப் பார்த்தபெயருக்கு மாட்சிமையாய் அவ்விந்திரனுக்கு அல்குலாய் இவனது உள்ளே நாணம் விடா முறைமையா யிருந்ததுபோல,

சகம் மாணக் கண்ணுரிபோல் வேடக்கண்ணுடி காட்டு தவம் எண் ஊழிகாலம் இருந்து என்—தவவேடத்தைப் பார்க்கின்ற சகத்தோர்க்கு மாட்சிமையாயிருப்ப இவ்வேடத்திற்கு உரிய ஞானம் தமக்கு இன்றென்று தம்முள்ளே நாணமுற வேசிபோல் மினுக்கிய வேடமாகிய கண்ணுடி காட்டப்பட்ட தவத்தார் அளவிறந்த காலம் இருப்பினும் அவ்வேடத்தால் பயன் அவர்க்கு என்னே உளது?

(வி-ரை.) அவனுக்குக் கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரலால், "இலச்சைவிடா" என்றார். அவனே இவர்க்கு உவமை கூறினமையால், இவர்க்கும் இவ்வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரும் என்பது ஆயிற்று.

தவத்தோர்க்கு உரிய உள்ளொழுக்கமான ஞானசாரம் ஒன்றும் தோற்றாது வடிவமாத்திரையே தோற்றினமையால், "வேடக்கண்ணுடி காட்டுதவம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவஞானம் இல்லார்க்குச் சிவவேடத்தால் பயன் இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

முதலதிகாரம்

வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம்

முற்றிற்று.

இரண்டாம் அதிகாரம்

சத்திநிபாதத்

துத்தமரோழிவு

நால்வகைச் சத்திநிபாதத்து உத்தமர்களது பிரபஞ்சப் பற்றொழிவை முறையே கூறினமையால் இவ்வதிகாரத்திற்குச் சத்திநிபாதத் துத்தமரொழிவு என்று பெயர் ஆயிற்று.

இவர் இந்நூற்கு உரியவர் ஆகலின் வேதாகமப் பொதுவி லுபதேச வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா றெனக்களித்த வள்ளல் - குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ணால்வர்க் குபதேச
மானத் தையுநிகழ்த்தி னன்.

(இ-ள்.) சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோகம் ஆதிவரும் ஆறு எனக்கு அளித்த வள்ளல் குருராயன்—சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்கு பாதத்திற்கும் சாலோகம் சாமீபம் சாரூபம் சாயுச்சியம் என்னும் இந்நான்கு பதமும் வரும் முறைமையை எனக்கு அருளிசெய்த வள்ளல் குருராயனாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

ஞானத்தில் பக்குவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேசம் ஆனத்தையும் நிகழ்த்தினன்—ஞானபாதத்திற்கு உரிய மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் இப்பக்குவம்

உடையார் நால்வரது இலக்கணமும், அவர்க்கு உபதேசிக்கு முறைமையும் அருளிச்செய்தார்.

(வி-ரை.) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நியதிகளை வது சரியை; அவற்றை அறிந்து நீங்கிய தன்னை அருளால் அறிந்து அவற்றின் முடிவில் நிற்பது சாலோக பதம். ஆங்குத் தனக்கு அறிவித்த அவ் அருளைத் தரிசித்துப் பின் அருள் என்றும் தான் என்றும் பிரித்து நோக்காது தற்போதத்தை அடக்குவது கிரியை; அவ் வருளே வடிவாயிருப்பது சாமீப பதம். அங்ஙனம் இருந்து தற்போதஞ் சிறிதும் தோன்றாது ஒழிப்பது யோகம்; ஆங்குப் பரை தானாயிருப்பது சாரூப பதம். அப்பரை நீக்கத்தில் தோன்றும் ஞானாநந்தத்தைப் பெறுவது ஞானம்; அந்த ஆநந்தத்தில் அதீதப்படுவது சாயுச்சிய பதம். ஆகலின், "சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோகமாதி வருமாறு" இங்ஙனம் எனக் கொள்க. (1)

கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்ட வளவுக்களவு
சொன்னதல வெங்கள் சுவாமியுரை - மன்னடத்தி
லானந்த மூர்ச்சிதர்கை யாடகயாழ் தன்னிலே
தானுநலம் போலமொழிந் தான்.

(இ-ள்.) கின்னரியைத் தொட்டவர்போல் கேட்ட அளவுக்கு அளவு சொன்னது அல எங்கள் சுவாமி உரை-வருடி வாசிப்பார் தாம் நினைத்துக் கேட்ட பாட்டின் அளவுக்கு அளவு கூறும் கின்னரியைப் போன்று யான் நினை

த்து வினவியமட்டிற்கு இம்மட்டும் விடைகூறியது அன்று, எமது சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாக்கு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

மன் நடத்தில் ஆநந்த மூர்ச்சிதர் கை ஆடக யாழ் தன்னிலே தானும் நலம்போல மொழிந்தான்—பரமேசுரன் திருநடனத்தில் அந்நடன அதிசயத்தைப்பார்த்து ஆநந்த பரவசராய் நிற்போர் கைப்பிடித்த பொன்னினால் இயற்றப் பட்ட யாழ் தன்னிலே தான் வாசிக்கும் நலம்போல் யான் கேளாது கேட்க எனக்கு உபதேசமொழிகளை அருளிச் செய்தார்.

(வி.ரை.) அவர் ஆநந்த பரவசராய் நிற்கவும் தெய்வ யாழ் வருடாது வாசித்தல்போல, பிள்ளையார் ஆநந்தாதீத ராய் எழுந்தருளியிருக்கவும் அவரது தெய்வவாக்கு நினை யாது கூறிற்றென்பது அறிக.

"கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்ட அளவுக் களவு சொன்னதல" என்றமையால், கடாவும் விடையுந் தாமே அருளிச்செய்தார் என்பது ஆயிற்று.

தெய்வயாழிற்குமேல் வேறயாழ் இன்மைபோல் இந்த ஆசாரியர்க்குமேல் வேறு ஆசாரியர் இலர் என்பதும் காண்க.

யாழ் உன்னி வாசியாதிருக்கவும் பிறர்க்கு அங்ஙனம் செய்ததுபோல் தோற்றலின், "தானுநலம்போல மொழிந்

தான்" என்று திருவாக்குக்கு அதனை உவமையாகக் கூறி னார்.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசிரியர் ஞானபக்குவர் நால்வர்க்கும் உபதேசிக்கு முறைமையைத் தமக்கு அருளிச்செய்யும்போதும் ஆநந்தாதீதராய் எழுந்த ருளி யிருந்தே அருளிச்செய்தாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (2)

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமர்க்குத்
தம்மாய்வார்க் கோருரையே சஞ்சீவ - மென்மேலு
மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட
போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

(இ-ள்.) உத்தமர்க்குச் சும்மாதே பார்த்து இருக்கச் சுத்தி ஆம் தம் ஆய்வார்க்கு ஓர் உரையே சஞ்சீவம்—தீவிர தர பக்குவர்க்கு ஓர் மொழியும் கூறாது ஞானசாரியர் மௌனாநந்த நோக்கால் பார்த்திருக்கவே ஆன்மசுத்தி யாம், தீவிரபக்குவமுடையராய்த் தற்போதம் ஒழிப்போர் க்கு அப்போதஞ் சிறிதேனும் பதையாது ஒழிதற்கு எது வாய்க் கூறும் ஓர் மொழியே சஞ்சீவம் போன்று சுத்தி ஆம்;

மென்மேலும் மாற்றம் சகுனப்புள் வாக்குபோல் மது உண்ட தும்பியின் பாட்டுப்போல்—மந்ததர பக்குவர்க்கு விட்டு இசையாது இசைக்கும் சகுனப்புள் வாக்குப்போ லச் சிற்சில சொற்களால் தெளிவிக்கச் சுத்தியாம். மந்த

பக்குவர்க்கு மதுவை நிறைய உண்ட தும்பி இடையறுது பாடும் பாட்டுப்போல வேதாகம சாத்திரங்களாலும் நாஞ வுபாய யுத்திகளாலும் இடையறுது அறிவிக்கச் சுத்தியாம்.

(வி-ரை.) திருநோக்கக் குறிப்பால் அந்நிலை தெரிந்து கோடலின், "சும்மாதே பார்த்திருக்க" என்றும், சஞ்சீவத் தால் உடலம் சுத்தியாவதுபோல ஓர் உரையால் ஆன்ம சுத்தி பெறுதலின், "சஞ்சீவம்" என்றும், சகுனப்புள் வாக் கால் தான் நினைத்தபொருள் கிடைத்தல்போல் சிற்சில சொற்களால் மெய்ப்பொருளைத் தெரிந்து கோடலின், "சகுனப்புள் வாக்குப்போல்" என்றும், மூர்ச்சித்துக்கிடந்த பெண் தும்பியை ஆண் தும்பி சூழ்ந்துகொண்டு இடைய றுது பாடி ஆடவே அதற்கு அம்மூர்ச்சை தெளிந்து இத ஞேடு பறந்து கூடல்போல, நாஞ வுபாய யுத்திகளான் இடைவிடாது அறிவித்து அறிவினது ஆணவமூர்ச்சையை நீக்கித் தம்மோடுசேர்த்தலான்,"தும்பியின் பாட்டுப்போல்" என்றுங் கூறினர்.

சுத்தியாவது சகல கேவலங்களை நீங்கி அவற்றின் வாசனையோடு எழுந்த தற்போதமும் ஒழிதல்.

"மென்மேலு மாற்றஞ் சகுனப்புள்" என்றதனல் ஆந்தை என்பதாயிற்று.

சகுனப்புள் வாக்குப்போல் என்றும் மதுவுண்ட தும்பியின் பாட்டுப்போல் என்றுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் உபதேசத்தால் நால்வகைப் பக்குவரும் தெளிந்துகொள்ளு முறைமையை அறிவித்தவாறு காண்க. (3)

முலைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி மூடிக்
கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் - சலனைபய
னானலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது
போனலா மிந்தப் பொருள்.

(இ-ள்.) முலை முதிர நாணம் முதிர்ந்து அடங்கிமூடிக் கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல்—ஓர் பேதைப்பெண் தனது முலை முதிரமுதிர நாணம் மேன்மேலும் முதிர்ந்து, பிறபுருடரோடு முன்போல் நகையாடலாதி செய்யாது அடங்கி, அம்முலையினை மறைத்துத் தனது சுய்புருடனுக்குக் கூட்டுறவின்கண் நக்கினத்தைக் காட்டுவதுபோலும் ஒருவன் அறிவு முதிரமுதிர முன்போல விடயங்களிற் செல்வதற்கு நாணமுதிர்ந்து அவ்விடயங்களிற் செல்லும் போதத்தை உள்ளடக்கித் திருவருளில் மறைத்து ஆநந்தத்திற் கொப்பித்து நிற்றல்; (அப்போதத்தை ஆநந்தத்திற்கு ஒப்பிக்க எனின் அங்ஙனம் ஒப்பிக்குமாறே நில்லாமல்),

சலனை பயன் ஆனலும் தம்பனைசெய்து ஆநந்தம் ஆக்குவதுபோனல் இந்தப்பொருள் ஆம்—போதச்சலனை ஆனலும்,விடயப்பயனை அனுபவிப்பதானலும்இவ்விடயப்பயனை நீக்கி அப்போதச் சலனையை அடக்கி அப்போதத்தை ஆநந்

தமய மாக்குவதானாலும், இவ் வாநந்தப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த் தோற்றாது, அங்ஙனம் செய்வன போம் ஆயின், இப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த் தோற்றுவதாம்.

(வி-ரை.) மூலைமுதிர்ந்த பெண் அம்முலையையும் அல்குலையும் பிறபுருடருக்குக் காட்டாது மறைத்துச் சுயபுருடனுக்குக் காட்டுதல்போல், அறிவு முதிர்ந்தோர் தற்போதத்தை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது மீட்டு உள்ளடக்கி அதனைச் சிவாநந்தத்திற்கு ஒப்பிக்கவேண்டும் ஆகலின் அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

போதம் விஷயங்களிற் சென்று அழுந்தியும் ஆநந்தத்திற் சென்று அழுந்தியும் இங்ஙனம் மாறிநிற்கும் எனின், ஆநந்தமும் மாறித்தோன்றும் ஆகலின், "ஆநந்தமாக்குவது போனலா மிந்தப்பொருள்" என்றார்.

"ஆனாலும்" என்பதனைச் சலனை என்பதனோடும் ஆநந்தமாக்குவ தென்பதனோடுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் அறிவாநந்தத்து அழுந்திய போதம் விரிந்து விடயாநந்தத்திற் செல்லாது ஓரியல்பிற்றாய் நின்றோர்க்கே அவ்வாநந்தம் மாறாது கிடைக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

பஞ்ச மலமும் பசுவநந்த மும்பதியு
மஞ்சு தொழிலு மவத்தைகளுங் - கிஞ்சறிவுங்

கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக்
காட்சிமெழு கிற்கனகங் காண்.

(இ-ள்.) பஞ்சமலமும் பசு அநந்தமும் பதியும் அஞ்சு தொழிலும் அவத்தைகளும் கிஞ்சு அறிவும் கேட்டு—ஆணவம், மாயை, காமியம், திரோதை, மாமாயை என்று கூறப்பட்ட பஞ்சமலங்களினது இலக்கணமும், இம்மலங்களால் மறைபட்டிருந்த அநேகமாயுள்ளபசுவினது இலக்கணமும், இப்பசுபாசங்கட்கு முதன்மையாய் ஏகமாயிருந்த பதியினது இலக்கணமும், அப்பதி செய்யாநின்ற பஞ்சகிருத்திய இலக்கணமும், இப்பஞ்சகிருத்தியத்தால் நடக்கும் சாக்கிராதி அஞ்சவத்தையினது இலக்கணமும், இவ் அஞ்சவத்தைகள்தோறும் சுழலும் ஆன்மபோத இலக்கணமுங்கேட்டறிந்தும்,

சரியாதி செய்து கிலேசம் கெடாக் காட்சி மெழுகில் கனகம்—சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்தும், அப்பாசத்தை நீங்கிப் பதியை அடைந்து பிறவித்துன்பத்தை நீக்க மாட்டாதார் அறிவு மாற்று அறி மெழுகில் அடங்கிய கனகம்போலும் ஆம்.

(வி-ரை.) உரைத்து ஒட்ட எறிய கனகம் உருக்கி எடாமையின் மெழுகில் மறைந்தாற்போலத் திரிபதார்த் தங்களினது உண்மையைக் கேட்டறிந்த அறிவு சுவாநுபவத்தால் வெளியாகாது மலத்துள் மறைந்தமையால், "மெழுகிற் கனகங்காண்" என்றார்.

அவ்வறிவு பிறர்க்குக் காட்சியாய்த் தோற்றலான், அதனைக் "காட்சி" என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் பதி பசு பாசங்களினது உண்மையை வேதாகமங்களால் உணர்ந்தாலும் அப்பதியைச் சுகாநுபவத்தால் உணரார்க்குப் பயனில்லை என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (5)

வாதி வடத்தினமு மாமருத்து வன்பிணியும்
சாதித்த வீரன்மேற் றம்பலமுந்-தீததுபோல்
ஞானத்தி லின்பை நசிப்பித்து நானதுவா
மூனத்தை யாரொழிவிப் போர்.

(இ-ள்.) வாதி வடத்தினமும் மா மருத்துவன் பிணியும் சாதித்த வீரன்மேல் தம்பலமும் தீது அதுபோல்—பஞ்சலோகங்களையும் பொன்னாக்கினேன் என்று கூறும் இரதவாதி மிடியனாயிருத்தலும், பிறர் பிணிகளை எல்லாம் போக்கினேன் என்று கூறும் மகாவயித்தியன் பிணியனாயிருத்தலும், பகைகளை எல்லாம் வென்று சாதித்தேன் என்று கூறும் மகா வீரன்மேற் பிறர்போட்ட தம்பலம் இருத்தலுங் குற்றமாம். அதுபோல,

ஞானத்தில் இன்பை நசிப்பித்து நான் அது ஆம் ஊனத்தை யார் ஒழிவிப்போர்—சுகானுபவத்தால்ஞானாந

ந்தத்தைப் பெருது அதனை விடயச்சேற்ருல் கெடுப்பித்து இவ்விடயச் சேற்றில் அழுந்திநின்று அவ்வானந்தத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகக்கூறும் ஞானசாத்திரங்களைக் கேட்டறிந்தமாத்திரத்தில் நான் அவ்வானந்தமயமானேனென்று கூறுங் குற்றத்தை யாவர் நீக்குகிற்பார்.

(வி-ரை.) மிடி பிணி தம்பலம் அவரிடத்திருத்தலால் தாம் சொன்னவாறு செய்பவர் அலர் என்று அறிந்தாற் போல, விடயப்பற்று விடாமையால் இவர் இங்ஙனங் கூறுதலே அன்றி அதனை அடைந்திலர் என்பதறிக.

மிடியாதி அவர்க்குக் கூறினமையால் விடயம் இவர்க்கு வருவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனங் கூறுதல் மிகவுந் தோஷமாகலின், "ஊனத்தை யாரொழிவிப்போர்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவாநந்தத்தைப் பெருதிருந்தும் பெற்றேமென்று அசத்தியங் கூறல் மிகவும் பாவமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

மயலற்ருர் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை
அயலுக் குபதேச மாகுந் - துயிலாத்
தொறுவனைப்போ னின்றுமே கேசமுக்கு நோயு
மறுமுரைத்தோ நாமுரைப்ப தை.

(இ-ள்.) மயல் அற்ருர் கேட்க மகிழ்ந்து உரைத்த வார்த்தை அயலுக்கு உபதேசம் ஆகும்— தேகாதி பிரபஞ்

சங்களை யான் எனது என்று கருதும் மயக்கம் அற்ற அதி பக்குவத்தார் கேட்க ஞானசாரியர் ஆநந்த மகிழ்ச்சியால் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகள் அப்பக்குவர்க்கு அன்றி அயலில் இருந்தோர்க்கும் உபதேசமாகும்; (ஆகலின் அம் மொழிகளை),

துயிலாத் தொறுவனைப்போல் நின்றுகேள் தூசு அழுக்கு நோயும் அறும் நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம்—சாக்கிரத்தில் நில்லாது சொப்பனத்துஞ்செல்லாது இடையான தன்மையாய்த் துயின்றும் துயிலாத இடையனைப்போன்று கேவல சகலங்களில் தாக்கற்று நின்று கேட்டி, இங்ஙனங் கேட்டி எனின், தூசின்மேல் ஏறும் அழுக்குப்போன்று ஏறுவதாய ஆகாமிய துன்பமும் ஒழியும், யாம் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்தியைச் சொன்னேம், (இதனை நீ அறிதி).

(வி-ரை.) இடையன் கோற்கண் துயிலாது துயின்று மாட்டுமணி அரவத்தைக் கேளாது கேட்கும் முறைமை போல், இப்போது ஞானோபதேசம் கேட்கும்போதே சகல கேவலங்கள் தாக்காது கேட்போன் அநுபவமுற்றும் பெற்று முன்னிலைச் சுட்டும் ஒழிந்து நிற்பன் ஆகலின், „தூசழுக்கு நோயுமறும்" என்றார்.

தூசழுக்கு நோயுமறும் என்ற உம்மையால் சஞ்சித பிராரத்தமும் அறும் என்பதாயிற்று. அஃது எங்ஙனம் எனில், கருவிகள் சடமாகலின் அவைகள் ஆன்மாவை

அறிந்து கூடமாட்டா, ஆன்மா கேவலத்தில் மறைபட்டுக் கிடத்தலின் அவைகளைச் சென்று கூடமாட்டான். கருவிகளைப் பிரேரகம்பண்ணி இக்கேவல மறைப்பை நீக்கிச் சகலத்தில் வைத்துப் பெத்தத்தில் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை அறிவிப்பதுபோலவும், கீழாலவத்தைப்படுத்திக் கேவலத்தில் வைப்பதுபோலவும், முத்தியில் இக்கேவல சகலங்கள் தாக்காது வைத்துச் சுத்தாவத்தையிற் செலுத்திச் சுத்தத்தில் வைப்பதும் திருவருளே என்றும், இஃதன்றிக் கருவிகளைக் கூட்டுவித்தபோது ஆன்மாவிற்குச் சுதந்திர அறிவு தோன்றித் தான் அல்லாத தேகத்தைத் தானெனக் கருதி நின்று யானே எல்லாவற்றையும் அறிவேன், எல்லாவற்றையுஞ் செய்து முடிப்பேன், எனக்கு எதிரொருவரும் இன்றென நிற்கும், இங்ஙனம் நிற்பதனால் இதாகிதங்களும் இவற்றான் வரும் இருவினைகளும் தொடரும், இத்தொடர்ச்சியால் அளவிறந்த பிறவிகளில் நெடுங்காலம் சுழல்வது இங்ஙனம் என்று அந்தப் புல்லறிவைவிட்டு நீங்கி, கானலை நீரென்று மயங்கிக் கண்டபோதும் நீரை நீரென்று உள்ளபடி கண்டபோதும் தனக்குக் காட்டிநின்றது கதிரொளி என்று கண்கண்டு நின்றாற்போல், ஆன்மா பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிநின்று அறிந்தபோதும், மெய்யை மெய்யென்று தெளிந்துநின்று அறிந்தபோதும், திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் அறிவித்து நின்றதும் திருவருளே என்றும் உள்ளபடி அறியில் தானென்பதும், இந்த முறையே

அவன் அவள் அது என்னும் முன்னிலைக்கண்ணும் திரு வருள் நடப்பிக்கின்றது என்று கண்டு அம்முன்னிலைக ளால் தனக்கேற்ற் இதாகிதங்கள் வந்தகாலை அம்முன்னிலை களை நாடாது வினைக்கிடாய்த் திருவருள் நடப்பிக்கின்ற தென்று அத்திருவருளை நாடி நிற்றலான் பிறரென்பதும் போய், எங்குந் திருவருளாய்க் காண்டலால் ஆகாமியம் அறும் என்பதும், ஞானசிரியர் கிருபாநோக்கத்தால் சஞ் சதம் அறும் என்பதும் உண்மை. முற்சனனம் புரிந்த வல் வினை உடலுடன் அகலும் என்றும், "வினைப்போகமே யுறுந் தேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போ தளவு நில்லாது கண்டாய்" என்றும் இங்ஙனம் ஈசுவரவாக் கியம் ஞானிகள் வாக்கியங்கள் இருக்க, நீர் பிராரத்தவினை யும் போம் என்றது என்னை எனின், ஈண்டுக் கூறிய முறை யே நின்று யான் பிறர் என்பது ஒழிந்து திருவருளே கண் ணாகச்சென்று சிவதரிசனம் பண்ணி அதில் அதீதப்பட்டு நின்ற சிவயோகி பஞ்சகிருத்தியங்களையுங் கடந்து பரமுத் தனைப்போல் இருப்பன். ஆகலினும் அவன் பிராரத்தம் வரு வதுபோல் தோன்றி அழிவதே அன்றி அவனை வாதியாது ஆகலினும், அவனுக்குப் பிராரத்தம் இன்றென்பதறிக. இன்னும் அப்பர் மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் சரித் திரங்களினாலுங் காண்க.

மான் பிறர் என்பதனால் வினை எறும் என்பது,

"தானலாதொன் றுதன்னைத்தானெனக் கருதிக்கொண்டே
யானெலாஞ் செய்தேனென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா
லீனமாம் வினையி ரண்டா மிருவினை யாலு டம்பா
மூனமா ருடம்பா லூழா மூழினாலாகா துண்டோ"

என்னுந் திரட்டானும்.

"யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு
மிக்கோணை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத்
தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்றா னேரே
தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோடும்
நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி
நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம்
ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பினல்லா
லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா தன்றே"

என்னும் சித்தியாரானும்.

"யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீங்கி"

என்னும் சிவஞானதீபத்தானும் மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

பிராரத்தம் இன்றென்பதனை,

"மும்மைதரும் வினைகண் மூளாவா மூதறிவார்க்
கம்மையு மிம்மையே யாம்"

என்னும் திருவருட்பயனாற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசங் கூறு மிடத்து மாணுக்கன் சகல கேவலங்களில் தாக்கற்று நின்று கேட்பின் மூவகை வினைகளும் அறுமென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (7)

அணட முதலா யநந்தம் பிறப்பின்விதங்
கொண்டுநர ராய்வினைகள் கூமொத்துத் - தொண்டிற்
சரியாதி செய்து தவச்சார்பி னிற்போர்க்
கரிதான பக்குவநா லாம்.

(இ-ள்.) அண்டம் முதல் ஆய் அநந்தம் பிறப்பின் விதம் கொண்டு நரர் ஆய்த் தொண்டில் சரியாதி செய்து வினைகள் கூறு ஒத்து—அண்டசம் சுவேதசம் உற்பீசம் சராயுசம் என்னும் இந்நான்கினில் தோற்றும் எழுவகைப் பிறவியில் உண்டாகிய எண்பத்து நான்கு நூறுயிரயோனி பேதங்களினும் அநந்தம் உருக்கொண்டு மாறிமாறிச் சுழ ன்று அவை தொலைத்துப் பின்பு நரவடிவுகொண்டு இவ் வடிவு அநந்தங் கோடியில் சிவபுண்ணிய நேரிட்டு அச்சிவ புண்ணியத்தால் சிவத்தொண்டு பூண்டு இச் சிவத்தொண்டி னல் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்து இச் சரியை கிரியை யோகங்களால் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் பிறந்து,

தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு அரிது ஆன பக்குவம் நாலாம்—உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளை நீத்துத் தவச்

சார்பில் நிற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரிதாகிய மந்தம் மந்ததரம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனப் பக்குவம் நான்கு உள.

இத் திருவெண்பாவால் இருவினையொப்பு மலபரி பாகம் உடையோர்க்குப் பக்குவம் நால்வகையர் யிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (8)

மேலைச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகீ ழற்றுவெறுஞ்
சாலப்பொய் யாயுடலார் தானார்தன் - மூலமார்
என்றுதெரி விப்பாரை யெய்துவோ மென்றிரண்டா
யொன்றுபடத் தேட்டமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) மேலைச் சுகம் வெறுத்து மேலொடு கீழ் அற்று வெறும் சாலப் பொய் ஆய் உடல் ஆர் தான் ஆர் தன் மூலம் ஆர் என்று—மேலாகிய வனிதாதி சுகங்களை வெறுத்து, இனிமேல் அடையும் பத முத்திகளினும் பூலோக போகத்திலும் விருப்புற்று, அவைகளை எல்லாம் மிகவும் வெறும் பொய்யாய்க்கண்டு, இவ்வுடல்தான் யாது? இதனுள் இருந்த நான் யாவன்? எனக்கு முதலாய் உள்ள பதியாது? என்று விசாரித்து, (இவை எம்மால் அறியக் கூடுவதில்லை ஆகலின்),

தெரிவிப்பாரை எய்துவோம் என்று இரண்டு ஆய் ஒன்றுபடத் தேட்டம் உதிக்கும்—இவற்றை அறிவிக்கும் ஞானசாரியரை அடைவோம் என்று கருதித் தான் என்றும் சிவம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுத்தறிவது ஆய் பின்னர் அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக இங்ஙனம் பகுத்தறிவித்து ஒன்

ளுக்கும் அந்த ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடுந்தேட்டம் பிறக்கும்.

(வி-ரை.) முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்ருமையின், "வெறுஞ்சாலப் பொய்யாய்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்கு ஞானசாரியரைத்தேடுந்தேட்டம் இங்ஙனம் பிறக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (9)

வேர்க்குங்கண் ணீர்ததும்புங் கம்பிக்கு மெய்ந்நடுங்கும்
வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும் - கார்க்கதமாய்க்
காந்து முரோமாஞ் சலியாகுங் காதலித்தார்க்
கேய்ந்தகுணங் காணிவையெட் டும்.

(இ-ள்.) வேர்க்கும் கண் நீர் ததும்பும் கம்பிக்கும் மெய் நடுங்கும் வார்த்தை நழுவும் மனம் பதறும் கார்க்கதம் ஆய் காந்தும் உரோமாஞ்சலி ஆகும்—உடற்கண் வேர்வை அரும்பும், கண்களில் ஆநந்தநீர் பெருகும், உள்ளம் நடுங்கும், உடல் நடுங்கும், வசனம் குழறும், ஆசாரியரை என்றைக்கு அடைவோம் என்று மனம் விரைந்து நாடும், மேகம்போல் உள்ளே குமுறி உளமெல்லாம் வெதும்பும், உடல் மயிர்க்குச் செறியும்;

இவை எட்டும் காதலித்தார்க்கு ஏய்ந்த குணம்—ஆகிய இவை எண்வகையும் ஞானசாரியரை விரும்பித்தேடுவோர்க்கு இயைந்த குணங்களாம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரைத் தேடும் போது பிறக்குங் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (10)

அரைநோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச் சறியாச்
சுரமூட்ட மெல்லாந் துறத்த - லுரைதோற்று
மான மவுனம் விகள மறவைசா
வானவிவை பத்துமவத் தை.

(இ-ள்.) அரைநோட்டம் சிந்தை. பெருமூச்சு அறியாச் சுரம் ஊட்டம் எல்லாம் துறத்தல் உரை தோற்று மானம்—மனம் சக முகத்தைவிட்டு அகமுகமாய் நிற்றலின் அருகிய நோக்கமும், எப்போது ஞானசாரியரை அறிந்து அடைவோம் என்னும் சிந்தனையும், அவரை நினைக்குந்தோறும் நெட்டுயிர்ப்பெறிதலும், இந்நினைவு மேலீட்டால் பிறரால் அறியக்கூடாத சுரம் மேலெழுதலும், இதனால் ஊண் உறக்க முதலிய எல்லாம் துறத்தலும், இதனைப் பிறருக்கு யாதென்று சொல்கோம் என்று சொல்லாது அடக்கும் மானமும்,

மவுனம் விகளம் மறவை சாவு ஆன இவை பத்தும் அவத்தை—இம்மானத்தால் ஒருவரோடு ஒன்றுஞ்சொல்லாதிருக்கும் மௌனமும், இங்ஙனம் கூறும் விசாரமேலீட்டால் பித்தமேறலும், இந்த அவத்தைகள் படுங்காலத்தும் அந்த ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாராயின் மூர்ச்சித்தலும்,

இறத்தலும் ஆகிய இவை பத்தும் பக்குவர்க்குத் தோற்றும் அவத்தைகளாம்.

(வி-ரை.) மறவை சாவு என்னும் இரண்டவத்தையும் தீவிரதர பக்குவர்க் கெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாத போது அவர்க்கு இங்ஙனம் அவத்தைகள் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க்
காட்டு மளவே கரைபுரண்டு - கேட்ட
வதிபக் குவத்தார்க் ககம்புறமென் றாறு
விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

(இ-ள்.) தேட்டம் திரண்ட திருமேனி உள் புறம்பு ஆய் காட்டும் அளவே—தமது உயிருள் இருந்தும் தெரியாது தாம் தேடும் தேட்டமாகிய பேரானந்தந்தானே திரண்ட ஞானசாரியர் தமது திருமேனியை அவர் கண்ணாரக் காணும்படி புறம்பாய்க் காட்டு மாத்திரத்திலே,

கரைபுரண்டு கேட்ட அதிபக்குவத்தார்க்கு அகம் புறம் என்று ஆறு விதிவைத்த தீக்கை ஆம் எண்—அன்பென்னும் ஆறு கரைபுரண்டெழுந்து உந்த அவ் ஆசாரியரைப் பலதரம் வலம்வந்து அட்டாங்க முதலிய வணக்கஞ் செய்து பின்னெழுந்து அஞ்சலியத்தராய் நின்று ஆநந்தக் கண்ணீர் ஒழுக அநேக தோத்திரம்பண்ணி, எமது சுவாமி

களே! அடியேங்கட்கு இவ்வுடல் வந்தவாறு யாது? இவற்றுள் இருந்த யாம் ஆர்? எமக்கு முதலாயுள்ள மெய்ப்பொருள் யாது? என்று கேட்ட அதிபக்குவ முடையோர்க்கு வேதாகமங்களில் விதித்துவைத்தபடி அவர் பண்ணுந்தீக்கை அகத்தீக்கை மூன்று புறத்தீக்கை மூன்று என்று ஆறு வகையாயிருக்கும் என்று அறிதி.

(வி-ரை.) தீக்கைகள் ஆறுவன திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம் என்பன; இவற்றுள் திருநோக்கம், பாவனை, யோகம் என்னும் இம்மூன்றும் அகத்தீக்கை; பரிசம், வாக்கு, நூல் என்னும் இம்மூன்றும் புறத்தீக்கை எனக் கொள்க.

உள்ளென்பதை உயிருள்ளிருந்தும் எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் தமக்கு எதிரே எழுந்தருளியபோது பக்குவர் வணங்கி வினவு முறைமையும், இவர்க்கு அவர் பண்ணுந் தீக்கை இவை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (12)

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துமல மாயை
கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச் - சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

(இ-ள்.) பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலம் மாயை கருமத்தை எல்லாம் கழற்றி—பறவை முட்டை

யைச் செட்டையாற் பரிசித்தல்போல் மாணக்கனைக் கர சரணங்களால் பரிசித்தும், ஆமை கரைக்கண் இருந்த முட்டையைத் தன் மனத்திற் பாவித்தல்போல் அவனைத் தமது அருளுருவாய்ப் பாவித்தும் மீன் தனது சினையைப் பார்த்தல்போல் அவனைத் தமது கிருபைப் பார்வையாற் பார்த்தும், ஆணவமலம் மாயாமலம் கன்மமலமாகிய இவையெல்லாம் நீக்கி,

சரியாதி வாதனை ஆம் போதமயக்கத்தை வாக்காலே போதை செய்து போக்கிவிடப்போம்—சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்யும் வாசனை ஆகிய தற்போத மயக்கத்தை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய உபதேசமொழிகளைத் திருவாக்கால் போதித்து நீக்கப்போம்.

(வி-ரை.) யோகத்தைப் பாவனையுள் அடக்கி நூலை வாக்கில் அடக்கி தீக்கை ஆறையும் ஈண்டு நான்காய்க் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் மாணக்கனுக்குத் தீக்கையால் மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும் நீக்கு முறைமையை அறிவித்தவாறு காண்க. (13)

காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்பாரும்
பாலுணும்புள் ளிப்பிமீன் பக்கிதீக் - காலு
மிரும்பினீர் மின்னவிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார்
தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

(இ-ள்.) காலமறை தேசமறை கல்மறைபோல் காண்பாரும்—முன் ஓர்காலத்து ஓர்பொருளை அறியாதிருந்து பின் ஓர்காலத்து அதனை அறிந்துகொள்ளும் காலமறைபோலும், ஓர் தேசத்து அறியாதிருந்த பொருளை ஓர்தேசத்து அறிந்துகொள்ளும் தேசமறைபோலும், முன் மணியென்று அறியாதிருந்தும் பின் அதின் நோட்டம் அறிவாரோடும் பழகி மணி என்று அறிந்துகொள்ளும் கல்மறைபோலும், ஆசாரியர் அநுக்கிரகித்த பொருளை அறிந்துகொள்ளுவாரும் உளர்; (அஃதன்றி),

பால் உணும் புள் இப்பி மீன் பக்கி தீக்காலும் இரும்பின் நீர் மின்னலிலே எற்றபணம் பார்ப்பார் தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்—பாலுண்ணும் அன்னப்புள்போலும், சிப்பிபோலும், மீன் உண்ணுங் கொக்குப்போலும், உலையில் நெருப்பெழக் காய்ந்த இரும்பின் நீர்போலும், மின்னலொளியில் எற்கப்பட்ட பணநோட்டம் அறிவார்போலும், அவரருளிச்செய்த பொருளை அங்ஙனம் எற்றுக்கொள்ளும் பக்குவரும் உளர்.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் அநுக்கிரகித்த பொருள் அக்காலத்துத் தோற்றாதிருந்து பின்னாட்குப் பின்னர் தம்முள்ளே தெரிந்து கோடலால், காலமறை என்றும், அவர் கொடுத்த நூலில் தெரியாதிருந்து அந்நூற்பொருளைக் கூறும் மற்றோர் நூலில் தெரிந்து கோடலால், தேசமறை என்றும், தாம் கற்றநூல் கற்றாரோடும் பழகித்தெரிந்து கோடலால், கன்மறைபோல் என்றும் உவமை கூறினார்.

அன்னம் நீரை நீக்கிப் பாலை உண்டாற்போல் சரியாதிகளை நீக்கி ஞானமொழியைக் கோடலான், பாலுண்ணும்புள் என்றும், சிப்பி சோதிமழைக்கு அங்காத்திருந்து துளிவிழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக் கொள்ளுதல்போல் எப்போது கூறுவார் என்று இதயம் மலர்ந்துகேட்டு அங்ஙனங் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப் பயன்படுத்திக் கோடலான், இப்பி என்றும், கொக்குத் துறைக்கண் அசைவற நின்று மீன் வந்துழிக் கவருதல்போல் சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற இருந்து பயன் தருமொழி வருந்தோறும் ஏற்றுக்கோடலான், மீன்பக்கி என்றும், இரும்பு தான் ஏற்கும் நீர் மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அதனை மீளவிடாதிருத்தல்போலத் தமக்கு வேண்டிய உபதேசமொழிகளை ஏற்றுக்கொண்டு மீளவிடாதிருத்தலான், இரும்பினீர் என்றும், கட்கூர்மையால் விரைந்து மின்னல் ஒளியில் பணம பார்ப்பதுபோல் அறிவுக்கூர்மையால அதிசீக்கிரத்தில் கூறிய மொழிகளின் அருத்தமெல்லாம் அறிந்து கோடலின், மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார் என்றுங் கூறினர்.

காலமறையாதி மூன்றற்கும் இன்ன காலத்து இன்ன பொருள் உளதென்றும், இன்ன தேசத்தில் இன்ன பொருள் உளதென்றும், இன்ன மலைக்கு அப்பால் இன்ன பொருள் உளதென்றும், தமக்கு ஆப்தனுயுள்ளவன் கூற அம்மொழியை உண்மையாகக் காண்பார்போற் காண்பாரும் உளரென்றும் பொருளுரைத்தலும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்த பொருள்களை மாணக்கர் இம்முறைமைகளாய் ஏற்றுக் கொள்வார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (14)

பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பால்போ
லதிமோகி தீப்புகல்போ லன்பாம்-விதவையர்போற்
கன்னன் கடையிற் கொடைபோலக் காணலாந்
தன்னையிழ வாதிழத்த ருன்.

(இ-ள்.) பதி இறக்கக் கேட்டு இறந்த பத்தினிபோல் பால்போல் அதிமோகி தீப்புகல்போல்—பதி இறந்தான் என்று பிறர் கூறக்கேட்ட அக்கணத்தில் தானும் இறந்த பதிவிரதைபோலும், கடைகாலில் இருந்து கவிழ்ந்த பால் போலும், தனது புருடன்மேல் அதிமோகியாயிருந்துளாள் அவன் இறந்தகாலத்து அவனோடும் அக்கினிப் பிரவேச மாதல் போலும்,

அன்பு ஆம் விதவையர்போல் கன்னன் கடையில் கொடைபோலத் தன்னை இழவாது இழத்தல் காணல் ஆம்—புருடன் இறந்துபோய பின்னரும் முன்னர் அன்பு விடாதிருந்த விதவையர்போலும், மறுமை குறித்து ஈட்டிய புண்ணியமெல்லாம் அந்தணனுக்குக் கன்னன் தன் தேகாந்தத்திற் கொடுத்த கொடைபோலும், ஆசாரியர் உபதேசித்த மொழிகளை உட்கொண்ட பக்குவர் தம்மை ஒழியாதொழிக்கும் முறைமை காணப்படும்.

(வி-ரை.) கேட்ட அக்கணத்து இறந்தாளைப்போல் உபதேசமொழியைக் கேட்ட அக்கணத்தில் போதமிறத்த லின், "பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோல்" என்றும் பால் எல்லாங் கவிழ்ந்தது ஆயினும் அதனுள் வாசனை இருத்தல்போல் போதம் இறந்தது ஆயினும் அப்போத வாசனை யிருத்தலின், "பால்போல்" என்றும், சிலநாழிகை சென்ற பின்னர்த் தீப்புகல்போல் சிலநாளில் போதம் இறத்தலின், "அதிமோகி தீப்புகல்போல்" என்றும், புரு டனோடு இறவாதிருந்து தேகபோகங்களைவெறுத்து இருத் தல்போல் யான் எனது என்று எழும்போத எழுச்சியை அடக்கி யிருத்தலின், "விதவையர்போல்" என்றும், ஒன் றையுங் குறியாது கொடுத்தல்போல் ஒன்றையுங் கருதாது எல்லாவற்றையும் விடுத்தலின், "கன்னன் கடையிற் கொடைபோல்" என்றுங் கூறினர்.

தான். - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்தபொ ருளை உட்கொண்ட பக்குவர் தற்போதம் ஒழிக்கும் முறை மையை இங்ஙனமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (15)

மாற்றுப் பலவகையாம் பொன்னோடை வைப்பான்போற்
றேற்றிச் சிவாகமத்தாற் செப்புகினு - மேற்ற
பரிபாகத் தாலே பழுப்பாம் பலவும்
மொருபாக மன்றென் றுணர்.

(இ-ள்.) பலவகை ஆம் பொன்மாற்று ஊட வைப்பான் போல் சிவாகமத்தால் தேற்றிச் செப்புகினும்—பலவகையாய்த் தோற்றும் மாற்றுப்பொன்களைப் பத்துமாற்று ஆக்குதற் பொருட்டுப் புடம் போடும் ஒருவனைப்போலும், பக்குவர் நால்வர்க்கும் ஓர் படித்தாற் சிவாகமத்தாற்றெளிவித்துக் கூறினும்,

ஏற்ற பரிபாகத்தாலே பழுப்பு ஆம் பலவும் ஒருபாகம் அன்று என்று உணர்—மாற்று ஏற்றமாயிருந்த பொன் பரிபாகத்தால் முன் பழுப்பாகும் அன்றிக் குறைந்த மாற்று உயர்ந்த மாற்றுக்களாகிய பல பொன்களும் ஒருபாகமாய் பழுப்பாகுவதன்று. அதுபோல, உயர்ந்த பக்குவனுக்கு முன்னர் ஞானம் ஏறுமன்றி எல்லார்க்கும் ஓர் பிரகாரமாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிதி.

(வி-ரை.) தாழ்ந்த மாற்றுப் பொன்களைப் புடம் போடுந்தோறும் எடை குறைந்து மாற்றுயர்தல்போல, தாழ்ந்த பக்குவர்க்குச் சிவாகமத்திற் கூறும் நானு உபாய யுத்திகளை உபதேசிக்குந்தோறும் பாசங் குறைந்து ஞான மேறும் என்பதுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் மொழி ஓர் பிரகாரம் ஆயினும் பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப் படி ஞானம் ஏறுவதன்றி ஓர் படித்தாய் ஞானம் ஏறு தென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (16)

கல்லையுரு வாக்குங் கழற்றியிலே யில்வாழ்க்கை
சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவருந் - தொல்லுலகங்
கான்றசோ றாகுங் கதலித்தண் டைக்கனலி
லூன்றல்போன் ஞானமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) கல்லை உரு ஆக்கும் கழற்றியிலே இல்வாழ்க்கை சில்லம் நீர்போலத் தெளிந்துவரும்—கல்லினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல், அருள் வடிவாக்குதற் பொருட்டு மந்த பக்குவர்க்கு உபதேச மொழிகளால் பாசத்தை நீக்குமிடத்துத் தேறிட்ட நீர் தெளிந்து வருதல்போல், அவர்க்கு இல்வாழ்க்கை இஃது ஆர் யாம் ஆர் என்று தெளிவு பிறந்துவரும்;

தொல் உலகம் கான்ற சோறுஆகும் கதலித்தண்டை கனலில் ஊன்றல்போல் ஞானம் உதிக்கும்—பழையதாக வரும் இப் பிரபஞ்சம் கக்கின சோறுபோல் அருவருப்பாகத் தோற்றும், வாழைத்தண்டை அக்கினியிற் சுடுதல் போல் அவர்க்கு ஞானந்தோன்றும்.

(வி-ரை.) பிரிந்த சேறும் தெளிந்த நீரும் கலந்துவருதல்போல் இல்வாழ்க்கையில் பற்றும் பற்றின்மையும் கலந்து வருதலின், "தெளிந்துவரும்" என்றார்.

வாழைத்தண்டைப் பன்னாள் பலகாட்டத்தால் சுடல் போல் இவர்க்குப் பன்னாளில் பற்பல உபதேச மொழிகளால் ஏறும் என்பதறிக. (17)

இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பச்சை
மரஞ்சுடுமா போன்ஞானம் வாய்க்கு - மிருந்தவிட
நீர்த்தா மரையிலேபோ னீங்கு முலகமெலாம்
பேய்த்தேர்போற் றோன்றும் பிரிந்து.

(இ-ள்.) இரும்பை வடிவு ஆக்கும் இயல்பினர்க்குப் பச்சைமரம் சுடுமாறுபோல் ஞானம் வாய்க்கும்—இரும்பினை ஓர்பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல் பாசத்தை நீக்கி அருள் வடிவாக்கப்பட்ட மந்ததர பக்குவர்க்குப் பச்சைமரத்தை அக்கினியால் சுடுமாற்போல் ஞானம் பலிக்கும்;

இருந்த இடம் தாமரையிலை நீர்போல் நீங்கும் உலகம் எலாம் பிரிந்து பேய்த்தேர்போல் தோன்றும்—தாம் இருந்த இல்வாழ்க்கையில் தாமரையிலை நீர்போல் கூடியிருந்தும் அதிற் கூடாது நீங்குவர், பிரபஞ்சமெல்லாம் அவர்க்கு அந்நியமாகக் கானற் சலம்போல் தோன்றும்.

(வி-ரை.) சில காட்டத்தால் பச்சைமரம்சுடல்போல சில உபதேச மொழிகளால இவர்க்கு ஞானம் எறும் என்பதறிக. (18)

மரப்பாவை போலுடம்பின் வாதனையை மாற்றிக்
கரித்தீக் கவர்வதுவாங் காமித் - திருத்த
மனைபொதுவின் மண்டபமாம் வானோர்கள் வாழ்வுங்
கனவெனவே தோன்றியிடுங் காண்.

(இ-ள்.) •மரப்பாவைபோல் உடம்பின் வாதனையை மாற்றிக் கரித்தீக் கவர்வது ஆம்—மரத்தினை ஓர் பாவை வடிவாக்குதல் போல், அருள் வடிவாக்குதற் பொருட்டுத் தீவிர பக்குவர்க்கு உடம்பின் வாதனையாய பொறிகரண முதலியவற்றை நீக்கி ஞானத்தை உணர்த்தக் கரி தீ எற்றுக்கொள்ளல்போல் ஞானம் உண்டாம்;

காமித்து இருந்த மனை பொதுவின் மண்டபம் ஆம் வானோர்கள் வாழ்வும் கனவு எனவே தோன்றியிடும்—தான் இச்சித்திருந்த மனைவாழ்க்கை நாலுபேருங் கூடியிருக்கும் பொதுமண்டபம் போலாகும், கேள்வியால் அறியப்பட்ட இந்திராதி தேவர்கள் செல்வமும் சொப்பனம்போல் தோற்றும்,

(வி-ரை.) உடம்பின் வாதனையை மாற்றி என்றமையான், இவர்க்குப் போகவாதனை மாற்ற வேண்டுவது இன்றென்பது ஆயிற்று. "வானோர்கள் வாழ்வுங் கனவெனவே தோன்றும்" என்றமையான், நரர்வாழ்வு சுழுத்திக்காட்சி போல் தோன்றும் என்பதாயிற்று.

இருந்த என்பது இருத்த என்று வலித்தல் விகாரமாய் வந்தது. காண் - அசை. (19)

வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மே
லண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசையிலே - கண்ணீ
ரொழுகும் பொழுதறியா துள்ளுருகி விம்மி
யழுதுசிரிப் பார்புளக மாம்.

(இ-ள்.) வெண்ணெய் உறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேல் அணில் மயிர் பஞ்சு ஆகும் ஆசை இலை—வெண்ணெயினைப் பொருந்தாநின்ற ஓர் பாவை ஆக்குதல் போல் அருள்வடிவாக்கப்பட்ட தீவிரதரபக்குவர்க்கு விளக்கின்கொழுந்திற் பிடித்த அணிலின் மயிர்போலும் பன்னிய பஞ்சுபோலும் பாசநீங்கி ஞானம் உண்டாம், அவர்க்கு ஒன்றினும் ஆசை இன்று;

கண் நீர் ஒழுகும்பொழுது அறியாது உள் உருகி விம்மி அழுது சிரிப்பார் புளகம் ஆம்—ஆநந்தக்கண்ணீர் ஓடும் போது தாமறியாது உள்ளமெல்லாம் நெக்கு நெக்குருகி விம்மி விம்மி அழுது சிரிப்பார், அவர்க்கு உடம்பெல்லாம் உரோமாஞ்சலி ஆம்.

(வி-ரை.) அழுவது முன்பட்ட பிறவித் துன்பங்களை நோக்கி; சிரிப்பது துன்பங்களை எல்லாம் ஒரு கணத்தில் மாற்றிய ஆசாரியரது அதிசயத்தை நோக்கி எனக்கொள்க.

பிரபஞ்சத்தின்மேல் இல்வாழ்க்கைமேல் உடம்பின் மேல் ஆகிய மூன்றிடத்தும் அவர்க்கு ஆசை இன்மையால் பொதுப்பட "ஆசையிலை" என்றார்.

கல்லை என்னும் திருவெண்பா முதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் மந்த முதலிய நான்கு பக்குவங்களையும் உடையோரை ஞானசாரியர் பக்குவப்படுத்தி அவர்க்கு ஞானம் ஏற்றும் முறைமை இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(20

இங்ஙனம் கூறும் பக்குவர்க்கே அன்றி மற்றையர்க்கு ஞானம் போதித்தல் எருதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

புளிசேர் பழமான்ற் போற்புறம்போ டுள்ளின்
மூளைதானும் வேறாய் மூளைபோய்த் - துளைமாண்ட
வூசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோ லொப்பாருக்
காசைக்கே டாநந்த மாம்.

(இ-ள்.) புளி சேர் பழம் ஆனல் போல் புறம்போடு உள்ளின் மூளைதானும் வேறு ஆய் மூளைபோய்—முன்னர்ப் பிஞ்சாய் இருந்தபோது ஓடும் வித்தும் பிரிபடாது ஒன்றாய்ச்சேர்ந்த புளி அவ்வோடும் வித்தும் பிரிபடும்பழம் ஆனற் போல், முன்னர் அறிவு முதிராமையின் பிரிபடாதிருந்த மும்மலங்களும் இப்போது அவ்வறிவு முதிர்ந்தமையால் மாயை கன்மம் ஆகிய புறம்போடு உயிருள் இருந்த மூளையாகிய ஆணவமும் தமக்கு அந்நியமாய் நீங்கி இவற்றான் ஏறுவதாய ஆகாமிய மூளையும்போய்;

துளைமாண்ட ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததுபோல் ஒப்பாருக்கு ஆசைக்கேடு ஆநந்தம் ஆம்—காதற்ற ஊசிக்குச் சரடு ஒழிந்ததுபோல் தற்போதத்தோடு எல்லாப் பாசங்களையும் இங்ஙனம் ஒழிந்தோர்க்கு அப்போதத்தால்தோற்றும் ஆசை நாசமே சிவாநந்தப்பேறும்.

(வி-ரை.) மாயையும் கன்மமும் புறம்பாய்க் காணப் படுதலின், "புறம்பு" என்றும், அவை நீங்கியபோதும் தான்

நீங்காது உயிருள் இருத்தலின், ஆணவத்தை "உள்ளின் மூளை" என்றும், ஆகாமியம் பிறவிக்கு ஏது ஆகலின், இதனையும் "மூளை" என்றுங் கூறினர்.

காது அரு முன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்ற போது ஒழிந்தாற்போல், போதம் அரு முன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிதலின், "ஊசிக்குப் பாச மொழிந்தாற்போ லொப்பாருக்கு" என்ருர்.

தேகபோகங்களாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றுவித்து உயிர்க்கு ஆசை உண்டாக்குவது ஆணவம். அதனதுவாசனைபோதம் ஒழியும் அளவும் இருத்தலின் அதன் காரியமாகிய ஆசை கெடவே காரணமாகிய அவ் வாணவ வாசனையும் அவ் வாசனையால் எழும்போதமும் கெடும் ஆகலின், "ஆசைக்கேடாநந்தமாம்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவம் உடையோர்க்கே ஞானம் போதித்தால் பாசநீங்கி ஆநந்தப்பேறு உளதாம் அன்றி, மற்றையர்க்கு அங்ஙனம் உண்டாகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (21)

அருண னுதயம்போற் ருன்வீழ்வா ராசை
பெருகுவபோற் கப்பல் பிழைத்துக் - கரைகாணு
மாபோற் சிறையு மரும்பிணியு நீங்கியிடு
மாபோ லதிசயம்போ லாம்.

(இ-ள்.) அருணன் உதயம்போல் தாம் வீழ்வார் ஆசை பெருகுவபோல் கப்பல் பிழைத்துக் கரைகாணும் ஆறு போல்—மழையிருளில் நெறிதெரியாது உழல்வோர்க்குச் சூரியன் உதயமானதுபோலும், தம்மால் விரும்பப்பட்ட மாதர்மேல் ஆசை உள்ளமும் மறைய மேன்மேல் வளர் தல்போலும், திசைதவறிய கப்பல் தப்பித் துறை சேரக் காணுமாறு போலும்;

சிறையும் அரும்பிணியும் நீங்கியிடுமாப்போல் அதி சயம்போல் ஆம்—விடாச்சிறை இருந்தோர்க்கு அச்சிறை நீங்கியவாறு போலும், மாரு நோயாளர்க்குஅந்நோய் நீங்கிய வாறுபோலும், ஓர் காலமுங் காணுத அதிசயங் கண்டது போலும், திருவருள் ஞானம் பெற்ருேர்க்குத் தோற்றும்.

(வி-ரை) முன்னர் ஆணவ இருளால் பொய் இது மெய் இது என்று ஒன்றுந் தோன்ருதிருந்தோர்க்கு இப் போது அருளொளியால் எல்லாம் சிவமாய்த் தோற்றலின், "அருணனுதயம்போல்" என்றும், அவ்வருள் ஞானத்தால் தோன்றும் ஆநந்தத்தில் தாம் மேன்மேல் மறைதலின், "தாம்வீழ்வா ராசை பெருகுவபோல்" என்றும், இந்த ஞானநந்தத்தை என்றைக்கு அடைவோம் என்று இருந்த தமக்கு இப்போது கிடைத்தலின், "கப்பல் கரைகாணுமா போல்" என்றும், முன் உடலாயிருந்த தாம் இப்போது அதற்கு உட்புறனாய் விளங்கும் சிவமாயிருத்தலின், "சிறை நீங்குமாபோல்" என்றும், முன் இருந்த பிறவித்துன்பம்

இப்போது நீங்கலின், "பிணிநீங்குமாபோல்" என்றும், ஓர் காலங்களினும் கண்டறியாத காட்சியாகலின், "அதி சயம்போல்" என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்குப் பாசநீங்கி ஞானேதயமானபோது தோற்றும் அதிசயகுணம் இவை என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (22)

பாசநீங்கி ஞானந்தோன்றினல் அவர்க்கு இக்குணங் கள் தோற்றுவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உடல்பொறிக ளுட்கரணத் தோடுகுணம் வாயு
விடவிடவே நாதாந்த வீடும் - நடுநிலையாய்த்
தன்னெழிவும் பேரின்ப சாகரமுஞ் சந்தழிவா
ரென்னபடார் கண்டறியா ரே.

(இ-ள்.) உடல் பொறிகள் உட்கரணத்தோடு குணம் வாயு விடவிடவே நாதாந்த வீடும்—உடலும் பொறி களும் அந்தக்கரணங்களும் அவற்றுடனே குணங்களும் பிராணவாயுவும் ஆகிய இவ்வைந்தையும் ஒன்றொன்றாய் அறிந்து நீங்க நீங்கவே வரும் நாத தத்துவத்தின் முடி வாகிய விடுதலையையும்,

நடுநிலை ஆய்த் தன் ஒழிவும்பேர் இன்ப சாகரமும் சந் தழிவார் என்ன படார் கண்டு அறியார்-அவ்விடுதலைக்கும் சுகாதீதத்திற்கும் நடுநிலையாய்த் தோன்றும் தன் தரிசனம், திருவருள் தரிசனம், பரைதரிசனம், பரையோகம், பரை

யோக நீக்கத்தையும், அவற்றின்மேல் தற்போத ஒழிவை யும், அதன்மேல் ஆநந்தசாகரத்தையும், அநுபவமாகக் கண்டு அதன்மேல் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருக்கின் ருர் என்ன ஆச்சரியப்பட்டார் முன்னோர் காலங்களிலும் அவற்றைக் கண்டறியாதார்,

(வி-ரை.) உடலத்தை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே பஞ்சபூத காரியமாகிய புறக்கருவிகள் இருபத்தைந்தும், ஏடணைத்திரையங்களும் தசநாடிகளும் நீங்கும். ஞானேந்தி ரியங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே அவற்ருன் அபகரிக் கப்பட்ட சத்தாதிகள் ஐந்தும், அவ்விந்திரியங்கள் அவ்விட யங்களை அபகரித்தபோது தொழிற்படும் கன்மேந்திரியங் கள் ஐந்தும், விடயீகரிக்கப்பட்ட வசநாதிசள் ஐந்தும் இவ் விருவகை இந்திரியங்கட்கும் இடமாய்நின்ற பூதங்கள் ஐந் தும் நீங்கும். அந்தக்கரணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங் கவே சூக்குமையாதி வாக்கு நான்கும் நீங்கும். முக்குணங் களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே இம் முக்குணகாரமான மூலப்பிரகிருதிநீங்கும். மூலப்பிரகிருதி நீங்கவே இதாகிதங் களாய்வரும் கன்மம் சீவனமின்றி நிற்குமாதலின், அக்கன் மத்தைக் கூட்டாநின்ற காலமும் அதனை வரைந்து நிற் கின்ற நியதியும் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்மாவிற்குப் புசிப்பின்மையால் இச்சா ஞானக்கிரியை சீவியாது. ஆக லின், கிரியையை எழுப்பும் கலையும் அறிவை எழுப்பும் வித்தையும் ஆசையை எழுப்பும் இராகமும் ஆசைப்பட்ட

பதார்த்தத்தில் மயங்கும் புருடனும் நீங்கும். இங்ஙனம் கலாதிகள் நீங்கவே காலத்தையும் நியதியையும் கலையை யும் பிரேரித்த சத்திதத்துவமும், வித்தையைப் பிரேரித்த சுத்தவித்தையும், இராகத்தைப் பிரேரித்த ஈச்சுரதத்துவ மும், புருடனைப் பிரேரித்த சிவதத்துவமும், மூலப்பிர கிருதியைப் பிரேரித்த சாதாக்கிய தத்துவமும் நீங்கும். இங்ஙனம் சுத்ததத்துவங்கள் நீங்கவே பிராணவாயுமாத்தி ரம் இயங்கும். இப்பிராணவாயுவை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே தசவாயுக்களும் அசபைநாதமும் நீங்கும். இம் முறையே தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும் நீங்கும். ஆகலின், "விடவிடவே நாதாந்தவீடும்" என்றார்.

"நடுநிலையாய்" என்றதனானும், "பேரின்பசாகரமும்" என்றதனானும், தற்றரிசன முதலிய வருவிக்கப்பட்டன.

கண்டத்தானத்தில் அந்தக்கரணங்களோடும் கூடி மத் திமை வாக்கு நன்றாய் அறியப்படுதலின், மத்திமைவாக்குக் குக் காரணமாகிய சூக்குமை பைசந்தியும், மத்திமையால் காரியப்பட்டவைகரியும் அந்தக்கரணங்கள் நீங்கவே நீங் கும் ஆகலின், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே சூக்குமையாதி வாக்குகள் நீங்கும் என்று சொல்லப்பட்டது.

பிராணவாயு இயக்கத்தை அடக்கத்தொடங்கின் அடங்காது மேன்மேலியங்கும் ஆகலின் அவ்வியக்கம் தன் னால் அறியப்படுதலானும். தன்னை அஃது அறியாமை யானும், அதனைச் சடம் என்றும், அதனை அறிந்த அறிவு

தான் என்றும், தனக்கறிவித்தது திருவருளென்றும் அறிந்து தான் திருவருள் நாட்டத்தில் நிற்கவே அது நீங்கும் எனக்கொள்க. ஏ - ஈற்றசை.

"கண்டறியாரே" என்றதனல், இப்போது கண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

உடல் பொறிகரண முதலிய கருவிகளை உள்ளபடி அறிந்து நீங்குதலை, "ஐம்புலனுலா மந்தக்கரண, முக்குண மிருவளி யொருங்கிய வானே, ரேத்த நின்றனே" என்னும் திருவெழுகூற்றிருக்கையாற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் முன் ஓர் காலங்களினும் கண்டறியார் ஆகலின், இப்போது அக்குணங்கள் அவர்க்குத் தோற்றுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (23)

இங்ஙனம் ஞானத்தால் பாசத்தை நீங்கிப் பதியை அடைந்தோரை மீட்டும் அப்பாசம் மயக்காதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவுமறி வானு மறியா மலையு
மறியிற் றடையே தவர்க்குப் - பிறிவரோ
வாகாயஞ் சூறைகொளி லஞ்சி யடுக்களைக்குட்
போகாது போலாம் பொருள்.

(இ-ள்.) அறிவும் அறிவானும் அறியாமலையும் அறியின் அவர்க்குத் தடை ஏது பிறிவரோ—உயிர்க்குயிராய்

உள்ளும்புறம்பும் ஓரணுவளவேனும் விட்டு நீங்காதிருந்து அறிவிக்கும் அறிவாகிய பதியையும், தற்சுதந்தரமாய் ஒன்றினையுமறியாது அப்பதி அறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், இங்ஙனம் அறியும் பசுவிற்குத் தன்னையும் தனக் கறிவிக்கும் பதியையும் அறியவொட்டாது மறைந்திருந்த அறியாமையாகிய பாசத்தையும் அப்பதியால் உள்ளபடி அறியின், அவர்க்கு முன்போலும் தடை யாது? அஃதன்றி, அப்பதியை ஓர் கணமேனும் பிரிவரோ? (ஆனல் அப்பதியை அவர் பிரியாது நாடிக்கொண்டு நிற்பரோ எனின்),

ஆகாயம் சூறைகொளில் அஞ்சி அடுக்களைக்குள் போகாதுபோல் ஆம் பொருள்—எல்லாப் பொருள்கட்கும் இடங்கொடுத்திருந்த ஆகாயந் தானே அப்பொருள்களைக் கொள்ளைகொள்ளும் எனின், அதற்கு அஞ்சி அடுக்களை வீட்டில் புகுந்தொளிக்கக்கூடாது; அதுபோல், அவ்வாகாய முதலிய எப்பொருள்கட்கும் ஆதாரமாகியிருந்துள்ள மெய்ப்பொருள் தன்னை அறிந்தோர்க்கு இடம் வேறின்மையான் அவரை விழுங்கிக்கொள்வதாம்.

(வி-ரை.) பாசத்தை அறியும்போது முப்பத்தாறு கருவிகளையும் இஃது ஈதென்று அறிந்துசென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற தன்னால் அவை அறியப்படலானும், தன்னை அவை அறியாமையானும், தனக்கு அந்நியமென்றும் சடமென்றும் அறியப்படும். தன்னை அறியும்போது அக்கருவிகளை எல்லாம் அறிந்து அவற்றை நீங்கிநின்ற

அறிவு தான் என்றும், திருவருளால் அன்றித் தற்சுதந்திர மாய் அறிவதிலன் என்றும், தான் கருவிகளோடு கூடிய போது அவை மயமாயும் அவற்றை நீங்கித் திருவருளோடு கூடியபோது இதன் மயமாயும் இருத்தலின், தான் பாச அறிவும் அன்று, பதி அறிவும் அன்று என்று அறியப்படும்.

பதியை அறியும்போது பெத்தமுத்தி காலத்தினும் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருப்பதென்றும், தனக்கு அறிவிப்ப தென்றும், பாசத்தைப் பிரேரகம் பண்ணுவதென்றும், ஞானநந்த சொரூபமென்றும் அறியப்படும்.

இங்ஙனம் நடுநின்று அறிந்த பசுபாசத்தை நீங்கிப் பரி பூரணமாகிய பதியை அடைந்து அப் பூரணமெல்லாந் தானுயிருத்தலின், "அறியிற் றடையே தவர்க்கு" என்றும், பிரிதற்கு ஏதுவாயபோதம் இறத்தலின், "பிறிவரோ" என் றும், இங்ஙனம் பிரியாதிருந்தோரை மெய்ப்பொருள் தன் மயமாய்க் கோடலின், "அடுக்களைக்குட் போகாது போலாம் பொருள்" என்றுங் கூறினர். (24)

பொய்போல மெய்யு மறியப் பெறுப்போக
சையோகர்க் கொன்றேடுஞ் சார்பில்லை - துய்ய
விழிக்கு ளுதித்த விரிகதிர்போற் றம்மை
யழித்ததுவே யாச்சரிய மாம்.

(இ-ள்.) பொய்போல மெய்யும் அறியப்பெறுப் போக சையோகர்க்கு ஒன்றேடும் சார்பு இல்லை—முன்

னர்ப் பொய்யாகிய உடலத்தோடுங் கூடியபோது அவ் வுடலமென்றும் தாமென்றும் பிரித்தறியாது அதன் மயமா யிருந்ததுபோல், இப்போது மெய்ப்பொருளையும் தம்மை யும் பிரிக்கப்பெறுது இம் மெய்ப்பொருள் ஆநந்தத்தோடுங் கூடிக் கலந்திருந்தோர்க்கு ஒருபொருளோடும் சார்பில்லை; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

துய்ய விழிக்குள் உதித்த விரி கதிர்போல் தம்மை அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம்—எல்லாவற்றையும் எதிரிட் டறியும் மாசற்ற விழிக்குள்ளே முன்போல் எதிரிட ஒட் டாது உதித்த சூரியனைப்போல், ஞாதுரு ஞான ஞேயம் என்னும் முப்பொருளையும் எதிரிட்டறிந்த ஆன்மபோ தத்தை அங்ஙனம் எதிரிடவொட்டாது இதனுள் சிவசூரி யன் உதித்து அப்போதத்தை அழித்துத் தானுயிருந்த துவே மிகவும் அதிசயமாம்.

(வி-ரை.) கதிர்புறம்பு உதித்தபோது கண்ட கண் ணுள் உதித்தபோது காண்டற்கு இடமின்மைபோல், போதத்தால் புறம்புபோல் தோற்றிய ஞானசூரியன் இப் போத ஒளியைத் தன் ஒளியால் மறைத்து உயிர்க்குள் உதித்தமையான் இதற்கும் எதிரிடுதற்கு இடம் இன்றென்ப தறிக. (25)

தன்னையிழப் பார்க்கென்ன சார்வூழி சங்கார
மென்னிலொளித் தெங்கே யிருக்கலா - முன்னே

புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமையா நாட்டஞ்
சலியாமன் மூடுந் தனை.

(இ-ள்) தன்னை இழப்பார்க்குச் சார்வு என்ன ஊழி சங்காரம் என்னில் ஒளித்து எங்கே இருக்கல் ஆம்—தற் போதம் ஒழிப்பார்க்கு மற்றைச்சார்புகள் என்னை உள்ளன? முப்பத்தாறு தத்துவம் என்பதும், அவற்றின் முடிவில் நின்ற தாம் என்பதும், தமக்கு அறிவித்த அருள் என்பதும், இதனைக் கடந்த ஆநந்தம் என்பதும் இன்றி ஆநந்தாதீதரா யிருத்தலின், அவர்க்கு இதுவே சர்வ சங்காரகாலமென்று மெய்ஞ்ஞானிகள் சொல்லுவார் எனின், அவர்க்கு எவ்வி டத்து ஒளித்திருக்கலாகும்? (ஆனல் சிவத்தை அருளால் அறிந்து அடையவேண்டும் என்பது என்னை எனின்),

முன்னே புலிபார்க்கப்போன கதைபோல் தனை இமையாநாட்டம் சலியாமல் மூடும்—முன்னே புலியினைப் பார்த்து அறியச்சென்று ஓர்புருடன் அஃதிருந்த முழை க்கு எதிர்ப்படும் தறுவாயில் அவன் தேகப்பதைப்பற அது பிடித்துக்கொண்டதென்று கூறும் கதைபோல், சிவத்தை அறியவேண்டும் என்று முப்பத்தாறு கருவிகளையும் கடந்து சென்று அருள் நேர் நிற்கும் தறுவாயில் இவன் றன்னை இமையா நாட்டமாகிய அச் சிவந்தானே இவனது போதப் பதைப்பு அறும்படி மூடிக்கொள்ளும்.

(வி-ரை.) இமைத்தல் விழித்தல் இன்றிய இமையா நாட்டம்போல் மறப்பு நினைப்பு இன்றிய பேரறிவு ஆகலின்,

சிவத்தை "இமையாநாட்டம்" என்றார். புலி முழைவாய் நின்றோரை அது மூடிக்கொளல்போல், அருள் நேர் நின்றோரைச் சிவம் மூடிக்கோடலான், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

"அறிவு மறிவானும்" என்னுந் திருவெண்பா முதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் தற்போதம் இழந்த ஞானிகள் சிவமயமா யிருப்பாரே அன்றி அவரை மீட்டும் பாசம் மயக்காது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (26)

அறிந்ததுவாய் நின்ற வறியாமை கண்டு
மறந்தறியார் வாழாது வாழ்ந்த - வெறும்பாழ்
விளைந்தசுகஞ் சொல்லில் வெளியைப் படியா
லளந்தறியு மாபோல வாம்.

(இ-ள்.) அறிந்து அது ஆய் நின்ற அறியாமை கண்டு மறந்து அறியார் வாழாது வாழ்ந்த—முப்பத்தாறு கருவிகளையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற தம்மை அருளால் அறிந்து, அவ்வருள் தரிசனம் பரை தரிசனம் ஆநந்தப் பேறு ஆகிய இவற்றையும் கடந்து சிவமயமாய் முன் நீங்கி நின்ற கருவிகளை மீட்டுங்கண்டு அச்சிவத்தை மறந்து பின்னும் இக்கருவிகளை நீக்கி அச்சிவத்தை அறியாதார் இப் பிரபஞ்சம் சிறிதும் தோன்றாது அச்சிவத்தோடும் வாழ்வற வாழ்ந்த,

வெறும் பாழ் விளைந்த சுகம் சொல்லில் வெளியைப் படியால் அளந்து அறியுமாறுபோல ஆம்—ஓர் பொருளோ

டும் தொடர்வு இன்றிய வெற்றவெறுஞ் சூனியத்தில் உண்டாகிய பேரானந்தத்தைச் சொல்கோம் எனின், ஆகாயத்தை நாழியால் அளந்து அளவிடுமாறு போலுமாம்.

(வி-ரை.) "அறியாமை கண்டு மறந்தறியார்" என்றமையால் கருவிகளின் மீளாது சிவமயமாய் எக்காலமும் இருப்பார் என்பதாயிற்று. வெளியை அளக்கும் படிக்குள் அவ்வெளி நிறைந்திருத்தலின், அதனை அளக்கக்கூடாது. அதுபோல், கருதிக் கூறும் மனவாக்கெல்லாம் அவ்வானந்தம் நிறைந்திருத்தலின், அதனைக் கூறக்கூடாதென்பது அறிக.

இத் திருவெண்பாவால் அங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் பெற்ற இன்பத்தை இங்ஙனம் இருக்குமென்று அவரால் கூறக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (27)

அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த
வறிவென்னும் வேதத்தி னந்தம் - பிறியா
நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்ற ஞானன்
றலைக்கு மரிபிரம ரை.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு அறிவு என்னும் ஆகமங்கள் வேதத்தின் அந்தம் சுத்த அறிவு என்னும் பிறியா நிலைக்குச் சரி ஆகும்—சச்சிதானந்த சிவத்தை உயிராகிய அறிவுக்கு அறிவிக்கும் அறிவென்று கூறும் ஆகமாந்தங்கள்; வேதாந்தங்கள் அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் சுத்த அறிவு தானே என்று கூறும்; தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரி

யாத நிலைக்கும், சீவத்துவம் போய்ப் பிரமத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும், அவ்வாகம வேதங்கள் கூறிய வாக்கியஞ் சரியே ஆகும்;

நீ என்றால் நான் என்று அரி பிரமரை அலைக்கும்—அந்நிலை நில்லாது வாசகஞானமாக நீ அது என்றால் அது நான் என்று இங்ஙனம் விஷ்ணுபிரமாதிகளையும் அலைக்கும்.

(வி-ரை.) நீ அது என்பது ஆகமம். அது நான் என்பது வேதம்.

இத் திருவெண்பாவால் பரஞானத்தால் சிவத்தைக் கூடிப் பிரியாதிருந்தோர்க்கு வேதாகமங்கள் கூறும் ஞானம் இரண்டும் சரியென்பதும் அபரஞானிகட்குச் சரியின்றென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (28)

இரண்டாம் அதிகாரம்

சத்திநிபாதத் துத்தமமொழிவு

முற்றிற்று.

மூன்றும் அதிகாரம்

யோகக்கழற்றி

சரியாதியில் நிற்போர்களுள் ஒரொருவர் முன்விட்ட குறையால் ஞானத்திற்குப் பக்குவராய் வருவார்கள். அவர்கட்குத் தற்போதத்தை ஒழித்து ஞானம் வருவித்தற் பொருட்டு அத் தற்போதத்தால் செய்யும் சரியாதிகளைப் போதனைகளால் நீக்கவேண்டும். ஆகலின், அவ்வதிகாரத்தின் பின்னர் இவ்வதிகாரங்கள் வைக்கப்பட்டன. ஆயின், முறையே வைத்துக்கூறாது யோகக்கழற்றியை முதற்கண் வைத்தது என்னை எனின், யோகம் ஞானத்திற்கு அருகமாகலினும் இவ் யோகத்தினின்ற ஞானபக்குவன் அதிபக்குவனாகலினும் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரம் யோகத்தைக் கழலப் பண்ணினமையான் இதற்கு யோகக்கழற்றி என்று பெயராயிற்று. இதன் பின்னர்க் கூறும் இரண்டதிகாரத்திற்கும் அதிகார வரையும் பெயரும் இம்முறையே கொள்க.

சரியை கிரியைகளைச் சற்றுக்கிச் சாகாக்
கரும யோகத்தைக் கழற்ற - வரிதவர்க்குத்
தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலேதோன்றாத
வூன்றியபோ தங்கழலு மோ.

(இ-ள்.) சரியை கிரியைகளைச் சற்று ஆக்கிச் சாகாக் கரும யோகத்தைக் கழற்ற அரிது—சரியை கிரியைகளைச் செய்வது அற்பமெனக் கருதி உடல் நாசமாகாவகை செய்யும்யோகிகளது கிரியாயோகத்தை யாவராலும் நீக்குதற்கு; அரிது;

அவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத ஊன்றிய போதம் கழலுமோ—அக் கிரியா யோகிகளுக்கு ஆறுதாரங்களினும் ஓர் மூர்த்தியைத் தியானித்து அதனைவிட்டு மற்றோர் மூர்த்தியைத் தியானிக்கும் போது முன் தியானித்தது பொய்ப்பொருளாய்ப் போகத் தமக்கு அநுபவமாகக் காணுமிடத்தும் தெரியாது அதனை மெய்ப்பொருளாய்ப் பிடித்த போதம் எங்ஙனங் கழலும்?

இத் திருவெண்பாவால் போதம் யாதொன்றினைப் பற்றினும் விடாதென்பதும், அப்பற்றைப் பிறராலும் விடுவித்தல் அரிதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (1)

அட்டமா சித்திகளு மத்துவா மூர்த்திகளுங்
கிட்டிலதற் கங்கங்கே கீழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதுந் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து
பெரும்பாவஞ் செய்யப் பெறும்.

(இ-ள்.) அட்டமாசித்திகளும் அத்துவா மூர்த்திகளும் கிட்டில்—அக் கிரியா யோகத்தால் அணிமா முதலிய அட்டமா சித்திகளும் தமக்குக் கைவல்லியமாகக் கிடைப்பி

னும், விநாயகன் முதலிய ஆறு அத்துவா மூர்த்திகளையும் சடாதாரங்களில் வழுவறத் தியானிக்கக் கிடைப்பினும்,

அதற்கு அங்கு அங்கே கீழ்மேல் ஆய்விட்டு வரும் போதும் துக்கம் ஆய் வந்துவந்து மாய்ந்து பெரும்பாவம் செய்யப்பெறும்—அச்சித்திகளால் எடுக்கும் உருவுகளுள் ஓருருவிற்கு ஒருருவு தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் தோற்ற அவ் வுருவுகளை ஆங்காங்கு விடுத்து வரும்போது துக்கமாயும், மூர்த்திகளை ஆறாதாரங்களினும் வெவ்வேறாய் ஆங்காங்குக் கீழுமேலுமாய்த் தியானித்து விடுத்து வரும்போதும் துக்க மாய், அவ்வுருவெடுக்கும்போதும் அதனைவிடுக்கும்போதும் அம்மூர்த்திகளைத் தியானிக்கும்போதும் விடுக்கும்போதும் பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து இவற்றால் மிகுந்த பாவங் கள் செய்யப்படும்.

(வி-ஙா.) சித்தியால் ஒருருவை மறைத்து ஒருருவைக் காட்டலும், தியானத்தால் ஓராதாரம் விடுத்து ஓராதாரஞ் சேறலும், ஓர் பிறவியை நீங்கி ஓர் பிறவியை எய்தலும், ஓரவத்தையை நீங்கி ஓரவத்தையை எய்தலும்போல் இருத் தலின், "வந்து வந்து மாய்ந்து" என்றும், சித்தியால் சாபா நுக்கிரகம் உளவாகலின் முனிவு பிறந்தபோது பிறரைச் சபித்தலானும், தம்மைப் படைத்தழிக்கும் மூர்த்தியைத் தாம்படைத்து அழித்தலானும், பாவம்வருதலின், "பெரும் பாவஞ் செய்யப்பெறும்" என்றுங் கூறினார்.

"வரும்போதும் துக்கம்" என்பதனை ஆக்ஞாசக்கர மளவுஞ்சென்று மீண்டுவரும்போதும் எனக்கொள்க. சக முகத்தில் செய்யும் தொழில்போன்று அகமுகத்துஞ் செய் தலால் துக்கம் என்றார்.

அட்டமாசித்திகளாவன: அணிமா, இலகிமா, கரிமா, மகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் ஆகிய இவை எண்வகையும் எனக்கொள்க.

அதற்கென்னும் நான்கனுருபை அதனாலென்று மூன்ற னுருபாகக் கொள்க. (2)

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவசை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி - பெறுகி
னடந்த குருட்டூமே னஞ்சருந்திப் பாழூர்க்
கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு.

(இ-ள்.) அறிவு அடங்கா வாயு அடங்க அசைவு அற் றுத் தறி இருந்தாற்போலச் சமாதி பெறுகில்—தமது அறி வால் அதன் இச்சைப்படி சென்று அடங்காத பிராணவாயு வைத் தமது இச்சைப்படி இரேசித்தும் பூரித்தும் கும்பித் தும் உள்ளடங்கச்செய்து தாமும் அதனோடு அசைவற்றுக் கம்பம் இருந்ததுபோல் சமாதி பெறுவர் ஆயின், (இச் சமாதி),

நடந்த குருட்டு ஊமன் நஞ்சு அருந்தி பாழ் ஊர் கிட ந்த குழிபுக்க அதினும் கேடு—நடக்கப்பட்ட பிறவி அந்தக

ஞகிய ஒரூமையன் விடத்தினைப் புசித்துக் குடிபோகிய ஊரின்கண் உள்ள பாழுங்கிணற்றில் எடுப்பாரற்று வீழ்ந்து கிடந்த அதனினும் கேடாம்.

(வி-ரை.) வாயு அடக்கல் முதலிய தொழில் செய்த லின், "நடந்த" என்றும், அதற்கு மேலாய ஞானமின்மை யால், "குருடு" என்றும், அந்த ஞானங் கூறும் சாத்திரம் அறியாமையால், "ஊமன்" என்றும், சடமாயுள்ள வாயு வுடன் கூடினமையால், "நஞ்சருந்தி" என்றும், முன் செய்த தொழில் மறந்தமையாலும் ஆண்டுத் திருவருள் விளக்காமையானும், "பாழூர்க் கிடந்த குழிப்புக்கு" என் றும், இங்ஙனம் உவமை கூறினர். இவற்றுள், "நடந்த குருட்டூமன்" என்பது அவர்க்கு உவமையும், "நஞ்சருந்திப் பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு" என்பது அவர் சமாதிக்கு உவ மையும் எனக்கொள்க. அவன் அறியாது வீழ்ந்தவன் இவர் அறிந்து வீழ்ந்தவ்ர் ஆகலின், "அதினுங் கேடு" என்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் கிரியாயோகஞ் செய்வது துன்பமென்றும், அங்ஙனம் துன்பப்பட்டுச் செய் யினும் ஆன்மலாபம் இன்றென்றும், தனது கருத்தை எடு த்து அறிவித்து அவ் யோகத்தை மறுத்தவாறு காண்க. ()

கவிப்பயனு மாதனமுங் கண்சிமிட்டா நோக்கும்
தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத் - தவிர்க்கின்
மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான்போ
னிறைந்து துளும்பாம னில்.

(இ-ள்.) கவிப்பயனும் ஆதனமும் கண் சிமிட்டா நோக்கும் தவப்பகடி ஆட்டம் சார்வைத் தவிர்க்கின்—யோகநூலைக் கற்றுக்கொண்டு பிறர்க்கு அதன் அருத்தங் கூறுதலும், பதுமாதன முதலிய ஆதனங் கட்டலும், மனத்தை ஓர் தானத்தில் நிறுத்தி இமையாநாட்டமாய்ப் பார்த்திருத்தலும், இவை முதலிய நீசெய்யும் தொழில்கள் ஞான தபோதனர் முன்னர்த் தவப்பகடிக் கூத்துக்கட்டி ஆடுவதாம்; இனி இவ் யோக வாதனையை நீங்குதி எனின் நேரே வீடடைதற்கு ஒருபாயமுண்டு, (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

மறந்து அறியல் ஆகா மலட்டறிவு ஆய்வான் போல் நிறைந்து துளும்பாமல் நில்—நீ யோகசமாதி கூடும்போது ஓர்கால் நினைந்தும் ஓர்கால் மறந்தும் முன்னர் அறிந்தது போல் அறியாது, இப்போது அந் நினைப்பு மறப்பு முதலிய ஒன்றும் தோன்றாத அறிவாய் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்று அசைவற்றிருந்த ஆகாயம்போல் நீயும் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்று அசைவற்று நிற்றி,

(வி-ரை.) "கண்சிமிட்டாநோக்கும்" என்றது, நாசி நுனி புருவமத்தியங்களில் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்.

நல்ல கூத்தாடுவான் முன்னர் அவன் வேடம் தானும் போட்டுக்கொண்டு அக்கூத்திற்கு மாறாய அகசியக்கூத்து ஆடுவானைப்போல ஞானிகளைப்போலும் வேடமும் நடையும் காட்டி; அவரது பூரண அறிவுக்கு மாறாகக் கிஞ்சிக்ய அறிவனா யிருத்தலின், "தவப்பகடியாட்டம்" என்றார்.

மலட்டறிவு—ஒன்றுங் கலவாத அறிவு. காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருள்வடிவாய் நிற்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க.(4)

இங்ஙனம் இருவருக்கும் சமாதி கூடுதல் சரியெனின் யோகியை ஞானிகள் இகழ்ந்து கூறுவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தத்துவமுட் டாக்காய்ச் சமாதியினைச் சார்போதப்
பித்தனென்பார் பேரிற் பிழையுண்டோ - புத்திபோ
கம்பக் களிறுகட்டக் கல்லினார் காணுமிவ [ய்க்
ரம்பரத்தை வந்துபிடிப் பார்.

(இ-ள்.) தத்துவம் முட்டாக்கு ஆய்ச் சமாதியினை சார் போதப் பித்தன் என்பார் பேரில் பிழை உண்டோ—தத்துவங்களை எல்லாம் நியதிபண்ணி நீங்கித் தம்மை அருளால் அறியும் அறிவின்றி, அத் தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாக்காய் மூடிக்கொண்டு, சமாதிகூடும் கிரியாயோகியைச் சார்போதனாகிய பித்தன் என்று கூறும் ஞானிகள்மேல் குற்றம் யாது?

புத்திபோய்க் கம்பக் களிறு கட்டக் கல்லில் நார் காணும் அம்பரத்தைவந்து பிடிப்பார் இவர்—யூகபுத்தி இன்றிக் கம்பத்தின்கண் அடங்கா மதகளிற்றைக் கட்டுதற்குக் கல்லின் கண் நார் உரிப்பாரும், தாம் இருத்தற்கு இடங் கொடுத்திருந்த ஆகாயத்தைச் சென்று பிடிப்பாரும் இவர்.

(வி-ரை.) "தத்துவ முட்டாக்காய்ச் சமாதி" என்றது மனத்தால் வாயுவை வாங்கி உள் நிறுத்தி அதனுள் தாம் மறைந்திருத்தலின், இங்ஙனம் இருப்போர்க்கு அறிவிக்க அறியும் போதமே இன்மையால், எங்ஙனம் சிவத்தை அறிவார் என்பது குறித்து, "கம்பக்களிறு கட்டக் கல்லினர்" என்றும், தம் உயிருள் பூரணமாயிருந்த சிவத்தை அறியாது மற்றோரிடத்து இருப்பதாய்க்கருதி அதனைப்பிடிக்கச்சேறலின், "அம்பரத்தை வந்துபிடிப்பார்" என்றுங் கூறினர்.

சார்போதம் சேர்ந்து கருவிமயமா யிருத்தல்.

மனமும் பிராணவாயுவும் இருந்த இடத்து எல்லாக் கருவிகளும் இருக்கும் ஆகலின், "தத்துவம்" என்று பொதுபடக் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் சமாதி கூடுதல் இருவருக்கும் ஒத்ததாயினும், யோகி இங்ஙனம் செய்தலால் ஞானிகளால் இகழ்ந்து கூறப்பட்டான் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

நெய்யி னிழல்போ னிழலிற் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவுந் - துய்ய
வொளியோசை யாகி யொடுங்குவதுந் தம்மைத்
தெளியாதார் செய்யுஞ் செயல்.

(இ-ள்.) நெய்யில் நிழல்போல் நிழலில் புருடனைப் போல் பொய்யில் விகற்பம் புகுவதும்—நெய்யின்கண் தோற்றும் நிழலைப்போலும், அந்நிழலைப்பார்த்து ஆகாயத்

தைப் பார்க்கில் அந்நிழல்போல் தோற்றும் சாயா புருட னைப்போலும், கருவிகளாகிய பொய்யிற் கூடிய தற்போத விகற்பத்தால் தாமும் தம்மால் தியானிக்கப்பட்ட மூர்த்தி களுமாய் ஆருதாரங்களில் தோற்றுவது,

தூய்ய ஒளி ஓசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத் தெளி யாதார் செய்யும் செயல்—நிருமலமாகிய விந்து தரிசனமும் நாத தரிசனமுமாய்த்தோற்றி, அங்ஙனம் தோற்றியவாறே நில்லாது, மீட்டும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய இச் செயல்கள் எல் லாம் தம்மை அருளால் தெளிந்து அறியாதார் செய்யும் செயல்களாம்.

(வி-ரை.) நெய்போல் கருவிகள்; அதில் தோற்றும் நிழலும், அந் நிழல்போல் ஆகாயத்தில் தோற்றும் சாயா புருடனும்போல் தாமும், தம்மால் தியானிக்கப்படும் மூர்த் தியும் என்பதறிக.

விந்துநாத தரிசனம் மாயையுள் தோற்றுவது ஆக லின், அது பொருளன்று என்பதுங் காண்க. (6)

சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிட தத்துவத் நூக்கியொழிப் பார்போ னுழைவதைடு-நீக்கியே[தை கண்ணுடி பார்த்த குரங்கறிவாய்க் காண்பதையு மெண்ணு ரவத்தையறி யில்.

(இ-ள்.) சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்போல் நுழைவதையும்-சாக்

கிரத்தில் அதீதத்தைப் பெறும்பொருட்டுத் தத்துவங்களைத் தள்ளி ஒழிப்பார் போன்று, அவற்றுள் தாம் மறைந்திருப் பதையும்,

கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அறிவாய்க் காண்பதையும் அவத்தை அறியில் நீக்கி எண்ணார்—கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அதனுள் தோற்றிய நிழலைத் தன் நிழல் என்று எண்ணாது, மற்றோர் குரங்கென்று அதனை மெய்யாகக் கருதும் அதன் அறிவுபோல, தற்போதத்தால் தியானித் தறியும் பொருளை அத் தியானத்தின்படி கருவிகளில் தோற்றுவ தென்று அறியாது, அதனை மெய்ப்பொருளாய்க் காண்ப தையும், சுத்தாவத்தையின் இலக்கணம் அறிவார் எனின், அவர் பொய்யென நீக்கி ஓர்பொருளாய் எண்ணார்.

(வி-ரை.) ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நிற்கின்றோம், தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்தோம் என்று கருதிப் பிராண வாயுவில் மறைந்திருத்தலின், "நூக்கி யொழிப்பார்போ னுழைவதையும்" என்றார்.

சுத்தாவத்தையில் அருள் மயமாய் நிற்போர்க்கு எதிரிட்டவை எல்லாம் பொய்யாகலின், "அவத்தையறியி லெண்ணார்" என்றார்.

ஏ - அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் சகலகேவலங்களை நீக்கித் தம்மை அருளால் அறிந்து சுத்தாவத்தையில் நிற்

போர் யோகி கருதிய பொருளை எண்ணுரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (7)

உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ
விபரீத மோபழக்கோ வேறோ - தபசிநீ
கண்மூடா விண்மூடத் தேடுங் கவுசனைபோ
லெண்மூடா யோகமிது வென்.

(இ-ள்.) உபதேசப் பித்தோ உபமானப் பித்தோ விபரீதமோ பழக்கோ வேறோ தபசி நீ—உனக்குக் குரு சொன்ன உபதேசப் பித்தமோ? சாத்திரங் கூறிய உபமானப் பித்தமோ? உனது விபரீத புத்திதானோ? முற்சனனங்களில் தொன்றுதொட்டு நீ செய்துவந்த பழக்கந்தானோ? அஃதன்றிப் பிறர் செய்வதுகண்டு பாவனையாகச் செய்தல் முதலிய மற்று யாதோ? தவவேடம் பூண்டு தவத்தைப் பண்ணுநின்ற நீ, (அத்தவத்திற்கு உரிய ஞானயோகம் புரியாது),

கண்மூடா விண் மூடத்தேடும் கவுசனைபோல் எண் மூடா யோகம் இது என்—விண்ணை மூடவேண்டினேன் அதனை நாடுங் கண்ணை மூடாது வைத்து, அவ்விண்ணை மூடுதற்குக் கவுசனை தேடுதல்போன்று, எண்ணுநின்ற மூடனே! பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிக்கத்தொடங்கிய நீ அவற்றைநாடும் தற்போதத்தைக் கண்ணுக்கு இமைபோல் உனது உயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்த அருளில் மறை

ந்து அடக்காது, இத் தற்போதத்தால் அப் பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிப்பல் என்று கருதிப் பிராணவாயுவை உள் மறித்து, இதனோடும் போராடி நீ செய்யும் யோகம் இதென்னை கொல்?

(வி-ரை.) அருளில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அவ்வருளே தோன்றும்; கருவியில்மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அக்கருவியே தோன்றும்; ஆகலின், அவ் யோகத்திற்கும் இவ் யோகத்திற்கும் பேதம் இவ்வநுபவத்தானுங் காண்க.

ஓகாரம் அடுக்கி வந்து இது என் என முடிந்தது. (8)

வாலே முகமாய் வரவானை யேறினன்
போலேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும் - சாலப்
பெருஞ்சிரிப்பாந் தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத்
தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.

(இ-ள்.) வாலே முகமாய் வர ஆனை ஏறினன்போலே உன் போதமோ போய்த் தீண்டும்—தான் கருதிய ஊருக்குச் செல்லத் தலைப்புறத்தைப் பின்னிட்டு வாற்புற முகமாய் ஆனை யேறினனைப்போலும். நீ கருதிய சிவத்தை அடைதற்கு அருளைப் பின்னிட்டு உன் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றால், உன்போதமோ அச்சிவத்தைப்போய்த் தீண்டுவது? (ஆயின், அவ்வருளைத் தான் அடையவேண்டாவோ எனின்),

தன்னைப் பிடித்து ஆட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சு இருக் கத் தேடும் செயல் சால பெருஞ் சிரிப்பு ஆம்—தன்னை விடாது பற்றிநின்று அதனது இச்சைப்படி ஆட்டும்பேயை எதிரிட்டு அறிந்திருக்க, அஃது எங்குளதென்று தேடும் ஒருவனது அறியாமைபோல, பெத்தமுத்திகளினும் உனது உயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபகரித்து வீட்டைக் கொடுக்கும் திருவருளை வேறுபிரித்து, இஃது எங்குளதென்று தேடுவது இத் திருவருள்ஞானம் பெற் றோர்க்கு மிகவும் நகையாம்.

(வி-ரை.) வாற்புறமுகமாய் எறிஞனை அவன் கரு திய ஊருக்கு மாறுகிய ஊரைச்சார்விக்கும், தலைப்புற முகமாய் எறிஞனை அவன் கருதிய ஊருக்கு நேரே சார் விக்கும். அதுபோல், அருளைப் பின்னிட்டுப் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றானைக் கருவிகளைச் சார்விக்கும், அத் திருவருளை முன்னிட்டுப் போதத்தைப் பின்னிட்டுச் சென் றானைச் சிவத்தைச் சார்விக்கும் என்பதறிக. (9)

குறங்குகுத்திக்கொண்டு குறோக்கைகத்திக்கூட்டை
மறந்தழைத்தாற் றாக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர்
தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை
யுன்னி லொளித்துவிடா தோ.

(இ-ள்.) குறங்கு குத்திக்கொண்டு குறோக்கை கத்திக் கூட்டை மறந்து அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ—பாயலில்

படுத்துக்கொண்டு, துடையைக் குத்திக்கொண்டு, குறேக்கை விட்டுக்கொண்டு, உடம்பை மறந்ததாகப் பாவித்துக் கொண்டு, தூக்கமே! நீ வாராய் என்று அழைத்தால், அத் தூக்கம் அங்ஙனம் நினைத்துச் செய்யும் நினைவை அழித் தெழும் கேவலம் வந்தாலன்றி வருமோ? அதுபோலும், உன் போதத்தால் பிராணவாயுவை மறித்து நீ செய்யும் யோகத்தால் ஆனந்த நித்திரையை வரச்சொன்னால், அந் நித்திரை அப்போதத்தை அழித்தெழாநின்ற அருட்கேவலம் வந்தாலன்றி வருமோ? (அவ்வருட்கேவலம் எங்ஙனம் வரும் எனின்),

வெறுங்கெடுவீர் தன்னை அழித்து எழுந்த சச்சிதானந்தத்தை உன்னில் ஒளித்துவிடாதோ—அந்தோ! வெறுங் கெடுவீர்! தற்போதத்தை ஒழித்துத் தானாயிருக்கும் சச்சிதானந்த வடிவாகிய சிவத்தை உன்போதத்தால் உன்னில் உன்னையறியாது உனக்குள் ஒளித்துத் தன்னைவிட உன்னை ஒரு முதலாகிப் பிரித்துவிடும்; ஆகலின், உனது உயிர்க்குள் இருந்து அறிவிக்கும் பூரணம் எனக் காண்டி.

(வி-ரை.) சுபாவ நித்திரைபண்ணுவோன் செயலெல்லாங் காட்டி நித்திரைபண்ணு திருந்தானைப்போல், ஏகாந்தத்து இருத்தல் ஆதனங்கட்டல் அசைவற இருத்தல் முதலிய ஞானிகள்நடையைக்காட்டி, அவரைப்போலும் ஆநந்த நித்திரை பண்ணாது தற்போதத்தோடும் இருத்தலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

"உபதேசப் பித்தோ" என்னும் திருவெண்பா முதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் திருவருளை அறிதற்கும், தற்போதம் ஒழித்தற்கும் உபாயம் யாது கூறினும் தெளிந்து கொள்ளாத யோகியைப்பார்த்து வெறுத்துப் போதத்தை அறிந்து அடக்கினாலன்றிக் கருவிகள் அடங்காது என்பதும், அப்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அவ்வருளை முன்னிட்டுச் சென்றபோதும் அதனைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பார்க்கலாகாது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

நீர் கூறியவாறே யோகியரும் சிவம் வாக்கு மனாதீத கோசரம் என்று கூற நீர் அவரை மறுப்பதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட
தெனவாய்ப்பன்றயறையிலென்னா - நினைவதெலாஞ்
சாக்கிரப்பொய் தானுந் தனியனலன் றற்பரமு
நீக்கமற்ற பூரணமென் னில்.

(இ-ள்.) மனம் வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவை மாண்டது என வாய்ப்பறை அறையில் என் ஆம் நினைவது எலாம் சாக்கிரப்பொய்-மனம் வாக்குக் காயத்தால் வருந்தி யோகசமாதி கூடிச் சிவத்தைப் பெறாது, அம்மனம் வாக்குக் காயங்களால் அளவிடப்பட்ட அவைகளை எல்லாங் கடந்தது அச்சிவம் எனப் பிறர்க்கு வாய்ப்பறை அறைந்து

கூறிய ஆற்ருன், அவர்க்குப் பயனென்னை உண்டாம்? அவர் பாவிப்பதெல்லாம் சாக்கிரப்பொய்யாகலின்,

தானும் தனியன் அவன் தற்பரமும் நீக்கம் அற்ற பூரணம் என்னில்—ஆன்மாவும் சிவத்தைவிட ஓர் தனிமுதல்வன் அல்லன் என்றும், அச்சிவமும் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணம் என்றும் வேதாகமங்கள் கூறும் எனின்.

(வி-ரை.) கூறும் எனின், பொய்யாகலின், பயனென்னை உண்டாம் என முடித்துக்கொள்க.

மனத்தால் வருந்துவது வாயுவை உள்மறித்தல்; வாக்கால் வருந்துவது சாத்திரம் பார்த்தல்; காயத்தால் வருந்துவது ஆதனங்கட்டல் ஔடதம் புசித்தல் முதலியன.

அளவை என்பது காட்சி அநுமானம் ஆகமம் முதலியன. அவ்வளவை மாண்டது ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்டற்றிருந்த இடம். அதனை அறியாது மானதக்காட்சியில் நின்று அளவை மாண்டது என்றமையால், "வாய்ப்பறையறையிலென்னும்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் அங்ஙனம் கூறிஞராயினும் மனுதிகளைக் கடந்துநின்ற பூரணத்தை உணர்ந்தவர் அலர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

வாயுமனங் கண்ணசையா வாறடக்கி மக்கினமாய்
நீபுதைத்து போய்க்கூட னீதியோ - காயத்துக்

குட்புறம்பாய் நீதானு யுண்டில்லை யாயதற்கு
மப்புறமாய்த் தாக்கற் றதை.

(இ-ள்.) காயத்துக்கு உள் புறம்பு ஆய் நீ தான் ஆய் உண்டு இல்லை ஆய் அதற்கும் அப்புறம் ஆய் தாக்கு அற்றதை—(வெறுங் கடத்திருந்த ஆகாயம் போன்று) இக் காயத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமாய், நீ அருள் தானுகிய காலத்து உண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லப்பட்ட அநுபவமாய் அதற்கும் அப்பாலாய் ஒன்ருேடும் தாக்கற்றிருந்த சிவத்தை,

வாயு மனம் கண் அசையா ஆறு அடக்கி மக்கினம் ஆய் நீ புதைந்து போய்க்கூடல் நீதியோ—வாயுவும் மனமும் கண்ணும் சிறிதும் அசையாவாறு அடக்கி, அங்ஙனம் அடக்கிய போதமும் தோன்ருது அவற்றுள் மறைந்து, நீ சென்று அடையத் தொடங்குதல் முறைமையோ?

(வி-ரை.) ஆன்மா அருள்வயப் பட்டபோதெல்லாம் அவ்வருள் வடிவாய்த் தோற்றலான், "உண்டு" என்றும், அங்ஙனந் தோற்றிய அருளை இன்னபிரகாரமாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாமையான், "இல்லையாய்" என்றும், அதனையுங் கழன்று சுகாதீதப்படுதலின், "அதற்கும் அப்புறமாய்" என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரணத்தை அடைதற்கு ஈது உபாயம் அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (12)

ஒட்டா திருக்கவென்ற லொட்டா துறக்கமாஞ்
சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தாங் - துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீரி தென்ன நிலை.

(இ-ள்.) ஒட்டாது இருக்க என்றால் ஒட்டாது உறக்கம் ஆம் சுட்டாது இருக்கின் சுடர்க்கொழுந்து ஆம்—உமது யோகத்தால் கருவிகள் ஒன்றும் தாக்காது ஒழிந்திருப்போம் என்று நீர் கருதினல், அக்கருவிகள் ஒழிந்தபடி நிற்கவொட்டாது கேவலம் வந்து சாரும், அக்கருவிகள் ஒன்றையும் எதிரிடாது பார்த்திருப்போம் எனில் ஆண்டு ஓர் ஒளிதோற்றும், (மனத்தால் வாயுவை அடக்கி நிற்பின் அங்ஙனமாம் எனின்),

துட்ட மனத்தோடு வாயுவை நீர் மண்டையிலே வைக்க நினைப்பீர் இது என்ன நிலை—அக்கொடிய மனத்துடனே வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்துதலே முத்தி என்று அப் பிரமரந்திரத்தில் அவற்றை நிறுத்தக் கருதுவீர்! அஃதென்ன உண்மைநிலை.

(வி-ரை.) மனத்தையும் வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்தினல் கருவிகளெல்லாம் ஒழியும், அவை ஒழியவே கேவலம் மூடும்; அது மூடவே தம்மோடு தமக்குள் இருந்து அறிவிக்கும் திருவருளும் தெரியாது; ஆகலின், அந்நிலைமை "ஈதென்ன நிலை" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியரது கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் நிற்பின் அங்ஙனம் தோற்றும் எனின், எங்ஙனம் நிலையைப் பெறுவீர் என்று அவரை மறுத்தவாறு காண்க. (13)

வாயுவைவிட்டு மனத்தை மாத்திரம் நிறுத்தினல் சிவத்தைப் பெறலாமோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கூட்டிற் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தாமனத்தை
யாட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார் - காட்சியறச்
சும்மா விருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி
சம்மானை பம்பரங்கா ணும்.

(இ-ள்.) காட்சி அற சும்மா இருக்கில் அசையாது சுற்று விறிசு அம்மானை பம்பரம்—போதம் ஒன்றையும் எதிரிட்டு நாடாது சும்மா இருப்பினும், ஒருவர் பிடித்து அசைக்காது தானே சுற்றுகின்ற விறிசுபோலும், ஒருவர் எறிந்து பிடியாது தானே சுழலும் அம்மானைப்போலும், ஒருவர் ஆட்டாது ஆடும் பம்பரம்போலும் (தானே விரைந்து எழுந்து அசைவது எனின்),

கூட்டில் குரங்கை நிழல் கோரணிக்கூத்து ஆம் மனத்தை ஆட்டிப் பிடித்து ஆர் அடக்குவார்—கூட்டில் அடைத்துவைத்த குரங்கைப்போலும், நிழற்பாவைக்கோரணிக் கூத்துப்போலும், ஒருவர் பிடியாதிருக்கவும் தானே சேட்டிக்கும் மனத்தினைப் போதத்தால் பற்றிப்பிடித்து ஆட்டி யாவர் அடக்கிக்கொள்வார்?

(வி-ரை.) உடம்பில் நின்று சேட்டித்தலின், "கூட்டிற் குரங்கை" என்றும், நிழற்கோரணிக் கூத்தைக் காண்டல் மாத்திரம் அன்றிப் பிடிக்கக் கூடாததுபோல் மனத்தினது போக்குவரத்து அறிவதே அன்றி அதனை அறிந்து பற்றக்கூடாமையின், "நிழற்கோரணிக்கூத்து" என்றும், பன்முகமாய்ச் சிதறி எழலின், "விறிசு" என்றும், குதித்துக் குதித்து எழலின், "அம்மானை" என்றும், ஓர் கணத்தில் அநேகஞ் சுழலாச் சுழல்வதனால், "பம்பரம்" என்றுங் கூறினர்.

கூட்டிற் குரங்கசைவும் நிழற்கூத்தசைவும் தூலமாகலின், போதம் அசைந்தவிடத்து அதனது அசைவிற்கு உவமையும், விறிசு அம்மானை பம்பரத்தசைவும் சூக்குமம் ஆகலின், போதம் சிறிதடங்கிய இடத்து அம்மனத்தின் அசைவிற்கு உவமையுமாகக் கொள்க.

காணும் - அசை. (14)

பற்றாத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்றாலென் னாகக் கலக்காது - சற்றேநீ
தீண்டிவிடிற் றான்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடி னீசிவமா வை.

(இ-ள்.) பற்றாதபோதும் பதறும் பழக்கமதைக் கற்றால் என் ஆகக் கலக்காது-ஓர் பொருளையும் போதங் கருதாது அசைவற் றிருந்தபோதும் முன்னர் அசைந்த அப்போதத்தோடுங் கூடிய பழக்கத்தான் விரைந்தெழும் மனத்

தைப் போதத்தால் பிடித்துச் சாதித்து அடக்குவன் எனின், உன்னை எங்ஙனம் மயங்கக் கலக்காது?

சற்றே நீ தீண்டிவிடின் தான் செனனமரணம் அது மாண்டுவிடின் நீ சிவமாவை—நீ உன்போதத்தால் அம் மனத்தினைக் கணப்போதாயினும் பிடித்து விடுத்தி எனின், அது தானே பிறப்பும் இறப்பும் ஆம், அங்ஙனம் பிடித்து விடுக்கும் போதம் இறக்கும் உபாயம் அறிந்து இறத்தி எனின், அம்மனமும் இறக்கும் நீயும் சிவமாவை.

(வி-ரை.) பிடித்தபோது நினைப்பும் விடுத்தபோது மறப்பும் வருதலின், "செனனமரணம்" என்றார்.

காண் - அசை.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் தற்போதத்தால் மனத்தை அடக்கக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்
விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்
தராசி னுனிபோற் சமாதிவரின் ஞான
விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.

(இ-ள்.) அறிவு ஆய் இரீர் மயக்கம் ஆகாது அசையில் விகற்பம் விறிசு ஆய்விடாதோ—கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி நின்ற உயிரறிவை விட்டு நீங்காத அருளறிவா யிருங்கோள், அங்ஙனம் இருப்பீர் எனின், மயக்கம் வந்தடாது; அவ்வுயி ரறிவைப் பிரியா அறிவைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப்

பார்ப்பதாய் அசையில் விகற்பஞ் சுழல் விறிசுபோலாய்ச் சுழலும்; (ஆகலின் அங்ஙனம் பார்த்து அசையாது),

பிறியாத் தராசின் நுனிபோல் 'சமாதிவரில் ஞான இராசன் உமக்கு ஒப்பார் எவர்—இரண்டு தட்டிலும் இட்ட பொன்னும் கல்லும் சரியானபோது கீழ்நின்றமுள் ஓர் பால் சாயாது மேல்நின்ற முள்ளைப் பிரியாதிருந்த அத்தரா சின் முள் நுனிபோல், மயக்கமும் விகற்பமும் அடாது அவ் வருளறிவின் நேரே உமது போதம் அசைவற்று இருக்கும் சமாதி வருமாயின், அப்போது நீர் ஞானராசன் ஆவீர். அஃதன்றி இவ்வுலகத்து உமக்கொப்பாரும் யாவர்?

(வி-ரை.) கல்போலும் கேவலம், பொன்போலும் சக லம் அக்கல் மிகுந்தபோது கல் தட்டுப் புறத்தும் பொன் மிகுந்தபோது பொன்தட்டுப் புறத்தும் சாயும் கீழ்நின்ற முள்போல் ஆன்மா. இம்முள் சாய்ந்தபோதுஞ் சாயாது அசைவற நேரே நின்றபோதும் அசைவற்று மேல்நின்ற முள்போல் அருள் என அறிக. மேல்நின்ற முள்போல் கீழ் நின்ற முள்ளும் அசைவற நேரே நிற்றல்போல், ஆன்மா அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டுமாகலின், "தராசுநுனி போல்" என்றார். இங்ஙனம் நிற்கின்ற சமாதி வருதல் அரிதாகலின், "வரின்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது திருவருட்கண் நிற்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. ()

இங்ஙனம் கேவல சகலங்களை நீக்கித் திருவருளில் அசைவற நிற்கக் கூடாதாயினும், அந்தக்கரணங்களை அடக்குதற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.

நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுடுந்தொழிலுங்
காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தா - ரார்க்குமிது
போகா மனாதி புதைக்குநிழல் போலாநீ
யாகாயம் போற்பா ரறும்.

(இ-ள்.) நீர்க்குப்பதமும் நெருப்புச் சுடும் தொழிலும் காற்றைச் சலிக்கவும் ஆர் கற்பித்தார் ஆர்க்கும் இது மனாதி போகா—நீர்க்குக் குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும் குணமும், நெருப்பிற்குச் சுட்டு ஒன்றுவிக்கும் குணமும், காற்றிற்குச் சலித்துத் திரட்டும் குணமும் கற்பித்தார் யாவர்? அவற்றிற்கு இக்குணங்கள் இயல்பான வாறுபோல் மனத்திற்கு ஓர் பொருளைப் பற்றும் குணமும், புத்திக்கு அது பற்றிய பொருளை நிச்சயிக்கும் குணமும், அகங்காரத்திற்கு அது நிச்சயித்த பொருளை அபிமானிக்கும் குணமும், சித்தத்துக்கு அஃது அபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும் குணமும் இயல்பாம். ஆகலின், யாவர்க்கும் இம்மனமாதி அந்தக்கரணங்கள் நீங்கா. (ஆயின் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அக்கரணங்கள் அங்ஙனம் இருப்பன அன்றி அவற்றை நீக்கவேண்டாவோ எனின்),

புதைக்கும் நிழல்போல் ஆம் நீ ஆகாயம்போல் பார் அறும்—தன்னைப் புதைக்க மண்போடுந்தோறும் அம் மண்

மீது மேன்மேல் எழப்பட்ட புதைக்கும் நிழல்போலும் அக்கரணங்களை உன் போதத்தால் அடக்குந் தோறும் இப்போதத்தின்மீது மேன்மேல் எழுவதாம்; ஆகலின், உனது உயிருள் பிரிவற்றிருந்த அருளை, உட்புறனாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த ஆகாயம்போல், அவ்வருள் ஞானக் கண்ணால் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் உட்புறனாய் நிரந்தரமாய்ப் பார்; இங்ஙனம் பார்த்தபோது அக் கரணங்கள் அறும்.

(வி-ரை.) இதனால் அந்தக்கரணம் பொறிவழிச் சென்று பிரபஞ்சத்தை நாடும்பொழுதும், அங்ஙனம் செல்லாவிடத்து அவ்வாசனையால் உள்ளே அசையும்போதும், தற்போதத்தால் அடக்கின் அடங்காது மேன்மேல் எழும். ஆகலின், புறம்பும் உள்ளும் திருவருளைப் பரிபூரணமாய்க் காணின் அக்கரணங்கள் அடங்கும் என்பதாயிற்று.

நீராதி இயற்கைக் குணங்களைப் போதத்தால் அடக்கக் கூடாததுபோல் மனாதி இயற்கைக் குணங்களையும் இதனால் அடக்கக் கூடாதென்பது காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருளை உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவித்தாற் கரணம் அடங்குமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (17)

இங்ஙனம் உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவிப்பது அருளன்றோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை
யெண்ணி லளந்தறிய வெய்துமோ - வுண்மையைநீ
யுண்டென்னி லோர்வார்த்தை யுண்டல்லா துன்னொழிவை
கண்டறியி லன்னியமாங் காண். [க்

(இ-ள்.) மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை எண்ணில் அளந்து அறிய எய்துமோ—மண்ணக முழுதையும் வானக முழுதையும் நீட்டல் அளவையானும், மலையை எடுத்தல் அளவையானும், மறிகடலை முகத்தல் அளவையானும் எண்ணுமிடத்து ஒருவரால் இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அதுபோல்,

உண்மையை நீ உண்டு என்னில் ஓர்வார்த்தை உண்டு அல்லாது உன் ஒழிவைக்கண்டு அறியில் அன்னியம் ஆம்—இருநூற்றிருபத்துநாலு புவனங்கட்கும் அவற்றுள் இருந்த சர அசர உயிர்கட்கும் உள்ளும் புறம்புமாய் நிறைந்துள்ள திருவருளை நீ உண்டென்று சொற்றி எனின், அவ்வோர் சொல்லும் உண்டாவது அன்றி இச்சொல்லுக்குப்பொருள் இது என்று உன் போதத்தால் இதனது நாசத்தில் தோற்றும் அவ்வருளைக்கண்டு அளவிட்டு அறியக்கூடுமோ? அங்ஙனம் அன்று அளவிட்டறிவேன் எனில், உனக்கு அந்நியமாய் இருந்த அவ்வருள் அந்நியமாய் நீங்கும்.

(வி-ரை.) இதனால் போதத்தாற் சிறிது அளவிடப் படும் மண்ணாதி மெய்ப்பொருளையே முற்றும் அளவிடக்

கூடாது எனின், அப்போத நாசத்திருந்த மெய்ப்பொருளை எங்ஙனம் அளவிடக்கூடும் என்பதாயிற்று.

அருள் அந்நியமாயிருந்துள்ளதாயினும், போதந் தடித்தபோது மலவாசனை தோன்றும், இம்மலவாசனையோடுங் கூடிய போதத்திற்கு மலரகிதமா யிருந்துள்ள அவ்வருள் தோற்றாது ஆகலின், "அன்னியமாங்காண்" என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அருளை எதிரிட்டு அறியின் அந்நியமாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (18)

உதித்தொடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மென்னு
துதிப்பை யுதிப்பா லொடுக்கிற் - பதைத்தெழுந்த
பந்தன்றோ சாட்சியைப்போற் பார்வேர் பறித்தமரங்
கொந்தலர்ந்து காயாதொக் கும்.

(இ-ள்.) உதித்து ஒடுங்கும் பொய் கார் உபாதானம் என்னாது உதிப்பை உதிப்பால் ஒடுக்கின் பதைத்து எழுந்து பந்து அன்றோ சாட்சியைப்போல் பார்—ஆகாயத்தில் தோன்றி மறையும் கார்போல், மாயையில் தோன்றி ஒடுங்கும் பொய்யாகிய கரணங்களையும் அம்மாயை என்று அருளால் கண்டு நீக்காது, அதனை மெய்போல் கருதி அக் கரணங்களைப் போதத்தால் அடக்கில், அவைகரத்தால் அறையுந்தோறும் விரைந்தெழுந்த பந்துபோல் ஆகாவோ? அப் பந்தைக் கரத்தால் அறையாது விடுத்தால் நிலத்திற்கிடக்கு

மாகலின், இதன் சாட்சியைப்போல் உன் போதத்தால் அவற்றை அடக்கின் மேன்மேலெழும் என்பதையும் பார்த் தறிதி; (அஃதன்றியும்),

வேர் பறித்த மரம் கொந்து அலர்ந்து காயாது ஒக் கும்—நிலத்தில் ஊன்றிய முதல்வேர் பறித்தமரம் பூத்துக் காயாது, அதுபோலும் உன்போதம் அற்றபோது கரண இந்திரியங்கள் ஒன்றும் தோன்றாது அறும்.

(வி-ரை.) உபாதானம் என்றது மாயையை; அது காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறியது.

காரணம்போல் தோன்றி மறைதலின், போதத்தை யும் "உதிப்பு" என்றார்.

கரணங்கள் போதம் இருந்தபோது இருந்தும் இழந்த போது இறந்தும் வருதலின், போதத்தை வேர்க்கு உவமை யாகக் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் அருளால் கருவிகளினது உண்மையை அறிந்து நீக்கினால் நீங்கும் என்பதும், போதத் தால் அடக்கின் மேன்மேலும் எழும் என்பதும், கருவிகளை நியதிகளைந்து தற்போதத்தையும் அடக்கினால் மீட்டும் கரு விகள் தோற்றா என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (19)

இங்ஙனம் கருவிகளும் போதமும் இறந்து நின்ற இடத்து வரும் இலாபம் என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுட்டுப்போ தங்கழன்ற சுத்தமறை மாத்திரையில்
மட்டுத்தா னற்றநிட்டை வாய்க்குமால்-கெட்டேன்

றலைச்செய்யு மாநந்தஞ் சற்றேபால் வாரி
மூலைக்கண்ணிற் றேன்று முறை.

(இ-ள்.) சுட்டுப்போதம் கழன்ற சுத்தம் அரைமாத் திரையில் மட்டு அற்ற நிட்டை வாய்க்கும் கெட்டேன் தலைச்செய்யும் ஆநந்தம் சற்றே—அரைக்கணப்போது ஆயி னும் இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதம் ஒழிந்த ஓர் வரம்பின்றிய சுத்தமாகிய நிட்டை வாய்க்கும் ஆயின், கெட்டேன்! ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் பேராநந்தம் அற் பமோ?

மூலைக்கண்ணில் பால்வாரி தோன்றும் முறை—மூலை யினது சிறியகண் துவாரத்தில் பெரிய பாற்கடல் உதய மான முறைமைபோல் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும்.

(வி-ரை.) ஈண்டுச் சுத்தம் என்றது பரையோகம். இப்பரையோகத்தில் ஆன்மபோதம் மிகவும் தேய்ந்திருத் தலின், அதனை ' மூலைக்கண்" என்றும், இங்ஙனம் இருந்த போது அரைக்கணத்தில் அப் பரையோகம் நீங்கிப் பரிபூர ணாநந்தம் அநுபவமாய்த் தோற்றலின், அதனை "பால் வாரி" என்றுங் கூறினர்.

தான் - ஆல் அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளும் போதமும் இற ந்த சுத்த நிலையில் நின்றால் ஆநந்தலாபம் உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (20)

ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோடழுந்தி நீங்கியரு - ளாகாதோ
வென்றுசலிப் பானே னெதிரற்ற பூரணத்தே
யொன்று மிலேகா ணுனக்கு.

(இ-ள்.) நீ காயத்தோடு அழுந்தி நீங்கி அருள் ஆகாதோ என்று சலிப்பான் என்—நீ காயத்தோடு பொருந்தி இருப்பதாய்க் கருதி இக்காயம் நீங்கி எனக்கு ஓர் காலம் திருவருள் வடிவம் ஆகாதோ என்று சலித்துத் துயர் உறுவானேன்?

ஆகாயத்தே பலவும் தோன்றி அடங்காதோ எதிர் அற்ற பூரணத்தே உனக்கு ஒன்றும் இலே—ஆகாயத்தினிடமாய்ச் சர அசர தேகங்கள் பற்பலவும் தோன்றி நின்று அழியாவோ? அதுபோல், உன்போதம் ஓர் பொருளேயும் எதிரிடாது அற்றபோது உன்னே விழுங்கிநின்ற அருட்பூரணத்தில் உனக்கு அத்தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் ஒன்றும் இல்லே.

(வி-ரை.) ஆகாயத்தினிடமாய்த் தோன்றி ஒடுங்கும் காயங்கள் அவ்வாகாயத்திற்கு அந்நியமானதுபோல், முன் சேகாதிகளே யான் எனது என்று பற்றிநின்றபோதம் திருவருளில் அழுந்திப் பூரணமாய்ப்போகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் அந்நியமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், "ஆகாயத்தே பலவுந் தோன்றி யடங்காதோ" என்றும், பொய்யாய்த் தோற்றலின், "ஒன்றுமிலேகாண்" என்றுங் கூறினர்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்வடிவமாய் என்றைக் கிருப்பன் என்கிற மாணுக்கனுக்கு அவ்வருள் பூரணமென் றும், உன் சுட்டுப்போதம் அற்றுல் அதனைவிட நீ ஒரு முதல் அன்று என்றும் அறிவித்து, அவனது துயரை மாற் றியவாறு காண்க. (21)

அவன் யோகப்பழக்கம் நீங்கற் பொருட்டுப் பழக்க இலக்கணம் எடுத்து மேற்கூறுகின்றூர்.

பழக்கங் கொடியதுபார் பாறையினுங் கோழி
கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் - விழித்துங்
குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடா
ரருளைப் பகுக்குமான் மா.

(இ-ள்.) பழக்கம் கொடியது பார் பாறையினும் கோழி கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும்—யாவர்க்கும் பன் னுள் தொன்றுதொட்டு வரும் பழக்கம் நீக்கக்கூடாமை யின் மிகவும் கொடியது, அதனை நீ பார்த்தறிதி, அஃது எங்ஙனம் எனின், பன்னுள் குப்பைசீத்த பழக்கத்தால் கோழி கற்பாறையாயினும் சீக்கும், நெற்பொலிமேல் விடுப்பினும் சீக்கும்; (அஃதன்றி),

விழித்தும் குருடர்க்கு ஒளி பகை ஆய்க் கூசிக் கோல் போடார் அருளை ஆன்மா பகுக்கும்—காசநோய் படர்ந்த

குருடர் கண்ணோய் தீர்ந்து விழித்தபோதும் கதிரொளி இருட்பகை போலாய்க் கூசி முன்பிடித்த கோலைக் கை விடார், அவர்போல் அருளை அடையாமுன்னர் அது இது என்று நானுவாய்ப் பழுத்த பழக்கத்தால் இப்போது பகுத் தற்கு இடம் இன்றி எங்குந் தானுயிருந்த அவ்வருளை அடைந்தும், ஆன்மா அதனைப் பகுத்துநாடும்.

(வி-ரை.) சீக்கக்கூடாத பாறையைச் சீத்தல்போல்; பகுக்கக்கூடாத அருளைப் பகுத்தலானும்; கிளற வேண்டுவ தின்றி நின்று தின்னுது பொலியைக் கிளறுதல்போல், பகுக்க வேண்டுவதின்றியிருந்து அருளாநந்தத்தை அநு பவியாது அவ்வருளைப் பகுத்தலானும்; காசமிகுந்தபோது கூசிப்பிடித்த கோலை அக் காசம் நீங்கிக் கதிரொளி கண் டும், இவ்வொளி முன்தோன்றிய இருளாய்க்கூசிக் கைவிடார்போலும், முன்னர் ஆணவமறைப்பான் இது என்று பகுத்த போதத்தை இப்போது அவ்வாணவம் நீங்கி அருளொளி கண்டும், இவ்வருளொளியை முன்னர் ஆணவ இருள்போல் பாவித்து விடாராகலினும், இங்ஙனம் உவமை கூறினுர்.

தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யெல்லாந் திருவருள் வடி வாய்க் காண்பதே அன்றி, அவற்றை நானுவாய்ப் பகுப்பி னும் இவ்வருளைப் பகுப்பதாகாதென்பது காண்க. (22)

கட்டியநாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத்
தட்டிப் புறப்படுத்துந் தன்மைபோ - லொட்டொழித்து

நின்றாற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறத்
தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்.

(இ-ள்.) கட்டிய நாண் விட்டாலும் கந்து அகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல் - தறியோடுங் கட்டிய தும்பைத் தெறித்து விடுப்பினும் முன் கட்டியிருந்ததுபோல் கருதி, அத்தறியை விட்டு நீங்காத கன்றுகளைக் கரத்தால் தட்டி ஓட்டி வெளியில் புறப்படுத்தும் முறைமைபோல,

ஒட்டு ஒழித்து நின்றாற்போல் நீ சிவம் ஆய் நில் என்று நீக்கம் அறுத்து ஒன்று ஆக்கில் ஒன்று இரண்டு ஆகும்— முன் பந்தமாயிருந்துள்ள முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுத்துத் தன்னையும் திருவருளையும் அறிவித்து அவ்வருளோடும் சேர்த்து, அவ்வருள் அசைவற நின்றாற்போல் நீ உன் போதம் அசைவற்றுச் சிவமயமாய் நில்லென்று கூறிச் சிவத்தைவிடத் தானொரு முதல் என்று கருதும் துவித பாவனையை மாற்றி அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக்கினும், போத ஒழிவால் அதனோடு ஒன்றான ஆன்மா போத அசைவால் இரண்டாகும் ஆகலின், அதனது போதம் இருந்தவாறு என்னை?

(வி-ரை.) தும்புதெறித்து விடுத்தபோதே தாயைச் சென்று கூடிப் பால் உண்ணும் கன்றுபோல், ஒட்டொழித்தபோதே தற்போதம் ஒழிந்து அருள்வழிச்சென்று

சிவத்தை அடைந்து பேரின்பத்தைப்பெறும் பக்குவர்போ லாகாது, கட்டிய நாண் விட்டாலுங் கந்து அகலாது நின்ற கன்றுகளைக் கரத்தால் தட்டி வெளியில் புறப்படுத்தித் தாயோடுஞ் சேர்த்து முலையைப் பிடித்து உண்ண விடுப்பி னும் அவை உண்ணுது மீளுமாறுபோல், ஒட்டொழித்தலு மன்றி அருளோடுஞ் சேர்த்துத் துவிதபாவனையை மாற் றிச் சிவத்தோடு ஒன்ருக்கினும் அச்சிவத்தோடு இரண்டற் றிருந்து ஆநந்தப்பேற்றை அடையாது தற்போத அசை வால் இரண்டாகலான், இவர்க்கு அக்கன்றுகளை உவமை கூறினர். (23)

குரங்கை நினையா திருவென்று கூறத்
திரும்பி யதுவே தியானம் - வருங்கதைபோல்
நீசிவமாய் நில்லென்ரு னீங்கியது வாய்நினைந்து
மாய்வையுது வன்ருே மலம்.

(இ-ள்.) குரங்கை நினையாது இரு என்று கூறத் திரும்பி அதுவே தியானம் வரும் கதைபோல்—ஓர் புரு டன் ஓர் பேதைக்குக் குரங்கினை நினையாதிருத்தி யென்று கூற அவன் அங்ஙனங் கூறிய மாத்திரத்தில் மீண்டு அக் குரங்குத் தியானமே அவனுக்கு மனத்தில் குடியாயிருந் தது என்று உலகத்தில் வழங்கும் கதைபோல்,

நீ சிவம் ஆய் நில் என்ருல் நீங்கி அது ஆய் நினைந்து மாய்வை அது அன்ருே மலம்—நீ ஒன்றையும் எதிரிடாது

சிவமயமாய் நில்லென்று கூறினல், அங்ஙனம் எதிரிடும் போதம் ஒழிவதே அச்சிவமயமாய் நிற்பது என்று அறியாது, போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டுப் பார்த்து யான் சிவமயமாயினேன் ஆயினேன் என்று கருதி வருந்துவாய்; இங்ஙனம் கருதி வருந்தப்பண்ணுவது அன்றோ மலமாவது?

(வி-ரை.) கூரியபுத்தி உடையோனுக்கு நீ குரங்கை நினையாதிரு என்று கூறினல், அக்கணமே அந்நினைவை ஒழித்திருப்பன்; அதுபோல், தீவிரதர பக்குவனுக்கு நீ சிவமாய் நில்லென்றால் அக்கணமே சிவம் என்றுந் தான் என்றும் கருதும் துவிதபோதம் ஒழிந்து சிவமாய் நிற்பன் என்று அதற்கு எதிர்மறையும் வருவித்துக் காண்க. (24)

மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்
கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி-யுணர்த்துகினு
நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலா.
மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்.

(இ-ள்.) மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்து இருக்கத் தேடும் கணக்கு ஆம் தற்போதத்தைக் காட்டி உணர்த்துகினும்—சென்னியின்மீது மணியையுடைய பாம்பு தான் இருளிடத்து மறைந்திருப்ப இருளைத்தேடும் முறைமை போலாகும் நீ உன் போதத்தை முன்னிட்டு அருளிடத்து மறைந்திருப்ப அருளைத்தேடு முறைமை, என்று போதஞ் சீவிப்பதைக் காட்டி, அருளையும் உன்னைவிட்டு நீங்காத பரிபூரணம் என்று அறிவிப்பினும் தெளிந்து கொள்ளாது.

நீரில் கிணறும் நிழல் உயுத்தமும் போல் ஆம் ஆர் இத்தை நீக்கி இருப்பார்—பிரளயமாய்க் கோத்து நின்ற சுத்த சலத்தில் கிணறுதொட்டு நீர் தேடும் ஒருவனைப்போலும், தனது நிழலை எதிராய்க் கருதி அதனோடு யுத்தஞ்செய்யும் ஒருவனைப்போலும், பின்னரும் உன் போதஞ் சீவியாநிற்கும்; ஆகலின், இப்போதத்தை நீக்கிச் சிவமாயிருப்பார் யாவர்?,

(வி-ரை.) சென்னியின்மீது மணிச்சுடரை உடைய பாம்பு இருளைத்தேடுந் தோறும் அவ்விருள் நீங்குவதன்றி நில்லாது; அதுபோல, தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளைத் தேடுந்தோறும் இவ்வருள் நீங்குவதன்றி நில்லாது என்பதும், அப்பாம்பு சென்னிமணியைப் புரைவழிக் கொணர்ந்து வாய்க்குள் அடக்கின் இருள் தேட வேண்டுவது இன்று, அதுபோல், முன்னிட்ட போதத்தைப் பின்னிட்டால் அருள் தேடவேண்டுவது இன்று என்பதும், அவ்விருள் நிறைந்தாற்போல் இவ்விருள் நிறைந்திருப்பது என்பதும், நீர் வெள்ளமாயிருக்கவும் அந்நீரில் கிணறு தொட்டு நீர்சம்பாதிக்கத்தொடங்கினவனைப்போல், அருள் எங்கும் பிரிவற்ற பூரணமாயிருக்கவும், அவ்வருள் தேடி அருளைச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினேன் என்பதும்; தன் தேக அசைவால்நிழல் அசைவது என்று அறியாதுஅதற்கு ஓர் அசைவு வேறுளது என்று கருதி அதனோடு யுத்தஞ் செய்வானைப்போல், தன் போத அசைவால் கருவிகள்

அசைவது என்று அறியாது அவற்றிற்கு ஓர் அசைவுவேறு ளது என்று கருதி அவற்றை அடக்கத் தொடங்கினேன் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

இங்ஙனம் எழும் போதம் ஒழிப்பார் அறியர் ஆகலின், "ஆரித்தை நீக்கியிருப்பார்" என்றார்.

"மணிப்பாம்பிரு" ளென்பது தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளை நாடுதற்கு உவமை, "நீரிற்கிணறு" என்பது அருளை ஏகதேசமாக நாடுதற்கு உவமை, "நிழலுயுத்தம்" என்பது தன்னை அருளுக்கு ஊணுகக்கொடுத்து நிற்கவே கருவிகள் ஒழியும் என்று அறியாது, தற்போதத்தால் அவற்றை அடக்கத் தொடங்குவதற்கு உவமை எனக்கொள்க.

"பழக்கங்கொடியதுபார்" என்னும் திருவெண்பா முதல் இவை நான்கு திருவெண்பாவானும் அளவில்காலம் தற்போதத்தால் அத்துவித நாட்டத்தில் பழகி வருதலின் அப்போத மொழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருத்தற்கு உபாயம் யாது கூறினும், பழக்க மிகுதியால் ஆன்மாக்கள் அத்துவித நாட்டம் ஒழித்து நிற்றல் மிகவும் அரிதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (25)

ஆயின் இப்பழக்கம் நீக்குமாறு எங்ஙனம் எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

உட்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாதிகளுஞ்
சுட்டறிவு கெட்டவர்போற் றூங்குவதும்-விட்டுப்

பகல்விளக்கு முச்சிப் படிகமும்போற் பாச
மகலநிற்பார்க் கார்சரியொப் பார்.

(இ-ள்.) உள் புறம்புஆம் பூசனையும் யோக சமாதிகளும் சுட்டு அறிவு கெட்டவர்போல் தூங்குவதும் விட்டு-அந்தரியாகம் பகிரியாகமாய்ச் செய்யும் பூசைகளும், ஆரூதார பாவனையோக சமாதி கூடுதலும், இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதங் கெட்டுப் பரமானந்த நித்திரை பண்ணும் மெய்ஞ்ஞானிகளைப்போல் மனத்தால் பிராண வாயுவை உள்மறித்துப் பிரமரந்திரத்தில் அதனுள்மறைந்து தூங்குவதும், ஆகிய இவற்றை எல்லாம் பொய்யென்று விட்டு நீங்கி.

பகல் விளக்கும் உச்சிப் படிகமும்போல் பாசம் அகல நிற்பார்க்கு ஆர் சரி ஒப்பார்—பகற்காலத்து ஏற்றிய தீபம் போலும் உச்சிக்காலத்துப் படிகம்போலும், கருவிகள் முப்பத்தாறும் அகன்றுபோகத் திருவருளில் அசைவற நிற்போர்க்கு இணை ஒப்பார் யாவர்?

(வி-ரை.) இருளில் தோன்றியதுபோலன்றிச் சூரியப் பிரகாசத்தால் முதல்கெடாது ஒளிகெட்ட பகல் விளக்குப் போல், முன்னர் ஆணவ அந்தகாரத்தில் தோன்றியதுபோலன்றி அருட்பிரகாசத்தால் முதல்கெடாதுபோதங்கெட்டு நிற்றலின், "பகல் விளக்குப்போல்" என்றும் பொழுதேறுங் காலத்தும் சாயங்காலத்து மன்றி உச்சிக்காலத்தில் பஞ்ச வன்னங்களையும் கவராத படிகம்போல், சகல கேவ

லத்தன்றிச் சுத்தமாகிய அருள் நேரே கருவிகள் ஒன்றோ டும் தாக்கற்று நிற்றலின், "உச்சிப்படிகம்போல்" என்றும், "பரசமகல நிற்பார்" என்றுங் கூறினர்.

பகல்விளக்கென்றது தற்போதம் சீவியாது அருளில் நிற்றற்கு உவமையும், உச்சிப்படிகமென்றது கருவிகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்று நிற்றற்கு உவமையுமாகக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் நீ இந்நாட் பழகிய யோகப் பழக்கத்தைவிட்டு ஞானயோகத்தில் பழகுதி எனின் சிவத் தைப்பெறலாம் என்று அறிவித்தவாறு.காண்க. (26)

ஆயின் ஒன்றையும் கருதாது சும்மாநிற்பின் சிவத்தை அடைவது எங்ஙனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

இருட்கே வலத்தின் றெழுப்பியெதி ரிட்ட
மருட்கே வலசகல மாற்றித் - திரிச்சுடர்போற் [லா
றன்னறிவு தின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் .போவதல்
லுன்னுதலே யோட்டுதல்கா ணும்.

(இ-ள்.) இருள் கேவலத்து இன்று எழுப்பி எதிரிட்ட மருள் கேவல சகலம் மாற்றி—கருவிகள் முப்பத்தாறும் இறந்து ஆன்மபோதமும் இறந்துஅந்தகாரமாயிருந்த கேவ லத்தினின்றும் இப்போது தனது அருட்சத்தியால் கருவி களைக் கூடப்பண்ணித் தற்போதத்தை எழுப்பிச் சுருதி குருவாகிய படர்க்கை முன்னிலையாய்நின்று ஞானசமாதி கூடப் பண்ணி அத்தற்போதத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய

கேவல சகலங்களைப் பூரணமாகிய தன்மையாய் நின்று மாற்றி,

திரிச்சுடர்போல்.தன் அறிவு தின்னிக்குத் தான்உண வாய்ப் போவது அல்லால் உன்னுதலே ஓட்டுதல்—விளக் குத் திரிமேலேறிய சுடர் சிறுகச்சிறுகத் தின்றுவந்து முடி வில் அத் திரிமுழுதையும் விழுங்குதல்போல, தன்னை அரு ளால் அறிவித்தபோது தான் இவ்வருள் வழி வரவரச் சிறு கச் சிறுகத் தின்று முடிவில் தனது போதமெல்லாம் விழு ங்கித்தானுயிருக்கும் சிவத்திற்குத் தான் புசிப்பாய்ப் போவ தன்றித் தான் வேறொரு முதலாய் நின்று அச்சிவத்தை எதிரிட்டு நாடுதலே அதனை நீக்குதல்.

(வி-ரை.) கருவிகளும் போதமும் இறந்து கேவல இருளிற் கிடந்த நீ கிஞ்சிக்கியனுகலின், அவ்விருளை நீக்கிக் கருவிகளைக் கூடமாட்டாய், கருவிகள்சடமாகலின்உன்னை அவை வந்து கூடி எழுப்பமாட்டா. ஆகலின், சுதந்திரமா யுள்ள அருட்சத்தி கருவிகளைக் கூட்டி உன்னை எழுப்ப இக்கருவிகளோடுங்கூடி நீ சுகிர்தனுவை. இங்ஙனம் உனக் குப் பெத்த திசையில் சுதந்திரம் இன்மைபோல் முத்தி திசையினும் இன்ருகலின், நீ உன் போதத்தால் ஒன்றை யும் எதிரிடாது அசைவற நிற்றி எனின், அச்சிவம் தானே உன்னை விழுங்கிக்கொண்டு நிற்கும் என்று அறிவிக்க வேண்டி, "இருட்கேவலத்தின் றெழுப்பி" என்றும், "தன் னறிவுதின்னி" என்றுங் கூறினர்.

"இன்றெழுப்பி" என்றதனால் அநாதியில் எழுப்பியதும் இவ்வாறெனக் கொள்க.

காணும்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் சுட்டற்றிருந்தாலன்றிச் சிவத்தைப் பெறக்கூடாது என்பதும், அங்ஙனம்நிற்பின் சிவம் தானே விழுங்கிக்கொள்ளும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (27)

ஆயின் நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் வேதாந்தி நிலையே நன்று என்ற மாணாக்கனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற வத்துவிதியார்க்கும்
வெறும்பாழி லூன்றல் விடாது-பிறந்திறப்பை
யாறு லுனதொழிவு மாநந்த மாமுதிப்பும்
போனாற்கா ணுன்பிறப்பும் போம்.

(இ-ள்.) அறிந்தது எல்லாம் பொய் என்ற அத்துவிதியார்க்கும் வெறும்பாழில் ஊன்றல் விடாது பிறந்து இறப்பை ஆனால்—கண்ணினால் அறிந்த காட்சி எல்லாம் கண்ணுகாத வாறும்போல், எம்மால் எதிரிட்டு அறிந்தவெல்லாம் யாம் அல்லோம், இவை மித்தியாரூபம் என்று அவற்றைநீக்கி நின்ற வேதாந்தியாருக்கும், அங்ஙனம் எதிரீடாய்த்தோற்றுவனயாவும் இன்றிச் சர்வசூனியமாயிருந்தபிரமம் நாம் என்று இச் சூனியத்தில் தற்போதம் ஊன்றி நிற்றல்

விடாது, ஆகலினால், நீ அவர்போல் நிற்றியாயினும், சனன மரணப்படுவை; இங்ஙனம் நிற்பினும் உற்பத்தி நாசம் உள வென்றீர், இனி உற்பத்தி நாசம் இன்றாய முத்தி யாது எனின்,

உனது ஒழிவும் ஆநந்தம் ஆம் உதிப்பும் போனால் உன் பிறப்பும் போம்—உனது போதஒழிவாகிய பரையோகமும் இப்பரையோகத்தில் மேலிடும் ஆநந்தோதயமும் போனால் அப்போது உன் பிறப்பும் போம்.

(வி-ரை.) பரையோகமும் ஆநந்தப்பேறும் ஆன்மாவிற்கு அநுபவமாய்த் தோற்றலானும், அவ்விடங்களில் ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு அத்துவிதம் இன்றாகலானும், "போனாற்கா ணுன்பிறப்பும் போம்" என்றார். அவை போனவிடஞ் சுகாதீதம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்தியர் இங்ஙனம் நிற்றலின் அவர்க்கும் பிறப்பு நீங்காதென்பதும், பிறப்பும் இறப்பும் நீங்கும் இடம் இவ்விடம் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (28)

அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து-மறவையுமாய்த்
தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றேடம்
போமா றிலைபிறப்பேன் போம்.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு அறிவு ஆய் அகண்டம் ஆய் நின்ற நிறைவைக் குறைய நினைந்து மறவையும் ஆய்—உயிர்க்கு உயிராய் நின்று அறிவிக்கும் அறிவாய், கண்டிதமெல்லாங் கடந்ததாய், திரிவு இன்றி ஓரியல்பிற்ருய் எக்காலமும் விளங்காநின்ற பரிபூரண சிவத்தை ஏகதேச வடிவாய்த் தற் போதத்தால் தியானித்து, அங்ஙனம் தியானித்த வடிவை மறந்துபோம் தன்மை யுடையருமாகி,

தாமே சிவத்தைப் படைத்து அழிப்பார் தன் தோடம் போம் ஆறு இலை பிறப்பு என்போம்—தம்மைப் படைத்த ழிக்கும் சிவத்தைத் தாமே படைத்தழிப்பார் ஆ*லின், இவர் இங்ஙனஞ் செய்தலான் வரும் தமது பாவமே நீங்கு மாறு இல்லை எனின், பிறப்பு என்னை நீங்கும்?

(வி-ரை.) தியானித்தபோது வடிவு தோன்றியும், விடுத்தபோது அவ்வடிவு நீங்கியும் வருதலின், "படைத் தழிப்பார்" என்றும், சிவத்தைப் படைத்தழிப்பது தோஷ மாகலின், "தோடம்" என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியினது கருத்தை எடுத் துக்காட்டி, இங்ஙனம் ஞானபக்குவன் செய்வது பாவம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (29)

பறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பம்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்-விறப்பேனைப்

பானுவும் வேதியும்போற் பார்த்தும் பரிசித்தும்
ஞானபந்தன் றூணுக்கி னுன்.

(இ-ள்.) மறப்பும் நினைப்பும் மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் விறப்பேனை—மறப்பும் நினைப்புமாயுள்ள கேவலமும் சகலமும் மாறிமாறி வரலால், தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்மேல் விருப்பும் வெறுப்பும் சனனங்கள்தோறும் விட்டு நீங்காமல் துன்பத்தை அநுபவிக்கையினும் அதனை ஆணவத்தான் இன்பமெனக் கருதி இறுமாந்து கொண்டிருப்பேனை,

பானுவும் வேதியும்போல் பார்த்தும் பரிசித்தும்ஞானபந்தன் தான் ஆக்கினுன்—பூதவிருளை நீக்கும் பானுவையும் தன்னைச் சேர்ந்த செம்பைப் பொன்னுக்கும் பரிசனவேதியையும் போன்று, தமது ஞானப்பிரகாச நோக்கத்தால் பார்த்தும், கரசரணங்களால் பரிசித்தும், மும்மலங்களையும் நீக்கித்திருவருளால் எடுத்துத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது திருவடியில் ஒன்றுக்கினுர்.

(வி-ரை.) தான் அல்லாத தேகத்தை யானென்றும் தனது அல்லாத போகத்தை எனதென்றும் கருதப்பண்ணுவது மயக்கம்; அத்தேக போகங்களில் வெறுப்பும் விருப்பும் வரச்செய்வது விகற்பம், ஆகலின், இவற்றைத்தொடர்ந்து நின்று இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் பிறப்பிறப்பும் விடாது வரலால், “மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்” என்று இம்முறை வைத்துக்கூறினுர்.

ஞானதீக்கை பண்ணும்போது கிருபாநோக்கம் வைத்துத் திருவடிசூட்ட வேண்டுமாகலின், "பார்த்தும் பரிசித்தும்" என்றார். அங்ஙனம் பண்ணுந் தீக்கையில் பாவனையும் இருத்தலின், அது கூறாராயினர். அப்பாவனையால் தம்மோடு ஐக்கம் பண்ணிக் கோடலின், "தானாக்கினான்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தமதாசாரியர் தீக்கையினால் தம்மைத் திருவடிக்கண் ஐக்கியமாகிய முறைமை அறிவித்து, நீயும் ஞானதீக்கை பண்ணிக்கொள்ளுதி என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫0)

மூன்றாமதிகாரம்

யோகக்கழற்றி முற்றிற்று.

நான்காம் அதிகாரம்

கிரியைக்கழற்றி

தத்துவத்தையெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச் [ம்
செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது-வைத்தெடுத்து
பூரணமே யென்றழைத்துந் தேடிப் புரண்டழுதுங்
கோரணிகாட் டும்பேய்க் குவால்.

(இ-ள்.) தத்துவத்தை எல்லாம் சடம் என்று தாக்கு அற்றுச் செத்த அசத்தின் கண்போல் திரியாது—தத்துவங்கள் எல்லாம் இது இது என்று தன்னால் அறியப்படலானும், தன்னை அவை அறியாமையானும், அவற்றைச் சடமென்று அறிந்து அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றுச் செத்த ஆட்டுக்கண்போல் சுட்டறிவு கெட்டுச் சும்மா திரியாமல்,

வைத்து எடுத்தும் பூரணமே என்று அழைத்தும் தேடிப்புரண்டுஅழுதும் கோரணி காட்டும் பேய்க்குவால்—தற்போத நாசத்து இருந்த பூரணசிவத்தை அப்போதத்தால் ஓர் வடிவில் ஆவாகனம் பண்ணி, அதனை மீட்டும் தியானம்பண்ணி, இங்ஙனம் பூசனை புரிந்தும், அவ்வடிவைப் பரிபூரண சொரூபமே என்று ஓலமிட்டழைத்தும்,

அச்சிவம் எங்கணும் இல்லை மகா தலங்களில் உண்டென்று கருதி அத்தலங்களில் தேடிச்சென்றும், நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டழுதும், இங்ஙனம் கிரியையாளரென்னும் பேய்க் கூட்டங்கள் கோரணிக் கூத்தாடிக்காட்டும்.

(வி-ரை.) செத்தசத்தின்கண் உயிரசத்தின் கண் போல் இருப்பினும் இதனது சுட்டறிவு அதற்கு இன்மை போல், மெய்ஞ்ஞானிகள் பிரபஞ்சிகள்போல் இருப்பினும், இவரது சுட்டறிவு அவர்க்கு இன்றி இருப்பர். அவர்போல் நீரும் இராது என்னை செய்கின்றீர் .என்று அவரது நடையை இவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டி, அந் நடையின்றிய இவரைப்பார்த்து, "செத்தசத்தின் கண்போற்றிரியாது" என்றார்.

சுட்டறிவு கெட்டு நிற்பது அருள், சுட்டச்செய்வது மருள் ஆகலின், இவரைப் "பேய்க்குவால்" என்றும், இவர் தொழிலைக் "கோரணிக்கூத்து" என்றும், இவர்க்கு ஆன்ம லாபம் இன்மையால், பிறர்க்குக் "காட்டும்" என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியையாளரைப் பார்த்து ஞானிகள் நடையை எடுத்துக்காட்டி, இவரைப்போல் நீரும் செய்யாது என் செய்கின்றீர் என்று இகழ்ந்து கூறிய வாறு காண்க. (1)

கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா
திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச்

சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்
கற்றானுங் காலனுமாங் காண்.

(இ-ள்.) கிரியைக்கு இளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம் விளைத்த சீமான் குரு அன்றி—மனத்தால் பாவிக்கும் தொழிலும், வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணும் தொழிலும், காயத்தால் அருச்சனையாதி செய்யும் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும் மெலிந்து இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பி வந்தடைந்து கேட்ட அதிபக்குவர்க்கு, இம் மன வாக்குக் காயங்கள் அசைதற்கு ஏதுவாய தற்போத அசைவை ஒழித்து அருள் வடிவாக்கி, எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்பது ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா சஞ்சரிக்க வைத்துப் பேரின்பத்தை உண்டாக்கிய இவ்வாநந்தச் செல்வனே ஞானகுரு வன்று, சற்றே பதைப்பத்தரினும் சகம் படைக்கக்கற்றானும் காலனும் ஆம் காண்—அப்பக்குவர்க்கு ஓரணுவளவேனும் தற்போதம் அசைதற்கு ஏதுவாய உபதேசங்களைக் கொடுப்பினும், அக்குரு சகத்தைப் படைத்தற்குக் கற்றுள்ள பிரமனும், இவனால் படைத்துள்ள சகத்தில் உண்டாகிய உடல்களை அழிக்கும் காலனும் ஆவனன்றி ஞானகுரு அலன் என்று அறிதி.

(வி-ரை) போதம் பதைத்தற்கு ஏதுவாகிய உபதேசங்களைக் கூறலின், சகல கேவலங்கள் நீங்கா; இவை நீங்

காமையால் பிறப்பு இறப்பு உண்டாகும்; ஆகலின், "சகம் படைக்கக் கற்றானுங் காலனுமாங் காண்" என்றார்.

சீவன்முத்தனாய் நிலத்திற் சஞ்சரித்தலின், "திரிய" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானபக்குவனுக்கு முன்னிருந்த சரியையாதி வாதனைகளை எல்லாம் போக்கி, தற்போதம் பதையாது மௌனமா யிருக்கும்படி போதிப்பவனே ஞானகுரு என்றும், போதஞ் சிறிதேனும் பதைப்பக் கூறுமவன் குரு அலன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க.

அக்கினி தேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து
வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பின்—றுக்கியாய்
நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்தளப்பா
ராரைப்போல் வாரென்ன லாம்.

(இ-ள்.) அக்கினிதேவற்கு அசீர்த்தி என்று சுக்கு அரைத்து வைக்கோலால் மூடி மலை அடுப்பின் துக்கி ஆய்—அக்கினிதேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்றுகருதி அது போதற்குச் சுக்கரைத்துக்கொடுத்து, சீதளம் பிறந்ததென்று அவனை வைக்கோலால் மூடி அவனுக்கு முன்னரே இங்ஙனம் செய்யாதிருந்தோம் என்று மலை வந்து தம்மேல் அடுத்ததுபோலும் துக்கத்தை உடையவராகி,

நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்து அளப்பார் ஆரைப் போல்வார் என்னல் ஆம்—நீரை நீரால் கழுவித் தமது

நிழலை மண்ணுட்புதைத்து அந்நிழலைத் தம் மடியால் அளந்து இவ்வளவு என்று அளவிடுவாரை யாவரைப்போல்வார் என்று கூறலாம்?

(வி-ரை.) எவரெவர் புசித்த புசிப்புக்களையெல்லாம் அவரவர் வயிற்றூடிருந்து சீரணிக்கப்பண்ணும் அக்கினி தேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று உபசரிக்கும் முறைமைபோல், உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராயிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபசரிக்கும் சச்சிதாநந்த ரூபமாயுள்ள சிவத்திற்கு ஓர் குறை உள்ளதுபோற் கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை சோடச உபசாரங்களைச் செய்தலான், "அக்கினிதேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து வைக்கோலான்மூடி" என்றும்; இன்றைக்கு இந்நாழிகை அளவும் பூசைநைவேத்திய உபசாரங்களைச் செய்திலம் என்று மனத்தில் துயருறலால், "துக்கியாய்" என்றும்; அசுத்தத்தை யெல்லாம் சுத்தமாக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கத் தொடங்குவான் போன்று, தன்னைச்சேர்ந்த உயிர்களினது மும்மலங்களையும் துடைத்து நின்மலமாக்கும் சிவத்தை நீராட்டி நின்மலமாக்கத் தொடங்கினராகலின், "நீரைக்கழுவி" என்றும், புதைப்பதற்கு அகப்படா நிழலைப் புதைக்கத்தொடங்கினற்போல் ஒன்றிற்கும் அகப்படாத பொருளைத்தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோல் பாவித்து ஆவாகனம் பண்ணலின், "நிழலைப்புதைத்து" என்றும், தனது நிழலை அளந்து செல்லுந்தோறும் அந்நிழல் கடந்து கடந்து சேறல்போல், இங்ங

னம் இருக்கும் என்று சிவத்தைத் தியானிக்குந்தோறும் அது அத் தியானங்களுக்கு அப்பால் அப்பால் சேறலின், "நிழலளப்பார்" என்றுங் கூறினர். சிவத்தினது உண்மையைக் கேட்டிருந்தும் இங்ஙனம் செய்தலான், "ஆரைப் போல்வா ரென்னலாம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் மலரகிதமாய் ஆநந்தவடிவாயிருந்த சிவத்திற்கு மாயாகாரியமாகிய நீராதி உபசாரங்களால் சுத்தமும் சுகமும் உண்டாகா என்பதும், அதனைப் போதத்தால் அளவிட்டறியக் கூடாதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (3)

நீர்க்கும் வழிக்குந் துயரில்லை நீந்திநடந்
தார்க்குத் துயரென் றறிவறியா—மூர்க்கருரை
யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரத்துக் கேணியிட்டுக்
காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண்.

(இ-ள்) நீர்க்கும் வழிக்கும் துயர் இல்லை நீந்தி நடந்தார்க்குத் துயர் என்று அறிவு அறியா மூர்க்கர் உரை—வெள்ளமாய் நிறைந்துள்ள நீருக்கும் ஒரூர்க்குச் செல்லும் வழிக்கும் துன்பம் ஒன்றும் இல்லை, அவ் வெள்ளத்தை நீந்திச் செல்வோர்க்கும் அவ்வழி நடந்து செல்வோர்க்கும் துன்பமென்று அறிவதுபோல, பூரணமாய் மௌனமாய் ஆநந்தமாயிருந்த சிவத்திற்கு ஓர் துன்பமும்இன்று, அதற்கு ஓர் துன்பமும் உளதுபோற் கருதி, பூசை நைவேத்திய உபசாரங்களைச் செய்யத்தொடங்கும் எமக்கே துன்பமென்று

அறிந்து, இங்ஙனம் செய்யும் பூசையாதிகளை விட்டு நீங்கி, அச்சிவத்தைஅறிவித்தற்கு ஏதுவாய ஞானசாரியரைஅடைந்து, திருவருள் ஞானத்தை அறியாத கிரியாகுருவாகிய அர்ச்சனர் பிறர்க்கு உபதேசம்போற் கூறும் உரை,

யாற்றுக்கு வாய் கட்டி அம்பரத்துக்கு ஏணி இட்டுக் காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல்—பிரளயமாய்ச் செல்லும் ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அதனை அடக்கச் சொல்லுதல்போலும், ஆகாயத்தின்கண் ஏணி நாட்டி இதன்மேல் ஏறி அதனைப் பிடிக்கச் சொல்லுதல்போலும், காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்லுதல்போலும் ஆம்.

(வி-ரை.) மலைக்கண் நின்று கடலளவும் ஊடுருவிக் கோத்துநின்ற ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அடக்கச் சொன்னது போல், பிருதிவிமுதல் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் ஊடுருவிப் பேரானந்தக்கடலாய் நிறைந்திருந்த சிவத்தை ஓர் வடிவத்து ஆவாகனம் பண்ணச் சொல்வதனால், "ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி" என்றும், ஏணிநிற்றற்கும் அதன்மேல் ஏறிச் செல்வோனுக்கும் இடங்கொடுத்துநின்ற ஆகாயத்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப்பிடிக்கச்சொன்னதுபோல், அந்தரியாக பூசைக்குத் தான் சொல்லுந் தானத்திற்கும் அத்தானத்திருந்து பூசனை செய்வோனுக்கும் உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள சிவத்தை இங்ஙனம் இருப்பதென்று அறியாது, அப்பூசனையால் அறி என்று சொல்வதனால், "அம்பரத்துக்

கேணியிட்டு'' என்றும், அருவமாயிருந்த காற்றிற்குக்காலே இன்று, அஃது அங்ஙனம் இருப்பவும் அதற்குக் கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வதுபோல், உருவம் அருவம் உருவருவங்களை எல்லாம் கடந்துநின்ற சிவத்திற்கு வடிவேயில்லை. இஃது இங்ஙனம் இருப்பவும் இதற்குச் சோடச உபசாரங்களைச்செய்யச் சொல்வதனால், "காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல்'' என்றுங் கூறினார். உபசாரஞ் செய்தலை இருவகைப் பூசைக்கும் பொதுவாகக் கொள்க.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசத்தால் ஆன்மலாபம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

ஆயின் ஞானிக்குக் கிரியை செய்ய வேண்டாவோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ வாழ்கடலோ
மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ-யோகிக்கும்
கன்மமோ பூரணன்காண் காலமுமா காயமும்போய்
என்ன தொழிலையியற் றும்.

(இ-ள்.) ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ ஆழ்கடலோ மீகாமன் போல் திரிய வேண்டுமோ—ஆகாய கமனம் பண்ணுவோர்க்கும் ஓர் பற்றுக்கோடோ? அவ்வாகாயம் ஆழ்கடலோ? இவ்வாழ்கடலிற் செல்லும் மீகாமனைப்போல் பற்றுக்கோடுபற்றி ஓர் துறைசார்தற் பொருட்

டுத் திசைநாடி இங்ஙனம் சுழல அவர்க்கு வேண்டுமோ? (அதுபோல),

யோகிக்கும் கன்மமோ பூரணன் காலமும் ஆகாயமும் போய் என்ன தொழிலை இயற்றும்—சிவயோகி ஆநந்த பூரணன் ஆகலின், தேகாந்தனு யிருந்துள்ள கிரியையாளனைப் போல் அவனுக்கும் கிரியைசெய்ய வேண்டுமோ? அஃதன்றி, காலமும் ஆகாயமும் தாம் இருந்தபடி இருப்ப, தம்மிடத்தில் பிறபொருள்கள் தொழிற்படுவன அன்றி, தாம், சென்று யாது தொழிலைச் செய்யும்? அதுபோல், பூரணனுகிய அச்சிவயோகி சந்நிதானத்தில் கருவிகள் தொழிற்படுவன அன்றி, தான் ஒரு கருவிகளோடும்கூடித் தொழில் செய்யான்.

(வி-ரை.) ஆகாய கமனம் பண்ணுவோன் தான் நினைத்த தானத்தில் வாயுவினுற் சென்றிருத்தல்போல, சிவயோகி தான். கருதிய வீட்டை அருளால் அடைந்திருத்தலின், "ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ" என்றும்; ஆழ் கடலிற் செல்லும் மீகாமனுக்குக் கப்பலாகிய பற்றுக்கோடுபெற்றி ஓர் துறைக்கண் சார்தற்பொருட்டுத் திசைநாடிச்செல்லவேண்டும். அதுபோல, கிரியாவானுக்கு ஓர்வடிவைச் சிவமாய்ப் பாவித்து ஓர் பதவியை அடைதற்பொருட்டு அதற்கு விதிமார்க்கமாய் அருச்சனையாதிகளைச்செய்ய வேண்டும். அவர்க்குச் செய்யவேண்டுவது இன்ருகலின், "மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ" என்றுங் கூறினர்.

சிவயோகிதான் அறிவாயும் ஆநந்தம் சிவமாயும் கண்டு, அறிவாகிய தான் ஆநந்தமாகிய சிவத்தில் கலந்திருப்பன். கிரியாவான் தான் தேகமாயும் சிவம் சிலையாதிகளாற் செய்யும் ஓர்வடிவாயும் கண்டு, அதனைத் திரிகரணங்களால் வழிபட்டு இனிமேல் ஓர் பதவியை அடையக்கருதி இருப்பன். ஆகலின் இவர் இருவருக்கும் இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

நெருப்பில் விறகுதியா நெய்யிற்பா றோன்று
வருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போல் - மருட்கெடுத்த
ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞானிகளு
மூனத் தொழிலுழைப்பா ரோ.

(இ-ள்.) நெருப்பில் விறகு உதியா நெய்யில் பால் தோன்று அருக்கன் இருளை அடர்த்தாற்போல் மருள் கெடுத்த ஞானத்தின் பேர் கிரியை நாசம் எனின்—நெருப்பின்கண் விறகு தோன்றாதது போலும், நெய்யில் பால் தோன்றாதது போலும், ஆதித்தன் பூதவிருளை அழித்து எழுந்தாற்போல் மும்மலமாகிய இருளை அழித்து எழுந்த ஞானம் அவற்றினது காரியமாகிய கிரியையையும் தோன்றாது அழிக்கும் ஆகலின், இந்த ஞானத்தின்பேர் கிரியா நாசம் என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின்,

ஞானிகளும் ஊனத்தொழில் உழைப்பாரோ—இந்த ஞானத்தைப்பெற்று இதுவே வடிவாயிருந்துள்ள மெய்ஞ்ஞானிகளும் குற்றம் பொருந்திய கிரியைத்தொழிலைச் செய்வாரோ? (செய்யார்).

(வி-ரை.) விறகை அழித்து எழுந்த நெருப்பில் விறகும், பாலை அழித்து எழுந்த நெய்யில் பாலும் தோன்ரு; அதுபோல, கிரியையை அழித்து எழுந்த ஞானத்தில் கிரியை தோன்ருது; ஆகலின்; இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

கிரியை பிறவித்துன்பத்துக்கு ஏது ஆகலானும், அதனல் ஆன்மலாபமாகிய ஆநந்தம் இன்மையானும், "ஊனத் தொழில்" என்றும், "உழைப்பாரோ" என்றுங் கூறினர்.

இவை யிரண்டு திரு வெண்பாவானும் ஞானிக்குக் கிரியை செய்யவேண்டுவது இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

கிரியையான் ஞானங் கிடைத்தாலுங் கேடு
கருவால் வருவதுபோற் காணு - மொருகோடி
சூரியரைக் கூரிருளா லேசுருட்ட னீரகில
காரணனைத் தீண்டநினைக் கை.

(இ-ள்.) கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கருவால் வருவதுபோல் கேடு காணும்—கிரியைத்தொழிலால் ஞானங் கிடைத்ததாயினும், அந்த ஞானத்திற்குக் கர்ப்பத்தின்கண் உற்பத்தியாய் வரும் பொருள்கள்போல கேடுண்டாம்; (அஃதன்றி),

நீர் அகிலகாரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி சூரியரைக் கூர் இருளாலே சுருட்டல்—சடசித்துக்களாயுள்ள பிரபஞ்சங்களையெல்லாங் கடந்து நின்றும் அவற்றை

நடத்தும் காரணனுகி யிருந்த சிவனை நீர் உமது கிரியை யால் தொடர்ந்து பற்றக் கருதுவது ஒருகோடி சூரியரை மிகுந்த இருளினுல் சுருட்டிப் பிடித்தல் போலும்,

(வி-ரை.) சரியை கிரியையோகங்கள் ஞானுசாரியரை அடைதற்குப் பக்குவம் ஆக்குவன அன்றி, ஞானத்தைக் கொடா; ஆயினும். முன்விட்ட குறையால் கிரியை அநுட்டிக்குங்காலை ஓர்கால் ஞானம் தோன்றிற்ருயினும், அந்த ஞானம் ஞானுசாரியரால் பெருமையானும், தான் செய்யும் கிரியை மேலீட்டானும் நிலைபெருது மறையும். ஆகலின், "கிரியை யான் ஞானங்கிடைத்தாலும்" என்றும், "கருவால் வருவது போற்கேடு" என்றும் கூறினுர்.

ஞானத்தால் சிவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அறியாது, மாயாகாரியமாகிய கிரியையால் அதனைப் பெறத் தொடங்கலின், "ஒரு கோடிசூரியரைக் கூரிருளாலே சுருட்டல்" என்று உவமை கூறினுர்.

கிரியை ஏதுவால் ஞானம் வந்ததாயினும் நண்டு இப்பி முதலிய தமது கருவால் நாசமாவனபோல் அந்த ஞானமே லீட்டால் கிரியை கெடும் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியை அநுட்டிக்குங்காலைத் தெய்வகதியாய் ஞானம் தோன்றிற்ருயினும், அக்கிரியை மேலீட்டால் அந்த ஞானம் நிலைபெற்று நில்லாது மறையும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (7)

சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோ மென்று
னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச்
சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்
கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

(இ-ள்.) சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில்செய்வோம் என்றால் நகாரோ நடந்தோ் துயில்வார்-ஆநந்தாதீதமாகிய வீடடைய விரும்பின், அதனை அறிவிக்கும் ஞானாசாரியரை அடைந்து அருள்ஞானம் பெற்று, இவ்வருள் ஞானத்தால் அவ் வீடடையாது விடுத்து, கிரியைத் தொழிலான் அவ் வீடடையலாம் என்று கருதி அக்கிரியைகளைச்செய்வோம் எனின்; மெய்ஞ்ஞானிகள் நகைசெய்யாரோ? அஃதென்னெனின், நித்திரை பண்ணவேண்டினோர் ஓரிடத்துப் படுத்துக்கொண்டு நித்திரை பண்ணுவதன்றி, ஓரூர்வழி நடந்து சென்றோ நித்திரை பண்ணுவார்? (அஃதன்றி),

விகாரம் எனச் சாத்திரமும் பூசை சமாதிகளும் சார் போதக் கோத்திரம் மாயைக்குழாம்—ஞானிகளோடு மாறு பட்டதுபோன்று நீர் ஓதும் சாத்திரமும், அந்தரியாக பூசையில் ஓர்வடிவைத்தியானித்து நீர் சமாதி கூடுதலும், உமது சார்போதத்தின் கூட்டமும், மாயைக் கூட்டமும் அவை.

(வி-ரை.) போத ஒழிவில் நின்ற சுகாதீதத்தை விரும்பினோர் கருவிகள் ஒழிந்தபோதும் அசைவறுதபோதும், அவைகளோடுகூடித் தொழில்செய்தால், நெய்சொரி தழல்

போல் மேன்மேல் வளர்தலின், "சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில் செய்வோமென்றால்" என்றும், இத் தொழிலால் அச்சுகாதீதம் பெறுதல் அரிதென்பதும் ஞானிகளறிவார் ஆகலின், "நகாரோ" என்றுங் கூறினார்.

தேகம் அசைந்து செல்லும்போது நித்திரைவரினும், அவ் வசைவு அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுத்தல் போல, கருவிகள் அசைந்து தொழில் செய்யும்போது தெய்வ கதியால் ஆநந்த நித்திரைவரினும், இத் தொழில் அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுக்கும் ஆகலினும், தேகம் அசைவற ஓரிடத்துக் கிடந்தபோது நித்திரை நன் றாய் வருவதுபோல, கருவிகள் தொழில் செய்யாது அடங் கியபோது ஆநந்த நித்திரை நன்றாய்வருமாகலினும் "துயில் வார் நடந்தோ" என்றார்.

போதம் ஒன்றாயினும் அடுத்த கருவிகள்தோறும் அத னதன்மயமாய்ச் சென்றிருத்தலின், "சார்போதக் கோத்தி ரம்" என்று பன்மையாகக் கூறினார். "மாயைக்குழாம்" என்றது கருவிகளை, போதமும் கருவிகளும் கூடிச் செய்த லான் இரண்டையுங் கூட்டிக் கூறினார். பாசஞானம் பசு ஞானம் என்றும் ஆம்.

காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சுகாதீதமுக்தியை அவற்றாற்செய்யும் கிரியை களால் அடையக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க ()

தொழிலிறுதி தானே சுகவுதய மென்றாற் [ம்
றொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோந்-தொழில்செயினு
வந்திப் போகம்போல வுண்டுடுத்தன் மாத்திரமாய்ச்
சிந்திப்பா ரைப்பேணிச் செய்.

(இ-ள்.) தொழில் இறுதி தானே சுக உதயம் என்றால் தொழில் உதயம் துக்கம் எனச்சொல்வோம்-இம்மையைக் குறித்துச் செய்யும் உழவாதி அறுவகைத் தொழில்களும், மறுமையைக் குறித்துச் செய்யும் சரியாதி தொழில்களும், வீட்டைக்குறித்துச் செய்யுங் கருவிகளை நியதிகளைதலாகிய தொழில்களும், அதற்குமேல் ஞாதுரு ஞான ஞேயமாய் நிற்கும் போத அசைவுகளும் அற்ற இடந்தானே சிவானந் தோதயம் என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், அணுவள வேனுந்தொழில் உதயமான இடத்துத் துன்பம் உண்டாம் என்று யாம் கூறுகிலோம், ஆண்டுத் துன்பம் உண்டென்பது தொழிலிறுதிதானே சுகவுதயம் என்றமொழி தானே விளக்கலின்:

(ஆயின் நீரிங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் தொழில் சிறிதேனும் செய்யவேண்டாவோ எனின்),

தொழில் செயினும் வந்திப் போகம்போல உண்டு உடுத்தல் மாத்திரம் ஆய்ச் சிந்திப்பாரைப் பேணிச் செய்—இன்றியமையாத சிற்சில தொழில்களை நீசெய்யினும் இனிமேலைக்கு வேண்டும் என்று ஒன்றையும் கருதாது, உண்டு உடுக்கும் வந்திப் போகம்போல் இம்மை மறுமைப் போகங்

களில் ஒன்றையும் சிந்தியாது, காடிகூழேனும்கிடைத்ததை உண்டலும் கரித்துணி கந்தையேனும் கிடைத்ததை உடுத்தலும் ஆகிய இம் மாத்திரமே சிந்திக்கும் பெரியோரைப் பார்த்து அவரைப்போல நீயும் செய்தி.

(வி-ரை.) ஓர் தொழிலும் செய்யாது நிழற்கண் இருப்பது சுகம் என்றால் எழுந்து வெய்யலிற் சென்று தொழில் செய்தல் துன்பம் என்பது சொல்லவேண்டுவது இன்றாக லின், "தொழிலுதயந் துக்கமெனச்சொல்லோம்" என்றார்.

வந்தி சுகத்தைச் சுதர் இன்மையால் மேலைக்கு ஒன்றையும் குறியாததுபோல், ஞானிகட்கு இகபரங்களெல்லாம் பொய்யாகலின், இனிவரும் ஒன்றினையும் குறியார் ஆகலினும், அவள் உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தலினும் இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

"சிந்திப்பாரைப்பேணிச் செய்" என்பது, நீ தொழில் செய்தி ஆயினும் ஞானிகள் நடையைப்பார்த்து அவர்செய்யும் தொழில் மாத்திரமே அன்றி அதிகஞ் செய்யற்க என்பதெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானக்கிரியை மாத்திரம் மேலைப்பயன் குறியாது செய்க என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (9)

சும்மா விருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை
விம்மா கதறுவதும் வேலைகளுந் - தம்மறிவா

னீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டைகளு ஞானிகண்முன்
காட்டும் பரியா சகம்.

(இ-ள்.) சும்மா இருக்க வைத்த சூத்திரம் ஆம் சாத்திரத்தை விம்மா கதறுவதும் வேலைகளும் தம் அறிவால் நீட்டிப் பிடித்து இருக்கும் நிட்டைகளும்—தற்போதத்தை ஒழித்து ஆநந்த மௌனமாயிருக்க ஓதிவைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை விம்மி அழுது ஓதலும், நீராடல் ஆதி கிரியைகளைச் செய்தலும், தமது போதத்தால் ஓர் வடிவைத் தியானித்து உடலை நீட்டிப் பிடித்து ஆசனங் கட்டியிருக்கும் நிட்டைகளும் ஆகிய இவை எல்லாம்,

ஞானிகள்முன் காட்டும் பரியாசகம்—இவைகள் ஒன்றும் இன்றி மௌனாநந்தமாயிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளின் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பரியாசகமாம்.

(வி-ரை.) வேதாகம வழிகூறும் ஞானசாத்திரங்களெல்லாம் தற்போதத்தை ஒழித்துச் சிவமாயிருத்தற்கு உபாயங்கூறும் ஆகலின், "சும்மாவிருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை"என்றும், ஞானசாத்திரத்தின் அருத்தங்களை நாடிக் கலுழ்தலான், "விம்மா" என்றும், அவ்வருத்தப்படி நில்லாமையான், "கதறுவதும்" என்றும், கிரியைகள் யாவும் அறிவன்று ஆகலின், உலகர் வேலையோடு இதுவும் ஓர் வேலை ஆகலினும், "வேலைகள்" என்றும், தற்போதத்தால் கூடும் நிட்டை ஞானநிட்டை அன்மையால், "நீட்டிப்

பிடித்திருக்கு நிட்டை" என்றும், இவையெல்லாம் ஞானி கட்குப் பரியாசகமா யிருத்தலின் "பரியாசகம்" என்றுங் கூறினர்.

"தம்மறிவா னீட்டிப் பிடித்திருக்கும்" என்றமையான் அருளறிவால் நிட்டைகூடுதல் நிட்டை என்பதாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் இறந்து நிற்பதே நிட்டை என்றும், போதத்தோடுங்கூடிச் செய்வது நிட்டை அன்றென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (10)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தல்லாற்
படியும் விசும்பும் பரப்பி - யிடையாடு
மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத
சாத்திரங்கற் றூர்வீடுற் றூர்.

(இ-ள்.) குடையும் செருப்பும் கொடு நடப்பது அல்லால் படியும் விசும்பும் பரப்பி இடை ஆடும் மாத்திரம் போலே—ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டினேன் உடம்பில் மழை வெயிலாதிகள் படாது கையில் குடையும் பிடித்துக் கொண்டு, காலில் கல் முள் மண் தாக்காது செருப்பும் தொட்டுக் கொண்டு நடப்பதே அன்றி ஆகாயமெங்கும் குடைபரப்பிப் பூமியெங்கும் தோல்பரப்பி அவற்றிற்கு இடையே செல்லு மாத்திரம்போலே.

சமயவாதம் மனம் போதாத சாத்திரம்கற்று வீடு உற்றூர் ஆர்—சமயிகள் நானாவாகக்கூறும் தருக்க வாதங்களையும், அத்தருக்க வாதத்தால் அநந்த பேதமாய்த் தோற்றும்

மனோ உத்திகளையும் அளவு கூறினும் அவ்வளவு போதாத சாத்திரங்களைக் கற்று வீடடைந்தவர் யாவர்?

(வி-ரை.) ஓர் ஊரை அடையக்கருதினோன் மேலுக்கும் காலுக்கும் துன்பம் அணுகாவகை குடையும் செருப்பும் பிடித்திட்டுக்கொண்டு சென்று அவ்வூரை அடைவது போல், வீடடையக்கருதினோன் ஆசாரியர்கூறும் உபதேச மொழிகளும் அவர்கொடுக்கும் ஓர் சாத்திரமுங் கொண்டு, அவற்றின் அருத்தப்படி திரிகரணங்களால் ஒன்றையும் வருந்திச் செய்யாது தற்போதத்தையே ஒழித்து அவ் வீட்டை அடையாது, அளவிடப்படாத ஆகாயத்திலும் பூமியினும் குடையும் தோலும் பரப்பி நடுவிடைச்செல்லத் தொடங்குவோனைப்போலும், தருக்கவாதங்களையும் அவ் வாதத்தாலெழும் மனோவுத்திகளையும் அளவிடினும் அளவிடப்படாத சாத்திரங்களைக் கற்று நீர் வீடடையத் தொடங்குவது என்பதும், சில கற்பினும் அதனால் வீடு கூடாதென்பதும் இதனாற் காண்க.

சாத்திரங்களை மிகவுங் கற்றோர்க்குத் தருக்க வாதமும் மனோவுத்தியும் மிகவும் விரியும் ஆகலின், சாத்திரங்கட்கு அளவு கூறுவார் வேறு கூறாது அவற்றையே அளவு கூறினார்.

வாதம் என்பதும் மனம் என்பதும் ஆகுபெயர்.

இத் திருவெண்பாவால் அபரஞானத்தால் வீடடையக் கூடாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீ - ரறிவாய்நீர்
ஆம்போ தறிவிப்பான் றானு யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்.

(இ-ள்.) அறிவாய் நீர் ஆம்போதும் அறிவிப்பான் தான் ஆய் அவை இரண்டும் போம்போதும் வாராப்பொருள்— கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற அறிவு யாம்என்று அவ்வறிவாய்நீராகும்போதும் உம்மையும் தன்னையும் அறிவிப்பான் தானாகி, அந்த அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் ஆகிய இவை இரண்டும் நீங்கியபோதும் வாராத சிவனாகிய மெய்ப்பொருள்,

கெடுவீர் அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட கிறியால் வருமோ—கெடுவீர்காள்! தற்போத அறிவால் ஒன்றைப் பாவித்துப்பற்றி, இஃது இங்ஙனம் இருப்பது என்று அப்போதத்தால் அநுபவித்து அறிந்து, மீட்டும் அப்பாவனையை விடுத்த பொய்யினால் வருமோ?

(வி-ரை.) பாவனையில் தோன்றும் வடிவு மாயை, அவ்வடிவில் இதம் பிறத்தல் கருமம், அவ்வடிவை மெய்யாகக் கருதப்பண்ணுவது ஆணவம் ஆகலின், "கிறியால் வருமோ கெடுவீர்" என்றார்.

அருளும் ஆன்மபோதமும் நீங்கியபோது ஆன்மா சிவமயமாயிருக்கும் ஆகலின், "அவையிரண்டும் போம்போதும் வாராப்பொருள்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சிவம் போதத்திற்கு அகப்படாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (12)

அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வாளு
விழப்பே யுனக்கிச்சை யென்னு - யிழப்பை
யறியா ததுகா ணறியாவஞ் ஞானங்
கிறிகேளுன் போதங் கெடல்.

(இ-ள்). அழிப்பே அவனுக்கும் இச்சை அது ஆனல் இழப்பே உனக்கு இச்சை என்னுய்—உன்போதத்தை ஒழிப்பதே சிவனுக்கும் இச்சை, அவனது இச்சாசத்தித்தொழிலும் அதுவானுல், அவனது இச்சைபோல் உன்போதத்தை ஒழிப்பதே உனக்கும் இச்சையாகக் கருதுவாய், (நீ வீடடைய விரும்பினை எனின்);

(ஆயின் நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்ருல் அஞ்ஞானங் கெடுதல் வீடு அன்றென்பதும், போதங் கெடுதல் வீடு என்பதும் ஆயிற்று. இனி அஞ்ஞானமாவது யாது எனின்),

இழப்பை அறியாததுகாண் அறியா அஞ்ஞானம் கிறி உன்போதம் கெடல் கேள்-அப்போத இழப்பை அறியாது கிரியையாதிகளை நீ செய்தலே அறியாமையாகிய அஞ்ஞானமென்று அறிதி. (ஆயின், அப்போத இழப்பை அறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனம் எனின்), பொய்யனே! இனி உன்போதங் கெடுதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் நீ கேட்டி.

(வி-ரை.) சிவன் பெத்த திசையில் உடலை ஒழித்து மாயையில் வைத்து இளைப்பாற்றுதல்போல், முத்தி திசையில் போதத்தை ஒழித்து ஆனந்தக்கடலில்வைத்து இளைப்பாற்றுவனாயினும், அவன் ஒழிக்கும் இச்சைபோல் தன்னை இழக்கும் இச்சைவைத்த ஆன்ம போதத்தை ஒழிப்பன் அன்றி; அப்போதத்தை ஒழிக்கும் இச்சையின்றிய ஆன்ம போதத்தை ஒழியானாகலின், "இழப்பே யுனக் கிச்சை யென்னாய்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தற்போத நாசத்தை விரும்பினோர்க்கு மெய்ப்பொருள் கிடைக்குமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (13)

மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைதீ
யெரிந்த விறகோ டிறக்கில் - விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டேநீ தோயுமதென் னாடி
நிழல்புதைத்தாற் போலெதிர்போய் நில்.

(இ-ள்.) மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகை தீ எரிந்த விறகோடு இறக்கில்—பிணிமாண்டபோது அதுநீங்கற்பொருட்டு உண்டமருந்தும் அப்பிணியோடு மாண்டு போம் எனில், எரிந்த விறகு இறந்தால் அவ்விறகோடு புகையும் தீயும் இறக்கும் எனில், அவைபோல், உன்போதம் இறந்தால் அப்போதத்தோடு கிரியை இறக்கும் என்றும், கிரியை இறந்தால் அதனோடு கருவியும் போதமும்

இறக்குமென்றும் அறியாது உன் போதத்தால் கிரியை செய்யாநின்றனை;

விரிந்த தொழில் மனத்தின் மட்டே நாடி தோயுமது என் நீ நிழல் புதைத்தால்போல் எதிர்போய் நில்—நானு வாய் விரிந்த உனது கிரியைத்தொழில்கள் மனத்தினளவே அன்றி வேறு இன்று ஆகலின், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் போதத்தையுங் கடந்து நின்ற சிவத்தைக் கிரியை ஏதுவா கக்கொண்டு அப்போதத்தால் நாடி அச்சிவத்தை அடை யத் தொடங்கும் உன் கருத்து என்னை! நீ அக்கருவிகளை நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னை அருளால் அறிந்து, பெரிய நிழலில் சிறிய நிழல் மறைந்தாற்போல் நீ அத்திருவருளில் மறைந்து எதிரீடெல்லாம்போய் நிற்றி; (இங்ஙனம் நிற்றி எனின், போதம் ஒழித்தற்கு உபாயமும் சிவத்தைப் பெறுதற்கு உபாயமும் இதுவேயாம்),

(வி-ரை.). போதம் தோன்றியபோது கிரியைதோன் றும், அப்போதம் சிவத்தில் இறந்தபோது அப்போதத்தோ டும் கிரியை இறக்கும். ஆகலின் போதத்தைப் பிணியாக வும், கிரியையை மருந்தாகவும் வைத்துக்கூறினார்.

விறகு எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவும் புகையும் தீயும் இறவா, அவ்விறகு இறந்தபோது அதனோடு புகை யும் தீயும் இறக்கும்; அதுபோல கிரியை எவ்வளவு இருந் ததோ அவ்வளவும் கருவிகளும் போதமும் இறவா, அக் கிரியை சிறிதும் தோன்றாது இறப்பின் அதனோடு இக்கரு

விகளும் போதமும் இறக்கும் ஆகலின், "புகைதீ யெரிந்த விறகோடிறக்கில்" என்றார்.

கிரியை இறந்தபோது கருவிகளும் போதமும் இறக்குமென்றது எங்ஙனம் எனின், கிரியை இருந்தபோது போதம் வளர்வதே அன்றி இறவாது, அக் கிரியை இறந்தால் போதத்திற்கு அசைவின்றிக் கெடும். இப்போதம் கெடவே இதனைத் தொடர்ந்து நின்ற கருவிகளும் கெடும். ஆகலின், இங்ஙனமென்று அறிதி,

பெரிய நிழல் சிறிய நிழலில் புறம்போகாது அடங்கின் மறையுமதுபோல் பூரணமாகிய சிவபோதத்தில் கிஞ்சிக்கியமாகிய ஆன்மபோதம் எதிரிட்டசையாது அடங்கின் அதில் மறையும் ஆகலின், "நிழல் புதைத்தாற்போல்" என்றார்.

நீங்கிநின்ற கருவிகளையும் அடைந்துநின்ற திருவருளையும் எதிரிடாது நிற்கவேண்டுமாகலின், "எதிர்போய் நில்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் அடக்குதற் குபாயங் கூறியவாறு காண்க. (14)

காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்றானென் றோதே
யமிழ்த்துகா கம்போனிற் பாய்.

(இ-ள்.) காணும் அறிவு நீ காட்டும் அறிவு நாம் அவற்றைக் காணக் கழலும் கழற்றியிலே—கருவிகளை இது இது என்று காணும் அறிவு நீ, அவற்றை உனதுயிர்க்கு உயிராயிருந்து உனக்குக் காட்டும் அறிவு நாம், அக் கருவிகளினது குணங்களை நீ காணக் காண அவைகள் எல்லாம் உனக்கு அன்னியமாய் நீங்கும் நீக்கத்தில் அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னைக் கண்ட பின்னர்,

நாணி நமைத் திரும்பிப் பாராதே நான் தான் என்றுதே அமிழ்த்து கரகம்போல் நிற்பாய்—யான் காணும் அறிவு ஆகலின், அக் கருவிகளை அறிந்து நீங்கவும் என்னை உள்ளபடி அறியவும் எனக்குச் சுதந்தரம் இன்று என்று நீ நாணி எனக்குக் காட்டும் அறிவு ஒன்று உளது என்று நம்மை எதிரிட்டுப் பாராதே; அங்ஙனம் காணு மறிவும் காட்டும் அறிவுமாய் இருந்தோம் ஆயினும், கண்ணொளியும் ஆதித்தன் ஒளியும் பிரிபடாததுபோல் பிரிபடாதிருப்போம் ஆகலின், அஃதன்றி இங்ஙனம் பிரிபடாதிருந்த பரிபூரணத்தை நான்தானென்று கருதாதே; கடலில் அமிழ்த்திய கரகம் சலத்தை உள்ளே மொண்டு அக்கடலில் மறைந்தாற்போல், நீயும் அப் பரிபூரணத்துக்குள்ளே அமிழ்ந்தி நீதோன்றாது அதனுள் மறைந்து நிற்பாய்.

(வி-ரை.) கருவிகளினது குணங்களை எதிரிட்டு அறியாதபோது அவைகள் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாய் நீங்கா ஆகலின், "காணக்கழலும்" என்றார்.

கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி ஆன்மா அருள்வடிவாய போது அவ்வருட் பூரணமெல்லாம் தானுய்த் தோற்றும் ஆகலின், "நான்ரு னென்ருதே" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீங்குதற்கு உபாயமும் அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் அறிந்து அருட் பூரணம் விளங்கியபோது போதம் சீவியாது அருளில் மறைந்து நிற்றற்கு உபாயமும் அறிவித்தவாறு காண்க. ()

வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட
புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும் - பதையா
விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியா னுற்போற்
கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.

(இ-ள்.) வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக்கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும்—தன் புருடனைக்கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கலியாணச் சடங்கினை அவனேடும் கூடி இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட பேதைப் பெண்போல், சிவனுகிய புருடனை ஆன்மநாயகி கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கிரியைத்தொழிலை அவனேடும் கூடி நீ இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட இந்தப் புதுமையாகிய சிவாநந்தம் அமையும்; (இனிக் கிரியைச் சிவாநந்தமாகக் கருதும் கருத்தைவிட்டு),

பதையா விளக்கு ஒளியில் எண்ணெய் வியாபி ஆனுல் போல் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்—அசை

யாது நின்று விளக்கொளிக்குள் எண்ணெய் வியாபியானற் போல், நீ சிவத்தில் வியாபியாய் அசைவற நின்று அது விழுங்கிக்கொள்ள உன்னைக் கொடுத்தல் உண்மையா யுள்ள முத்தி என்று அறிந்துகொள்ளுதி.

(வி-ரை.) விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபித்துக் கொண்டு நிற்க, இவ் எண்ணெய்யை அவ் வொளி விழுங் கித் தான் பிரகாசித்தல்போல், அச் சிவபூரணத்தில் ஆன்மா வியாபித்து அசைவற நிற்கவே, அச் சிவபூரணம் இவ்வான் மாவை விழுங்கிக்கொண்டு தான் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், "விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபி யானற்போற் கொளக்கொடுத்தல்" என்றார்.

தன்னைக் கொடுப்பது சத்தியம் எனவே தன்னாற் செய்யும் கிரியை அசத்தியம் என்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் போதத்தாற் செய்யும் கிரியை முத்திக்கு எது அன்று என்பதும், போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக்கொடுத்து நிற்றலே எது என்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (16)

நான்காம் அதிகாரம்

கிரியைக்கழற்றி முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

சரியைக்கழற்றி

நடந்துங் குளித்துமிது நல்லநா ளூனை
விடுந்தொழிலான்மெய்வருந்தி வீடென் - றடங்காதா
ரென்றுசுக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக்கமிவர்க்
கென்றெதிர்போ யின்பமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) நடந்தும் குளித்தும் இது நல்ல நாள் ஊனை விடும் தொழிலால் மெய்வருந்தி வீடு என்று அடங்காதார்- பூப்பிரதக்கிணமாய் நடந்து சென்றும், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களாடியும், இது நல்ல நாள் என்ன ஊனை விடுத் தும், இவை முதலியன செய்யும் சரியைத் தொழிலால் மெய்வருந்தி, இங்ஙனம் செய்வனவே வீடென்று துணிந்து தற்போதம் அடங்காதார்,

என்று சுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம் இவர்க்கு என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும்—எக்காலமும் ஓர் தொழிலையும் செய்யாது சுகமே இருப்பர்? இத் தொழில்க ளான் இவர்க்கு இம்மைக்கண்ணே துன்பம், இத்தொழில் வாசனை மறுமைக்கண்ணும் தொடரும் ஆகலின், எக் காலம் தான் என்றும் சிவம் என்றும் எதிரிடும் போதம் ஒழிந்து ஆநந்தம் தோன்றும்?

(வி-ரை.) தாம் குறித்தது வீட்டின்பமா யிருந்தும் அதனைப் பெறுதற்கு ஏது அல்லாத சரியைத்தொழிலை மிகவும் மெய்வருந்திச் செய்தலான், அவ்வின்பத்தைப் பெறுதற்கு ஏதுவாய்த் தற்போதத்தையும் எளிதில் ஒழித்து, அதனை எக்காலம் பெறுவரோ என்னும் காருணியத்தால், "என்றெதிர்போ யின்பமுதிக்கும்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் வீடடையத் தொடங்கினர் அறியாமையான் இத்தொழிலைச் செய்து வருந்துகின்றார். அந்தோ என்று இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க. (1)

உடலா லுழைத்தா லுடலொழியு மென்று
கெடுவீ ரிதையெங்கே கேட்டீ - ருடலே
நடையா டியபிணம்போ னான்போய்த் திரியக்
கிடையாதோ வென்றுகே ளீர்.

(இ-ள்.) உடலே நடை ஆடிய பிணம்போல் நான் போய்த் திரியக் கிடையாதோ என்று கேளீர்—இந்த உடல் தானே நடையாடிய பிணம்போலத் தற்போதம் கெட்டு நிலத்தின்கண் உலாவ எமக்கு உண்டாகாதோ என்று ஞானசாரியரைக் கேளாத நீங்கள்,

கெடுவீர் உடலால் உழைத்தால் உடல் ஒழியும் என்று இதை எங்கே கேட்டீர்—கெடுவீர்காள், உடலால் வருந்தி யாத்திரை சேறல் முதலிய இச்சரியைத் தொழிலைச் செய்

தால் பிறப்பு நீங்கும் என்று இந்த உபதேசத்தை எந்தக் குருவினிடத்துக் கேட்டீர்?

(வி-ரை.) ஞானசாரியரை அடைந்து அநுக்கிரகம் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குக் கருவிகள் முப்பத்தாறும் தற்போதமும் கெடலான், அக்கருவிச் சேட்டையும், போதச் சேட்டையும் இன்றாம்; ஆகலின், அவரது திருமேனி உள்ளும் புறனும் வறுங் கடத்து ஆகாயம்போல் சிவமே நிறைந்திருக்கும்; அவர் நிலத்தில் சரிக்கும்போதும் அக்கடம் ஆகாயத்திற் செல்வதுபோல் தோற்றும்; ஆகலின், "நடையாடிய பிணம்போனன் போய்த்திரிய" என்றார்.

கேளீர் எங்கே கேட்டீர் என முடிக்க.

வீட்டையத் தொடங்கி இங்ஙனம் செய்தலால், "கெடுவீர்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் கேட்ட உபதேசத்தை மறுத்தவாறு காண்க. (2)

எந்தவூர் நீரென்று லிப்போ திருந்துநாம்
வந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தவூர்க்
கின்றுநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழுலகு
மொன்றுபோ லொன்றுதோன் றும்.

(இ-ள்.) நாம் எந்த ஊர் நீர் என்றால் இப்போது இருந்து வந்த ஊர் தன்னை மறந்தோமேல்—யாம் இந்த

ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் சென்றபோது, அவ்வூரில் இருந்தான் ஒருவன் எந்த ஊர் நீர் என்று எம்மைக் கேட்டால், இப்போது இருந்துவந்த ஊர்தன்னை அவனுக்கு இன்ன ஊர் என்று சொல்ல மறந்தோம் எனின்,

அந்த ஊர்க்கு இன்று நாம் போம் வழி எது என்னின் உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும்— முன்னிருந்து வந்த ஊருக்கு இப்போது நாம் போவதற்கு வழியாதென்று நீர் நாடின், உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் தோன்றி அந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழிபோல் மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லும்வழி தோன்றும் (எனின், இங்ஙனம் கேட்டோனுக்கு ஊர்ப்பெயரும் சொல்ல மறந்து அவ்வூருக்குச் செல்லும் வழியும தெரியாது மயங்கிய இப்போதம் கொண்டோ திரிகரணங்களையும் கடந்து நின்ற பூரணசிவத்தை, நீர் அடையத் தொடங்கினீர்?)

(வி-ரை) அவர்க்குத் தம்மைப்போல் இவரும் தோற்றலான், அவரை இவர் தம்மோடுங் கூட்டி "மறந்தோமேல்" என்றார்.

ஊர்ப்பெயர்சொல்ல மறந்துபோவது தூலபுத்தியால் தெரியாது யாம் அங்ஙனம் மறப்பது இலம் என்று அவரைத் தம்மைவிடப் பிரித்து நோக்கி, உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும் எனத் தூலமாகிய வழித்திகைப்பை எடுத்துக் காட்டினர்.

நெறிக்கண் திசைதப்பியபோது முன்போல் நான்கு திசையில் பிரிந்து தோன்றாது ஆகலின், "எழுலகு மொன்றுபோல்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரால் அன்றி ஆன்மாக்கள் சுதந்திரத்தால் வீடடையக்கூடாதென்று சுதந்திரஙீன மறிவித்தவாறு காண்க. (3)

வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்லுங்
காட்டுவது ஞானக் களவுகாண்-தேட்டமற்றோன்
பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாச மென்றறிந்தார்க்
கோர்வடிவும் வார்த்தையுமுண் டோ.

(இ-ள்.) வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண் பல்லும் காட்டுவது ஞானக்களவு—காவிவேட்டியும்; உருத் திராக்கத் தாழ்வடமும், மெய்ம்முழுதும் பூசும் வெண்ணீ றும் அடைக்காய் தின்னாத வெண்பல்லும் இவை முதலிய சிவவேடங்களை மெய்யிற் காட்டுவது ஞானத்திருட்டு;

தேட்டம் அற்றோன் பூரணன் சிற்றறிவன் பாசம் பொய் என்று அறிந்தார்க்கு ஓர் வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ—ஓர் பொருட்கண்ணும் விருப்பம் அற்றோ னாகிய சிவன் பரிபூரணன், சீவன் சிற்றறிவன், பாசம் பொய் என்று அறிந்த ஞானிகட்கு ஓர் சமய வேடமும் சமயாபிமான வார்த்தையும் உளவோ? இல.

(வி-ரை.) அகத்து ஞானம் இன்றிப் புறத்து வேடத் தானும் வசனத்தானும் ஞானிபோற் காட்டினமையால்,

"ஞானக் களவுகாண்" என்றார். அகத்து ஞானமும் புறத்து வேடமும் உள எனின், ஞானக்களவு அன்று என்றாயிற்று.

சிவம் அணுத்திரள் முதலிய பொருள்கட்கெல்லாம் உட்புறனாகிய பரிபூரண அறிவாகலின், அதற்கோர் சமயம் இல்லை. சிற்றறிவு பொய்யாகிய பாசத்தை விட்டுநீங்கி அப்பரிபூரண அறிவோடும் கலந்தபோது, அப்பரிபூரண அறிவாய் நிற்கும் அன்றி, அது இது என்னும் பகுப்பில்லை ஆகலின், "ஓர் வடிவும் வார்த்தையுமுண்டோ" என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் வேடத்தால் மிகவும் சிறப்புள்ளாராயினும், அகத்து ஞானம் இலர் எனிற் சிறப்பிலர் என்பதும், வேடம் யாதும் இலராயினும் அகத்து ஞானம் உள்ளார் சிறப்புளர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

கல்வியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிகடுக் குட்கட்டாய்ப்
பல்லின்வெளுப் பொத்த பசுமார்க்க - மெல்லை
கழன்ற தியானத்திற் கண்சிமிட்டு மாங்காண்
கழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

(இ-ள்.) கல்வி ஆய்ப் புத்தகம் ஆய்க் காவி கடுக்குள் கட்டு ஆய்ப் பல்லின் வெளுப்பு ஒத்த பசுமார்க்கம்—தாம் கற்ற கல்விகளைப் பேசுவதாய்ப் புத்தகம் கையிற்கொள்வதாய்க் காவிவேட்டி உடுப்பதாய்த் திருமேனிக் கடுக்கன்

காதிலே இடுவதாய்க் கண்டத்தில் கெவுடம் கட்டுவதாய்ப் பேச்சிற்கும் வேடத்திற்கும் ஏற்பப் பல் வெளுப்பும் ஒத்திருந்த பசுஞான நெறியினை உடையார்,

எல்லை கழன்ற தியானத்தில் கண்சிமிட்டும் ஆம் சுழன்ற பெருமாயைத் தொழில்—பிருதிவிமுதல் நாதம் ஈறு என்று அளவு கூறப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கழன்ற சிவத்தியானத்தை உடையவரைப்போலக் கண் மேற் செருகி ஆசனங் கட்டிக்கொண்டு இருப்பர்; இவர் இங்ஙனம் இருப்பதாம் கறங்குபோல் சுழலாநின்ற பெரிய மாயையினது தொழிலாவது.

(வி-ரை.) ஞானம் இன்றி வேடங் கொண்டோர் வேடதாரிகளோடு ஒப்பு ஆகலின், "பசுமார்க்கம்" என்றார்.

அகத்துப் பரிபூரணஞானம் இன்றிக் கண்சிமிட்டிப் பத்திந்திரியங்களையும் அப்போதடக்கி ஆசனங்கட்டி இருப்போர்க்கு, முன்னர் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரியங்களால் தொழில்செய்யும் மனம், அப் பத்திந்திரியங்களும் அடங்கலின் அவற்றின் வாசனையோடு முன்னர் ஏறிய வாசனையோடும் உள்ளே சுழலும் அன்றி அடங்காது ஆகலின், "சுழன்ற பெருமாயைத்தொழில்" என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானநிட்டை யின்மையான் அவரது நிட்டையை மறுத்தவாறு காண்க. (5)

ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும்
போனத் தளவே புசிப்பன்றி - யேனுந்
துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய
வறிவார்க் கறியாவின் பம்.

(இ-ள்.) ஞானக்கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாள்தோறும் போனத்து அளவே புசிப்பு அன்றி—அகத்து ஞானம் இன்றிப் புறத்து ஞானசாரமாய் நடிப்பவர்க்கு எக்காலமும் அன்னபானத்தளவு வரும் விடயானந்தானுபவம் அன்றி,

துறவு ஆய் அவா அறுத்து மெய் உணர்ந்த தூய அறிவார்க்கு அறியா இன்பம் என் ஆம்—துறவினை உடையராகித் துறந்த அப்பொருள்கள்மேல் முன்னர் வாசனையால் எழும் அவாவினை அறுத்து மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த நிருமல ஞானிகட்கும் தோன்றாத சொரூபானந்தானுபவம் என் உண்டாம்?

(வி-ரை.) இவர் செய்யும் ஆசாரத்தைப் பிறர் கண்டு பெரியர் எனப் போனகங் கொடுத்தலின், "போனத் தளவே புசிப்பன்றி" என்றார்.

பேரின்பம் போதநாசத்தில் தோன்றாமல் தோன்றலான், "அறிவார்க் கறியா வின்பம்" என்றும், இவ்வின்பம் பெறுதற்கு ஏதுவாய ஞானம் இன்மையால், "ஏனும்" என்றுங் கூறினர்.

துறவு - புறப்பற்று நீங்குதல். அவாவறுத்தல் - அகப் பற்று நீங்குதல். இவ்விருவகைப் பற்றும் நீங்கவே சகல கேவலங்களும் நீங்கும். இவை நீங்கவே மெய்யுணர்வு தோன்றும். ஆகலின், "துறவா யவாவறுத்து மெய் யுணர்ந்த தூயவறிவார்" என்றார்.

போனகம் என்பது போனம் என்றாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானம் இன்றி ஞானசார மாத்திரம் செய்வோர்க்குப் பிறப்பின்பமே அன்றி வீட் டின்பம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

இந்த இன்பம் யாவரா லறியக்கூடுமென்று இரங்கிக் கேட்ட மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

இன்பே யறிவுக் கிடம்புள்ளி னைந்ததுபோற்
றுன்பே யணுப்பொருப்பாய்த் தூக்கிக்கும்-நன்குணத்தாற்
பேரின்புக் கிச்சை பிறந்ததினிக் கேளுனக்குப்
பேரின்பந் தேடிப் பெருய்.

(இ-ள்.) இன்பே அறிவுக்கு இடம்—இந்தப் பேரின் பம் பரிபூரணம் ஆகலின், இவ்வின்பமே ஆன்மா இருத் தற்கு இடம்;

(ஆனல் அவ்வின்பம் இங்ஙனம் இருக்கும் எனின், அதனை யான் இப்போது அடையவேண்டும், இனிப் பிற வித்துன்பஞ் சிறிதும் படமாட்டேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.)

புள் இணைந்ததுபோல் துன்பே அணுப்பொருப்பு ஆய்த் துக்கிக்கும் நன்குணத்தால் உனக்குப் பேரின்புக்கு இச்சை பிறந்தது இனிக் கேள் பேரின்பம் தேடிப் பெறாய்—உயிர்ப்பு ஒலி சிறிது தோன்றினும் அதனைப் பேரொலியாகக் கண்டு அசுணப்புள் வருந்தியதுபோல், நீ இத்தேகாதி பிரபஞ்சங்களான் வரும் துன்பம் அணுவளவு ஆயினும் அதனைப் பொருப்பளவாகக் கண்டு துன்புறும் நற்குணத்தால் உனக்கு இப்போது பேரின்பத்தின் மேல் இச்சை சனித்தது; ஆகலின், இனி அதனை அடைதற்கு உபாயம் சொல்லும் கேட்டி, அப் பேரின்பத்தை யாம் கூறிய உபாயப்படி தேடிப் பெறுதி.

(வி-ரை.) விடயசுகத்தைத் துன்பம் எனக் கூறினார்; இதனை அங்ஙனம் கண்டோர்க்குச் சொரூப சுகத்தின் மேல் இச்சை சனிக்கும் ஆகலின், "துன்பே யணுப் பொருப்பாய்த் துக்கிக்கு நன்குணத்தாற் பேரின்புக் கிச்சை பிறந்தது" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பேரின்பத்தை விரும்பிக் கேட்ட மாணாக்கனுக்கு விடை கூறியவாறு காண்க. (7)

பேரின்ப முன்னைப் பிரியாதுன் னுண்மையஃ
தோரின்ப மாய்விடயத் தூடுதிப்பும் - பேரின்
பழிவிலே தோன்று மறிவு மயலா
மொழியு மிரண்டின்ப மும்.

(இ-ள்.) பேரின்பம் உன்னைப் பிரியாது அது உன் உண்மை—அந்தப் பேரின்பம் உன்னைவிட்டு எக்காலமும் ஓர் அணுவளவேனும் பிரியாதிருப்பது, அவ் வின்பமே உனக்கு உரித்தாய மெய்ம்மையாய் உள்ளது;

(அங்ஙனம் என்னைவிட்டு நீங்காது எனக்கு உரித்தாய் மெய்ம்மையாய் இருப்பது எனக்குத் தோன்ருது இருப் பானேன் எனின்),

ஓர் இன்பம் ஆய் விடயத்தூடு உதிப்பும் பேரின்பு அழிவிலே தோன்றும்—உன்ஞல் அறியப்பட்டு ஓரின்ப மாய் வனிதையர் விடயத்தூடு தோன்றுவதும், யாம் கூறிய அந்தப் பேரின்பமும் எதிரீடு அற்ற இடத்துத் தோன்றும்;

அறிவும் அயல் ஆம் இரண்டு இன்பமும் ஒழியும்—ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் எதிரிட்டபோது அவ் வறிவு களும் அயலாம், (ஆண்குறியும் பெண்குறியும் எதிரிட்ட போது இக் குறிகளும் அயலாம், இவைகள் அயலாகவே இவ் விருவகைக் கூட்டுறவுகளால் வரும்) இரண்டின்பங் களும் அயலாய் ஒழியும்.

(வி-ரை.) ஆண்குறியும் பெண்குறியும் கலந்து எதி ரிட்டழிந்தபோதும், ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் கலந்து எதிரிட்டழிந்தபோதும், அவ் வின்பமும் இவ் வின்பமும் தோன்றலான், "அழிவிலே தோன்றும்" என்று இருமைக் கும் பொதுவாகக் கூறினர்.

குறிகளும் அறிவுகளும் எதிரிட்டபோது இன்பம் இன்மை யால், "ஒழியுமிரண்டின்பமும்" என்றார்.

இருவகைக் குறிகளும் கலந்தபோது அவை இருந்தும் தோன்றாது அழிதலானும், ஆண்குறி பெண்குறிக்கு உள் வீடா யிருத்தலானும், இன்பம் தோற்றலானும், அவற்றி னது கூட்டுறவை இவற்றினது கூட்டுறவிற்கு உவமையா கக் கூறினார்.

"அறிவும் அயலா" மென்ற உம்மையால் ஆண்குறி பெண்குறிகளும், "அழிவிலே தோன்று" மென்றமையான் அழியாது எதிரிட்டபோது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன.

விடயாநந்த மேலீட்டால் பரவசமாவதுபோல் சொரூ பாநந்த மேலீட்டால் பரவசமாவதுங் கொள்க

இத் திருவெண்பாவால் பேரின்பம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது என்பதும், அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமுங்கூறிய வாறு காண்க. (8)

விடயாநந்தம் அறிதல்போல் அவ்வானந்தமும் அறி யக் கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

விடய முதித்துநின்று விட்டவிடங் கீழ்மே
விடைவிடா தேநிறைந்த வின்பங்-தொடுவரோ
தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை
தோன்று வடங்காச் சுகம்.

(இ-ள்.) விடயம் உதித்து நின்று விட்ட இடம் கீழ் மேல் இடைவிடாதே நிறைந்த இன்பம் மேல்தொடுவரோ- ஓர்விடயத்தின்கண் தோன்றிநின்று அழியப்பட்ட இன்பம் கீழாய இன்பம்; வெவ்வேறு வகைப்பட்டபொருள்களினும் இடையறாது பரிபூரணமாய் நிறைந்த இன்பம் மேலாய இன்பம்; ஆகலின், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றுள்ளார் தற் போதத்தால் அதனைப் பற்றுவரோ? (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன் உண்மை தோன்றா அடங்காச் சுகம்—போதத்தால்பற்றி அறிந்து அனுபவிக்கும அவ்வின்பம் தோன்றி அழிவது; அங்ஙனம் தோன்றி அழிவதுவே சுகமும் துக்கமும் ஆகலினும், உன துள்ளே மெய்ம்மையாயிருந்த இன்பம் ஓர் காலங்களினும் உற்பத்தி நாசம் இன்றாய வீட்டின்பம் ஆகலினும்.

(வி-ரை.) அவ்வின்பம் ஓர் விடயத்தில்தோன்றி அழி தலால் பற்றி விடப்பட்டது. இவ்வின்பம் பூரணம் ஆகலா னும் உற்பத்தி நாசம் இன்மையானும் பற்றுதல் விடுதல் இதற்கு இன்மை ஆயிற்று.

தோன்றியபோது சுகமும் மறைந்தபோது துக்கமும் வருதலின், "தோன்றியழிவதுவே துக்கசுகம்" என்றார். இச்சுகதுக்கங்களால் விழைவு வெகுளியும், இவ்விழைவு வெகுளிகளால் இருவினைகளும் இவ்விருவினைகளால் பிறப் பும் உண்டாம் என்பதுங் கொள்க.

அவ்வின்பம் பற்றியபோது தோன்றும், விடுத்த போது மறையும், இவ்வின்பம் பற்றியபோது மறையும், விடுத்தபோது தோன்றும் என்பதுங் காண்க. [அவ்வின் பம்-விடயவின்பம்; இவ்வின்பம்-வீட்டின்பம்,]

இத் திருவெண்பாவால் இவ்வின்பம்போல் அவ்வின் பம் போதத்தால் அறியக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (9)

ஆயின் அவ்வின்பம் இத்தலத்தில் தோன்றுவதில்லை ஆகலின், மற்றோர்தலத்தில் சென்றிருந்து தவத்தைப் பண்ணி அதனைப் பெறுகின்றேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

எங்கும் பரிபூ ரணமென்னி னீதல்ல
தங்கங்கா மென்னும்போ தங்கிலையோ - பங்காகே
ளாகாயந் தீண்டிவிடு மற்ப வறிவழிவி
லேகாண்பே ரின்பமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) எங்கும் பரிபூரணம் என்னின் ஈது அல்லது அங்கு அங்கு ஆம் என்னும்போது அங்கு இலையோ பங்கா கேள்—அப்பேரின்பம் இருநூற் றிருபத்துநாலு புவனம் எங்கும் உட்புறனுய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணமென்று வேதா கமங்கள் கூறும் எனின், அவ்வின்பம் பெறுதற்கு ஏது இத் தலம் அன்று காசி முதலிய அந்தந்தத் தலங்களில் பெற லாம் என்று நீ கூறும்பொழுது, நீ இருந்த அத்தலத்தில்

அவ்வின்பம் இன்றுயதோ? பகுப்பறிவு நீங்காதவனே! கேட்டி,

ஆகாயம் தீண்டிவிடும் அற்ப அறிவு அழிவிலே பேரின்பம் உதிக்கும் காண்—பரையோகமாகிய ஞானு காசத்தைப் பெற்றவிடத்து அதற்குமேல் தோன்றும் அநு பவத்தை நாடித் தான் நின்ற நிலையைத் தழுவும் அற்ப வறிவு அழிந்தவிடத்திலே உனக்குப் பேரின்பம் தோன்று மென்று அறிதி.

(வி-ரை.) பரையோக நிட்டை பெற்ற காலை அதற்கு மேல் தோன்றும் சிவத்தை நாடாது அவ்வருளையும் மறவா திருப்பின், சிவதரிசனம் தானே தோன்றும், அது தோன் றவே கிஞ்சிக்கியபோதம் அழியும், அஃதழியவே பேரின் பம் தோன்றும் ஆகலின், "ஆகாயந் தீண்டிவிடு மற்பவழி வழிவிலேகாண் பேரின்ப முதிக்கும்" என்றூர்.

" * * * *

கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகில்
பிரியாத சிவன்றுனே பிரிந்து தோன்றி
பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தாணுய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார ஞயே"

என்பது சித்தியார்.

"இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபக
 லேசற் றிருந்தே வேசற்றேன்
கரைசே ரடியார் களிசிறப்பக்
 காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பால்
பிரைசேர் பாலி னெய்போலப்
 பேசா திருந்தா லேசாரோ"

என்பது திருவாசகம்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரண இன்பம் உறுதற்குத் தலம் இடம் அன்றென்றும் போதநாசம் இடமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (10)

அப் பேரின்பம் அடைதற்கு இச் சிற்றின்பமாகிய விடயம் தடை ஆதலின், இதனை ஒழித்து அதனை அடைவேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்ருர்.

உடம்புள்ள மட்டும் விடய மொடுங்கா
வொடுங்குகிலோ கேவலமா மும்ப - ரிடம்புட்
பறந்தாற் கலங்குமோ பாசத்தி னுண்மை
யறிந்தாற் சுடாத்தடைபோ லாம்.

(இ-ள்.) உடம்பு உள்ள மட்டும் விடயம் ஒடுங்கா ஒடுங்குகிலோ கேவலம் ஆம்—விடயங்கள் அநுபவித்தற்கு எதுவாய உடம்பிருக்கும் அளவும் அவ்விடயங்கள் ஒழியா உடம்போடு ஒற்றுமையாயிருந்த ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்

திற்கும் எதிரீடாய் விடயங்கள் தோன்றுந்தோறும் அவற்றை ஒழிப்பேன் எனின், அங்ஙனம் ஒழிக்கில் கருவிகள் எல்லாம் ஒழியும், அவை ஒழியிலோ கேவலம் வந்து அடுக்கும்; (ஆயின் அவற்றை ஒழிக்குமாறு எவ்வாறு எனின்),

உம்பர் இடம் புள் பறந்தால் கலங்குமோ பாசத்தின் உண்மை அறிந்தால் சுடர்த் தடைபோல் ஆம்—ஆகாயத்தினிடமாய்ப் புள் பறந்தால் அவ்வாகாயம் அசையாதது போல நீ இம் மாயாவடிவத்தை யான் அலன் என்று நீங்கி அருள் வடிவாய் இருத்தி எனின், அப்போது விடயங்கள் வந்து அடுப்பினும் நீ அசையாதிருப்பை; ஆயின், மாயா வடிவமா யிருந்தபோது வருத்திய விடயம் திருவருள் வடிவாயிருந்தால் வருத்தாதிருப்பது எங்ஙனம் எனின், அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியம் அன்னியம் என்று பாசத்தின் உண்மையைத் திருவருளால் அறிந்தனையாயின், அக்கினிச்சூட்டைத் தடுக்கும் மந்திரம்போல், அவ்வறிவு கருவிச்சேட்டையைக் கெடுக்கும் ஆகலின், அக்கினியிருந்தும் சுடாததுபோல் கருவிக ளிருந்தும் முன்போல வாதியா வாகும்.

(வி-ரை.) தான் கருவிகட்கு அன்னியமாய்ப் பிரிந்து நின்று அருளால் அடக்காது, அக்கருவிகளோடுங் கூடி நின்று போதத்தால் அடக்கினமையால், "கேவலமாம்" என்றார்.

அருள்வடிவா யிருந்தபோது கருவிகள் அசைவதே அன்றித் தான் அசையான் ஆகலின், "உம்பரிடம் புட்பறந் தாற் கலங்குமோ" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி அருளால் அறிந்து நீங்கி, அவ் வருளில் மறைந்து நின்றால் மீட்டும் அவைகள் வந்து வாதியா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

விடயங்களை இந்திரியங்களால் அறிந்து அநுபவித்தற்கு ஏதுவாய இவ்வுடலை ஒழித்து இவ்வின்பத்தைப் பெறுவேன் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடலிருந்தென் போயென் னுருவுருவ மூன்று
மடைவர் தொழிலு மநாதி - குடமுடைத்து
மண்ணென்ன,வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்து
முண்ணின்று பார்த்தியிப்போ தும்.

(இ-ள்.) உடல் இருந்து என் போய் என் உரு அருவம் மூன்றும் அடைவர் தொழிலும் அநாதி—இவ்வுடல் இருந்ததனால் அவ்வின்பம் வருதற்குத் தடை என்னை? இதுபோயதனால் அவ்வின்பம் வருமாறு என்னை? அவ்வின்பம் வருதற்குத் தடை இவ்வுடலால் யாதும் இன்று; உருவமும் அருவமும் உருவருவமும் ஆகிய இம்மூன்று வடிவத்தினையும் உடைய ஸர்வஞ்ஞர் (அநாதியிலே ஆணவமலத்தில் கிடந்த உன்னைக் காருணியத்தால் எடுத்து மாயையில்

தநுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து, இருவினை ஒப்பு மலபரியாகம் வருவித்து, வீடடைவிக்கும் பொருட்டுச் செய்யும்) பஞ்ச கிருத்தியங்களும் அநாதி, (ஆகலின், நீ இக் காயத்தை ஒழிப்பலெனக் கருதற்க);

குடம் உடைத்து மண் என்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்தும் உள் நின்று பார்த்தி இப்போதும்—ஒரு வருக்குக் கடத்தை மண்ணென்று அறிவிப்பதே அன்றி அக்கடத்தை உடைத்து மண்ணென்று அறிவிக்க வேண்டுமோ? அதுபோல், உனக்கு இவ்வுடம்பை மலமென்று அறிவிப்பதே அன்றி, இதனை அழித்து மலமென்று அறிவிக்கவேண்டுமோ? ஆகலின், இதனுள் இருந்தே இவ்வுடம்பையும் மற்றும் உள்ளனவாய கருவிகளையும் மாயாமல மென்றும் உனக்கன்னியமென்றும் கண்டு நீங்கி, வயிந்தவ மாயையாகிய சுத்த தத்துவத்தின் முடிவில் நின்று, உன்னை அருளால் கண்டு அவ்வருளில் அசைவற இருத்தி, இப்போதும் அவ்வாநந்தம் உதயமாம்; (தேகமுடிந்த அப்போதும் அவ்வாநந்த மயமே அவை.)

(வி-ரை.) பெத்த திசையில் பஞ்சகிருத்தியத்தால் பஞ்சாவத்தைகளையும் உண்டாக்கி நடத்தாநின்ற ஸர்வஞ்ஞர் இப்போது முத்தி திசையினும் உனக்குப் பஞ்சாவத்தைகளையும் நீக்கித் தமது திருவடி யாநந்தத்தைக் கொடுப்பர், நீ உடலை ஒழிக்கவேண்டுவது எதுக்கு என்று அறிவித்தற்கு. "அடைவர் தொழிலு மநாதி" என்றார்.

"இப்போதும்" என்றமையான், அப்போதும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் அவ்வின்பம் பெறுதற்கு உடலொழித்தல் எதுவன்று, இவ்வுடலாதிகளை எல்லாம் தனக்கு அன்னியமென்று அருளாற் கண்டு நீங்கி, அவ்வருளில் நிற்றல் எதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (12)

வேதாந்த முத்தியோ சித்தாந்த முத்தியோ உண்மை என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும்போன் மாயா
மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயற்சிகெட்ட
வானந்தா தீதத்தே யாணவரா மாகமமுந்
தானந்தி னூர்க்குச் சமன்.

(இ-ள்.) கயிறு அரவும் கட்டையினில் கள்ளனும் போல் மாயா மயக்கம் அற்ற வேதாந்த வாழ்வும்—உள்ள கயிற்றினிடத்து இலலாத பாம்பு கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள கட்டையினிடத்து இல்லாத கள்வன் கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள பிரமத்தினிடத்து இல்லாத மாயை கற்பிதமாகத் தோன்றுகிறதென்று அறிந்து, இம் மாயாமயக்கம் சிறிதுந் தோன்றாது இறந்த இடம் வீடென்று கூறும் வேதாந்தச் செல்வமும்,

முயற்சி கெட்ட ஆனந்தாதீதத்தே ஆணவர் ஆம் ஆகமமும் தான் நந்திஞர்க்குச் சமன்—தற்போத முயற்சி சிறி

தும் தோன்றாது இறந்த ஆநந்தாதீதத்தில் பெத்த திசையில் ஆணவராகி இருப்பாரைப்போலும் இருப்பதே வீடென்று கூறும் ஆகமச் செல்வமும், நானென்று எதிரிட்டெழும் புல்லறிவு கெட்டார்க்குச் சமனும்.

(வி-ரை.) அவித்தியாகதமாய் இருந்த சீவனது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அவ்வறிவு கெட்டபோது அச் சீவசாட்சியாய் இருந்த பிரமம் தான் ஆகலானும், ஆணவமயமாய் இருந்த ஆன்மாவினது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அப்போதம் கெட்டபோது அவ்வான்மா தனக்கு முதலாகிய சிவமயம் ஆதலானும், இங்ஙனம் ஆயபோது இருவர்க்கும் ஆநந்தாநுபவம் இருத்தலானும், "தானந்தினார்க்குச்சமன்" என்றார். தான் நந்தாத அபரஞானிகட்குச் சமன் அன்றென்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்த சித்தாந்த முத்தி இரண்டும் தற்போதம் ஒழிந்தோர்க்குச் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (13)

என்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண்
டென்னுமற் சும்மா விருவென்று - சொன்னான்
றிருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாட
னருளாளன் ஞானவினோ தன்.

(இ-ள்.) திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன் அருளாளன் ஞான விநோதன்— திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையா

ரென்னுந் திருநாமத்தை யுடையார், சீகாழிநாட்டிற்கு அதிபதியான அருளாட்சி யுடையார், ஞானத் திருவிளையாட்டினை யுடையார்,

என் ஆணை என் ஆணை என் ஆணை ஏகம் இரண்டு என்னுமல் சும்மாவிரு என்று சொன்னான்—முக்காலும் தமது பேரில் திருவாணைக்கூறி முத்தியில் வேதாந்தியைப் போல் ஏகம் என்றும், பேதசித்தாந்த வாதியைப்போல் இரண்டென்றும் கூறாது, இங்ஙனம் கூறுதற்கு ஏதுவாய உன்போதத்தை ஒழித்து, நீ மௌனாநந்தமாயிருத்தி என்று அருளிச்செய்தார்.

(வி-ரை.) ஒன்றெனில் பெறுவானும் பேறும் இன்றாமாகலினும், இரண்டெனில் பதமுத்தியே அன்றி ஐக்கிய முத்தி கூடாதாகலினும், போத அறிவில் இரண்டாயும் போத ஒழிவில் ஒன்றாயும் இருத்தலினும், "ஏகமிரண்டென்னுமற் சும்மா விருவென்று சொன்னான்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்தி நிச்சயம் ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (14)

ஐந்தாம் அதிகாரம்

சரியைக்கழற்றி முற்றிற்று.

ஆறும் அதிகாரம்

விரத்தி விளக்கம்

இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்துநின்றார் ஆயினும், உள் துறவு இல்லார்க்கு ஞானம் விளங்காது ஆகலின், இவ் வதி காரத்தினுள் துறவி விளக்கங்கூறி உட்டுறவின் இலக்க ணம் அறிவித்தார் ஆகலின், இவ் வதிகாரத்திற்கு விரத்தி விளக்கமென்று பெயராயிற்று. விரத்தி யெனினும் துறவி எனினும் ஒன்று.

அறிந்தவிடத் தின்பதுன்ப மாகா ததுவும்
மறந்தவிடத் தின்ப மயக்கு - மறிந்த
வலியறிவு நீயென்று னத்துவிதா னந்த
முலையமுத முண்ட முனி.

(இ-ள்.) அத்துவித ஆநந்த முலை அமுதம் உண்ட முனி—இரண்டற்ற அத்துவிதத்தில்தோன்றும் பேராநந்த மாகிய திருமுலை அமுதத்தை அம்மை பொற்கிண்ணத் தோடும் கொடுப்ப வாங்கி உண்ட திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்,

அறிந்த இடத்து இன்ப துன்பம் ஆகாது மறந்த இட த்து அதுவும் இன்பம் மயக்கும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என் றான்—கருவிகள் முப்பத்தாறையும்கடந்து,அருளை அறிந்த

விடத்து, ஆண்டு இன்பமும் துன்பமும் உண்டாகா; அவ்வருளை மறந்தவிடத்து முன் நீங்கி நின்ற கருவிகள் வந்து கூடலான், அத் துன்பமும் இன்பமும் வந்து ஈண்டு மயக்கும், ஆகலின், பதி அறிவோடுங்கூடி இன்பதுன்பம் இன்றிய அப்பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடி இன்பதுன்பமாயும் நின்று அதனையும் இவற்றையும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என்று எனக்கு அருளிச்செய்தார்.

(வி-ரை.) பதி அறிவு-ஆணறிவு; பாச அறிவு-பெண்ணறிவு, இவ்விருவகை அறிவும்போலன்றிப் பதி அறிவோடுங் கூடிப் பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங் கூடிப் பாச அறிவாயும், ஆண்வடிவும் பெண்வடிவும் தழுவிநின்ற அலி போலிருத்தலின், பசு அறிவை, "அலி யறிவு" என்றார்.

அம்மை ஆநந்தவடிவம் ஆகலின், அவளது திருமுலைப் பாலை "ஆநந்தவமுதம்" என்றார்.

அதுவும் என்பதனை அத் துன்பமும் இன்பமும் மயக்கும் எனக் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஒன்று உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (1)

அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்
றுறவா யவாவறுத்த றாய்மை - பிறவா
முடிகளச முத்தி முயற்சியெல்லா மூத்த
கடைகரும நாசமிது காண்.

(இ-ள்.) அறு சமயத்தோர்க்கு அறுதி இட்ட கூடல் துறவு ஆய் அவா அறுத்தல் தூய்மை—அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் வீடடைதற்கு மட்டிட்டு வைத்த பொதுநெறி யாதெனின், கூடற்கண் சங்கப்பலகையில் ஏறி இருந்து உட்பற்றுப் புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றினையும் துறப்பதாய் இத் துறவுகளான் மெய்ப்பொருளை உணர்வதாய்ப் பிராரத்த வாசனையான் ஓரோர் காலையின் உள்ளத்தெழும் அவாவினையும் அறுத்தல் தூய்மையாய்க் கூறிய இம் மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளே யாம்; (அஃது அன்றியும்),

பிறவா முடிகளச முத்தி முயற்சி எல்லாம் மூத்த கடை கரும நாசம் இது—பிறவாமைக்கு ஏது கூறிய பலவாற்றுள்ளும், சிரசாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் போக்கப்பட்டவீடும், தற்போத முயற்சி எல்லாம் முதிர்ந்தகடையாகிய கரும நாசமும், இம் மூவகை அதிகாரத்திற் கூறிய நெறியாம்.

(வி-ரை.) சமயிகள் அறுவரும் வீடடைதற்கு மட்டு வேறு வேறு கூறினர் ஆயினும், ஒருவர் கூறியது ஒருவர்க்குச் சம்மதம் அன்று, துறவாய் மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தல் அனைவர்க்கும் சம்மதமாம்; ஆகலின், "அறுசமயத்தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்றுறவா யவாவறுத்தல்" என்றார்.

துறவும் அவாவறுத்தலும் கூறினமையான், இடையில் மெய்யுணர்வு வருவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் சங்கப்பலகையின்மேல் ஏறிக் கூறிய மூன்றதிகாரங்கள் என்றது திருக்குறளுள் துறவாதி மூன்றதிகாரங்களையுமாம் என்றறிக.

இம் மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளில் ஒழுகுதல் உயிர்ச்சுத்தி; இங்ஙனம் உயிர்ச்சுத்தி பண்ணுவோருக்கு உடற்சுத்திபண்ணவேண்டுவது இன்மையால், "கடைகரும நாசமிதுகாண்" என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் உட்டுறவு புறத்துறவு உடையாரைச் சமயிகள் எல்லாரும் ஞானிகளென்று அங்கீகரிப்பரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (2)

வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற் பொருததுபோ
லாசைக்கே டர்க்கிதுவா மட்டதென - நேசித்த[கும்
வொட்டையைப்போல் வார்க்கா முடம்பார வூண்பழ
பெட்டருக்கீ தாகாப் பிழை.

(இ-ள்.) வாசிக்குச் சாவீரர் வைதால் பொருதது போல் ஆசைக் கேடர்க்கு இது ஆம்—வாசி என்ற வார்த்தைக்கு மனம்பொருது இறந்துவிடத் துணிந்த வீரரை வைதால் மனம் பொருததுபோல், பெண்ணாசை ஆகா

தென்று ஓர் வார்த்தை கூறிய மாத்திரத்தில் அவ் வாசை மனத்தின்கண்மீட்டும் எழாது அடக்கும் அவ்வாசை நாசர்க்கே இவ்வதிகாரத்தின்அருத்தம் சம்மதமாம், (அஃதன்றி)

அட்டது என நேசித்த ஒட்டையைப் போல்வார்க்கு ஆம் உடம்பு ஆர ஊண் பழகும் பெட்டருக்கு ஈது ஆகாப் பிழை-அறுசுவை அடிசில்போல் வேப்பந்தழையாதி கைப்பினை இச்சித்த ஒட்டகத்தைப்போல், காடி கூழ் களி மூதலியவற்றைச் சுவையாய் விரும்புவோர்க்கும் சம்மதமாம்; உடல் பருக்கும்படி அறுசுவை அடிசில்களை நன்று தீதென்று பகுத்து ஊண்பழகும் பேடிகளுக்கும் காமிகளுக்கும் இதன் அருத்தம் சம்மதம் ஆகாத குற்றமாம்,

(வி-ரை.) மற்றநூலின்கண் ஓரிடத்துப் பெண்ணாசை ஆகாதென்று கூறக்கண்டு அதனை விடுத்தோர்க்கே அவ் வாசை உடையோரை மிகவும் இகழ்ந்து கூறும் இதன் அருத்தம் சம்மதமாம்ஆகலின், "வாசிக்குச் சாவீரர்வைதாற் பொறுததுபோ லாசைக்கேடர்க் கிதுவாம்" என்றார்.

அருந்தல் ஆசை வைத்துக் கூறினமையால், "ஆசைக் கேடர்க்" கென்றதை பொருந்தல் ஆசையாகக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் அருந்தல் பொருந்தல்களில் ஆசையற்றோர்க்கே இந்நூல் ஆமென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(3)

நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்ருன் ஆசையறுதலோ முத்தி எனின், மேற் கூறுகின்ருர்.

பாசங் கழன்ருற் பசுவுக் கிடம்பதியா
மூசல் வடங்கழன்ற தொவ்வாதோ - நேசித்த
பற்றற்ற் கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டுமக்கோ
மற்றைச் சமயமெங்கு மாம்.

(இ-ள்.) பாசம் கழன்ருல் பசுவுக்கு இடம் பதி ஆம் ஊசல் வடம் கழன்றது ஒவ்வாதோ-(உயிர்ச்சார்வுபொருட் சார்வு ஆகிய இருவகைச் சார்வும், இச் சார்வுகளை நீங்கிய போதும் இவற்றின்மேல் எழாநின்ற அவாவும், இவ்வவா நீங்கியபோதும் கண்ட பொருள்கள்மேற் சென்று பற்றும் இந்திரியங்களும், இவ் விந்திரியங்கள் அடங்கியபோதும் முன் எறியிருந்த வாசனையால் உள்ளெழும் மனநினைவுகளும், இவை முதலிய) பாசங்களெல்லாம் கழன்றபோது இவற்றினின்ற பசுவுக்குப் பதியே இடமாம், அஃது எங்ஙனம் எனின், அந்தரமாய் நின்ற ஊசற்கயிற்றில் இருந்தோனுக்கு அவ்வூசற்கயிறு அற்றபோது நிலம் இடமாம், அதுபோல், அஃது ஒவ்வாதோ? (அதனை நீ அறிதி, அஃதன்றி),

நேசித்த. பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும் பாட்டு உமக்கோ மற்றைச் சமயம் எங்கும் ஆம்—தம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்றபோதே அப்பற்

றறுதி பிறப்பினை அறுக்கு (மென்று திருவள்ளுவ நாயனார் கூறிய) குறள் வெண்பாப்பாட்டு உமக்கு மாத்திரமோ சம்மதம், மற்றைய சமயங்களுக்கெல்லாம் சம்மதமாம்.

(வி-ரை.) ஊசல் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அதனுள் இருந்தோனுக்கு அசைவும் அசைவின்மையும் உண்டாவதுபோல், பாசம் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அசைவும் அசைவின்மையும் ஆன்மாவிற்கு உண்டாமென்பதும் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாவிற்குப் பாசமுழுதும் நீங்கின் பதியைத் தேடவேண்டுவது இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

உனக்குமெய்யாய்த்தோன்றி யொழித்துவிடும்பாசம்
வினைச்சடமே யென்னில் விடம்போ - லுனைச்சுழற்
மானாலுந் தன்னை யறியாத துன்னறிவு [று
தானாகு ஞானத் தடை.

(இ-ள்.) உனக்கு மெய்யாய்த் தோன்றி ஒழித்துவிடும் பாசம் வினைச்சடமே என்னில் விடம்போல் உனைச் சுழற்றும் ஆனாலும்—உனக்குத் தோன்றும்போது யான் எனது என்று கருதும்படி மெய்யாகத் தோன்றி நீங்கும்போது உன்னைப் புறம்பாய் ஒழித்து நீங்கிவிடும் தேகபோகங்களாகிய பாசம் வினைக்கீடாய் வரும் மாயாகாரியமாகிய சட

மென்று அறிவிப்பினும், நீ இங்ஙனம் அறியாமையான், நின்னை விடம் புசித்தவனை மயக்குதல்போல் மயக்கும் எனினும், (அப்பாசம் ஞானத்தடை அன்று; இனி ஞானத்தடையாவது யாதெனின்),

தன்னை அறியாதது உன் அறிவுதான் ஆகும் ஞானத்தடை—தனுவாதிகளை யெல்லாம் இது இது என்று நானுவாய்ப் பகுத்தறிந்தும், அவற்றை அறிந்த தன்னை அறியாதது உனது புல்லறிவாகலின், இவ்வறிவே ஞானத்திற்குத் தடையாகும்.

(வி-ரை.) ஆணவத்தால் மறைபட்டிருந்த ஆன்மாவிற்குச் சிவன் மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்து இச்சா ஞானக் கிரியைகளை விளக்குவித்தலானும், இத்தனுவாதிகளால் சுருதிகுரு சுவானுபூதிகளை அறிந்து வீடடைதற்கு ஏதுவாகலானும், இவற்றைச் சடமென்றும் தனக்கு அந்நியமென்றும் அறிந்தபோது மயக்காமையானும், "உழைச்சுழற்றும் ஆனாலும்" இவை ஞானத்தடை அல்லவென்றும், தானென்றும் தனதென்றும் தன்னால் அறியப்பட்ட தேகபோகங்களைத் தானும் தனதும் அல்லவென்றும்அவற்றைத்தனக்கந்நியமாகக்கண்டுதன்னை உள்ளபடி அறியமாட்டாத தனதுஅறிவே ஞானத்தடைஆகலின், "உன்னறிவு தானாகு ஞானத்தடை" என்றுங் கூறினார்.

தனுவாதி நான்கனுள் தனுவோடு கரணமும் போகத்தோடு புவனமும் ஒற்றுமையா யிருத்தலின், தேகபோகமென்று இரண்டாகக் கூறப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் தனுவாதிகளைத் தனக் கந்நிய மாகக் காணின், திருவருள் தோற்றும் என்று அறிவித்த வாறு காண்க. (5)

ஆன்மாவிற்கு இவை உருவம் அன்றாயின், இவற்றின் மயமாயிருப்பதென்னை யெனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சிற்றறிவ னாய்மறைப்பைச் சேர்ந்தவடிவொண்படிகம்
பற்றுகினு மொன்றாகாப் பான்மைபோ - லுற்ற
வுருவ சொரூப சுபாவ முனக்கு
வருமடைவு சொன்னோ மதி.

(இ-ள்.) சிற்றறிவன் ஆய் மறைப்பைச் சேர்ந்தவடிவு ஒண்படிகம் பற்றுகினும் ஒன்று ஆகாப் பான்மைபோல்—கிஞ்சிக்கிய அறிவனாய்ச் செம்பில் களிம்புபோன்ற ஆணவ மறைப்பைச் சேர்ந்த வடிவு ஆன்மாவினது சுபாவம்; படிகம் அடுத்த வன்னமயமா யிருப்பினும் தன் நிறம் அந் நிறத்தோடு ஒன்றாகாத முறைமைபோல, தான் அடுத்த கருவி மயமா யிருப்பினும் தன் அறிவு அக் கருவி அறிவோடு ஒன்றாகாதிருப்பது ஆன்மாவினது உருவம்; ஒன்றையும் பற்றாதிருந்த படிகம் நிருமலமா யிருத்தல்போல, ஆன்மா மும்மலங்களையும் நீங்கி நிற்றல் அதனது சொரூபம்;

உற்ற உருவ சொரூப சுபாவம் உனக்குவரும் அடைவு சொன்னோம் மதி—இங்ஙனம் உனக்கு உற்ற சுபாவ உருவ சொரூபங்கள் வரும் முறையைச் சொன்னோம், இவற்றை அறிந்துகொள்ளுதி.

(வி-ரை.) "படிகம் பற்றுகினு மொன்ருகா" எனவே ஒன்றையும் பற்ருத படிகம் நிருமலமா யிருக்குமென்பது ஆயிற்று.

ஆணவம் சகசமலம் ஆகலின், அதனைச்சேர்ந்த வடிவு சுபாவம் என்றும்; படிகத்திற்குச் சிவப்புவன்ன முதலிய செயற்கையாய் வந்ததுபோல், ஆன்மாவிற்குக் கருவிகள் செயற்கையாய் வந்து பொருந்துதலின், இதனை உருவம் என்றும்; படிகம் வன்னங்களை நீங்கியபோது தனது சுய சொருபத்தோடு இருத்தல்போல், ஆன்மா கருவிகளையெல்லாம் நீங்கியபோது தனது சுய சொருபத்தோடு இருத்தலின், இதனைச் சோருபம் என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாவினது உருவசொருப சுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவா
யனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்த் - தனக்கருளித்
தன்னுநந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
யன்னனுக் கின்னவைமூன் ரும்.

(இ-ள்.) நினைப்பு மறப்பு அற்று நிறைந்த அறிவு ஆய் அனைத்துடனும் நின்று அம்பரம் ஆய்த் தனக்கு அருளி— நினைப்பு மறப்பாகிய சகலகேவலங்களை அநாதியிலே நீங்கி, எங்கும் பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவற்றோடும் கூடிநின்றும், ஆகாயம்போல் ஒன்ரோடும் தாக்கற்றிருப்பதாய் ஆன்மாவிற்கு அருள்செய்து மும்மலங்களையும் நீக்கி,

தன் ஆநந்தத்தை தனக்கு அளித்த சர்க்கரையே அன்னுனுக்கு இன்னவை மூன்று ஆம்—தனது பேராநந்தத்தை அவ்வான்மாத் தனக்குக் கொடுத்தருளிச் செய்த நாவிற்குச் சர்க்கரையே அன்ன சிவனுக்கும் இன்ன உருவ சொரூப சுபாவம் மூன்றும் உண்டாம்.

(வி-ரை.) "நினைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த வறிவாய்" எனவே சிவனது சுபாவம் அநாதியிலே நின்மலமாயிருத்தல் எனவும், "அனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்" எனவே இங்ஙனம் இருப்பது அருளாகலின், அவனது உருவம் இச்சாஞானக் கிரியைகள் எனவும், 'தன்னுநந்தத்தைத் தனக்களித்த" எனவே, ஆநந்தம் அவனது சொரூபம் எனவுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சிவனது உருவ சொரூபசுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (7)

அறிந்துபற்றி நின்றழுந்து மற்ப வறிவை·
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய் - நிறைந்துசிவந்
தோயாம னின்றதுபோற் றேற்றமுத லைந்துடனுந்
தோயாமற் சுத்தத் துறவு.

(வி-ரை.) அறிந்து பற்றி நின்று அழுந்தும் அற்ப அறிவை அறிந்து சுத்தியே பேர் அறிவு ஆய்—பஞ்ச விடயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரியங்களாற் பற்றி, அந்தக்கரணங்களால் அவற்றுள் அழுந்தும் கிஞ்சிக்கிய போதத்தை (ஆன்மாவினது இயற்கைக்

குணம் அன்றென்றும், மதுபானங் கொண்டோனுக்கு லகிரி தோன்றியதுபோல் அவ்விருவகை இந்திரியங்களை யும் கரணங்களையும் கூடியவிடத்துத்தோன்றிய விடயபோ தம் ஈதென்றும்) அறிந்து, (அவ்விந்திரியகரணங்களோடும் அப்போதத்தை நீத்து, தன்னை உள்ளபடி அறிந்து, அங்ஙனம் தன்னை அறிந்தபோது தனக்கு இந்திரிய கரணங்களை யும்வேறாக்கித் தன்னையும் அறிவித்தது அருளெனக்கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகி இருந்து, தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவானுபோகத்தில் இரண்டற அழுந்தி நிற்பது ஆன்மசுத்தி, இந்த) ஆன்மசுத்தியே (சிவத்தில் வியாபகமாகிய பேரறிவு ஆகலின்) இப்பேரறிவாகி,

சிவம் நிறைந்து தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்றம் முதல் ஐந்துடனும் தோயாமல் சுத்தத் துறவு—தனக்கு வியாத்தியாயிருந்த சிவம் எல்லாவற்றோடும் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தும், ஒன்றோடும் தோய்வற்று நின்றாற்போல, சிருஷ்டியால் ஐந்தொழில்களோடும் தோயாமல் (நிற்பதே) பரிசுத்தமான துறவு.

(வி-ரை.) இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவதத்துவங் களைச் செலுத்த, சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்த கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக்கிரியைகளைஎழுப்ப, ஆன்மாவின் இச்சை அந்தக்கரணங்களிடத்தும், ஞானம் ஞானேந்திரியங்க ளிடத்தும், கிரியை கன்மேந்திரியங்க

ளிடத்தும் நின்று, விடயங்களை அறிந்து பற்றி அழுந்தும் ஆகலின், இவ்விருவகை இந்திரியங்களும் கரணங்களும் நீங்கவே ஆன்மாவின் இச்சா ஞா.னக் கிரியை நீங்கும் இவை நீங்கவே கலாதிகள் நீங்கும், இவை நீங்கவே சிவதத் துவம் நீங்கும், இவை நீங்கவே ஆன்மா தன்னை அறியும், ஆகலின், "அறிந்து பற்றி நின்றழுந்து மற்பவறிவை யறி ந்து" என்றார்.

அவன் அவள் அது முன்னிலையாய் இதாகிதங்கள்வரு தலையும், அவற்றைத் தான் பெறுதலையும்; திருவருட் கண் ணால் பார்த்து அழித்துப் பேய் பிடியுண்டவனைப்போல் சிவத்துள் மறைந்து நின்றமையால், 'தான் மலமும் ஆகா மல்' என்றும், அங்ஙனம் நின்று அழியாத ஆநந்தபோதம் பெறுதலால், 'தான் சிவமும் ஆகாமல்' என்றும் இங்ஙனம் கூறப்படும்; இங்ஙனம் இருப்பது ஆன்மசுத்தியாகலின்; "சுத்தி" என்றார்.

ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது வியாத்தியாய் நின்ற சூரியன் ஒளியில் வியாபகமாகிய கண்ணொளியும் ஒன்றை யும் பகுத்துக்காணாது நிற்பதுபோல், ஒன்றையும் பகுத்தறி யாது நின்ற சிவவியாத்தியில் வியாபகமாகிய ஆன்மாவும் பஞ்சகிருத்தியங்களால் விளங்கும் பிரபஞ்சங்களுள் ஒன் றையும் பகுத்தறியாது நிற்கவேண்டும் ஆகலின், "சிவந் தோயாமனின்றதுபோற் றேற்றமுதலைந்துடனுந் தோயா மற் சுத்தத் துறவு" என்றார்.

பஞ்சகிருத்தியங்களாவன: ஓர் இந்திரியத்தில் பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி, அவ்விந்திரியத்தில் நின்று ஓர் விடயத்தைப் பற்றுதல் திதி, பற்றிய விடயத்து இரண்டற அழுந்துதல் சங்காரம், அதில் இதம் பிறத்தல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல் அநுக்கிரகம். இங்ஙனம் ஓர் இந்திரியத்தில் பஞ்சகிருத்தியங்களும் வரலால் ஐந்திந்திரியங்களினும் தோயாமல் நிற்பதே ஐந்தொழிலினும் தோயாமல் நிற்பதென அறிக.

அறிந்து பற்றி நின்று அழுந்துதலை விடயபோதமென்று அறிதல் ஆன்மரூபம், அவற்றை நீங்கித் தன்னை அருளால் கண்ட விடம் ஆன்மதரிசனம், தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்பது ஆன்மசுத்தி எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பரிசுத்தமாகிய துறவு இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (8)

ஞானிகள் இங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தில் தோயாமல் நிற்பரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சகத்
யாரறிவா ரந்த வறிவுதயம் - சூரியன்கா [தை
ணுன்னீழ லைக்கெடுத்த வுச்சியிலே வூனமறச்
சொன்னா ரவுத்தைகளைந் தும்.

(இ-ள்.) கூர் இருளில் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ் சகத்தை யார் அறிவார் அந்த அறிவு உதயம் சூரியன்-

மழைக்காலத்து அரையிருளில் மின்மினிப் புழுக் கூட்டம் போன்று, ஆணவாந்தகாரத்தில் ஆன்மாக்கள் கிஞ்சிக்கிய போதத்தோடும் கூடிப் பொய்ம்மையாய் வாழாநின்ற இப் பிரபஞ்சத்தை ஞானிகளாயினோர் யாவர் அறிவார்? (அவர் சகத்தோடுங்கூடி இருக்கையினும் அதனை அறியாரென்று நீர் கூறியது என்னை எனின்). அவர்க்கு அந்த ஞானோதயம் சூரியோதயம்போல்தோற்றும் (ஆகலின், அச்சகத்தை அறியார், ஆயின் இந்த ஞானத்தை அடியேன் பெறுமாறு எங்ஙனம் எனின்),

உன் நிழலைக்கெடுத்த உச்சியிலே ஊனம் அற அவத்தைகள் ஐந்தும் சொன்னார்—காலையினும் மாலையினும் நீளும் உனது நிழலைக்கெடுத்த உச்சிக்காலத்தைப்போல், சகல கேவலங்களில் செல்லும் உன்போதம் அடங்கிய நடுவிடத்து உனது ஆணவக்குற்றம் அறவும் ஞானச்செல்வம் வரவும் எதுவாகச்சுத்தாவத்தைகள் ஐந்தினையும்சொன்னார் (பெரியர்; அவற்றை யாம் சொல்லக்கேட்டு நீ அறிதி.)

(வி-ரை.) இருளைப்போல் ஆணவம், மின்மினிபோல் கருவிப்போதத்தோடுங் கூடிய ஆன்மாக்கள், மின்மினி மின்னியவாறே தோன்றாது மறைந்து மறைந்து மின்னல் போல், ஆன்மாக்களினது மறப்பு நினைப்புகள், ஆகலின், "கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சகம்" என்றார்.

சூரியோதயத்தில் பூதவிருளும் மின்மினி ஒளியும் தோற்றா; அதுபோல், ஞானோதயத்தில் ஆணவ இருளும்

கருவிப்போதமும் தோற்றா ஆகலின், "அறிவுதயஞ் சூரி யன் காண்" என்றார்.

இந்திரியங்கள் பத்தும் பஞ்ச பூதங்களிடமாய் நின்று, விடயங்களை நேரே அபகரித்து விசாரிக்கப் பொருந்திய போதம் இறக்க இருந்த இடம் நின்மலசாக்கிரம்; அவ்விந் திரியங்களிடமாய் விடயங்களைப் பகுத்தறியப்பட்ட ஆன் மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளுக்கு இடமாகிய மனம் புத்தி யகங்காரங்களின் வியாத்தி அறும் இடம் நின்மல சொப்பனம்; ஆன்ம சைதன்னியத்திற்கு அதிட்டான மான சித்தவிகற்பம் ஒடுங்கின இடம் நின்மல சுழுத்தி, அச் சைதன்னிய வாகனமான பிராணவாயு நீங்கின இடம் நின் மல துரியம்; ஊசல் வட்டம் அற்றபோது அதற்கு வீழ்ந்த இடம் ஆதாரம் ஆனாற்போல, இங்ஙனம் கருவிப்போதம் எல்லாம் கழிந்த இடத்து ஆன்மா அருள் ஆதாரமாய் நின்ற சுத்தாவத்தை நின்மலாதீதம்.

இக் கருவிப்போதங் கழன்ற சுத்தாவத்தையில், சுடர்காட்டக் கண்ட கண்போல், அருளால் தன்னை அறி வது நின்மல சாக்கிரம்; இங்ஙனம் தன்னை அறிந்த இடத் துத் தனக்கொரு சேட்டை அற்று அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய் அவ்வருளில் தான் அசைவறநின்ற இடம் அவ் வருள் தரிசனம், இங்ஙனம் இவ்வருளைத் தரிசிப்பது நின் மல சொப்பனம்; இச்சாஞானக்கிரியை தோன்றாது நின்ற இடம் பரை, இந்தப் பரையினது நின்மலமெல்லாம் தனது

இச்சாஞானக்கிரியை தோன்றாது தனதாகி எதிரீடு சிறிதும் இன்றி இப் பரையே தானாகி இருந்த இடம் நின்மல சுழுத்தி; தான் இப் பரையாகிய இடத்துக் கதிரொளி நேரே நின்ற கண் அக் கதிரிடத்து அதீதப்படுந் தறுவாயில் இக்கண்ணுக்கு அந்தக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்பு மாத்திரந் தோன்றுவதுபோல், பரையை நீங்கி ஆநந்தசத்தி நேரே நின்று தான் சிவத்தில் அதீதப்படுந் தறுவாயில் ஆநந்தாநுபவம் பெறுவது நின்மலதுரியம்; அக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்பாகிய சோபையைக் கண்ட கண் அக் கதிராகாதிருக்கையிலும், தன்பார்வையையும் இழந்து தன்னால் காணப்பட்ட முதலையும் இழந்து அக்கதிர் தானாய் மிகவும் அதீதப்பட்டாற்போல், அங்ஙனம் ஆநந்தாநுபவம் பெற்ற ஆன்மா அந்த ஆநந்தமாகாதிருக்கையிலும்; அவ்வாநந்தாநுபவத்தை அறிந்த தானும் இன்றி ஆநந்தமாய் நின்ற முதலும் இன்றி அவ்வாநந்தமே தானாய் அதீதப் பட்ட இடம் நின்மலாதீதம்,

முன்சொன்ன ஐந்தும் கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்குதற்கு ஏது, பின்சொன்ன ஐந்தும் தற்போதங்கெட்டுச் சிவத்தில் அதீதப்படுதற்கு ஏது. "சொன்னா ரவத்தைகளைந்தும்" என்றது இவையெனக் கொள்க.

"உச்சியிலே சொன்னா ரவத்தைகளைந்தும்" என்றமையான், அவ்வுச்சி நேர்படுதற்கு ஏதுவாகிய அவத்தைகள் ஐந்தும் சொல்லப்பட்டன.

இருளைப்போல் கேவலம்; உடுக்களைப்போல் சகலம் உடுஇன்றி இருளைமாத்திரம் காணும் கண்போலவும், இருளிடத்து உடுவோடு காணுங் கண்போலவும், கேவல சகலங்களை அறியும் ஆன்மா; சூரிய உதயத்தில் இருளும் உடுவும் இன்றிச் சூரியப் பிரகாசமாத்திரங் கண்ட கண்போல், அருள் தோற்றியகாலத்து முன் தோன்றிய கேவல இருளும் கருவிக் கூட்டங்களும் தோன்றாது, அவ்வருளை மாத்திரம் கண்டுகொண் டிருப்பது அருள் தரிசனம்; சூரியப் பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் புடைபெயர்ந்து நோக்காது அச் சூரியப்பிரகாசத்தில் ஏகீபாவமாய் நிற்பதுபோல், அருள் என்றும் தான் என்றும் சிறிதும் தோன்றாது அவ்வருளே தானாய் நிற்பது பரைதரிசனம்; சூரியப் பிரகாசத்தைவிட்டு அச்சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண்போல், ஆன்மா பரையை நீங்கி ஆனந்தபோகம் பெறுதல்; சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண் தன் பார்வையும் இழந்து, அப் பளபளப்பாகிய காட்சியையும் இழந்து, அச்சூரியனுள் அதீதப்பட்டதுபோல், ஆநந்த போதத்தைப்பெற்ற ஆன்மா அதனைப்பெற்றதான் என்பதும் இவ்வாநந்தம் என்பதும் இன்றி அவ்வாநந்தந் தானாய் அதனுள் அதீதப்படுவது, ஈண்டு இருவகையாய்க் கூறிய அவத்தைகட்கு உவமை இதனானுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் உலகத்தை அறியார் என்றும், ஞானம் நின்மலாவத்தையில் நின்றால் பெறலாம் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (9)

அந்த ஞானத்தை நீர் கூறிய நின்மலாவத்தையில் நின்று பெறுவதே அன்றி துறவின்கண் நின்று தவத்தைப் பண்ணிப் பெறக்கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கிற்
பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போமன்றி -'யையா
தொழிலைச் செயிற்றாணுச் சோரனைப்போற் றேன்றி
கழலப் பறையறைதல் காண். [க்

(இ-ள்.) மெய் ஆகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கில் பொய் ஆய் சுவர்ப்பாம்பு ஆய்ப் போம் அன்றி ஐயா தொழிலைச் செயில்—விசாரியாத படியினாலே மெய்யாகத் தோன்றும் பொய்யாகிய கருவிக் கூட்டங்களது உண்மையை நின்மலாவத்தையில் நின்று விசாரித்து அறியின், சுவரில் எழுதிய பாம்புபோலாய்ப் பொய்யாய்த்தோன்றும்; அஃதன்றி, அவற்றை அங்ஙனம் விசாரித்தறிந்து நீங்காது வைத்துக்கொண்டு, அவை போம்படிக்கு, மாணுக்கனே! நீ தவத்தொழில்களைச் செய்தியெனின்; (அதுதான்).

தாணு சோரனைப்போல் தோன்றிக் கழலப் பறை அறைதல்—சடமாகிய கட்டையைத் தீபத்தால் பாராதபடியினால் கள்வனைப்போல் தோன்றக்கண்டு வெருண்டு அக்கள்வன் நீங்கும்படிக்குப் பறை அறைதலோடு ஒக்கும்.

(வி-ரை.) சுவரில் எழுதிய பாம்பிற்குத் தோற்றரவு மாத்திரமே அன்றிச் சேட்டை இன்றாயதுபோல், கருவி

களை எதிரிட்டறிந்தபோது பிரபஞ்சம் தோற்றரவு மாத்திரமே அன்றி முன்போல் சேட்டியாது ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

நின்மலாவத்தையில் நின்று அருட்கண்ணால் எதிரிட்டுப் பார்க்கும்போது சடமாய் நீங்கும் கருவிகளை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு, அவை நீங்கும்படிக்குத் தவத்தொழிலைச்செய்யத் தொடங்கினமையால் இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளினது உண்மையைக் காணின் எல்லாம் பொய்யாய் விட்டு ஞானம் தோன்றும் அன்றி, தவத்தான் அங்ஙனம் விடுதலும் ஞானம் தோற்றலும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (10)

கருவிகளது உண்மையை அறிந்தால் எல்லாம் பொய்யாய்ப் போம் என்றீர். அப் பிரபஞ்சமும் தேகமும் பரிசேதம் இன்றாய்ப் போமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உலகத்தை மாயா வுடலைப்பொய் யென்று
லலகைத்தேர் போலறிவ தல்லால் - விலகித்
துடைத்தொழித்த லாகுமோ சொப்பனத்தீச் சூழ்ந்தாற்
கடக்கவிடுஞ் சாக்கிரம்போற் காண்.

(இ-ள்.) உலகத்தை மாயா உடலைப் பொய் என்றால் அலகைத்தேர்போல் அறிவது அல்லால் விலகித்துடைத்து

ஒழித்தல் ஆகுமோ—மாயாகாரியமாகிய இப் பிரபஞ்சத்தினையும் உடம்பினையும் பொய் என்று அறிவித்தால், பேய்த்தேர்போல் பொய்யாகக் கண்டு அறிவது அன்றி அத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களைப் பரிச்சேதமாய் நீக்கித் தள்ளி ஒழிக்கக்கூடுமோ? (நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் ஞானமும் கூடியிருக்குமோ எனின்),

சொப்பனத் தீச் சூழ்ந்தால் கடக்கவிடும் சாக்கிரம் போல் காண்—சொப்பனாவத்தையில் ஒருவனைக் கடக்கும் வழி இன்றி அக்கினி சூழ்ந்துகொண்டால் அவ் வக்கினியைக் கடக்கவிடும் சாக்கிராவத்தைபோல், உன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்ற தேகாதி பிரபஞ்சங்களை ஞான சூரியன் வந்து தோன்றில் உனக்குப் பொய்யாகக் காட்டிவிடும் என்றும் அறிதி.

(வி-ரை.) பேய்த்தேர் நீரைப் பொய் என்று கண்ட போது நீர்போல் தோற்றரவும் முன்னர் மெய் என்று கண்ட வாசனையும் இருக்கும்; சொப்பனத்தீயைக் கடக்க விட்ட சாக்கிரத்தில் இத் தோற்றரவு இன்றி முன் கண்ட வாசனை மாத்திரம் இருக்கும். அங்ஙனம்போல், சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கும் சுத்தத்தில் நிற்போர்க்கும் பிரபஞ்சந்தோற்றும் ஆகலின், அவ் விரண்டு உவமையுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளது உண்மை அறிந்தவிடத்துத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் முன்போல் மயக்குத

வின்றிக் காட்சிவாதனை மாத்திரையாய் நிற்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

கருவிகள் முப்பத்தாறையும் பொய்யாகக் கண்டு நீங்கினுல் அந்த ஞானம் தோன்றுமோ எனின், மேற்கூறுகின்றூர்.

பொய்யென்ற வார்த்தை புரையற்று மெய்யாஞல்
மெய்யென் பதுதேட வேண்டுமோ - மையிருளைத்
தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசைத்திமைத்துப்
பார்த்ததிலென் சந்தையம்வைப் பாய்.

(இ-ள்.) பொய் என்ற வார்த்தை புரை அற்று மெய் ஆனுல் மெய் என்பது தேடவேண்டுமோ—கருவிகள் எல்லாம் பொய் என்று நீ சொன்ன வார்த்தைபோல், குற்றமற்று, உனது அறிவிற்கு அவை பொய் என்பது உண்மையாய்த் தோற்றும் எனின், மெய்யாகிய ஞானம் என்பது வேறு தேடவேண்டுமோ? (அவத்தையைப் பொய்யாய்த் தோற்றுவித்ததுதானே ஞானம் அன்றோ? ஆயின், இங்ஙனம் தோற்றுவித்த ஞானத்தை யான் கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டாவோ எனின்);

மை இருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி அசைத்து இமைத்துப் பார்த்து அதில் என் சந்தையம் வைப்பாய்—மயக்கமாகிய ஆணவ இருளைத் தீர்த்த ஞானப்பிரகாசத்தை உன் போதத்தால் எதிரிட்டு அசைத்துப் பார்த்தும் அங்ஙனம் பாராது ஒழிந்தும், அந்த ஞானப்பிரகாசத்தை ஈது

அஃதாமோ அன்றோ என்று நீ என்னை ஐயுறுகின்றாய்? (அங்ஙனம் ஐயுறாது அதனுள் அசைவற நிற்றி).

(வி-ரை) சூரியப் பிரகாசத்தால் இருள் நீங்கி, அப் பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் ஈது அப் பிரகாசமோ அன்றோ என்று அதன்மேல் ஐயுறாது, அவ்வொளியில் ஏகீபாவமாய் நிற்பதுபோல், அருளில் அசைவற நிற்க வேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் அனைத்தும் பொய் யாக உள்ளபடி அறிதலே ஞானம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (12)

தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய் என்றும், பிறவித் துன்பம் ஈது ஆகாதென்றும், ஞானிகளும் ஞானிகள் அல் லாரும் கூறுகின்றார். இவருள் ஞானிகளை அறிவது எங்ங னம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

வேண்டா பிறப்பென்ற வார்த்தையினின் மெய்விட
தீண்டா ததிலே தெரியாதோ - காண்பீ [யந்
ருடம்பு மிகையொன்றி லாமையே நோன்பென்
றடங்க வடங்கினரை.

(இ-ள்.) பிறப்பு வேண்டா என்ற வார்த்தையினில்— பிரபஞ்சம் பொய் என்றும், பிறவி ஆகாது என்றும், மெய்ஞ் ஞானிகளும் பொய்ஞ்ஞானிகளும் கூறிய வார்த்தையி னால், (அவர்களைப் பிரித்துக் காணக்கூடாதாயினும்),

உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமையே நோன்பு என்று அடங்க அடங்கினரை மெய்விடயம் தீண்டாது அதிலே தெரியாதோ காண்பீர்—உடம்பைச் சத்துரு என்றும், ஓர் விடயங்களினும் பற்று இலாமையே நோன்பு என்றும் அறிந்து அத்தேக போகங்களை யான் எனது என்று கருதும் புறத்து நின்ற போதம், அடங்க உள் நின்ற போதம் அடங்கிய மெய்ஞ்ஞானிகளை அவரது உடம்பு விடயங்களைப் பற்றாது அதனால் தெரியும் ஆகலின், இக்குறிப்பால் கண்டு கொள்வீர்.

(வி-ரை.) மெய்யால் காண்பீர் என்றமையால், வார்த்தையிலே காணக்கூடாது ஆயினும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

மெய்யோடு இந்திரியங்கள் ஒற்றுமையா யிருத்தலின் "மெய் விடயந் தீண்டா"தென்று ஆகுபெயராகக்கூறினர்.

என்று என்பதனை "உடம்புமிகை" என்றதனோடுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் வாசக ஞானிகளையும் அநுபவ ஞானிகளையும் அறிதற்கு ஏது கூறியவாறு காண்க. ()

ஆறும் அதிகாரம்

விரத்தி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அதிகாரம்

துறவு

எத்தனை உள்துறவு உடையார் ஆயினும், புறப்பற்றோடு இருப்பின் இப்பற்று ஒரோர் காலை அறிவை மயக்கும் ஆகலின், புறத்துறவும் வேண்டும் என்று இதனுள் புறத்துற விலக்கணம் கூறினார். ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற்குத் துறவு என்று பெயராயிற்று.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக்
கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினுங் - கூடாத
வாணாளை வீண்கழிக்கு மானிடரைப் பொன்மயக்கம்
பூணார்போய் கண்டுதுறப் போர்.

(இ-ள்.) தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதைத்துக் கோடிக்கு ஒருநிமிடம் கொள்ளுகினும் கூடாத வாழ் நாளை வீண்கழிக்கும்—தம்மால் தேடப்பட்ட திரவியங்களையெல்லாம் செலவழியாது பத்திரமாகச் சேமஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டு, தாம் உடலைவிட்டுப் போங்காலை ஒரு நிமிடகாலம் அவ்வுடலில் இருக்கக் கோடிதிரவியத்துக்குப் பிறர்கையில் ஆயுள்வாங்கிக் கொள்ளுவோம் எனினும் கூடாத இவ்வுடலோடு உயிர் வாழ்நாளைத் தவத்திற் கழியாது அவத்திற் கழிக்கும்,

மானிடரைப் போல் மயக்கம்பூணர் பொய் கண்டு துறப்போர்—பேதை மானிடரைப்போல் தேகாதி பிரபஞ் சங்களை மெய்யாகக் கண்டு, இவற்றில் மயக்கம் பூணர்கள் இவற்றைப் பொய்யாகக் கண்டு துறப்போர்.

(வி-ரை.) கடவுளர் ஆயினும் அங்ஙனம் ஆயுள் கொடுக் கவும் கொள்ளவும் கூடாது ஆகலின், "கூடாத" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் இளமைக்கண்ணே வனிதாதி போகங்களைத் துறந்து, ஞானசாரியரை அடைந்து, வீட டைய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க. (1)

ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையிற்
பாக்கனையும் பார்த்திருநம் பற்றென்னே - மூர்க்க
ரரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வநித்த நம்வாழ்
வொருபொருளோ வென்றெழிவா ரோ.

(இ-ள்.) ஒரு மனையில் ஊர்க்குருவியும் வளர்த்த குஞ் சும் பாக்கனையும் பார்த்து நம்பற்று இது என்னே மூர்க் கர்—ஓர் மனையில் வாழாநின்ற ஊர்க்குருவியும், அது வளர்த்த குஞ்சுகளும், அம் மனையில் பூனையும், அப்பூனையி னது குட்டிகளும், இளமையில் நல்வினைக்கீடாய்த் தம்முள் உறவாய்க்கூடி இருப்பதையும், முதிர்ந்தபோது தீவினைக் கீடாய் உறவாயிருந்த தாமே தம்முட்பகையாய்ப் பிரிந்து போவதையும், அம் மனையுள் இருந்து நாம் பார்த்திருந்தும், அங்ஙனம் வினைக்கீடாய் வரும் மனைவிமக்கள் முதலிய இப் பிரபஞ்சத்தினைத் துறவாது இதன்மேல் மனதுபற்றி இருத்

தல் இது என்னைகொலோ? (ஆயின், அவற்றைப் பார்த்திருந்தும் எல்லோரும் இல்வாழ்க்கையோடும் இருக்க இல்லையோ, நீர் இங்ஙனம் கூறியதென்னை எனின், அம் மனைவி மக்கள் முதலிய இப் பிரபஞ்சம் வினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறியாது அப் பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடி வாழ்பவர்) மூர்க்கர்.

அரி பிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வு அநித்தம் நம் வாழ்வு ஒரு பொருளோ என்று ஒழிவாரோ—அப் பிரபஞ்சம் இருவினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறிந்த உத்தமராயினுர் யாவர்க்கும் மேலாய அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர்கள் வாழ்வும் அநித்தியமென்று வேதாகமங்கள் கூறுதலான், நமது அற்பவாழ்வு இஃது ஓர் பொருளோ என்று கருதி, அப் பிரபஞ்சத்தைத் துறவாது ஒழிவாரோ?

(வி-ரை.) ஒருவன் நல்வினை அநுபவிக்குங் காலத்துத் தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் சுற்றம் நட்பு இவர் முதலியோர் உறவாயிருந்து இதஞ்செய்வர், அவன் தீவினை அநுபவிக்குங் காலத்து அங்ஙனம் உறவாயிருந்தவர் தாமே பகையாய் அகிதஞ் செய்வர் ஆகலின், இவர் இருவினைக்கீடாய் வந்தவரென்று அறிந்து துறக்கும்படிக்கு அவைகளை உவமை கூறினுர்.

இத் திருவெண்பாவால் மனைவியாதி குடும்பம் வினைக்கீடாய் வந்ததன்றித் தமக்கு உறவு அன்றென்பதும், அநித்தியம் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (2)

இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் துறந்தவர் யாவர் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யைப்பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர் - வெட்ட
வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வரநாய்பார்த்
துறுமுவதை காட்டுவோ மோ.

(இ-ள்.) பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப் பரவி விட்டுவிடமாட்டார் வெறு வீடர்—அளவற்ற செல்வராயிருந்தும் அச் செல்வங்கள் எல்லாம் துரிசறத் துறந்த பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனாரையும், பத்திரகிரி நாயனாரையும் தோத்திரம்பண்ணி, மனைவியாதிய பற்றுக்களை விட்டுத் துறக்கமாட்டார்கள் மிகுந்த மிடியரா யிருந்தார்; (ஆயினும் மனைவி மக்கள் முதலாயினோரை யாம் விடுத்துத் துறந்தோமேல் அவரை அயலார் கைக்கொண்டு போகாரோ எனின்,

வெட்ட வெறு எலும்பை நாய் கறண்ட வேந்தர் வர நாய் பார்த்து உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ—ஊன் சிறிதும் இன்றிய வெள்ளெலும்பை ஓர் நாய் தனது பற்கொடு கறண்ட, அந் நாய் முன்னர் அரையர் எதிர்வர, அவ்வெலும்பை அவர் கவர்ந்துகொள்வர் என்று கருதி அவரைப் பார்த்து உறுமுவதைப்போல், யாமும் காட்டுவோமோ?

(வி-ரை.) அளகேசனைப் போன்ற செல்வத்தினையும், அருந்ததி போன்ற கற்பினையுடைய மனைவியையும், காமனைப்போலும் கட்டழகினையும் துறந்தோர் பட்டினத்துப் பிள்ளை நாயனாரும், பத்திரகிரி நாயனாரும் ஆகலின், அவரைத் துறந்தோர் என்று எடுத்துக் காட்டி, அம் மூவகையுள் ஒன்றேனும் இல்லாரும் அவரைப்போல் துறக்கமாட்டாமையால், "விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர்" என்றார்.

எலும்பு கறண்டும் நாய்க்குத் தனது எயிற்றில் அதுதைத்த துன்பந் தெரியாது இன்பமாத் தோற்றல்போல வனிதாதி போகங்களாகிய துன்பத்தை ஆணவம் இன்பம் போல் மாறுபடுத்திக் காட்ட இன்பமாகக் கருதலான்; "வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட" என்றார்.

தான் பற்றிய எலும்பை அரையர் கவர்வரெனக் கருதி, அவரைப்பார்த்து உறுமுவதுபோல், தாம் பற்றிய குடும்பத்தைப் பிறர் கவர்வரெனக் கருதிக் கூறலான், "உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் செல்வம் இளமை அழகு முதலானவற்றுள் சிறந்திருந்தும், அவற்றில் பற்று ஓரணுவளவும் இன்றி, அவற்றையெல்லாம் துன்பமென்று துரிசறக் கைவிட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனார் பத்திரகிரிநாயனார் போன்று துறந்தோரே எல்லாவற்றையும் துறந்தோராவர் என்பதும், அச்செல்வம் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனும் இன்றாகவும், துன்பந் தருதற்கு இடமாகிய மனைவி

யாதி குடும்பத்தை இன்பமெனக் கருதிக் கைவிடற்கு அஞ்சுபவரே ஆணவத்தால் மறைப்புண்டவ ராவர் என்ப தும் அறிவித்தவாறு காண்க. (3)

நீர் இங்ஙனங் கூறியவாறே துறந்தோர் பிறப்பு நீங்கு வரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள் - கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதனை யிப்போ
விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.

(இ-ள்.) நாடு நகர் வீடு உடையாள் தாய் தந்தை நட்பு மக்கள் மாடு குலம் பொன் உடம்பின் வாதனைகள்—நாடும் நகரும் வீடும் மனைவியும் தாயும் தந்தையும் நட்பும் மக்களும் மாடும் சாதியும் திரவியமும் இவை முதலிய உடம்பு வாதனைகளும்,

கூடத்தொடுத்த வலைக்கண்ணித்தொடக்கு இதனை இப்போ விடப்பெறுவார் மேல் என் பிறப்பார்—தாம் அகப்படப் பிணித்த வலையும் கண்ணியும் ஆகிய தொடர்ந் தனை என்றறிந்து, இத் தொடர்தனையை இப்போது விடப் பெறுவார் இனிமேல் என் பிறப்பார்?

(வி-ரை.) உடம்பின் வாதனைகள் என்றமையால் ஆடை ஆபரணம் யானை குதிரை கவிகை சிவிகை சாமரை முதலியவும் கொள்க.

இங்ஙனம் கூறிய எனதென்னும் போகப்பற்றை நீத்துத் தவஞ் செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்றும் அறும், இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றை யான் எனதென்று புறத்து நின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்நின்ற போதம் அசுத்தவாசனை பண்ணாது சுத்த வாசனை பண்ணும், இவ் வாசனையால் ஞானங் கிடைக்கும், இஞ் ஞானத்தால் வீடுளதாம், ஆகலின், "என் பிறப்பார்மேல்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போகவாதனைகள் எல்லாம் பற்றறத் துறந்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று ஞானத்தால் வீடடைவது மெய்ம்மை ஆகலின், அவர்க்கு இனி என்றும் பிறப்பு இன்று என்பது அறிவித்தவாறு காண்க.

நீர் கூறிய மனை ஆதிய பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்து பொன்னை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்யலாகாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தின்னிற் றிமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொறுதுகாண் - பின்னை
மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது.

(இ-ள்.) தின்னில் திமிரில் விடம் பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும் பொன்னை நினைக்கப் பொறுது பின்னை மருந்தாலும் மந்திரத்தினாலும் தவிராப் பெரும்பாவம்—கோபாதிகளா

கிய திமிரினுல் விடம் உண்டால், அவ்விடம் சிறிதுபோது தாழ்த்துத் தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணிமந்திர ஔடதங்களால் தீர்ந்துபோம், பொன்னைக்கரத்தானும் பற்ருது வாக்கானும் கூருது மனத்தால் நினைக்கவே, அப் பொன்னுசையாகிய விடம் அரைக்கணமேனும் தாழாது, அந் நினைவினும் விரைந்து தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணியானும் மருந்தானும் மந்திரத்தானும் தீராத பெரும்பாவம் ஆகலின்.

பெண்ணில் பெரிது—நீ விடுக்கின்றேன் என்ற பெண்ணுசை விடத்தைப் பற்ற இப்பொன்னுசை விடம் மிகவும் பெரிது; (இதனை மனத்தானும் நினையாது விடவேண்டும்).

(வி-ரை.) துறந்தோர் பொன் பிடித்தால் அதனைப் பாதுகாத்தற்கு இடம் பிடிக்கவேண்டும்; அஃதன்றி, அப் பொன்னை வளர்த்தற்கு அவாத் தோன்றி, அபக்குவர்க்கு ஞானசாத்திரங்களைக் கூறி, பொன் கொடுத்தார்மேல் விழைவும், கொடாதார்மேல் வெகுளியும் தோன்றும் இவை தோன்றவே துறவால் வரும் தவப்பயனும் இன்றி, முன் பெண்ணேடுங் கூடிச் செய்த இல்லறப்பயனும் இன்றிக் கேடுவரும்; ஆகலின், "பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது" என்ருர். காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் பொன் மனத்தால் நினைப்பினும் மாருமயக்கம் தருதலானும், ஈட்டல் ஆதியான் விழைவுவெகுளியாதிகள் அடுத்துத் தவப்பயன் அன்றி இல்லறப்

பயனும் அழிதலானும், பெண்ணாசையினும் பெரும்பாவம் தருவது ஆகலின், அதனைப் பற்றலாகாது என்பது அறி வித்தவாறு காண்க. (5)

இங்ஙனந் தேகாதி பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய் என்று நீர் சொல்லக்கேட்டதே அன்றி மற்றியாவரும் சொல்லக் கேட்டிலேன் என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின் றார்.

செல்வ மிளமை யுடம்புபேய்த் தேரென்று
சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டதுபோ-யொல்லை
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டாற்
றொடுமோ சிவனைத் தொடா.

(இ-ள்.) செல்வம் இளமை உடம்பு பேய்த்தேர் என்று சொல்லுவது என் காணாரோ—செல்வமும் இளமையும் உடம்பும் இவை முதலிய பிரபஞ்சங்களும் கானற் சலம் போலப் பொய்யென்று யாம் கூறவேண்டுவது என்னை? அவை மெய்போலத் தோன்றி அழிவனவற்றைத் தாம் காட்சிப் பிரமாணமாகக் காணார் கொல்லோ? (ஆயின், எல் லோரும் ஞானத்தால் பிறப்பு அறுமென்று கூற, நீர் துற வால் பிறப்பறும் என்று கூறியது என்னை எனின்),

சுட்டு அது போய் ஒல்லை விடுவோர் பிறப்பு இறப்பில் மீளார்கள் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத்தொடா-தேகா தி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று சுட்டி அறியும்

இச் சுட்டுப் போதம் போய், அப் பிரபஞ்சத்தைச் சீக்கிரத்தில் விட்டுத் துறப்போர் பிறப்பிறப்பில் மீண்டு வாரார்கள், ஞானக் குறைவினால் மீண்டார்களேனும், (முன் துறந்து தவம்பண்ணிய வாசனையால் அப் பற்றுக்களைக் கடந்து நிற்புரே அன்றி, அவரைப் பற்றுத் தீண்டுமோ? தீண்டாது; ஆயினும், பிறப்பில் மீண்டோரைத் தீண்டாதோ எனின், அவர்) சிவனைப்போலும் ஒன்றேடும் பற்றற்றுடையர் ஆகலின். தீண்டாது.

(வி-ரை.) அநித்திய விவேகந்தோன்றிய அக்கணமே தாழ்த்திராது எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும் ஆகலின், "ஒல்லைவிடுவோர்" என்றார்.

முற்பிறப்பில் அவா உடையார்க்கு இப் பிறப்பினும் அது தொடர்தல்போல், முற்பிறப்பில் அவா அறுதி உடையார்க்கு இப் பிறப்பினும் அவ் அவா அறுதியே தோற்றும் ஆகலின், "சிவனைத்தொடா" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சந் தோன்றி அழிவது பிரத்தியக்ஷமாக இருத்தலின், கானற் சலம்போன்று அழிவதென்று ஒருவர் கூறக் கேட்கவேண்டுவது இன்றென்பதும், இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பினும் அறியார் அஞ்ஞானிகள் என்பதும், சுட்டறிவுபோய்ப் பிரபஞ்சத்தை அநித்தியமென்று அறிந்து விரைந்துவிட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்பதும், இத் துறவுடையோர் ஈண்டு

மீண்டும் பிறவார் என்பதும், தவக்குறைவால் மீண்டார் ஆயினும் ஒன்றினும் பற்றுதல் அற்றிருப்பர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

இந்த அவா அறுதியினால் வரப்பட்ட இன்பம் என்னை என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

ஆசையினா லற்பசுக மாயழிந்தாற் பேரின்ப
மாசையின்போக் கென்றறிய லாகாதோ - வாசை
நளிகைக் கழுக்குவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போ மற்றிவையைந் தும்.

(இ-ள்.) ஆசையினால் அற்பசுகம் ஆய் அழிந்தால் பேரின்பம் ஆசையின் போக்கு என்று அறியல் ஆகாதோ—ஆசையினாலே போதம் சகமுகமாய்ச் சென்று விடயங்களில் அழுந்த, தமக்கு அவற்றுள் அற்பமாய சுகந்தோன்றி அழியும் ஆனால், இவ்வாசை நாசமே சிவத்தில் தோன்றும் பேரின்பம் பெறுதற்கு ஏது என்று அறியலாகாதோ? (ஆயின், அவ்வாசை போமாறு எங்ஙனம் எனின்,)

ஆசை நளிகைக்கு அழுக்கு வந்த நாசம் என நாடித் தெளிய மற்று இவை ஐந்தும் போம்—அவ்வாசை போதத்தின்கண் ஏறுவது நெய்யாதி வார்த்து அடைக்கும் மூங்கிற் குழாய்க்கு அழுக்கு வந்த நாசம்போல, தமக்கு நாசமாம் என விசாரித்தறிய, அவ்வாசையின் போதமாய் அவ்விடயங்களிற் பிரிந்து செல்லும் இவ்வைந்து அவாவும் நீங்கும்.

(வி-ரை.) ஆன்மா ஆசையினுல் விடயத்தில் அழுந்திச் சிற்றின்பம் பெறுதல்போல், அவ்வாசை நாசத்தால் சிவத்தில் அழுந்திப் பேரின்பம்பெறும் ஆகலின்,"பேரின்ப மாசையின் போக்கென் றறிய லாகாதோ" என்ருர்.

தேன் நெய் எண்ணெயாதி வார்க்கும் மூங்கிற்குழாய்ச் சிறு துவாரத்தின்கண் மரவட்டை முதலிய நுழைந்தால் அதில் சுழல்வதே அன்றி, அழுக்கினுல் மீளமாட்டா; ஆகலின், முன்போல் தேனுதி வார்த்து அங்கீகரியாது அதனைப் புறம்பாய் விடப்படும். அதுபோல், ஆசை போதத்தில் ஏறி மிகுந்தபோது எவ்விதத்தானும் மீளாது; அதனுல், அப்போதத்தில் வீட்டின்பத்திற்கு ஏதுவாய துறவு மெய்யுணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் ஏரு, இக் குணங்கள் ஏருமையின் முன்போல் பிறவித் துன்பத்தையே பெறும். ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினுர்.

நளிக்கையில் மரவட்டையாதி நுழையும்போது இன்பம் போல் எளிதில் நுழைந்து மீளமாட்டா. அதுபோல் போதத்தின்கண் ஆசை ஏறும்போது இன்பம்போல் தோன்றி, எளிதில் ஏறி மீளாமைக்குங் கொள்க. நளிகை என்பது மூங்கிற்குழாய், அது திசைச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் அவாவினுல் அற்ப இன்பம் பெறுதல் போல், அவா அறுதியால் பேரின்பம் வரும் என்பதும், அவாவினுல் தமக்கு நேரிடும் அநர்த்தத்தை உண்

மையாய் விசாரித் தறியின் அவ்வவா அறுதி வரும் என்ப தும் அறிவித்தவாறு காண்க. (7)

இனித் துறவினது முடிவும், துறந்து செய்யும் தவத் தினது முடிவும், அடியேற்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ற மாணக்கனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

உதயந் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும்
புதையவொளி வீசுமா போலே - பதிமோகி
தீக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்காற்
ருக்காத தன்றோ தவம்.

(இ-ள்.) உதயம் தொழாப் போவார்க்கு உள்ளும் புறம் பும் புதைய ஒளி வீசுமா போலே—சூரிய உதயம் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்ளும் புறம்பும் இருள் மறைய ஒளி வீசு மாறு போலே, (மனை சுதர் முதலிய பற்றுக்கள் எல்லாவற் றையும் விட்டு, அவற்றின்மேல் உள்ளத்தெழும் அவாவினை யும் அறுத்து, கண்ட விடயங்கள்மேற் சென்று பற்றும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி, உள்ளும் புறம்பும் ஆசையா கிய இருளற நிராசையாகிய ஒளி வீச நிற்றலே துறவினது முடிவு).

பதி மோகி கொடுக்கத் தீக்காட்டிலே சென்ற ஆறு கண்டக்கால் தாக்காதது அன்றோ தவம்—தனது புருடன் மேல் அதி மோகியா யிருந்துளாள் அவன் மரித்தகாலை அவனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சுடுகாட்டிற் சென்ற

வாறு கண்டு (அவளைப்போலும் தற்போதத்தைச் சிவனு
க்கு ஊணாகக் கொடுத்துத் தாம் ஒன்றோடும்) தாக்கற்றிரு
த்தல் அன்றோ தவத்தினது முடிவு?

(வி-ரை.) உதயந் தொழுவார்க்குக் கண் விழித்தபோ
தும் இமைத்தபோதும் ஒளிவீசுதல்போலும், துறந்தோர்க்
குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும் காணா
திருந்தபோதும் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோடு இருக்க
வேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

தவமென்றமையால் துறவு வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உள்ளும் புறம்பும் நிராசை
யோடிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும், போதம் ஒழி
ந்து ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருப்பது தவமுடி வென்பதும்
அறிவித்தவாறு காண்க. (8)

இங்ஙனம் நிராசையோ டிருந்தோர்க்குத் தற்போதம்
அறுமோ என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்போல
வாமதுபோ னிற்க வரிதுகா - ணாமாய்
வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலா
லளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

(இ-ள்.) ஊமை மணி ஆட்டுகினும் ஓசை அழிந்தால்
போல ஆம்—நாவிழந்த மணியைப் பிடித்து அசைப்பினும்

ஓசை ஒழிந்து நின்றாற்போல, (பஞ்சவிடயங்களும் வலிய வந்து அடுப்பினும் அதிதீவிர பக்குவர்க்குப் போதங் கலங் காது நிராசையே) உண்டாம்;

அது போல் நிற்க அரிது ஆம் ஆய் வளர்ந்த அசத்தை எலாம் மாள மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டது போல் ஆம்—அவர் அங்ஙனம் நிற்குமதுபோல் நிற்க மற் றைய பக்குவர்க்கு மிகவும் அரிது, (நாஞு உபாயத்தானும் அங்ஙனம்) நிற்க வருமாயின் ஆசையால் முன்னர்ப் போ தம் மேலிட்டு மேன்மேல் வளர்ந்த அதனது சேட்டை எல் லாம் இறந்துபோம்படி அறிவாகிய மரக்காலால் இவ்வள வென்று அளந்து புறம்பாய் எறிந்துபோட்டதுபோல் ஆம்.

காண் - அசை.

(வி-ரை.) நிராசையோ டிருப்போரைக் கருவிகள் சேட்டியாது நீங்கும், அக் கருவிகள் நீங்கவே திருவருள் தோன்றும், அத்திருவருளால் போதத்தை ஈதென்று அள விட்டறிந்து ஒழிக்கலாம் ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் நிராசை உடையோரை வலி ந்து விடயங்கள் அடுக்கினும் போதம்அசையாது ஆகலின், நிராசை வரின் போத ஒழிவு தானேவரும் என்பதும்,இங்ங னம் இருத்தல் மற்றையபக்குவர்க்கு அரிதென்பதும், அங் ஙனம் ஆயினும் அவர்க்கும் உபாயத்தான் அவாவறுதி வரு

மாயின் அப்போதச் சேட்டை அளவிட் டெறியப்படும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (9)

தநுகரணபுவன போகங்களில் சிறிதேனும் பற்றின்றி நிற்றற்கு உபாயம் எங்ஙனம் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற் கூறுகின்ருர்.

தனுவாதி நானகினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்றும்
நினையா திளைப்பாறி நின்ருல் - மனையாமோ
காந்தக் கடத்தூசி காற்றற்ற தீபமென
ஆந்தத் துவங்களய லாம்.

(இ-ள்.) தனு ஆதி நான்கினுக்கும் சார்வு அழிந்து சற்றும் நினையாது இளைப்பு ஆறி நின்ருல் மனை ஆமோ— போகமும் நானன்று புவனமும் நானன்று தநுவும் நானன்று கரணமும் நானன்று என்று உள்ளபடி அறிந்து, நியதிகளைந்து, அத்தநுவாதி நான்கினிடத்தும் யான் எனதென்று சார்ந்துநின்ற போதச்சார்வு கெட்டு, அவற்றை மீட்டுச் சற்றும் பற்ருது அருளில் இளைப்பாறி அசைவற நின்ருல், மனையாகிய புவனத்திடத்தும், அம் மனையைப் பற்றியிருந்த வனிதாதி போகத்திடத்தும், முன்போல் பற்றுண்டாமோ? (ஆயின், புவனபோகங்களில் பற்றின்றி நிற்பினும் தநுகரணங்களிற் பற்றின்றி நிற்பது எங்ஙனம் எனின்),

காந்தக் கடத்து ஊசி காற்று அற்ற தீபம் என ஆம் தத்துவங்கள் அயல் ஆம்—காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முக

மாயபோது பற்றியும், அதனுட் கிடந்தபோது பற்றாதும் இருந்த காந்தக்கடத்து ஊசிபோலும், காற்றில் இருந்த போது அசைந்தும் காற்றின்றியபோது அசையாதும் இருந்த காற்றற்ற தீபம்போலும், (அத் தநுகரணங்களைத் தனக்கந்நியமாய்க் கண்டு நீங்கி நிற்பின், அவற்றோடும்) தாக்கற்று நிற்பது உண்டாம், (அவற்றோடும் தாக்கற்று நிற்கவே மற்றைய) தத்துவங்களும் அயலாய் நீங்கும்.

(வி-ரை.) தநுவாதிகளில் கறங்குபோல் சுழன்ற தன்மை திருவருட்கண் நின்றபோது இன்மையால் "இளைப்பாறி" என்றார்.

காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்றிய ஊசி அதனுட் கிடந்தபோது பற்றா திருந்ததுபோல், சகமுகமாய் நின்று தேகத்தை யானென்று பற்றிய போதம் அகமுகமாய் நின்று திருவருளை அடைந்தபோது அத்தேகத்தை யானென்று பற்றாது ஆகலின், "காந்தக்கடத்தூசி" என்றும், அப் புவன போக தநுகரணங்களைப் போதம் பற்றாது நின்றபோது கரணம் தற்சேட்டையற்று அடங்கும், அப்போது போதந் திருவருளோடுங் கூடிக் காற்றற்ற தீபம்போலாகி மீட்டும் கரணத்தோடுங் கூடாது ஆகலின், "காற்றற்ற தீபம்" என்றும், கரணங்க ளறவே அக் கரணங்களினது சேட்டைக்கு ஏதுவாய கலாதிகளும், அக்கலாதிகளைப் பிரேரகம் பண்ணும் சுத்த தத்துவங்களும் நீங்கும்; ஆகலின் "தத்துவங்க ளயலாம்" என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் புவனபோகங்களைத் தான் அன்றென்று உள்ளபடி அறிந்து களைந்து, அவற்றின்கட் சார்ந்து நின்ற போதச் சார்வுகெட்டு, அருட்சார்பி னின் ருல் புவன போகப் பற்றறும், என்பதும், தநு கரணங் களைத் தனக்கு அந்நியமென்று அறிந்து, அவற்ரொடும் தாக்கற்றுத் தனக்கு அந்நியமான அருளாய் நிற்பின் அத் தநு கரணப் பற்றறும் என்பதும், இங்ஙனம் அறவே மற் றைத் தத்துவங்கள் தாமே அறுமென்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (10)

உத்தமராயினோர் கற்புடைய மனைவியைத் துறப் பரோ என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற் கூறுகின்ருர்.

நாயலகைக் நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமு மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச் - சாயாநீர்
வேட்கை யசுணம்பம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின்
சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார்.

(இ-ள்.) நாய் அலகை நெய் விரும்பி நக்குவதும் நஞ்சு இட்ட பாயசமும் பாவை மெய்ப் பரிசம் மிகச் சாயா நீர் வேட்கை—நாயானது வாள்வாயில் தடவிய நெய்யை விரும்பி அவ்வாள் வாயை நக்குவதுபோலும், விடங்கலந்த பாயசத்தை ஒருவன் சுவையென விரும்புவது போலு மாகும், பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை இன்பமாய் விரும்பு தல் ஆகலினும், பொய்யாகிய அப்பாவையரது மெய்ப்பரி சத்தை மெய்யாகக் கண்டு அநுபவிக்க விழைதல் மிகவும்

பொய்யாகிய கானல்நீரை மெய்யாகக் கண்டு தாகத்திற்கு உண்ண விரும்புதல் போலாம் ஆகலினும்,

அசுணம் இபம் விட்டில் மீன் வண்டு இவையின் சாட்சியைக் கண்டு துறவாதார் ஆர்-அசுணப்புள் சத்தத்தானும், யானை பரிசத்தானும், விட்டிற்பூச்சி உருவத்தினும், மீன் இரதத்தானும், வண்டு கந்தத்தானும், கெடுமென இவைகளைச் சாட்சியாக் கண்டுறலானும், இவ்வைந்து விடயங்களும் உளவாகிய அப் பாவையரைத் துறவாதார் யாவர்?

(வி-ரை.) வாள்வாயின் நெய்யை நக்கின நாய்க்கும், நஞ்சிட்ட பாயசம் உண்டோனுக்கும், முன்னர் அணுவளவின்பம்போல் தோன்றி, பின்னர் அதனால் மலையளவு துன்பம் வருவதுபோல் அநுபவிக்கும்போது சிறிது இன்பம் போல் தோன்றிப் பின்னைத் துன்பம் வரும் என்பதும், பொய்யாய்த் தோன்றும் கானல் நீரை மெய்யாய்க் கருதி உண்ணத் தொடங்கினோனைப்போல், பொய்யாய்த் தோன்றும் பாவையரை மெய்யாய்க் கருதி அநுபவிக்கத் தொடங்குவ தென்பதும், ஓரோர் விடயத்தை விழைந்து ஒவ்வொன்று கெடுமெனில் ஐந்து விடயங்களும் உளவாகிய பாவையரை விழைந்தால், அவரால் வருங் கேட்டிற்கு அளவின்றென்பதும் இதனாற் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் பெண்கள் இன்பம் மிகச் சிறிதென்பதும், அதனால் வருந் துன்பம் மிகப் பெரிதென்பதும், அவர் கூட்டுறவு மாயை யென்பதும், அவர்கள் செய்

யும் ஐம்புல நுகர்ச்சி பெருங்கேட்டைத் தருமென்பதும் இங்ஙனம் அறிந்தோர் தம் மனைவி அருந்ததிக் கற்பினள் ஆயினும் துறப்பரென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

எல்லோரும் மனைவி ஆகிய குடும்பத்தோ டிருந்து, இன்பங்களை அநுபவித்துக்கொண்டுபூரிப்போடும் இருக்க, அக் குடும்பத்தை நீ துன்பமென்றீர், இஃதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

இடும்பைக்கே கொள்கலமா யேழ்நரகுக் கீடாங்
குடும்பத்தைக் குற்ற மறைக்கி - னடுங்காரோ
வைவர்க் கொருவ னறுதொழிலைச் செய்தலால்
மெய்யைப்பொய் யாக்கி விடும்.

(இ-ள்.) இடும்பைக்கே கொள்கலம் ஆய் எழ் நரகுக்கு ஈடு ஆம் குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்கின் நடுங்காரோ— அஞ்ஞானிகள் இம்மைக்கண்ணே துன்பங்களை எல்லாம் தாம் அநுபவித்தற்கு எற்றுக்கொள்வதாய் கப்பலாய், மறுமைக்கண்ணே எழுவகைப் பிறவியாகிய எழுவகை நரகத்தையும் உண்டாக்கும் கனதையினையுடைய மனை சுதர் முதலிய குடும்பத்தை இங்ஙனம் இகபரங்களினும் துக்கத்தைத் தருவதென்று அறியார்; இங்ஙனம் அறியவொட்டாது ஆணவமாகிய குற்றம் அவரை மறைத்தலால், இவ்வாணவக் குற்றம் நீங்கினோர் குடும்பக் குழாத்தைக் கண்டாலும் உளம் வெறுவி நடுக்கம் உறார் கொலோ? (ஆயின்,

நீர் மெய்யென்று கூறிய சிவம் ஒருவர்க்கும் தோன்றாதிருப்பானேன் என்னின்),

ஐவர்க்கு ஒருவன் அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கிவிடும்—ஐந்து இந்திரியங்கட்கும் ஓர் முதல்வனாகிய ஆன்மா அவ் விந்திரியங்களால் அறிந்து அநுபவிக்கும் விடய சுகத்தின் பொருட்டு உழவு முதலிய அறுவகைத் தொழிலில் முயற்சிப்படலால் இம் முயற்சி அசிவத்தைத் தெரியவொட்டாது பொய்யாக்கிவிடும்; (இதனை நீ அறிதி),

(வி-ரை.) குடும்பத்தால் இம்மைக்கண் தேகதுக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின், "இடும்பைக்கே கொள்கலமாய்" என்றும், இக் குடும்ப வாசனையால் மறுமைக்கண் பிறவிகள் தொடர்ந்து வருமாகலின், எழ் நரகுக்கீடாம்" என்றுங் கூறினார்.

"அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கிவிடும்" எனவே குடும்பத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் அறுவகைத் தொழில்களின் முயற்சியைவிட்டுச் சிவயோக முயற்சியில் தொடங்கின் மெய்ப்பொருள் தோற்றுமென்பதாயிற்று. அறுவகைத் தொழில்களாவன-உழவு, தொழில், வாணிகம், எழுத்து, சிற்பம், பரதம் இவை ஆறுமெனக் கொள்க. (12)

உத்தம பக்குவராயினோர் குடும்பத்தோடும் கூடியிரார் என்று இன்னுங் கூறுகின்றார்.

குரங்கிற் றுனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும் [ரோ
பெருங்குப்பை யிற்கரடிப் பெண்டும் - பொருந்துவ
காலனுந் தீயுங் கடலுமிருங் கல்லுமாய்
மேலு நரகாய் விடும்.

(இ-ள்.) குரங்கின் துனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும் பெருங் குப்பையில் கரடிப் பெண்டும் பொருந்துவரோ—ஓர் குரங்கைப் பல குரங்கு வந்து சேட்டித்தல்போல, தாய் தந்தை சுதர் சுற்றம் முதலியோர் தம்மை வந்து வாதிக்கும் குடும்பக்கூட்டத்தையும், அக்குடும்பக் கூட்டமாகிய பெரிய மலக் குப்பைக்கண் கரடிபோலும் பற்றப்பட்ட பெண்டிரது கூட்டுறவினையும், பொருந்தியிருப்பரோ உத்தமராயினோர்? (ஆயின், எல்லோரும் அவரோடுங் கூடியிருக்க இல்லையோ? இவரென்னை அங்ஙனம் இராதுபோவது எனின்),

காலனும் தீயும் கடலும் இருங்கல்லும் ஆய் மேலும் நரகாய்விடும்—அக் குடும்பக் கூட்டம் காலனைப்போலும், தீயைப்போலும், கடலைப்போலும், பெரிய மலையைப் போலும், இம்மைக்கண்ணே துன்பந் தருவதாய் மறுமைக் கண்ணே அதனோடுங் கூடியிருந்த வாசனையால் பிறப்பாகிய நரகத்தையும் தருவதாய்விடும் (என அறிந்து அதனோடுங் கூடியிரார்.)

(வி-ரை.) சோறு கூறை முதலியன கொடுக்கும் போதும் கொடாதபோதும் வரும் பிணக்கானும், அவற்றிற் கேதுவாகிய திரவியந் தேடுதலானும், அதனைப் பாது

காத்தலானும், அவர்க்கு வியாதி ஆதி துன்பம் அபிமான பங்கம் வந்த காலையினும், அரையர் கலகம் அற்பகாலம் வந்த காலையினும், அவரிறந்த காலையினும், இவை முதலியவற்றால் அக்குடும்பத்தால் தேகதுக்க மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின். "குரங்கிற்றுனிச்சிக் குடும்பக் குழாம்" என்றார்.

இத் துன்பக் குழுவில் கரடிபோலும் குணத்தானும் செய்கையானும் இழிவாய பெண்டிரைக் கூடுவரோ என்பதனை, 'பெருங்குப்பையிற் கரடிப்பெண்டும் பொருந்துவரோ" என்று குறிப்பாற் கூறினார்.

காலன் உயிர்களைப் பாசத்தால் பிணித்துக்கொடு சென்று நிரயத்துள் வீழ்த்தி வருத்துதல்போல், துறந்து செல்கிறேனென்று இரண்டடிச் சென்றானை மனை சுதர் முதலியோர் கரசரணங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஓலிட்டழுது அவனுள்ளம் இளகப்பண்ணி மீட்டுக் கொடுவந்து குடும்பமாகிய துன்பத்துள் அகப்படுத்தி வருத்துதலின், காலன் என்றும், ஒருவனைத் தீச் சூழ்ந்துகொண்டதுபோல் சூழ்ந்து கோடலின் தீ என்றும், நடுக்கடலில் வீழ்ந்தோனுக்குக் கரைகண்டு ஏறக் கூடாததுபோல், அக்குடும்ப சாகரத்தில் வீழ்ந்தோனுக்கு இக்கரைகண் டேறக்கூடாது ஆகலின், கடல் என்றும், மலை யிருத்திக்கொண்டதுபோல் குடும்பபாரந் தன் தலைச்சுமையாயிருத்தலின், இருங்கல் என்றும், இறக்கும்போது உயிர்க்கு எந்த வாசனை இருந்

தது அந்த வாசனையோடும் சென்று பிறத்தலின், மேலும் நரகம் என்றுங் கூறினர்.

இவை இரண்டு திருவெண்பாவானும் மனைவியாதிய குடும்பம் துன்பங்கட்கும் பிறவி வாதனைகட்கும் உறைவிடமென்பதும், இதனை இங்ஙனமென்று ஆணவமறைப்பான் அஞ்ஞானிகள் அறிந்திலரென்பதும், ஞானிகள் இதனைக் காணினும் கேட்கினும் நடுங்குவரென்பதும், இக் குடும்ப முயற்சி சிவத்தை அறியவொட்டாது மறைக்குமென்பதும், உத்தமபக்குவர் விடாது சூழ்ந்து வாதிக்கும் இக் குடும்ப வாதனையான் வரும் நட்டங்களை முற்றும் அறிந்து அதனை அக்கணத்தே விடுவரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க.()

இங்ஙனந் துன்பமென்று அறிந்து, துறந்து செல்வோர் தம்மை நம்பியிருந்த குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தற்குச் சகோதரர் முதலாயினருள் ஒருவரைத் துணையாக வைத்து, பின் துறந்து சேறலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கன்னனைப்போற் றன்னை யறிவனோ காக்கையுடன்
மன்னு குயில்போன வாறுபோ - லந்நியமாய்ப்
பேசாது போன துறவி பிறப்பறுப்பார்க்
காசானு மென்றே யறி.

(இ-ள்.) கன்னனைப்போல் தன்னை அறிவனோ காக்கையுடன் மன்னு குயில் போன ஆறு போல் அந்நியம் ஆய்ப் பேசாது போன துறவி—யான் இன்ன சாதி இன்ன

குலம் தாய் தந்தை இன்னரென்று தனது குல குடும்பங் களை அறியாத கன்னனைப்போலும், உத்தம பக்குவன் யான் இன்ன சாதி இன்ன குலம் இன்னர் தாய் தந்தை யென்று தனது குல குடும்பங்களைப் பகுத்தறிவனே? இங் ஙனம் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது காக்கையுடன் பருவம் வருமளவும் தனது இனம்போல் கூடிச் சென்று, பருவம் வந்த காலை அதற்கு அந்நியமாய்ப் பேசாது சென்ற நிலை பெற்ற குயில்போலும், அநித்திய விவேகம் வருமளவும் அவரினம்போல் கூடியிருந்து, அந்த விவேகம் வந்த காலை அவர்க்கு அந்நியமாய்ப் பிரிந்து அவரோடுஞ் சொல்லாது சென்ற துறவியே மெய்த்துறவி;

பிறப்பு அறுப்பார்க்கு ஆசானும் என்று அறி—அத் துறவி பிறப்பறுக்கும் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு ஆசாரிய னும் ஆவன் என்று நீ அறிதி.

(வி-ரை.) தருமன் முதலிய துணைவரையும் குந்தி யாகிய தாயையும் கண்டிருந்தும் கன்னன் அறியாதது போல், இவன் குடும்பத்தாரைக் கண்டிருந்தும் அநித்திய விவேகத்தால் பொய்யாய்க் கண்டான் ஆதலின், "கன்ன னைப்போற் றன்னை யறிவனே" என்றும், குயில் காக்கை யோடு கூடி யிருந்தபோதும் தன் குரலைக் காட்டினல் கொத்துமென்று அடங்கி யிருந்து, செல்லும்போதும் கூவாது சென்றதுபோல், குடும்பத்தோடு கூடி யிருந்த போதும் தான் துறந்து சேறலை அவரோடும் சொன்னற்

பற்றுவரென்பது அறிந்து, சொல்லா தடங்கியிருந்து, செல்லும்போதும் சொல்லாது சென்றமையால் "குயில்போன வாறுபோற் பேசாது போன துறவி" என்றுங் கூறினர்.

அறிவும் துறவும் உள்ள ஞானி சிறப்புளன் ஆகலின், இவனை "ஆசானும்" என்றார்.

ஏ - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் குல முதலியவற்றின் அபிமானம் இன்றி, அநித்தியவிவேகம் வருமளவும் அவற்றோடு உண்ணுதல் அற்றுக் கூடிநின்று, அந்த விவேகம் வரின் ஒருவரோடும் விடைபெறாது சென்றவனே துறவிகளுட் சிறந்தவன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (14)

இங்ஙனம் துறந்து செல்வாரை மாதா பிதாக்கள் வந்து தடுத்தால் எங்ஙனம் செல்வார் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

நித்திரைசெய் வீட்டி னெருப்பும் பெரும்படையு
முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே - பித்தரைப்போ
னில்லென்று சொன்னாலு நிற்பரோ வப்படிகாண்
இல்லறத்தை நீத்தா ரியல்பு.

(இ-ள்.) நித்திரை செய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும்படையும் முற்றி முற்றத்தே புறப்பட்டார் நில் என்று சொன்னாலும் பித்தரைப்போல் நிற்பரோ—தாம் நித்திரை பண்ணு நின்ற வீட்டினுள்ளே நெருப்பும் பெரும்படையும்

செறிந்து வர (விழித்து, அவற்றைக்கண்டு வெருண்டு அவ் வீட்டின் வாயில் கடந்து) முன்றிலில் புறப்பட்டார் தமக்கு அனுகூலராயினும், அவற்றின் நடு நிற்பீரென்று அறியாது கூறினும், பித்தரைப்போலும் அவர் மொழியை உட் கொண்டு கணப்போதாயினும் நிற்பரோ?

அப்படி இல் அறத்தை நீத்தார் இயல்பு—(அவர் எப் படி நில்லாது ஓடிச் செல்வரோ) அப்படியே மாதாபிதாக் கள் வந்து தடுப்பினும் நில்லாது இல்வாழ்க்கையைத் துக்க மாகக் கண்டு துறந்து செல்வாரது முறைமையும் ஆம்.

(வி-ரை.) குடும்பம் துக்கமென்று அறியாதபோது அதனோடுங் கூடியிருப்பார் என்பதும், துக்கமென்று அறி ந்தபோது அதனைத் துறந்து செல்வார் என்பதும், துறந்து செல்லும்போது யாவர் தடுப்பினும் நில்லார் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

காண் - அசை. (15)

இங்ஙனம் துறந்து செல்வோர் இயல்பு இன்னுங் கூறுகின்றார்.

கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போற் கங்குலிற்பேய்
வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் - முட்டத
தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப்போ வார்
லடங்கத் துறந்தேகு வார். [போ

(இ-ள்.) கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங் குலில் பேய் வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் முட்

டத்தொடர்ந்த படை பிழைத்துத் தோன்றப்போவார் போல்—பொருள் திருடிய கள்வனைச் சிலர் வந்து பற்றிப் பிணித்து வருத்த அவருள் அருள் உளத்தொருவன் வந்து அப் பிணியை அவிழ்த்துவிட்ட காலையில் விரைந்துசெல்லும் அக் கள்வனைப்போலும், அரை யிரவில் பெரும் பேயைக்கண்டு வெருவினர் விரைந்து சேறல்போலும், யுத்தகளத்தின் வெருவினர் விரைந்து சேறல்போலும், தம்மைப் பிடிக்கப் பின்தொடர்ந்த படைக்குத் தப்பி மிகவுங் கைகடந்து செல்வார்போலும்,

அடங்கத் துறந்து ஏகுவார்—தாய்தந்தை மனை சுற்றம் முதலிய குடும்பக்கூட்டங்களை எல்லாம் ஒருங்கே துறந்து செல்வார்; (அன்றி, அவர்க்கு ஓர் தடையும் இன்று).

(வி-ரை.) மலபரிபாகம் வாராமுன் தாம் செய்த இருவினைக்கீடாய்க் குடும்பபாசத்தால் பிணிப்புண்டு வருந்துவர் என்பதும் அப்பரிபாகம் வந்தகாலைத் தோன்றுநின்ற அருட்சத்தி அக் குடும்பபாசந் துக்கமென்று அறிவிக்க அறிந்து துறந்து செல்வார் என்பதும், அப்போது இரவில் தோன்றும் பேய்போலும் யுத்தகளம்போலும் குடும்பம் அவர்க்குத் தோற்றுமென்பதும்; அக் குடும்பக் குழாங்கள் பின் தொடர்வரென்று அறிந்து தூரதேசத்திற் செல்வாரென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

படை - சேனை.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் குடும்பபாரம் பொறுத்தற்கு ஆற்றாது வருந்தி இழித்துவிட்டு விரைந்து

செல்வோர் தாய்தந்தையர் ஆதியர் தடுத்தற்குச் சிறிதும் உட்படாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (16)

தாம் துறந்து போதற்குக் குடும்பத்தார் சம்மதித்தால், அப் பதியிலிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடென் றுண்டோ
வடுத்தயலா ருண்டோபே யானல் - சுடப்போட்
டெதிரிட்ட தெல்லா மிழந்தார்க் கிருந்த
பதியைக்கொண் டுண்டோ பயன்.

(இ-ள்.) உடுக்கை மறந்தவருக்கு ஊர் காடு என்று உண்டோ பேய் ஆனல் அடுத்தயலார் உண்டோ—(குடும்பக் கூட்டங்களை எல்லாம் துரிசறத் துறந்து தேகத்தையும் சத்துருவாகக் கண்டு அத் தேகத்தில் நான்குமுழஞ் சுற்றும்) உடுக்கையும் மறந்து திரிவோர்க்கு இது ஊர் என்றும், இது காடென்றும் பகுத்துக் காணும் நினைப்பும் உண்டுகொலோ? (அஃதன்றி), பூரணப்பேய் வயமாகையினல் அவர்க்கு அடுத்தாரும் அயலாரும் உண்டுகொலோ? (இங்ஙனம் உடுக்கை மறந்து அடுத்தார் அயலாரென்பதும் தோன்றுதிருப்பதும் அன்றி),

சுடப் போட்டு எதிரிட்டது எல்லாம் இழந்தார்க்கு இருந்த பதியைக் கொண்டு பயன் உண்டோ—கரத்தில் எடுத்த பொருள் மிகவுஞ்சுட விரைந்துபோட்டு நின்றாற் போல், தமதறிவிற்கு எதிரிட்ட கருவிகளை எல்லாம் துன்ப

மாகக் கண்டு ஞானக்கினியினல் எரித்து இவற்றையும் இழந்தார்க்குத் தாம் முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருந்ததுகொண்டு பயன் என்னை உண்டுகொல்?

இத் திருவெண்பாவால் தேகாபிமானம் விடுத்து அதனைப் பகையாகவும், எதிரிட்டவைகளைத் துன்பமாகவும் கண்டு, அனைத்தையும் இழந்து, பூரண மருள் கொண்டோர் இது நாடு இது காடென்றும் இவர் அடுத்தார் இவர் அயலாரென்றும் பகுத்தறிதல் இன்ருகலின், முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருப்பதனல் அவர்க்கு வரும் பயன் ஒன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. உடுக்கை= வஸ்திரம். (17)

முன்னிருந்த பதியைவிட்டு, மற்ருேர் சிவதலத்தில் ஓரிடம் பற்றியிருந்து, ஒருவர் முன்னிலையாய் உதராக்கினிக்கு அன்னமாத்திரம் வாங்கியுண்டு தவத்தைப் பண்ணலாகாதோ எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.

துக்கஞ் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்குத்
திக்குண்டோ வெங்குஞ் சிவாலயமா - மக்கினிக்குப்
பிச்சை பொதுநிழனீர் பேரிதுவே பேசார்தம்
இச்சையிருப் பேகாந்தத் தே.

(இ-ள்.) துக்கம் சுகம் ஆன சுட்டு அறிவு கெட்டவர்க்குத் திக்கு உண்டோ எங்கும் சிவாலயம் ஆம்—முன்கண்ட பிரபஞ்ச துக்கம் எல்லாம் இப்போது ஆநந்தமாகக் கண்ட அச்சுட்டுப்போதம் கெட்டோர்க்கு இன்ன திசை என்றும்

இன்ன இடம் என்றும் பகுப்புண்டாமோ? அவர்க்கு எத் திசையும் எவ்விடமும் சிவாலயமே ஆகும்; (அஃதன்றி),

அக்கினிக்குப் பிச்சை பொதுநிழல் நீர் பேரிதுவே பேசார் ஏகாந்தத்து இருப்பு தம் இச்சை—உதராக்கினி அவித்தற்கு ஊரின்கண் பிச்சையும் இருத்தற்கு இடம் பொதுச்சாவடி மரநிழலும், தாகந் தணித்தற்கு ஏரியாதி நீர்களும் உளவாகலின் அன்னம் இடம் நீர் என்னும் இவற்றினது பெயரையே சொல்லார், (ஆயின், அவர்க்கு இச்சை தான் ஏது எனின், ஒருவரோடுங் கூடியிராது பேசாது) ஏகாந்தத்திருப்பதே இச்சையாம்.

(வி-ரை.) சிவத்தை உணர்ந்தோர்க்கு எங்கும் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், "எங்குஞ் சிவாலய மாம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் ஆநந்த மயமாக் கண்ட துறவினர்க்குத் திசையாதி எவ்விடத்தும் சிவாலயமாகும் என்பதும், பிச்சையாதி உளவாகலின் அன்னபானாதி ஓரிடத்தில் குறியார் என்பதும், ஒருவரோடும் கூடாது ஏகாந்த மௌனத் திருப்பதே அவர்க்கு இச்சை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (18)

ஒருவரோடு கூடியிருந்து பேசுதலும் ஆகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அங்கக்கா ரன்று திப்பு நாவிசுவை யானதுவுஞ்
சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போர்செகத்தோர் - சங்கத்தைத்

நீண்டுமன மேபகையாய்ச் சேரா துடலோடே
மாண்டுதிரி வார்துறவா வார்.

(இ-ள்.) அங்கக்காரன் துதிப்பும் நாவி சுவையானது
வும் சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போல் செகத்தோர்—நானு
வேடங்கொண்டு நடிக்கும் வேடதாரி அவ் வேடங்கட்கு
ஏற்ற பாடை பேசுதல்போலவும், கொல்லாநின்ற வற்ச
நாபி ஒருவர்க்குச் சுவையானது போலவும், தன் காலிற்
பூண்ட விலங்கு ஒருவர்க்கு இதமானது போலவும், (தந்தம்
சாதிகட்கும் தொழில்கட்கும் ஏற்ற சொற்களைச் சொல்லி
யும், துன்பமாயுள்ள விடயங்களை இன்பமாகக் கருதிக்
கொண்டும், மனைவி முதலிய பாச விலங்கை இதமாகக்
கைக்கொண்டும் மயங்கிச் சுழலா நிற்பர்) இச் சகத்தோர்,

சங்கத்தைத் நீண்டும் மனமே பகை ஆய்ச் சேராது
உடலோடே மாண்டு திரிவார் துறவு ஆவார்—இங்ஙனம்
சுழலா நின்றார் கூட்டத்தைக் கூடவேண்டுமென்று கரு
தும் மன நினைவே தம் பகையாகி அந் நினைவோடுங்
கூடாது, உடலோடுங் கூடியிருந்தும் கூடாது, அவ் வுடல்
வாதனை மாண்டு திரிவாரே துறவினை உடையராவர் (என்
றறிதி)

(வி-ரை.) "உடலோடே மாண்டு திரிவார்" எனவே,
போகவாதனை, தேகவாதனை, போதவாதனை ஆகிய இம்
மூன்று வாதனையும் தீர்ந்தார் என்பதாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சிகள் ஒருவரோடொருவர் கூடலும், நானுவிதமாய் வார்த்தை யாடலுமே இன்பமாய்க் கருதி மயங்குவர் என்பதும். துறவோர் அங்ஙனஞ் செய்வது துன்பமென்று விடுப்பதுமன்றி, தம்முடலோடுங் கூடியுங் கூடாதிருப்ப ரென்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (19)

பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோ
ரென்னவே நாதாந்த மெய்தினரை - யென்னருகே
வாவென்று பாற்கடலில் வாழரியை மண்டூகங்
கூவுந் தகைமையதொக் கும்.

(இ-ள்.) பொன் மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப் பூமி உள்ளோர் என்னவே—பொன்மலை முடிமேல் ஆகாச கமனம் பண்ணுவோர்க்கு இந் நிலத்தின்கண் உள்ளார் மிகவும் தாழ்ச்சியானதுபோல், ஞானிகட்கும் பிரபஞ்சிகட்கும் உயர்ச்சி தாழ்ச்சி இருப்பவும்,

நாதாந்தம் எய்தினரை என் அருகே வா என்று பால் கடலில் வாழ் அரியை மண்டூகம் கூவும் தகைமையது ஒக்கும்—நாத தத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த திருவருளை அடைந்த ஞானிகளைப் பஞ்சபூத காரியந் தானுகிய தேகந் தானுகி இந்திரியவழி நுழைந்து செல்லும் பிரபஞ்சி ஒருவன் என்மனைக்கு நீர் வருக என்றழைத்தல் பாற்கடல் நாப்பண் அரவணையில் பள்ளிகொள்ளாநின்ற பெருமாளைப் பார்த்து, ஓர் தவளை நீரும் இக்கடல்மிசை மிதந்து துயில்

கின்றீர், யானும் இக் கடல் மிசை மிதந்து துயில்கின்றேன், உமக்கும் அரியென்று பெயர், எனக்கும் அரியென்று பெயர், ஆகலின், எனதருகே நீர் வருக என்றழைக்கும் முறைமையது ஒக்கும்.

(வி-ரை.) பொன்மலை முடியை நாதாந்தத்திற்கும், அம் மலைமுடிமேல் தோன்றும் ஆகாயத்தை இந் நாதாந்தத்தில் தோன்றும் திருவருளுக்கும் அவ் வாகாயத்தில் கமனம் பண்ணுவோனை இத் திருவருளையும் கடந்து செல்லும் ஞானிகள் அறிவிற்கும் உவமித்துக் கூறியவாறு காண்க.

ஞானிகள் தத்துவங்கட் கெல்லாம் முடிவாய் நின்ற பரிபூரணத்தை அடைந்தவர், பிரபஞ்சிகள் தத்துவங்கட் கெல்லாம் அடியா யுள்ள பஞ்சபூதகாரியம் தானுயுள்ள தேகத்தை அடைந்தவர். ஆகலின், "பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுளா ரென்னவே" என்று அங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

ஞானிகளது மகிமையை அறியாததால், அவரும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றார், யானும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றேன், அவரும் மனிதர், யானும் மனிதனென்று கருதி அழைத்தான் ஆகலின், "பாற்கடலின் வாழரியை மண்டூகங் கூவுந் தகைமைய தொக்கும்" என்று இங்ஙனம் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கும் அஞ்ஞானிகட்கும் தாரதம்மியமும், அவரை இவரெண்ணுமல் அழைப்பதும், இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (20)

ஆயின், பத்தியோடு மனமொழி மெய்களால் அவரை வணங்கி என் மனைக்குத் தேவரீர் எழுந்தருளுங்க என்று ஒருவன் அழைத்தால் செல்வரோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கும்பிட்டுங் கீர்த்தித்துங் கோடி யுபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை - நம்புவரோ
ஞானதி வாதனைக ளொன்ருத வப்பெருமை
மீணே விளக்கு மெனின்.

(இ-ள்.) கும்பிட்டும் கீர்த்தித்தும் கோடி உபசாரம் வம்பு இட்ட பத்தி வலைவழியை நம்புவரோ—ஒருவன் வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கத்தோடு வணங்கியும், அநேக தோத்திரங்களைப் பண்ணியும் சுவாமிகள் அடியேன் மனைக் கெழுந்தருளுக என்று கோடி பேதங்களாய் உபசாரங்களைச் செய்தும், இங்ஙனம் அழைக்கும் புதுமை பொருந்திய பத்தி ஆகிய வலைநெறியை ஞானிகளாயினுர் ஓர் பொருளாகக் கருதிச் செல்வரோ? (ஆயின், அன்போடு வணங்கி அன்னங் கொடுக்கிறேன் என்றழைத்தால் அவ்வன்ன மாத்திரஞ் சென்று வாங்கிக்கொள்ளலாகாதோ எனின்),

ஊண் ஆதி வாதனைகள் ஒன்றாத அப் பெருமை வீணே விளைக்கும் எனின்—ஊண் உடுக்கை முதலியவாதனைகளையும் விரும்பாத அந்த அவா அறுதி ஆகிய பெருமை அவரிருக்குமிடத்து அவர் வேண்டா என்று தள்ளவும் வீணாய் அவ்வூணாதிகளைக் கொடுப்பிக்கும் ஆயின்.

(வி-ரை.) உபசாரமிகுதியை, "கோடி" என்றும், ஒருவரும் அங்ஙனஞ் செய்யக்கண்ட தின்மையால், "வம்பிட்ட" என்றுங் கூறினார்.

"ஊணாதி வாதனைகள்" எனவே நோய் குளிர்கட்கு மருந்தும் உறையுளும் வேண்டார் என்பதாயிற்று. (21)

தாம் ஊணாதிகளை விரும்பி ஒருவரைப் பின் சேறலாகாதன்றி, ஒருவர் அன்போடும் வணங்கி ஊணாதி கொடுத்தற்குத் தம் மனைக்கு அழைத்தாலும் செல்லாதிருப்பது எதுகாரணம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கருமந் திரிவிதத்திற் கட்டவிழுங் கால
மரவுந் தவளையும்போ லாகி - யிருதலையிற்
கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்றாகித் தோற்றுமெ
னுள்ளினரு மூருமென்னா கும். [ணி

(இ-ள்.) திரிவிதத்தில் கருமம் கட்டு அவிழும் காலம் அரவும் தவளையும்போல் ஆகி இருதலையில் கொள்ளி எறும்பு ஆய் உடம்பே கூற்று ஆகித் தோற்றும் எனில்—ஞான

சாரியர் கிருபாநோக்கத்தானும், கர சரண பரிசத்தானும், திருவாக்கானும், அவரது ஆணவம் மாயை கன்மங்களாகிய கட்டு விடுதலையாகாநின்ற காலம் ஆகலின், தம் உடம்பே பாம்பும் தாம் ஓர் தவளையும்போலாகி, அவ்வுடம்பே இரு தலையும் எரி சூழ்ந்த கொள்ளியாகி, தாம் அக் கொள்ளிக் குழலுட் சுழலும் எறும்பாகி, அவ்வுடம்பே தம்மைப் பிணித்துச் செல்லுங் கூற்றாகித் தோற்றும் எனின்,

உள்ளினரும் ஊரும் என் ஆகும்—இங்ஙனம் பகையாய்த் தோற்றும் உடம்பிற்கு உபசாரஞ் செய்யக் கருதினோரும், அவர் அழைத்துச் செல்லும் ஊரும், அவர்க்கு என்ன பயனைத் தரும்?

(வி-ரை.) பாம்பு தவளையைப் பற்றி நிற்றல்போல் உடம்பு அவரைப் பற்றி நிற்றலானும், நெருப்பு அவியுமளவும் குழற்கண் வருந்திச் சுழலும் எறும்புபோல் ஊழ்வினை அறுமளவும் உடம்புள் வருந்தி இருத்தலானும், கூற்று உயிரைப் பிணித்துச் சேறல்போல் அவரைப் பற்றிநின்று பிச்சையாதிக்குச் செல்லப் பண்ணுதலானும், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஒருவன் தனக்குப் பகையாயினார்மேல் வெறுப்புண்டாவதுமன்றி, அப் பகைவர்க்கு இதஞ் செய்வார்மேலும் வெறுப்புண்டாவதுபோல், அவர்க்குப் பகையாகிய உடம்பின்மேல் வெறுப்புண்டாவதும் அன்றி, அவ் வுடம்பிற்கு

இதஞ் செய்வார் மேலும் வெறுப்புண்டாம் ஆகலின், "உள்ளினருழூரு மென்னுகும்" என்ருர்.

"திரிவிதத்திற் கட்டவீழும்" என்றமையால், இரண்டு மலமும் வருவிக்கப்பட்டன. (22)

ஞாஞசாரியரை அடைந்தோரும் ஓரூரின்கண் ஒருவன் செய்யும் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க இல்லையோ? இவர் என்னை அங்ஙனம் அங்கீகரியா திருப்பது எனின், மேற் கூறுகின்ருர்.

பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந் தெல்லா
மறிவாஞ னுரென் றறியா - வறிவை
யறிந்துமீ னண்ட வழிபருந்திற் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளேன்பார்ப்பார் பின்.

(இ-ள்.) பிறவாத யோனி பிறந்து பிறந்து எல்லாம் அறிவால் நான் ஆர் என்று அறியா அறிவை அறிந்து— (தெய்வ மானுடப் பிறப்பன்றி, மற்றைப்) பிறவாத யோனி பேதங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அளவில் காலம் சென்று பிறந்து எய்த்து, (பின்னர்த் தெய்வகதியாய்ப் பிறவிகட்கு எல்லாம் தப்பி, தன்னை அறிதற்கு ஏதுவாய இம் மானுடப் பிறவியிற் பிறந்தும், இத் தேகத்துள் இருந்து) எல்லாவற்றையும் அறிவாஞகிய யான் யாரென்று அறிதற்கு அரிதாய அறிவை இம் மாஞடதேகம் அநேகத்தாற் செய்த சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்போது அறிந்து,

மீன் அண்டவழி பருந்தில் குஞ்சு ஆய்ப் பிறந்தவர்கள் பின் என் பார்ப்பார்—நீரில் நுழைந்து செல்லும் மீன் முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சு ஆகாயத்திற் செல்லும் பருந்தின் முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சாய்ப் பிறந்தது போல், பிறப்பிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்த பிறப்புக்கள் நீங்கி, வீட்டிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்தோர்கள் இப்போது மற்றையரைப் போலும் ஊர் உறவு என்று என் பார்ப்பார்?

(வி-ரை.) முட்டைவழித் தோன்றல் இரண்டிற்கும் ஒத்ததாயினும், முன் நீருட் சென்றதும், பின் ஆகாயத்திற் செல்வதும் ஒவ்வாததுபோல், முன்னரும் இப்போதும் பிறந்த மானுடப்பிறப்பு ஒத்ததாயினும், முன் பிறப்பிற் சென்றதும், இப்போது வீட்டிற் செல்வதும் ஒவ்வாது. ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

முற்பிறப்பில் சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்பிறப்பில் எளிதில் தன்னை அறிந்தமையால் "அறிந்து * * * பிறந்தவர்கள்" என்றார்.

தன்னை அறிந்தால் தலைவனையும் அறியலாம் ஆகலின், "நானென்றறியா வறிவையறிந்து" என்றார். (23)

இங்ஙனம் ஊர் உறவாதி ஒன்றும் வேண்டார்க்குப் பெருமை தான் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னாற்போலப் பெற்ற - வரிபிரமர்க்

கப்பாலாம் வாழ்வு மணுவாகி யாதுமற
விப்போ பெருமை யிவர்க்கு.

(இ-ள்.) அளவு அற்ற உடைமை பேறே அரசர்க்குப் பெருமை ஆனல் போல—அளவற்ற திரவியம் ஆடை பூஷ ணுதிகளைப் பெறும் பேறே அரசர்க்குப் பெருமையானுற் போல.

பெற்ற அரிபிரமர்க்கு அப்பால் ஆம் வாழ்வும் அணு ஆகி யாதும் அறல் இவர்க்கு இப்போ பெருமை—அவ்வர சர் முதலியோர் வாழ்விற்கு மேலாய வாழ்வினைப் பெற்ற அரி பிரமர் வாழ்விற்கும் அப்பாலாகிய பதமுத்தி வாழ்வு களும் அணுமாத்திரம் இன்பமாய் அழியும் எனக் கண்டிரு ந்த இகபர வாழ்வுகளில் யாதொன்றினும் பற்றற்ற இப் பற்றறுதியே இவர்க்கு இப்போது பெருமையாம்.

(வி-ரை.) "அரசர்க்குடைமை" என்று பொதுப்படக் கூறினமையான், நால்வகைச் சேனை நால்வகை அரண் நாடு தேசங்கள் முதலியவுங் கொள்க.

அவர்க்கு அப் பேறு மேன்மேல் பெறுவது பெருமை யானுற்போல், இவர்க்கு அப் பேறு மேன்மேல் விடுவது பெருமை என்பதும்; அவர்க்கு அப் பேறின்மை சிறுமை யாவதுபோல், இவர்க்கு அப் பேறு பெறுவது சிறுமை என் பதும்; பேற்றின்மேல் பற்றுப் பிறவிக்கேது, அப் பேற் றின்மேற் பற்றறுதி வீட்டிற்கேது என்பதும்; பிறப்பை

அடைதல் சிறுமை, வீட்டை அடைதல்பெருமை என்பதும் இதனாற் காண்க. (24)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய சரியாதிகளைத் தான் செய்யார்களோ எனின்; அவர் செய்யுஞ் சரியாதிகள் இவை என்று மேற் கூறுகின்றார்.

சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்
கிரியோகங் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்
வேறின்மை பேரின்பம் விட்டுதியா மேலீடு
பேறின்மை தானே பெறல்.

(இ-ள்.) சரியை உடல் வெறுத்தல் கிரியை தன்னை அறிதல யோகம் கூடாமை—அவர்க்குச் சரியையாவது (மலச்சுமை, துக்கம் விளைக்கும் குரம்பை, அநித்திய விருது எனக் கண்டு, உண்டி சுருக்குதல் முதலியவற்றான்) உடலத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது (தத்துவம் முப்பத்தாறையும் நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவினின்ற) தம்மை உள்ளபடி அறிதல், யோகமாவது (அங்ஙனம் தம்மை அறிந்தவிடத்துத் தமக்கு உயிர்க்குயிராயிருந்த திருவருளைக்கண்டு அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து முன் நீக்கி நின்ற கருவிகளோடுங்) கூடாமை;

கேளாத் திருஞானம் வேறு இன்மை யேரின்பம்விட்டு உதியாமல் ஈடு பேறு இன்மை பெறல் தானே—அம்மூவகையானும் உண்டாம் கேட்டறியலாகாத அழகிய ஞான

மாவது (அவ்வருளே வடிவாயிருந்த தாம் சிறிதும் தோன்ருது பரையே ஆகிய) வேறின்மையினையும், அதன்மேல் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்ருத மேலீட்டினையும், இவ்வின்பத்தைப் பெற்ருேமென்னும் பேறின்மையினையும் பெறுதல் தானேயாம்.

(வி-ரை.) ஞானசாரியர் மௌனமொழியால் அறிவிக்க அறிதலான், "கேளாத்திருஞானம்" என்றும், இன்ப மேலிடாமுன் விட்டுத்தோன்றலான் "விட்டுதியாமேலீடு" என்றுங் கூறினர் பேறின்மை - இன்பாதீதம்.

"கும்பிட்" டென்னும் திருவெண்பா முதல் இவையைந்து திருவெண்பாவானும் ஞானிகளினது இயற்கை நெறிகளினது முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (25)

ஏழாம் அதிகாரம்

துறவு முற்றிற்று.

எட்டாம் அதிகாரம்

அவத்தைத் தன்மை

இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்து உள்துறவு புறத்துற வுடையராய், பிருதிவிமுதல் நாத தத்துவம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவம் முப்பத்தாறையுங் கடந்து, ஆணவ இருளையுங் கடந்து, ஆன்ம தரிசன முதலிய சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது தன்மை கூறினமையால், இவ்வதிகாரத்திற்கு அவத்தைத் தன்மை என்று பெயராயிற்று.

உண்டொழித்துத் தேடு முடம்பரா யொன்றுமுத
லண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து - மூண்டு
மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற
வெழுந்தவருள் கெட்டே னிதென்.

(இ-ள்.) உண்டு ஒழித்துத்தேடும் உடம்பர் ஆய் ஒன்று முதல் அண்டர் பதத்து அப்பாலும் ஐம்புலத்தும் உண்டு மழுங்கினர்க்கு—ஒருடம்பில் பிராரத்தத்தை உண்டொழித்து, அவ்வுடம்பில் அவ் வினையை உண்டொழித்தற்கு இடையே, இதாகிதங்களாகிய தொடர்பால் தேடும் ஆகாமியத்தால் தொன்றுதொட்டு வரும் உடம்புகளை உடையராய், இப் பூலோகமாகிய ஒன்று முதல் தேவர் பதவிக்கு அப்பாலும் ஆண்டாண்டுச் சென்றிருந்து ஐம்பொறிகளா

னும் அவ்வவ் வுடம்புகட்கு எற்ற விடயபோகங்களை இன்ப மாகக் கண்டு உண்டு அளவில் காலந் தழும்பேறினூர்க்கு,

போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற எழுந்த அருள் கெட்டேன் இது என்—அப்போது இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் இப்போது துன்பமாய்த் தோன்ற உதயமாகிய திருவருள், கெட்டேன் ஈது என்கொல்!

(வி-ரை.) ஓர் பிரகாரம் இன்றிச் செய்த வினையின் பேதப்படியே தநுகரண புவன போகங்களும் பேதித்துத் தோன்றலான், "தேடுமுடம்பரா யண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து முண்டு மழுங்கினர்க்கு" என்றூர்.

தநுவாதிகள் பேதிப்பதாவன, நல்ல தேசத்து நல்லோர்க்ள் அங்கீகரித்த போகத்தை புசித்தலானும், நல்ல நினைவோடும் நல்ல சொல்லோடும் நற்றெழிலைச் செய்தலானும், பொல்லாத தேசத்துப் புன்போகங்களைப் புசித்தலானும், பொல்லாத நினைவோடும் பொல்லாத சொல்லோடும் புன்றெழிலைச் செய்தலானும், இவற்றுள் ஒன்று நன்றும் ஒன்று தீதுமாய் மாறிமாறி வருதலானும், இவை முதலாயவற்ருல் பேதிப்பதெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் சுத்தாவத்தையில் நின்று அருளைத் தரிசித்தோர்க்கு விடயங் துன்பமாய்த் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (1)

வாசகத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழுங்
காசைத் துறையகந்த மாமதிலே - யாசை

யிருதலைப்பா லேக மெனவிரண்டா மித்தி
லொருதலைக்கா மந்துறவன் றோ.

(இ-ள்.) மாணிக்கம் ஆக வழங்கு வாசகத்தும் கோவை யினும் ஆசைத்துறை அநந்தம் ஆம்—மாணிக்கமணிபோ லாகப் புலவரான் எடுத்து வழங்காநின்ற சங்கத்தார் முதலியோர் கூறிய ஆசிரியப் பாக்களினும், மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்முதலிய கோவைகளினும், காமத்தினது இலக் கணமாகக் கூறப்பட்ட களவித்துறைகள் அனந்தம் ஆகும்;

அதிலே ஆசை இருதலைப்பால் ஏகம் என இரண்டாம் இதில் ஒருதலைக்காமம் துறவு அன்றோ—அக் களவித் துறைகளுள் காமம், தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய இருவர் பாலும் சமனொத்துக் கூடுவதாகிய இருதலைக் காமம் என வும், ஒருவர்பால் மிகுந்தும் ஒருவர்பால் குறைந்தும் காமம் ஒவ்வாது கூடுவதாகிய ஒருதலைக்காமம் எனவும், இரண்டுள் அடங்குவதாம்; இவற்றுள் தலைவன் விழையாதிருப்பத் தலைவி விழைந்து பற்றும் ஒருதலைக்காமம்போல விடயா நந்தத்தைத் துறந்து சொரூபாநந்தத்தைப் பெறும்பொருட் டுச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொரூபாநந்தம் கிடைத்திலது ஆயினும் இவ்வாநந்தத்தையே பெற விரும் பித் தொடர்ந்து நிற்பது அன்றோ துறவாவது?

(வி-ரை.) தலைவன் கூடி இன்பம் கொடாதிருப்பி னும் தலைவி தனது கற்பால் பிறரை விழையாது அத்

தலைவனையே விழைந்து நிற்றல்போல், சொரூபாநந்தம் தனக்குக் கிடைத்திலது ஆயினும் தனது தவக் கற்பால் விடயாநந்தத்தை விழையாது சொரூபாநந்தத்தையே விழைந்து நிற்கவேண்டுமென்பதும், தலைவி கற்பினைக் கண்டு தலைவன் காருணியத்தால் அவட்கு இன்பங் கொடுத்தல்போல், இவன் தவக்கற்பினைக்கண்டு சிவம் காருணியத்தால் தனதானந்தத்தை இவனுக்குக் கொடுக்கு மென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

வாசகம்போல் இருத்தலின் ஆசிரியப்பாவை "வாசகம்" என்றார். (2)

இத் திருவெண்பாவால் சொரூபாநந்தத்தை விரும்பிச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச்சொரூபாநந்தம் கிடைத்திலது ஆயினும். இவ் வானந்தத்தையே விரும்புவது அன்றி அசுத்தாவத்தையில் திரும்பி அவ்விடயாநந்தத்தை விரும்பல் ஆகாதென்று கூறியவாறு காண்க.

சாத்துவிக மெட்டாய்த் தசவவத்தை யாய்த்தன்னை
நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின் னேயமாய்க்-கூர்த்ததெல்லாஞ்
சுத்த வவத்தைத் துவட்சித் துகளற்ற
வத்துவிதர்க் கேதுமுதி யா.

(இ-ள்.) சாத்துவிகம் எட்டு ஆய்த் தச அவத்தை ஆய் தன்னை நீத்தவன் ஆய்த் தான் ஆய்ப் பின் நேயம் ஆய்க் கூர்த்தது எல்லாம் சுத்த அவத்தைத் துவட்சி—இராசத

தாமத காரியங்களை யெல்லாம் நீக்கிச் சாத்துவிக காரிய மாகிய நிராசை முதலிய எண் குணங்களையும் உடையவனாகி, அருகிய நோக்க முதலிய பத்தவத்தைகளையும் உடையவனாகி, இந்த நற்குணங்களால் தத்துவ மூப்பத்தாறையும் கடந்து தன்னை அறிந்து அருளைத் தரிசித்துத் தற்போதம் அடங்கினவனாகி, பின்னர்ப் பரையே தானாகி, பின்னர் நேயத் தழுந்தினோனாகி, இங்ஙனம் ஒருவன் நுண்ணியதாய் அறிந்து சென்றதெல்லாம் சுத்தாவத்தை அநுபவங்களாகும்;

துகள் அற்ற அத்துவிதர்க்கு ஏதும் உதியா—இந்தச் சுத்தாவத்தைகளை அறிந்து சென்ற போதம் அற்றுச் சிவத்தோடும் இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதத்தை உடையோர்க்கு முற்கூறிய அநுபவங்களுள் யாதொன்றேனும் தோன்றாது; (இவர் மௌனாநந்தமா யிருப்பர்.)

(வி-ரை.) சாத்துவிகம் எட்டாவன: நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கம் உடைமை இவை எண்வகையும் எனக் கொள்க.

தச அவத்தையாவன: பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாய்க் காணாது அருள்வடிவாய்க் காணும் அருகிய நோக்கமும், கருவிகளை நியதிகளையும் சிந்தனையும், முற்பிறவியிற் பட்ட துன்பங்களை நினைத்து நெட்டுயிர்ப் பெறிதலும், திருவருள் மேலீட்டால் உடம்பில் இளஞ்சூடெழுதலும், ஊணுதிகளைத் துறத்தலும், ஒருவரோடு உரையாடற்கு மானமுறுதலும், மௌனமா யிருத்தலும், பித்தேறினாற்போலப்

பிரபஞ்சப் பகுப்புத் தோன்றாதிருத்தலும், பிராணவாயு இறந்து மூர்ச்சித்திருத்தலும், போதம் இறந்து நிற்றலும் ஆகிய இவை பத்துமெனக்கொள்க.

சுத்தாவத்தைகளோடுங் கூடி அவற்றில் தோன்றும் அநுபவங்களைப் போதம் சுருங்கி நின்று அறிதலானும், அப்போதம் தேய்தல் வளர்தற்குத் தக்கதாய் ஓர்கால் உயர்ந்த அநுபவமாயும், ஓர்கால் தாழ்ந்த அநுபவமாயும், மாறித் தோன்றலானும், "துவட்சி" என்றார்.

கேவலாவத்தையோடு ஆணவம் நீங்கிற்று ஆயினும், அதனது காரணம் போத மிறக்குமளவும் இருத்தலின், போதத்தைத் "துகள்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாதகர் இலக்கணமும் சாத்தியரது இலக்கணமுங் கூறியவாறு காண்க. (3)

அவ்வநுபவங்களை அறிந்து சொல்வது வாக்கு ஆகலின், இவ்வாக்கினை மௌனமாக்குவது முத்தி அன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உரையொடுங்கிற் போத முதிக்கு மொழிவே
யருளா மதன்போக் கசையாப் - பரையோகம்
போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதியா
தேனோர்க்குப் பல்விதமா கும்.

(இ-ள்.) உரையொடுங்கின் போதம் உதிக்கும் ஒழிவே அருள் ஆம் அதன்போக்கு அசையாப் பரையோகம்

போனல் சுகாதீதம்—வாக்கினை மௌனமாக்கின் உள்ளே போதம் தோன்றும் (ஆகலின், அவ்வாக்கு மௌனம் முத்தி அன்று; ஆயின், போதமடங்கின் முத்தியோ எனின்) போதம் அடங்கின் அருள் தரிசனம் (ஆகலின், அப் போதம் அடங்கல் முத்தியன்று; ஆயின், அருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தியோ எனின்) அவ்வருள் தரிசனம் நீங்கின் போதஞ் சிறிதும் அசையாத பரையோகம் (ஆகலின், அவ் வருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தி அன்று; ஆயின், பரை யோக நீங்குதல் முத்தியோ எனின், பரையோகம் நீங்கின் சுகப்பேறும்; ஆகலின், அப்பரையோகம் நீங்குதல் முத்தி அன்று, ஆயின், அச் சுகப்பேறு நீங்குதல் முத்தியோ எனின்) அச்சுகப்பேறு நீங்குதலே சுகாதீதம் இச் சுகா தீதமே முத்திநிலை.

புண்ணியர்க்குப் பொய் உதியாது ஏனோர்க்குப் பல் விதம் ஆகும்—இச் சுகாதீத முத்தியை அடைந்த புண்ணி யர்க்கு மேற்கூறிய சுத்தாவத்தையில் தோன்றும் பொய் கள் யாவும் தோன்ரு, இம் முத்தியைப் பெருது அச் சுத் தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு அநுபவம் பலவிதமாய்த் தோற்றும்.

(வி-ரை.) பரையோகம் கூறி அதற்கப்பால் சுகா தீதங் கூறினமையால், இவற்றிற்கு இடையில் தோன்றும் சுகப்பேறு வருவிக்கப்பட்டது.

பரிபூரண சிவத்திற்குத் தம்மைக் கொடுத்தலால் மெய்ஞ்ஞானிகளைப் "புண்ணியர்" என்ருர்.

சுகாதீதத்திற்குச் சுத்தாவத்தைக் காட்சி பொய்யாக வின் "பொய்யுதியாது" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்திநிலை ஈதென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (4)

அச் சுகாதீத முத்தியை அடைதற்கு ஏதுவாகிய சுத் தாவத்தையில் நிற்போரது குணங்கள் யாவை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கருவி கழல வரைநோக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிறியி - லருளாய்
வெதும்பி யுடல்வெறுக்கு மின்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துறையு நாணுமொடுங் கும்.

(இ-ள்.) கருவி கழல வரை நோக்கு ஆம் போதம் பிறியில் சிந்தை பெருமூச்சு ஆம்—கருவிகள் நீங்கவே மலை மேல் நின்று நோக்குவோர்க்கு நிலத்தின்கண் உள்ள பொருள்கள் அருகித் தோன்றுமாப்போல, (பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்யாய்த் தோன்றுவதாம்) அக் கருவிகளுள் அதோமுகமாய் நின்ற போதம் அவற்றைப் பிறியில் (ஊர்த்துவமாய் நின்று தன்னை அறியும், அங்ஙனந் தன்னை அறியும்போது இங்ஙனம் இருக்கின்ற யான் எறும்புகளால் நாங்கூழ் அரிப்புண்டதுபோல், அளவில் காலம் அக்கருவி களால் அரிப்புண்டேனே என்னும்) சிந்தனையால் நெட் டுயிர்ப்புளதாம்;

அருள் ஆய் உடல் வெதும்பி வெறுக்கும் இன்பு ஆய் விகளம் முதிர்ந்து உறையும் நாணும் ஒடுங்கும்—(தன்னை அறிந்தபின்னர்) அருள்தரிசனம் உண்டாய், பின்னர் அவ் வருளே தனக்கு வடிவாகி) இம் மாயா உடலம் வெதும்பி (இதனை) வெறுப்பன்; (பின்னர்) ஆநந்தமுண்டாய், இவ் வாநந்த மேலீடாகிய) உன்மத்தந் தலைமீக்கொண்டு மௌனமா யிருப்பன், அஃதன்றி, பிரபஞ்சத்தார்க்கு நாணுவ தாய) நாணமும் நீங்கும்.

(வி-ரை.) "போதம்பிறியில்" என்றதனால் தன்னை அறிந்தென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

"அருளாய்" என்றதனால், அருள் தரிசனம் வருவிக் கப்பட்டது.

நாணம் ஒடுங்கலாவது நீராடல் பூசனையாதி செய்திலன் என்று உலகத்தார் பழிப்பது குறித்து வரும் நாணம் எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீங்கியவிடத்து வருங் குணமும், தன்னை அறிந்தவிடத்து வருங் குணமும், திருவருள் தோன்றியவிடத்து வருங் குணமும் ஆநந் தந் தோன்றியவிடத்து வருங் குணமுங் கூறியவாறு காண்க. (5)

வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெது யார்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின்-வாக்குமன [ம்பி

நின்றுபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க்
கன்றிப் புளகிதமாங் காண்.

(இ-ள்.) வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய் அறிபின் மெய்வெதும்பி ஆர்க்கும் விறைக்கும்—(பொய்யாகிய கருவிகளை உள்ளபடி பொய்யாய் அறியின், மெய்யில்) வெயர்வை அரும்பும், விழியில் நீர்ததும்பும், எல்லாம் பொய்யென் றறிந்துகொண்டேன் என்று உடலத்துள் இளஞ்சூடெழ ஆரவாரிப்பன், (பின்னர்த் தன்னை உள்ள படி கண்டு ஒன்றினையும் நாடாது) உடலம் அசைவற இருப்பன்;

அருள் உதிப்பின் வாக்கு மனம் நின்று பரிபூரணம் ஆய் நேயத்தே கார்க்கதம் ஆய்க் கன்றிப் புளகிதம் ஆம்—(பின்னர் அருள் தோன்றுமிடத்து வாக்கு மனங்களில் நின்று அவ்வருள்) பரிபூரணமாய்த் தோன்ற இதற்கு முதலாய நேயத்தை (என்றைக்கு அடைவேன் என்று அந் நேயத்தைநாடி)மேகங் குமுறுவதுபோலாய் உள்ளே குமுறி உள்ளம் வெதும்பி உடலம் உரோமாஞ்சலியாம்.

(வி-ரை.) வாக்கு மனங்களில் நின்று அருள் பூரணமாய் தோன்றுவதாவது, மனத்தால் நினைந்த நினைவு நினைந்த தில்லையாயும், வாக்காற் சொன்ன சொற்கள் சொன்னதில்லையாயும், தனக் கநுபவமாய்த் தோன்றுவதாம் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளைப் பொய்யென்று அறிந்தவிடத்து வருங்குணமும், திருவருள் உதித்தவிடத்து வருங் குணமும், அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

பேயைப்பெண் ணென்றிருந்தும் பித்தளைக்குப் பொன்றோ
மாயத்தூ ணுண்டுமன மாண்டுமயல் - போயத் [ற்று
திடுக்கமே பித்தாய்த் தெளிமயலா னாற்போ
னடக்குமருண் மேலிட்ட நாள்.

(இ-ள்.) பெண்ணை பேய் என்று இருந்தும் பித்தளைக்குப் பொன் தோற்றும் மாயத்து ஊண் உண்டு மயல் போம் மனம் மாண்டு—பெண்களைப் பேய்களைப் போலும் பிடித்து வாதிப்பவரென்று கண்டிருப்பதாயும், பித்தளைக்குப் பொன் தோற்றுப்போவதாய்க் காண்பதாயும், உதர எரிவாய்த் தோன்றும் மாயத்திற்குக் காடிகூழ் முதலிய ஊண் யாது கிடைப்பினும் வாங்கி உண்டு (அவைகள் மேல் வைத்த) மயலும் போய் (அவற்றை மெய்ப்பொருளாகக் காணும்) மனமும் இறந்து;

அத் திடுக்கமே பித்து ஆய்த் தெளி மயல் ஆனாய் போல் அருள் மேலிட்ட நாள் நடக்கும்—அப் பொருந்தல் அருந்தல்களையும் அவற்றிற்கு ஏதுவாய பொன்னையும் விழைந்து நெடுநாள் பிறவித் துன்பத்தால் வருந்தினேமே என்னும் அந்தத் திடுக்கந்தானே விடாப் பிராந்தியாய்

அறிவு பயித்தியங்கொண்டோனைப் போலவும் திருவருள் மேலிட்டகாலத்து விளங்கும்.

(வி-ரை.) பேய் பிடியுண்டு விடுபட்டோனுக்கு ஓர் காலத்து அதனைக் கண்டபோது பயந்தோற்றல்போல் முன் பெண்களால் வருந்திய வருத்தத்தை நோக்கி அவரைக் கண்டபோது பயந்தோற்றலான் அங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

"பித்தனைக்குப் பொன் ஞேற்றும்" என்று அதனினும் இழிவாய்க் கூறினமையால் ஓட்டுச் சின்னங்களையும் சிறு கற்களையும்போல் காண்பர் என்பதாயிற்று.

எங்கும் பரிபூரணமாய் அருள்வடிவா யிருத்தலானும் பொன் பெண் மண் ஊண் உடல் என்னும் ஐவகையும் வெறுத்து உலகத்தாரோடு மாறுபட்டிருத்தலானும், "தெளிமய லாஞற்போல்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் அருள் மேலிட்டநாள் நடக்கும் குணங் கூறியவாறு காண்க. (7)

மலட்டுமக னீங்கி வரக்கண்ட தாய்தால்
அலத்தி மகிழ் மதுபோ - லுலப்பிலாக்
காலங் கழிந்ததையுங் காணுத்தைக் கண்டகளிப்
பாலு மழுதுசிரிப் பார்.

(இ-ள்.) மலட்டு மகன் நீங்கி வரக்கண்ட தாய் தால் அலத்தி மகிழும் அதுபோல்—(நெடுநாள்) மலடிருந்து

(பின்னர் அரிதாய்ப்பெற்ற) புதல்வன் (தன் மனைவிட்டு) நீங்கி (அயல் மனையிற்சென்று மீண்டு) வர எதிர்கண்ட தாய் (சென்று எடுத்து மார்போடு அணைத்து முன்னர் அவனைப் பெறாத காலத்தையும் இப்போது அவனைப் பெற்றுக்கண்ட காட்சியையும் நினைந்து) தாலாட்டுத லோடு அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிக்கும்; அது போல,

உலப்பு இலாக் காலம் கழிந்ததையும் காணாத்தைக் கண்ட களிப்பாலும் அழுது சிரிப்பார்—(திருவருளைப் பெறாது) அளவிறந்தகாலம் (பிறவியில்) வீணாளாய்க் கழிந் ததைக் கருதியவதனாலும், (அக் காலங்களுள் ஓர் கால மாயினும்) காணாத அத் திருவருளை (இப்போது கண்ட) களிப்பாலும், அவ்வருளைத் தோத்திரம் பண்ணலோடு அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிப்பார் (திருவருள் மேலீட் டைப் பெற்றோர்).

(வி-ரை.) "தாலலத்தி" என்று உவமை கூறினமை யால் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுதல் வருவிக்கப்பட் டது. அருள் தம்மிடத்துத் தோற்றலான் அதனை மகவாக உவமித்துக் கூறினர். தால் - தாலாட்டுதல், அலத்தல் - அழுதல்.

இத்திருவெண்பாவால் கழிந்தநாட் கிரங்குதல் கூறிய வாறு காண்க. (8)

சுகாதீதமுத்தியைப் பெருது, இங்ஙனந் திருவருள் மேலீட்டைப் பெற்ருேர்க்குப் பிறப்பு உண்டாகாதோ? எனின் மேற் கூறுகின்ருர்.

நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்தே [யச்
யுடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட் டூண்போய்-மடலெடுப்பா
சத்தாதி கெட்டுமனந் தாக்கற்றுச் சந்தழிந்த
பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

(இ-ள்.) நடை தளர்ந்து மெய் மறந்து நாணம் அழிந்து உடல் தளர்ந்து கீழ்க்குரல் இட்டு ஊண்போய்—(கருவிச் சேட்டைக ளடங்குதலின்) நடை தளர்ந்து, (அருளே வடிவாயிருத்தலின்) உடம்பு மறந்து, (உடம்பு மறத்தலின்) பிரபஞ்சிகள் பழிப்பார் என்பது குறித்து வரும் நாணம் அழிந்து, (உண்டிமேல் விருப்பின்மையான்) உடல் தளர்ந்து, (மனமௌனியா யிருத்தலின்) கீழ்க்குரற் பேச்சாய், (அருளமுதம் புசித்தலின்) சிற்றூண் உண்பதாய்,

மடல் எடுப்பு ஆய்ச் சத்தாதி கெட்டு மனம் தாக்கு அற்றுச் சந்து அழிந்த பித்தர்க்கும் பிணி ஆகா-அருளையே அன்றி மற்ருென்றையும் நாடாமையின் மடலெடுப்பான் போலாய், (ஐந் தவாவும் அற்றமையால்) சத்தாதி விடயங்களும் இறந்து, (இச் சத்தாதி விடயங்கள் இறந்தமையால்)

மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்று, (மனம் ஒன்றோடுந் தாக்கற்றமையால்) அருளென்றும் தானென்றும் இன்றி இரண்டற்ற (இவ்வருள் தலைமீக்கொண்ட) பித்தர்க்கும் (சுகாதீத முத்தியை அடைந்தோரைப்போல்) பிறவிநோய்கள் உண்டாகா.

(வி-ரை.) அருள் மேலீட்டையும் பிரபஞ்சப் பற்றொழிவையும் உடையோர் தேகாந்தத்து அறிவோடுஞ் சென்று சுகாதீதமுத்தியை அடைவர். ஆகலின் "பித்தர்க்குமாகா பிணி" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்மேலீட்டை உடையோர்க்கும் பிறப்பு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்த்திமையா நோக்கும்
வெறும்போகஞ் சாய்ந்து விழினு - மறந்த
திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறைப்பும்
உகைப்புந் தெளிந்தறித லும்.

(இ-ள்.) குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங்கூர்ந்து இமையா நோக்கும்-(தாம் அறிந்த பாட்டுகளுள் சில பாட்டான் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுவதாய) குறும்பாட்டும், (ஆநந்த மகிழ்ச்சியால் தோன்றும்) புன்சிரிப்பும், (உட்புறனும் அவ்வாநந்த பூரணத்தை நுண்ணிதாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாய) இமையா நாட்டமும்,

வெறும் போகம் சாய்ந்து விழினும் மறந்த திகைப்பும் விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்பும் தெளிந்து அறிதலும்—(தாம் ஒன்றையும் விழையாது இருப்பினும் தமது சந்நிதியில்) பொய்ப் போகங்கள் மிகவுஞ் சாய்ந்து வந்து கிடப்பினும் (இத் துன்பங்கள் ஈண்டு என் வந்தன என்று அவற்றை) சிறிதும் நினையாத திகைப்பும், (அவற்றைக்கண்டபோது) உடல் நடுக்குறுதலும், (பஞ்சேந்திரியங்கட்கு உரிய விடயங்கள் நேர்படின் அவ் விடயச்சுவை தோன்றாத) திமிர்ப்பும், (பூதம் பேய் புலி கரடி முதலிய வந்தகாலத்துக் கற்றூண்போலத் தேகம் அசைவற்றிருக்கும்) விறைப்பும், (ஆநந்தம் மிகவும் வந்து தாக்குதலான் எழுந்து குதித்தாடும்) உகைப்பும், (அங்ஙனம் ஆடிய ஆநந்த மேலீட்டால் தோன்றாது அவ்வாநந்த மேலீடு சிறிது நீங்கியபோது இப்போது யாம் என் செய்தோம் என்று) தெளிந்தறிந்து கோடலும், (ஆகிய இக்குணங்கள் எல்லாம் பரையோக நீங்கி ஆநந்தம் பெற்றோர்க்குத் தோன்றுவனவாம்.)

(வி-ரை.) இங்ஙனம் அறிவும் துறவும் உடைய ஞானிகளைப் பத்தராய் உள்ளார் எல்லாரும் அன்னபானம் காய் பழம் ஆடை முதலிய கொடுவந்து வைத்து வணங்குவர் ஆகலின், "வெறும்போகஞ் சாய்ந்துவிழினும்" என்றார். வெறும்போகம் - பொய்ப்போகம். சாய்ந்தென்பது மிகுதி மேல் நிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் ஆநந்தம் பெற்ளுேர் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (10)

இங்ஙனம் பூரணாநந்தம் பெற்ளுேர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாவது என்னை எனின, மேற்கூறுகின்ருர்.

கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட்ட
மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டு - மேல்கொண்ட
வானந்த வுல்லாசத் தாச்சரிய மாரறிவா
ரூனம்போற் காணு முலகு.

(இ-ள்.) கால் வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கை வந்தவர்க்கு ஆட்டம் மால் முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டும்-(பிறவி முடவராயிருந்து இடையில் தெய்வகதியால்) கால் நடக்கவந்தவர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (கைவராதிருந்து இடையில் அங்ஙனம்) கைவந்தோர்க்கு ஆட்டமுண்டாவது போலும், (தாங்கூடி அநுபவித்த பெண்மேல்) ஆசை தலைமீக்கொண்டு வந்தவர் வாய்ப்பாட்டுப்போலும்,

மேல்கொண்ட ஆநந்த உல்லாசத்து ஆச்சரியம் ஆர் அறிவார் ஊனம்போல் காணும் உலகு-(தம்மை மறைத்து) மேற்கொண்டெழுந்த ஆநந்த உல்லாச அதிசயத்தால் (அவர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாம்), அவ்வாநந்தாதிசயத்தை (அதனைப்பெற்ற ஞானிகள் அறிவது அன்றி) மற்றை யாரறிவார்? (அவர்க்கு ஆடல் பாடல்களை) பயித்தியமிகுதியால் உண்டாவனபோல் காண்பார் உலகத்தார்.

(வி-ரை.) நெடுநாள்காலுங்கையும்வராதிருந்து இடையில் அவைவந்தோர்க்கு ஆட்டம் உண்டாவதுபோல்; அளவிறந்தகாலம் மும்மலச்சிறையிற்கிடந்தோர்க்கு இப்போது அச்சிறை விடுதலையாய்ப் பரிபூரண வடிவைப் பெற்றமையான் ஆடலும், தாம் அநுபவித்தபெண் இன்பவாசனை உளத்திருத்தலான் அவர்க்குப் பாடல் உண்டாவதுபோல், துன்பப் போகத்தையே அளவில்காலம் புசித்தோர்க்கு இப்போது நிரதிசயாநந்தங் கிடைத்தமையால் பாடலும், உண்டென்பது இவ்வுவமைகளாற் காண்க.

"ஊனம்போல்" என்றமையால் ஊனம் இன்றென்பதாயிற்று.

உல்கென்பது ஆகுபெயர்.

"கைவந்த வர்க்காட்டம்" என்பதற்கு அருத்தம் ஓர் வித்தையாதி முன் கைவராதிருந்து பின் கைவந்தபோது ஆட்டம் உண்டாவதுபோலும் என்கினும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பூரணவடிவம் பெற்றமையால் ஆடலும், ஆநந்தம் பெற்றமையால் பாடலும் உண்டாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (11)

ஆநந்த மௌனமதனை அடைந்த ஞானிகள் போதம் இழந்தோராகலின், இங்ஙனம் நிர்விகாரிகளா யிருந்தோர்க்கு அந்த விகாரிகள் போலும் ஆடல் பாடல் எங்ஙனம் உண்டாம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாக்கையற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புதியாப் பித்தி - னறிசென்
றலையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்ப
லுலேவுற்ற தோநிற்ப தோ.

(இ-ள்.) அறிவு பறிகொடுத்து இவ்வாக்கை அற மாறிப் பெறுதி இழப்பு உதியாப் பித்தின் சென்று அறி— (முன்னர் விடயாநந்தத்திற்குத் தமது அறிவைப் பறிகொடுத்ததுபோல் இப்போது மாறிச் சொரூபாநந்தத்திற்கு) அவ்வறிவைப் பறிகொடுத்து, (முன்னர்க் கூடியிருந்த) இம் மாயாவடிவ மறந்துபோக, (இப்போது அருள்வடிவாய்) மாறிப்பெற்று, (அவ்வருளே வடிவாகலின் ஓர்பொருளைப் பெற்றேமென்னும்) பெறுதியும், (ஓர் பொருளை இழந்தோமென்னும்) இழப்பும், (இவற்றான் வரும் இதாகிதங்களும்) தோன்றாத ஆநந்தப் பயித்தியம் மீக்கொண்டு, (ஓரிடத்துச் சிறிதேனும் விகார முண்டாகாது இதனை அறிவில்) சென்று பார்த்தறிதி; (இஃதன்றி),

அலை அற்ற நீத்தம் ஓர் ஆள் அற்ற கப்பல் உலேவு உற்றதோ நிற்பதோ—அலையின்றிய சாகரத்தில் நிற்கும் ஓராளும் இன்றிய கப்பல் அசைவுறுகின்றதோ? அசைவற்று நிற்கின்றதோ? (அஃது எங்ஙனம் அசைவற்று நிற்கின்றது, அதுபோலும் மௌனாநந்த சாகரத்தில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தற்போதமும் இறந்து நின்ற ஞானி

களும் அசைகிலர் என்று இத் திட்டாந்தத்தானும் கண்டு கொள்க.)

(வி-ரை.) அலையற்ற நீத்தத்தை மௌனாநந்தத்திற்கும், ஆளற்றிருத்தலைக் கருவிகளிறந்து நிற்றற்கும், அசைவற்ற கப்பலைப் போதமிறந்த ஞானிகளது அறிவிற்கும், உவமித்தார். அறிவு பறிகொடுத்தல்-ஆனந்தமயமாய் அழுந்தல். ()

செகஞ்சிரிக்கத் தாஞ்சிரித்துச் சீபேயென் றோட்டி
லகம்புறங்கா டேச்சுக்குற் றற்றுத் - திகம்பரியாய்த்
தானந்தம் பாடிவிண் ணிற் றட்டத் துணங்கையடித்
தானந்தக் கூத்துநடிப் பார்.

(இ-ள்.) செகம் சிரிக்கத் தாம் சிரித்துச் சீபேய் என்று ஓட்டில் புறங்காடு அகம் எச்சுக் குற்றற்றுத் திகம்பரி ஆய்—(உலகநடைதெரியாத பேயரென்று) சகத்தோர் தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்ப, (ஞானநெறி தெரியாத மலப் பேயரென்று) தாமும் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்து, (புறந் திண்ணை பொதுச்சாவடிகளில் தாம் இருந்தவிடத்து அவர் வந்து) சீ பேயரே போம் என்று ஓட்டினால் (யாதொன்றும் கூறாது அவ்விடம் விட்டு நீங்கி) புறங்காட்டை நன்மனை போற் கண்டு, அசுத்தமென்னும் அருவருப்புச் சிறிதும் அற்றுத் திகம்பரிகளாய் (அவ்விடத்திருந்து.)

தான் அந்தம் பாடி விண்ணில் தட்டத் துணங்கை அடித்து ஆனந்தக்கூத்து நடிப்பார்—தமது போதநாச

மான இடத்துப் பாடிச் சிதாகாசவெளியில் பொருந்தி நின்று துணங்கைக் கூத்திற்கு உரித்தாம்படி கையடித்து ஆநந்தநடனம் பண்ணுவர் (அவ்வாநந்த பூரண ராயினர்.)

(வி-ரை.) உலகர்க்கு ஞானிகள் மாறுபாடா யிருத்தலானும், ஞானிகட்கு உலகர் மாறுபாடா யிருத்தலானும், "செகஞ் சிரிக்கத்தாஞ் சிரித்து" என்றார். உலகத்திற்கு ஞானம் பேய், ஞானத்திற்கு உலகம் பேய் என்னும் உலக வழக்கமும் அது.

பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆநந்த பூரணமாய்த் தோற்றலின் சுடுகாட் டசுத்தம் அவர்க்குத் தோற்றாது என்பதறிக.

"தானந்தம்பாடி" என்றதனால் போதம் இறந்து நின்று பாடினர் என்பதும் "விண்ணிற்றட்ட ** நடிப்பர்" என்றதனால் பரிபூரணாநந்தம் மாறாது நடிப்பா ரென்பதுங் காண்க.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகள் நிருவிகாரிகளா யிருந்தே ஆடுவர் பாடுவரென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (13)

நீர் கூறியவாறே எல்லாவற்றையும் துறந்து, சிவ வேடம் பூண்டுகொண்டு, தவங்களைச் செய்து, சிவாலயங்க டோறும் ஆடிப்பாடி அழுது சிரிக்கின்றோர் நிருவிகாரிகள் அலரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

விபரீதப் பூணு முடையும் விளியா
லபிமா னமுமவரா லாட்டுந் - தபசுபோற்

செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்தி
லையன் றனக்கறிய லாம்.

(இ-ள்.) விபரீதப் பூணும் உடையும் விளியால் அபி
மானமும் அவரால் ஆட்டும் தபசுபோல் செய்யும் சடங்
கும்—(பார்த்தபேருக்கு) விபரீதமாய்த் தோன்றும்படி
(சிரம் செவி களம் கரம் மார்புகளில் மிகவும் பூண்டுகொள்
ளும்) உருத்திராக்கப் பூண்களும், (உத்தூளனமும்), ஒட்டு
வேட்டி உடையும், வார்த்தையினுல் யாம் சிவமதம் என்று
பிடித்துப் பேசும் அபிமானமும், அவரிடத் துண்டாம்
ஆடல் பாடல்களும், தவசுபோற் செய்யும் ஞானுசாரங்
களும்.

திகைப்பும் சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியல்
ஆம்—(அவ் வேடத்திற்கும் நடைக்கும் உரிய பரிபூரண
ஞானம் அகத்து இன்றி) திகைத்திருத்தலும், (ஆகிய
இவை உண்டாயாரது கருத்தினை) சிதாகாசத்தில் பஞ்ச
கிருத்திய நடனம் பண்ணுநின்ற பரமசிவனது திருவுளத்
திற்கே அறியலாம் (அன்றி மற்றையர்க்கு அறியலாகாது).

(வி-ரை.) ஆபரணம்போல் பூண்டு கோடலின், உருத்
திராக்கத்தை, "பூண்" என்ருர். உருத்திராக்கங் கூறின
மையால் உத்தூளனம் வருவிக்கப்பட்டது.

அகத்து ஞானம் இன்றி, புறத்து இங்ஙனங் காட்டு
வன எல்லாம் தற்போதத்தா லுண்டாவன ஆகலின், இவர்

திருவிகாரிகள் அலரென்பதுங் காண்க. இவர்களும் ஞானி கள்போல் பிறர்க்குத் தோற்றலின், "சிதம்பரத்தி லேயன் றனக்கறியலாம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள்போல் நடிக்கின் றோரைப் பொய்ஞ்ஞானிகளென்று அறிவித்தவாறுகாண்க.

மெய்ஞ்ஞானிகள் நடை இன்னுங் கூறுகின்றார்.

மாலயனு மிந்திரனும் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ்
சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர் - ஞாலமயங்
குன்மத்தக் கோரணிபார்த் தோகோ வெனச்சிரிப்
தன்னைப்பார்த் தாடுவர்தாந் தாம். [பர்

(இ-ள்.) மால் (ஆய்) அயன் ஆய் இந்திரன் ஆய் வாழு வது ஆய் மாளுவது ஆம் சால மயல்பார்த்துத் தலை அசைப் பர் ஞாலம் மயங்கு உன்மத்தக் கோரணிபார்த்து ஓகோ எனச் சிரிப்பர்—(தேவர்கட்கெல்லாம் மேலாய) மால் என் னும் பெயரை உடையனாகியும், அயன் என்னும் பெயரை உடையனாகியும், இந்திரன் என்னும் பெயரை உடைய னாகியும் சிறந்துள்ளார் (தத்தம் பதவிகளில்) அழிவின்றி வாழ்வதாய்க் கருதிக்கொண்டிருந்து, பின்னாளில் மாண்டு போவதாகும் அவரது மிகுந்த ஆணவ மயக்கத்தைப் பார் த்து, (இவ்வாணவம் அவர்களையும் பொய்யாகிய தேகாதி களையும் மெய்யாக் கருதப்பண்ணி மயக்கிற்று, கண்டீர் கொலோ என்று உள்ளத்து நாடி) சிரக்கம்பங் கொள்வர்.

(அவ்வாணவத்தான்) இவ்வுலகத்தார் மயங்காநின்ற பயித்தியக் கோரணிக் கூத்தைப் பார்த்து ஓகோ எனப் பிறர்க்குக் கேட்கச் சிரிப்பர்.

தன்னைப் பார்த்து ஆடுவர் தாம்தாம்—(அஃதன்றி) தம்மைப்பார்த்து, தம்மைச் சிவபூரணம் விழுங்கிக் கோடலால் காணாது, தாம் அச் சிவபூரணம் தாம் என நடனம் புரிவார்.

(வி-ரை.) மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர் இறந்து போவது ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறிவதாகலின், அவரது "மயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்" என்றார்.

பித்தமேறினான் தன்னுடம்பு தெரியாது உலகர் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் திரிவதுபோல், ஆணவ மேலீட்டால் தம்மைத் தெரியாது ஞானிகள் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் தேகபோகங்களை விழைந்துகொண்டு, அறுவகைத் தொழில்களில் நானாபேதமாய் முயற்சிப்படலான், "உன்மத்தக் கோரணி" என்றார்.

அவர் மருளால் மயங்கி நடிக்கின்றார், இவர் அருளால் தெளிந்து நடிக்கின்றார் என்பதுங் காண்க.

தாந்தாம் என்பது அந் நடத்திற்கு ஓர் தாளமும் ஆமெனக் கொள்க. (15)

ஆசைமுத லான வினைத்தும்போய் நானதுவாம்
வாசனையு மாண்டு மறந்தறியா - நேசத்

றும்போக வுல்லாச வூமைக்கூத் தாடிக்
குறும்போக்கு வந்துநடப் பார்.

(இ-ள்.) ஆசை முதல் ஆன அனைத்தும் போய் நான் அது ஆம் வாசனையும் மாண்டு மறந்து அறியா நேசத்து உறும்போக உல்லாச ஊமைக் கூத்தாடி—ஐந்து அவா முதலிய கருவிகள் அனைத்தும் இறந்து, நான் அச் சிவத் தோடு அத்துவிதமானேன் என்பதாகிய வாசனையும் இற ந்து, (தன் தரிசனம் திருவருள் தரிசனங்களில் நின்றோர் ஓர்காலை அவற்றை மறந்து மீண்டும் அறிவதுபோல்) மறந்து அறியாத நேயத்துத் தோன்றும் பரிபூரணாநந்த போக உல்லாசத்தோடு மௌனக் கூத்தாடி,

குறும் போக்கு வந்தும் நடப்பார்—பின்னர்ச் சிறி திடஞ்சென்று மீண்டும் வந்தும் உலாவுவார் (அவ்வத் துவிதாநந்தம் பெற்றோர்).

(வி-ரை.) விடயங்களில் செல்லும் ஐந்து அவாவும் நீங்கவே, அவ் விடயங்களை அறிந்து பற்றி அவற்றுள் அழுந்துவதாய இருவகை இந்திரியங்களும் அந்தக்கரணங் களும் நீங்கும். இவைகள் நீங்கவே, ஒழிந்த கருவிகளும் நீங்கும். ஆகலின், "ஆசைமுதலான வனைத்தும்போய்" என்று ஆசையை முன்வைத்துக் கூறினார்.

நேயத் தழுந்தியபோது போதம் இறத்தலின், "மறந் தறியா நேசம்" என்றார்

சிறு பிள்ளைகள்போ லுலாவி விளையாடுவ ராகலின், "குறும்போக்கு வந்து நடப்பார்" என்றார்.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞானிகளது பொய்யுலகாசாரத்தைக் கண்டு சிரக்கம்பனுதிகளும், தம்முண்மையும் ஆநந்தாநுபவமும் கண்டு நடனுதிகளும் செய்வரென்று அறிவித்தவாறு காண்க ()

கருவிகளும் போதமும் இறந்து நேயத் தழுந்தினோர் அக்கருவிகளும் போதமும் உடையோரது மயக்கமும் தமது தெளிவும் எங்ஙன மறிவார் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடுஞ் சுகம்போலக் கொள்ளாதே - நாடுநகும்
பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ னீய்வரைப் பார்.

(இ-ள்.) கேடும் சுகமும் முதல் எல்லாம் கீழ்ப்படுத்திக் கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே—துக்கமும் சுகமும் இவற்றிற்கு முதலாய் உள்ள தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாமும் கீழ்ப்படுத்தி நீக்கி, நேயத்தைக் கூடும் பரமுத்தர் குணம்போலச் சீவன்முத்தர் குணத்தை நீ கருதிக்கொள்ளாதே; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

நாடு நகும் பூனைக்கண் எரி பொருப்பு ஏறிபோல் உச்சிப் பானுப்போல் நீ அவரைப்பார்-நாட்டின்கண் உள்ளார் பார்த்து நகையாநின்ற இருட்டைச் சிறிதேனும் இன்றி

இரவினும் பகலினும் அறியும் பூனையினது கண்ணைப் போலும், எரிகரைமேல் எறிஞனைப்போலும், மலைமேல் எறிஞனைப்போலும், மத்தியானத்துச் சூரியனைப்போலும், நீ அச்சீவன்முத்தர் அறிவையும் பார்த்தறிதி.

(வி-ரை.) பூனைக் கண்ணிற்கு இரவினும் பகலினும் பொருள்கள் தோன்றுவனபோலும், எரிகரைமேல் எறிக்கு இருபாலும் தோன்றுவனபோலும், பொருப்பேறிக்கு நிலத்திற் பொருளும் பொருப்பிற் பொருளும் தோற்றுமா போலும், உச்சிப் பானுவிற்கு உதயமாகுந் தானமும் அத்தமிக்குந் தானமும் தோற்றுமா போலும், பிறப்பில் துன்பமும் வீட்டில் இன்பமும் அவர்க்குத் தோற்றும். ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

இருளான் அறியுங் கண்ணிற்கு ஒளியிற் பொருள் தோற்றாததுபோல் பெத்தர்களென்பதும், ஒளியான் அறியுங் கண்ணிற்கு இருளிற் பொருள் தோற்றாததுபோல் பரமுத்தரென்பதும், இருளினும் ஒளியினும் அறியுங் கண்ணைப்போல் சீவன்முத்தரென்பதும், "பூனைக்கண்" என்னும் உவமைக் குறிப்பாற் காண்க.

பரமுத்தர் தநுவாதிகளை நீக்கி நேயத்தழுந்தினோர். சீவன்முத்தர் தநுவாதிகளோடு கூடியுங் கூடாமல் நின்று நேயத்தழுந்தினோர். ஆகலின், இச் சீவன்முத்த ராவார் இவரென்று இதனுட் பகுத்தறிவித்தார்.

எரி யென்பதனைக் கரைமேலேறி யென்பதனோடுங் கூட்டுக.

"நாடுநகும்" என்பது பூனைக் கண்ணிற்கு அடை.

இத் திருவெண்பாவால் சீவன் முத்தராய மெய்ஞ் ஞானிகள் சகமுகமும் அகமுகமும் தோன்றாது பற்றாது பார்த்து அறிவரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (17)

ஞானிகளாயினோர் மௌனமா யிருப்பதன்றி ஆடலாதிகளைச் செய்வது என்னை என்று சரியாதியி னிற்போர் சொல்லார்களோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம்
போலறிவீ ரென்றுரைத்த புத்திபோல் — மூல
விருளால் மறந்தறிவா ரீதென்றா னென்பா
ரருளா லறிந்தறிவா ரை.

(இ-ள்.) சூலையும் பேயும் பிடித்து உழல்வார் சும்மா நம்போல் அறிவீர் என்று உரைத்த புத்திபோல்—(பொது மாதர் கூட்டுரவான் வரும்) சூலைநோயும் (நற்குணத்தை மாறுபடுத்தும்) பேயும் பிடித்து (அவற்றான் வருந்தி) சுழல்வார் (இச் சூலையும் பேயுங்கொண்டு) சும்மா எம தறிவைப் போல் (நீரும்) அறிவீர் என்று (நற்குணத்தோர்க்கு) சொன்ன புத்திபோல்,

மூல இருளால் மறந்து அறிவார் அருளால் அறிந்து அறிவாரை ஈது என் என்பார்—மூல மலவிருளால் (தம்மை) மறந்து (மாயா காரியமாகிய தநுவாதிகளை யான்

எனதென்று) அறிவார் அருளால் (அத்தநுவாதிகளைப் பொய்யென்) றறிந்து (நீங்கித் தம்மையும் தமக்குரிய பேரின்பத்தையும்) அறிந்துளாரைப் பார்த்து (பித்தரைப் போல் நீர் செய்யும் ஆடல் பாடல்கள்) இதென்னை என்று சொல்வர்; (அது கொண்டு இவர்க்கோர் இகழ்ச்சியும் இன்று).

(வி-ரை.) சூலையும் பேயும் பிடித்துளோர் புத்தியை அவை பிடியாத நற்குணத்தோர் கேளாததுபோல், சகல கேவலத்தில் நிற்போர் சொற்களை அவற்றை நீங்கிச் சுத்தத்தில் நிற்போர் கேளாரென்பது இவ் வுவமையான் அறிக.

சூலையும் பேயும் என்றது ஏகதார விரதியாய் இலிங்க விரதியா யிருப்போர்க்குப் பொதுமாதர் கூட்டுறவும் ஐவரரசர் முதலிய மருளேற்றிக் கொள்வதும் நன்றென்று பிறர் கூறுவனபோல் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆடலாதிகளைக் கண்டு கருமிகள் பழிப்பினும் அது பழிப்பின் பாற்பட்டது அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (18)

ஞானிகள் மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதியினிற்போரும் அறியா திருத்தல் என் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மருண்மூகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா
விருளே யொளியா யிருப்ப - ரருளுருத்த

பேயரைப்பே யென்னுரோ பித்தநாப் பாலிருட்
பார்வைக்குப் பானு பகை. [கண்

(இ-ள்.); மருள் மூகர் வாக்கு அறிய வல்லரோ மாயா இருளே ஒளி ஆய் இருப்பர்—பித்தமேறிய ஊமர்கள் (நல்லறிவாளர் கூறும் அறநெறி) வாக்கினை (உட்கொண்டு) அறியவல்லரோ? (அதுபோல், உலகத்தார் ஞானிகள் கூறுந்திருவாக்கான் ஆயினும் அவர்களை ஞானிகளென்று அறியவல்லரோ? அஃதன்றி, தாம் கற்ற நூலறிவும் சரியையாதிகளுமாகிய) மாயா விருளைத் தானே ஞானப்பிரகாசமாக் கருதிக்கொண்டிருப்போர்,

உருத்த அருள் பேயரைப்பேய் என்னுரோ பால்பானு பித்த நா இருள்கண் பார்வைக்குப் பகை—(மும் மலங்களையும் தற்போதத்தையும்) கோபித்த அருளாகிய பூரணப் பேய் பிடித்த பேயரைப் பேயரென்று சொல்லார்களோ? (அங்ஙனம் இருந்தோர் இங்ஙனம் இருந்தோரைப் பேயரென்று இகழ்வான் என் எனின்) மதுரமாகிய பால் பித்தமேறிய நாவிற்குப் பகையானது போலும், பேரொளிப் பிரகாசமா யிருந்த பானு இருளை ஒளியாகக்காணும் இருட்கண் பார்வைக்குப் பகையானதுபோலும், ஆநந்தமும் திருவருளும் மலமேலீட்டால் அவர்க்குப் பகையாமாகலின், இவற்றைப் பெற்ற ஞானிகளும் பகையாத் தோற்றுவர், இஃதே அவரிகழ்தற்குக் காரணம் என்று அறிதி).

(வி-ரை.) "மருண்மூகர் வாக்கறிய வல்லரோ" என்றது உலகத்தார்க்கு உவமை.

நூலுணர்ச்சியோடும் சரியையாதிகளி னிற்போர் இகழ்வாரென்றது பரஞானம் இன்மையால் எனக்கொள்க.

பகை என்பதனைப் பால் என்றதனோடுங் கூட்டுக. கைப்பாயும் இருளாயும் மாறுபடத் தோற்றலின் "பகை" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதிகளி னிற்போரும் மெய்யுணர்ச்சி யின்மையான் அறியார்களென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (19)

ஞானிகள் மகிமையை மானிட ரறியாராயின், அறிவார் ஆர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அடைப்புள்ளா யாளடர்ந்த வாமையாய்த் திக்கே
யுடுப்பதா யோர்ந்துழல்வார்க் கூரார்-நடைப்பிணமே
யூமைப்பே யாரெனினு மோலமிடுந் தேவர்குழாஞ்
சேமக்கோ லாளிந் திரர்.

(இ-ள்.) அடைப்புள் ஆய் ஆள் அடர்ந்த ஆமை ஆய்த் திக்கே உடுப்பது ஆய் ஓர்ந்து உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர்—(நேயநிட்டை மாறாதிருத்தலின் முட்டைகளை வைத்து அவையங் காக்கும்) அடைப்புட் போலாய், (தாமிருந்த இடந்தேடிச் சிலர் அன்னாதிகளைக் கொடுவந்து நேரே

வைத்து வணங்கி உபசாரங்களைக் கூறினும் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அவற்றிற் செல்லவொட்டாது உள்ளடக்கிக் கொண் டிருத்தலின் ஆள் அடர்ந்த ஆமைபோலாய் (இவ் வுடையைத் துறந்து திக்கெல்லாம் பரிபூரணமாயுள்ள உடையைத் தம்மைத் தெரியாது சூழவுடுத்திக்கொண் டிரு த்தலின்) திக்கையே உடுப்பதாய், (இங்ஙனந் தேர்ந்து உலாவுவார்க்கு) ஊரின்கண் உள்ளார், (நன்று கூறினுந் தீது கூறினும் உறவரோ பகைவரோ இவர்) யாவர்?

நடைப்பிணமே ஊமைப்பேயார் எனினும் ஓலம் இடும் தேவர் குழாம் சேமக்கோல் ஆள் இந்திரர்—(அஃ தன்றி (நடையாடிய பிணம்போல் திரிந்தார் எனினும், ஊமைப் பேயரைப்போல் இருந்தார் எனினும், (அவரது மான்மியத்தை) தேவர் கூட்டங்களெல்லாம் அறிந்து சூழ்ந்துகொண்டு தோத்திரம் பண்ணுநிற்பர் இந்திரர்கள் (அவர்க்கு ஏவற்பணிவிடை செய்யும்) சேமக்கோ லாள்க ளாய்த் திரிவர்.

(வி-ரை.) அடைப்புள் முட்டையைச் செட்டையால் அடக்கிக்கோடல் போல், அண்டங்களை எல்லாம் தமது பூரணத்தால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பர் என்பதும் ஆம்

ஆள் அடர்ந்தபோது ஆமை ஐந்துறுப்பையும் அடக் கிக்கோடல்போல், விடயங்கள் நேர்படின் அவர் ஐந்தை யும் அடக்கலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

ஊர் என்பது ஊரின்கண் உள்ளார்மேல் எறிற்று. ஓர்ந்துழல்வார்க் கூரினுள்ளா ரியாவரெனக் கூட்டுக.

கருவிச்சேட்டைகள் இறந்து நிற்றலின், "நடைப்பிணம்" என்றும், மௌனாநந்தமா யிருத்தலின், "ஊமைப் பேயர்" என்றும், ஒன்றினும் அவாவற்ற மெய்ஞ்ஞானி தேவருலகத்தும் இன்மையால், "ஓலமிடுந் தேவர்குழாம்" என்றும், "சேமக்கோலாளிந்திரர்" என்றுங் கூறினார்.

அந்த ஞானிகட்கு ஏவல் செய்வது மிகவும் சிறப்பாகலின், அவர் பிடிக்குங்கோலை, "சேமக்கோல்" என்றார்.

உபேந்திரர் உளர் ஆகலின், இந்திரரென்று பன்மையாகக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மகிமையை மானிடர்கள் அறியார் எனினும், தேவர்கள் அறிந்து ஏவல் புரிவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (20)

இங்ஙனம் மகிமையுடைய ஞானிகள் எத்தேசத்திற் செல்வர் எவ்விடத் திருப்பர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

செத்தவரைப் போலத் திரும்பாமற் போகலுமா
மெத்திசையு மொன்றென் றிருக்கலுமா-முத்தர்தம
கண்டமனுச் சிற்றி லாடரங்கந் தேகமலாற் [க்
கண்டிடுகைக் கேதுமிலைக் காண்.

(இ-ள்.) முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் திரும்பாமல் போகலும் ஆம் எத் திசையும் ஒன்று என்று

இருக்கலும் ஆம்—முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் (தாம் இருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும்) திரும்பாமல் சேற லும் ஆகும், (அஃதன்றி எல்லாம் பரிபூரணமாய்த் தோற்ற லின் எமக்கு) எல்லாத் திக்கும் ஒன்றுதானே என்று ஓரிடத்திருத்தலும் ஆகும்;

தேகம் அணுச் சிற்றில் அண்டம் ஆடு அரங்கம் அலால் கண்டிடுகைக்கு ஏதும் இலை—(அஃதன்றி) தேகங்கள் ஆன்மாக்கட்குச் சிற்றில் இழைத்தற்கு இடமெனவும், அண்டம் (அவ் வான்மாக்கட்கு மாயாகோரணிக் கூத் தாடற்கு) ஓராடரங்கெனவும், காண்பது அல்லாமல் (அம் முத்தர் தமக்கு) வேறு காண்கைக்கு யாதொரு பொரு ளும் இல்லை.

(வி-ரை.) உடற்கண் ணிருந்து நீங்கிய உயிர் மீட்டும் வந்து அதனுள் புகாததுபோல், தாமிருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும் வந்து புகாமையின், "செத்தவரைப்போலத் திரும் பாமற் போதலுமாம்" என்றார்.

அணு என்பது ஆன்மா.

தேகம் சிற்றிலெனவும், அண்டம் ஆடரங்கெனவும் மாறிக் கூட்டுக.

பிரபஞ்சமெல்லாம் அண்டபிண்டங்களுள் அடங்கும் ஆகலின், "கண்டிடுகைக் கேதுமிலைக்காண்" என்றார்.

முத்தர் தமக்கென்பது நடுநின்று இருபாலுங்கொண்டு முடிதலின், தாப்பிசைப் பொருள்கோளும் நடுநிலைத் தீபக மும் ஆதல் காண்க.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் செல்வதற்கும் இருப்பதற்கும் தேசமும் இடமும் குறியீடு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (21)

அந்த ஞானிகள் போகாத ஊர் ஒன்றும் இன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப் பேறுங்
கெடத்தானுந் தன்னறிவுங் கெட்டோர்—நடக்கும்போ [ப்
தாகாயஞ் சாணிடல்போ லாவதல்லாற் பூரணர்க்கு
போகாவூ ருண்டோ புகல்.

(இ-ள்.) உடல் போகம் போக உயிர்ப்பகை போய்ப் பேறும் கெடத் தானும் தன் அறிவும் கெட்டோர்—உடம்பான் அநுபவிக்கும் விடயபோகம் போக (அப் போகமாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றுவிக்கும்) உயிர்ப்பகையாகிய ஆணவம் போய், (பேரின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும்) பேறும் போக, தன்னையும் தனக் கறிவிப்பதாய அருளையும் இழந்துள்ளோர்,

நடக்கும்போது ஆகாயம் சாண் இடல்போல் பூரணர்க்கு ஆவது அல்லால் போகா ஊர் உண்டோ புகல்—(ஒரு திசையில்) செல்லும்போது ஆகாயத்தைச் சாணிட்டளப்பதுபோல் (பரிபூரணர்க்குத் தமது பூரணத்தில் தாம் செல்வதுபோல்) தோற்றும் அல்லாமல் (இது தீதென்று

பகுத்துப்பார்த்து) போகாது தவிரும் ஊரும் உண்டு கொல் நீ புகலுதி.

(வி-ரை.) ஆணவத்தால் இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் துன்பமாய்த் தோன்றியபோது அவ்வாணவங் கெடும். அவ்வாணவம் கெடவே தன் தரிசனமுந் திருவருள் தரிசனமும் பரையோகமும் ஆநந்தப்பேறும் உண்டாம். ஆநந்தப்பேறு இழந்த இடத்துத் தானுந் தனக்கறிவித்த அருளும் இன்ரும். ஆகலின், உண்டாம் அவைக்கும் இன்ரும் இவைக்கும் காரணம் இவையென்று உடற்போக இழப்பையும் உயிர்ப் போக இழப்பையும் எடுத் தறிவித்தார்.

ஆகாயத்தைச் சாணிட் டளக்கும்போது அளப்பது போல் தோன்றி, விடுத்தபோது அளந்ததும் இன்ருய் விடுத்ததும் இன்ருய் இருத்தல்போல், பூரணர்க்கும் நடக்கும்போதும் அப்பூரணம் மாருது அதனுள் நடப்பது போல் தோன்றி, ஓர் தானத் திருந்தவிடத்து முன் நடந்தோம் என்பதும் இப்போ திருந்தோம் என்பதும் தோன்ருதாகலின், "ஆகாயஞ் சாணிடல் போல்" என்று உவமை கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு நிற்கு நிலையும், நடக்கும்போது உள்ள குணமும், ஒரூர் நிற்கை ஒரூர் தவிர்கையும் ஆகிய நியதி இன்றென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (22)

ஆயின் அவர்க்கு நற்ருனமும் தீதாயதானமும் சரியோ எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.

தருவனமென் றண்டுகுடை சாமரையாய் வாழு
நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென் - பரமசிவன்
ருக்கற் றதுபோ லருள்சிவனைச் சாராபோல்
ருக்கற்ருர்க் கெங்குஞ் சமன்.

(இ-ள்.) தருவனம் என் தண்டு குடை சமாரை ஆய் வாழும் நரவனம் என்மேல் நடு கீழ் என்—தருக்கள் நெருங்கிய சோலையாயின் என்னை, முள் செறிந்தவனம் ஆயின் என்னை? சிவிகை கவிகை சாமரை முதலியன உடையராய் வாழும் நரராகிய அடவி ஆயின் என்னை? உத்தம மத்திம அதமமாயுள்ள தலங்களாயின் என்னை?

பரமசிவன் தாக்கு அற்றதுபோல் அருள் சிவனைச் சாராபோல் தாக்கு அற்ருர்க்கு எங்கும் சமன்—பரமசிவன் (எல்லாவற்ருேடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள்) தாக்கற்றிருந்தது போலும், திருவருளானது (கிருத்தியங்கள் ஐந்தும் தன்ஞல் நடக்கவும் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இக் கிருத்தியங்கள் ஐந்தையும் ஒழித்து) அச் சிவத்தைச் சார்வோம் என்று சாராதவாறுபோலும் (ஒன்ருேடும் (தாக்கற்ற ஞானிகட்கு (முற்கூறிய) இடமெல்லாஞ் சரியாம்.

(வி-ரை.) கருவிகள் எல்லாவற்ரேடும் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நிற்றலால், "பரமசிவன் தாக்கற்றது போல்" என்றும், தேக இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் தம்மால் தொழிற்படினும் தாம் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இத் தேக இந்திரியாதிகளினது தொழில்களை ஒழித்து அச் சிவத்தை அடைவோம் என்பதின்றிப் பரிபூரணமா யிருத்தலின், "அருள் சிவனைச் சாராபோல்" என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு எவ்விடமும் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (23)

ஆயின் அவர்கட்கு இடந்தான் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தம்மையரு ளாலறிந்து தாமறிந்த தெல்லாம்போ
யிம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்க்கு - முன்னே
நடந்தறிந்த போத நசிப்பே யிருக்கு
மிடம்புறங்கா டென்ப திலை.

(இ-ள்.) தம்மை அருளால் அறிந்து தாம் அறிந்தது எல்லாம் போய் இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு— (கருவிகள் முப்பத்தாறையுங் கடந்து) தம்மை அருளால் அறிந்து (அங்ஙனந் தம்மை யறிந்த பின்னர்த் தம்மை அறிவித்த அருள் தரிசன முதலாய்) தாமறிந்தவை எல்லாம்

நீங்கி இம்மைக் கண்ணே சுகாதீதமாகிய வாழ்வை அடைந் தோர்க்கு,

முன்னே நடந்து அறிந்த போதம் நசிப்பே இருக்கும் இடம் புறங்காடு என்பது இலை—(கருவிகளையும் தன்தரி சன முதலியவற்றையும் இது இது என்று அறிந்து) அவற்றை நீங்கிச்சென்று (சிவத்தை) அறிந்து அதனுள் இறந்த போதம் (மீண்டு எழாது அதனைக்) கெடுப்பதே இருக்கும் இடமன்றி இது சுத்தமாகிய இடம் என்பதும் இது புறங்காடென்பதும் இன்று.

(வி-ரை.) தற் றரிசன முதலியவற்றுள் உறுதியாய் நின்றோர் மறுமைக்கண் அடையும் சுகாதீத முத்தியை இவர் இம்மைக்கண்ணே அடைந்தாராகலின், "இம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்" என்றார்.

எல்லாவற்றையும் நீங்கிச் சென்றமையால், "நடந்து" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் போதம் இறந் திருக்கும் இடமே கருத்தன்றி மற்றொன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (24)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகட்குச் சாதிநடை சமய நடை இன்றோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி - நாமகுணம்

சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் றாக்கற்றார்க்
கேது சமயமென லாம்.

(இ-ள்.) காமம் ஆதி விட்டுக் கரமே கலம் ஆகிப் பூமீதே கை காலைப் போர்த்து உறங்கி—காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, கரமே உண்கலனாகி (மனைதோறும் பிச்சை எற்றுண்டு பொதுச்சாவடி புறந்திண்ணை பாழ்ங்கோயில் முதலியவற்றுள்) பூமியாகிய மலரணைமீது கரங்களையும் தாள்களையும் போர்வையாகப் போர்த்துக்கொண்டு ஆநந்த நித்திரை பண்ணி,

நாமம் குணம் சாதி கருமம் எனும் வாதனையில் தாக்கு அற்றார்க்கு ஏது சமயம் எனல் ஆம்—பெயர் குணம் சாதி கிரியை என்னும் இவற்றின் வாசனையோடும் தாக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குச் சாதி யாதென்று கூறலாம்? சமயம் யாதென்று கூறலாம்? (ஆகவின், இவற்றின் நடைகளும் அவர்க்கின்று).

(வி-ரை.) "காமாதி விட்டு" என்றமையான், மாயா குணம் ஒன்றும் இலர் என்பதாயிற்று.

நாமாதிகளி[illegible]தாக்கற்றாரென்னாது அவற்றின் வாசனையிற் றாக்கற்றார் என்றமையான், அவற்றை மறந்து போயினார் என்பதாயிற்று.

"சாதி கருமம்" என்றமையான் சாதியேதெனலாம் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் நடை சாதி சமயங்களோடு ஒவ்வாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (25)

ஞானிநடை சாதிநடை சமயநடைகளோடு ஒவ்வாது இங்ஙனம் இருப்பது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கின்
சீனக்கண் ணாடியொடு தீபமுமா - மேனோர்க்கும்
விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியோ
வப்பராக் கன்றியறி யான்.

(இ-ள்.) ஞானிக்கு உலகநடை என்று நாம் பார்க்கின் சீனக் கண்ணாடியொடு தீபமும் ஆம்—ஞானியினது நடையை உலகரது சாதிநடைபோ லென்று யாம் பார்ப்போம் எனின், (அவரது நடை இருளில்) தீபத்தைக் கொண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம், (இவரது நடை அவ்விருளில்) சீனக் கண்ணாடிகொண்டு பொருள் காண்பது போலுமாம்; ஆகலின், (இவரது நடையோடு ஒவ்வாதிருப்பது எங்ஙனம் எனின்),

ஏனோர்க்கும் விப்பிரட்டமே போல வேறு ஆம் விகாரியோ அப் பராக்கு அன்றி அறியான்—(சமயிகள் தத்தம் கடவுளரைத் தமக்குரிய நூல் கூறியவாறே வழிபடுவர்; அவர் அக்கடவுளரை எல்லாம் கடந்துநின்ற பரிபூரண சிவத்தை அடைந்தவர் ஆகலின்) அச் சமயிகள் நடைக்கும்

இவர் நடை சுத்தப் பிரட்டமேபோல் ஒவ்வாது வேறும்; (இங்ஙனஞ் சாதிநடை சமயநடை ஒவ்வாதாயின் இவ் விரு வகை நடையும் இல்லாத பாமரர் போலும் அவர்) விகாரியோ எனின், அவர் சிவனைப்போலும் நிருவிகாரி, அவர் நிருவிகாரியேயானால் விகாரமற்று இருக்கவேண்டுமே அன்றிக் கரபிச்சை வாங்கி உண்டல் முதலிய நடை நிகழ் வானேன் எனின், (அங்ஙனம் காயத்தின் நிகழ்ந்ததாயி னும் அவர் நிருவிகாரமாகிய) பராக்கே அன்றி (இவ் விகாரமாகிய பராக்கினுள் ஒன்றினையும்) அறியார்.

(வி-ரை.) உலகநடை என்றதனால், ஞானிநடை வரு விக்கப்பட்டது.

ஞானிநடை தீபம்போலெனவும், உலகநடை சீனக் கண்ணாடி போலெனவும் மாறிப் பொருள் கொள்க.

இருளில் தீபத்தால் பொய்ப்பொருள் தோன்றுவ போல் ஞானதீப நடையால் மெய்ப்பொருள் தோன்றும் என்பதும், அவ் விருளில் சீனக்கண்ணாடியால் பொய்ப் பொருள் சிறிதும் தோன்றாததுபோல், மாயாந்தகாரத் தோடும் செய்யும் சாதிநடையான் மெய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றா தென்பதும் இவ் வுவமைகளாற் காண்க.

"விகாரியோ" என்றமையானும், "அப் பராக்கன்றி யறியான்" என்றமையானும், அவற்றிற் கிடையில் வேண்டு வன வருவிக்கப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மாயாதீதமான சிவஞானம் உடையர் ஆகலின், சாதிசமய நடையாகிய மாயைக் குட்படாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (26)

ஞானியினது நடைமுதலியவற்றை அறியக்கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மூர்க்க னநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமா மாசார வித்தனெனப் - பார்க்கி
லளவைக் களவாகி யப்பாலா ஞானி
தெளிவைத் தெளியாத தென்.

(இ-ள்.) மூர்க்கன் அநாசாரி மூடன் எனப் பண்டிதன் ஆம் மேல் குலம் ஆம் ஆசார வித்தது என—(உலக நடை சமய நடைகளில் நிற்போர் ஞானிநடையைப் பார்த்து, தமது நடையோடு ஒவ்வாமையான் இவர் பிரட்டு நடையையுடைய) மூர்க்கரெனவும், ஆசார ஈனரெனவும், (ஒன்றும் அறியாத) மூடரெனவுங் கூற (விவேகிகளாயினோர்) அவர் நடையைப்பார்த்து (எல்லாவற்றையுந் தெளிந்த) பண்டிதராமெனவும், மேலாய ஞான குலமாமெனவும், ஆசாரத்திற்கெல்லாம் ஓர் வித்தாமெனவுங் கூற,

பார்க்கில் அளவைக்கு அளவு ஆகி அப்பால் ஆம் ஞானி தெளிவைத் தெளியாதது என்—(அவர் நடையை) விசாரிக்குமிடத்து, (இவரால் இவ்வளவென்று) அளவிடுதற்கு அளவிடுவதாய் (இவ்வளவையுங் கடந்து) அப்பாலு

மாகிய அந்த ஞானியினது (நடையினையும்) தெளிவினையும் (இவ்வளவென்று ஒருவராலும்) அறியக்கூடா திருந்தது என்கொலோ?

(வி-ரை.) உலகநூல் சமயநூல்களை உணர்ந்தோர்கள் அந் நூல்களின் நடை இன்மையான் இகழ்ந்து கூறினர். ஞானநூ லுணர்ந்தோர் ஞானநடை என்றறிந்து புகழ்ந்து கூறினராகலின், "அளவைக் களவாகி" என்றும், இங்ஙனஞ் செய்வோமென்று செய்யாதவ ரிடத்தில் ஞானநடை இயல்பாய் நிகழ்தலின் ஞானநூ லுணர்ச்சியால் புகழ்ந்து கூறினர், அளவையுங் கடந்து நின்றாராகலின் மூவளவைக்கும் பொதுப்பட "அப்பாலா ஞானிதெளிவைத் தெளியாததென்" என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானியினது நடையுந் தெளிவும் யாவராலும் அறிந்து அளவிடக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (27)

சுகாதீதத்தில் நிற்போர்க்கு அந் நடைகள் இலவாயினும் அருள்தரிசன முதலியவற்றில் நிற்போர்க்கு அந் நடைகள் இலவாயின் அது பிரட்டன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அஞ்சனக்கண் ணுளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோ
னஞ்சவிகை மாற்றினதி ஞணுவர்போல் - வெஞ்சாப
வீடுபோற் றோன்றுமருண் மேலீட்டால் விப்பிரட்டா
மோடையின்மண் டேகமொப்போர் க்கு.

(இ-ள்.) அருள் மேல் ஈட்டால் அஞ்சனக்கண் ஆளர்க்கு அருநிதியம் தோன்றுவபோல் நஞ்சு அலகை மாற்றின் அதில் நாணுவர்போல் வெஞ்சாப வீடுபோல் தோன்றும்—திருவருள் மேலிட்ட காலத்து, பாதாள அஞ்சனம் போட்டுப் பார்க்கும் கண்ணினை யுடையார்க்கு அரியசேம நிதி தோன்றுவதுபோலும், தம்மே லேறியிருந்த விடத்தையும் பேயையும் மாற்றின் அதனால் (தெளிவுபிறந்து முன்னர் என்செய்து கொண்டோம் என்று அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களை நாடி) நாணுவாரைப்போலும், கொடிய சாபத்தினால் வருந்தினோர்க்கு அச் சாபம் விடுதலையானாற்போலும் தோன்றும்;

ஓடையில் மண்டூகம் ஒப்போர்க்கு விப்பிரட்டு ஆம்—(அத்திருவருள் மேலீட்டைப்பெற்ற ஞானிநடை) ஓடையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் தவளைபோல் (மாயாசமுத்திரத்தில்) மூழ்கிக் கிடப்போர்க்குப் பிரட்டுநடைபோல் தோன்றும்.

(வி-ரை.) மண் மறைப்பால் தெரியாதிருந்த நிதி அஞ்சனம் போட்டுப்பார்த்த கண்ணுளர்க்கு அம் மண் ஊடுருவித் தோன்றுவதுபோல், மலமறைப்பால் தெரியாதிருந்த அருள் அவ்வருட் கண்ணால் பார்த்தபோது அம்மலமறைப்பு நீங்கி எங்கும் தானாய்த் தோற்றுமாகலின், "அஞ்சனக் கண்ணுளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோல்" என்றும்; விடமும் பேயும் நீங்கியவிடத்துத் தெளிவு வந்து முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நாணு

வாரைப்போல், சகல கேவலங்களை நீங்கி அருளைக் கண்ட விடத்து முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நாணம் வருமாகலின், "நஞ்சலகைமாற்றி னதிணுணு வர்போல்" என்றும்; தேவனாயிருந்துள்ளான் சாபத்தால் விலங்காதிகளாயிருந்து பின்னர் அச்சாபம் விடுதலையான போது தேவத்துவத்தை அடைந்தாற்போல, அளவிறந்த காலம் மலதேகம் தானாயிருந்தவர் இப்போது அத்தேகம் நீங்கித் தன்னை அறிவென்று உள்ளபடி அறிந்தமையால், "வெஞ்சாப வீடுபோல்" என்றுங் கூறினார்.

"ஓடையில் மண்டுகே மொப்போர்க்கு" என்றது, கிண ற்றுத்தவளை நாட்டுவளப்ப மறியுமோ என்னும் உலக வழக் கக் குறிப்பால் மாயையில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞானி நடை தெளியுமோ என் றறிவித்தது.

இ ச் திருவெண்பாவால் திருவருள் மேலிட்டவிடத்து வரும் அநுபவமும், அதனை உடையோரும் ஞானிகள் என் பதும், அவரது நடையை மாயையுடையோர் அறியார் என் பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (28)

நீர் ஈண்டுக் கூறியவாறே துறவும் ஞானநடையுமுடை யோரை ஞானிகளென்பது அன்றி இவை இல்லாரையும் ஞானிகள் என்பது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அவரவரைப் போலிருப்பர் தாமவரா கார்போ
லிவரவர்க்கொப் பில்லை யெனினு - முவமைசொலின்

வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை வெளிவிசிறி
யாசியர்போ லென்கினுமா வர்.

(இ-ள்.) அவர் அவரைப்போல் இருப்பர் தாம் அவர் ஆகார்போல் இவர் அவர்க்கு ஒப்பு இல்லை எனினும் உவமைசொலின்—(குடும்பத்தோடுகூடியிருந்தும்) ஞானிகளாயிருப்போர் (அறிவினுல் அக் குடும்ப நிவிர்த்தியாயிருந்த) ஞானிகளைப்போலே யிருப்பர், (இக் குடும்பத்தோடும் இருந்த) ஞானிகள் தாம் (நடையினுல் அக்குடும்ப நிவர்த்தியாயிருந்த) ஞானிகளைப்போல் ஆகார், அதுபோல, இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக்குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகளுக்கு (நடையினுல் ஒப்பர், அறிவினுல் இந்தக்குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகட்கு) ஒப்பிலர் எனினும்; (இன்னும் அந்த ஞானிகட்கு) உவமை கூறுமிடத்து,

வேசி பணம் வெய்யோன் வீணை வெளி விசிறி யாசியர்போல் என்கினும் ஆவர்—வேசிபோல் என்று கூறினும், பணம்போல் என்று கூறினும், வெய்யோன்போல் என்று கூறினும், வீணைபோல் என்று கூறினும், வெளிபோல் என்று கூறினும், விசிறிபோல் என்று கூறினும், யாசியர் போல் என்று கூறினுஞ் சரியாவார்.

(வி-ரை.) வேசி தன்மேல் நசைகொண்டு வந்தார் மேல் தானும் நசைகொண்டாள் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி மனதில் அவர்மேல் நசையின்றிப் பொருள்

மேல் நசைகொண்டிருப்பதுபோல், மனைவி முதலிய குடும் பத்தார் தம்மேல் நசையுற்றிருப்பத் தாமும் அவர்மேல் நசையுற்றார் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி. மனத் தில் அவர்மேல் நசையின்றி மெய்ப்பொருள்மேல் நசையுற் றிருத்தலின், வேசி என்றும்;

பணம் எவர் எவர் எமதெமதென்று அபிமானிப்பி னும் தான் அவர்மேல் அபிமானம் அற்றிருத்தல்போல், சுற்றத்தார்நட்பு முதலியோர் எம்மவர் எம்மவர் என்று அபிமானிப்பினும் தாம் அவர்மேல் அபிமானம் அற்று, நிர் விகாரிகளாய் இருத்தலின், பணம் என்றும்;

வெய்யோனால் உலகத்தார் தொழிற்படினும் இவர் செய்யும் நன்று தீது அவனுக் கின்றாயதுபோல், தமது வாக்குக் காயங்களில் யாது நிகழினும் இவற்றான் வரும் இதாகிதங்களில் தாம் சாராதிருத்தலின், வெய்யோன் என்றும்;

வீணை வாசியாதிருந்தபோதும் வாசித்து விடுத்தபோ தும் சும்மா இருந்து வாசிக்கும்போது அவன் பாடும் பாட் டின்படி தான் சொல்வதே அன்றி மற்றொன்றும் சொல் லாது ஒழிதல்போல், ஒருவர் ஓர் காரியம்வந்து பேசாமுன் னரும் பேசி ஒழிந்த பின்னரும் தாம் ஓர் காரிய விசாரணை பண்ணாது சும்மா இருந்து, காரியக்காரர் வந்து பேசும் போது அவர் பேசும்காரியப் பேச்சுமாத்திரம் பேசி மற் றொன்றும் சொல்லாது ஒழிதலின், வீணை என்றும்;

வெளி எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத் திருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நிற்றல்போல் குடும்பத்திற்கெல்லாம் தாம் பிரதானமா யிருந்தும் அவற்றோடும் தாக்கற் றிருத்த லின், வெளி என்றும்;

விசிறி தன்னை எடுத்து விசிறிக் கொள்வார்க்குப் பயன்கொடுப்பதன்றி அவரால் தனக்குப் பயன்வேண்டா திருத்தல்போல், தம்மைக் கொண்டு பிறர் பயன்படுவது அன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டா திருத்தலின், விசிறி என்றும்;

யாசியர் குற்றமுடையாரையும் குணமுடையாரை யும் குணமாகப் புகழ்தல்போல், இவர் குற்றம் உடையா ரையும் குணம் உடையாரையும் சமனுகக் கண்டு நன்மொழி கூறலின் யாசியர் என்றும் கூறினர்.

போலென்கினும்' என்பதனை எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் துறந்துள ஞானிகளது வாக் குக் காயங்களில் நிகழும் ஞானநடைக்கு அவர் அதீதமாயி ருந்ததுபோல் இங்ஙனம் குடும்ப சகிதராயிருந்த ஞானிக ளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் உலகநடைக்கும் இவர் அதீதமாயிருப்பரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (29)

இங்ஙனங் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் பற்றற் றிருப்போரை ஞானிகளென்பதுசுபாவம், சிவிகை கவிகை

முதலியவற்றேடும் அரசர்போல வாழ்கின்றேரையும் எங்ஙனம் ஞானியென்று சொல்வது எனின், மேற்கூறுகின்றூர்.

தண்டுகுடை யாளராய்ச் சதுரங்கப் பேரரசாய்த்
தொண்டர்குழாம்போற்றச்சுகித்தாலு-முண்டுசுத்தர்
போகத்தா ரோசுடர்போற் பொய்ப்போக மெய்ப்பெ
சாகப்போ வார்கடன்றீர்த் தல். [ருக்காய்ச்

(இ-ள்.) சதுரங்கம் தண்டு குடை ஆளர் ஆய்ப் பேர் அரசு ஆய்த் தொண்டர் குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் சுத்தர் உண்டு போகத்தாரோ—நால்வகைச்சேனையும் சிவிகை கவிகை முதலியவும் உடையவராய் வாழும் பேரரசரைப் போல (சிவிகை கவிகை முதலிய வுடையராய்) அடிமைக் கூட்டங்கள் சூழ்ந்து நின்று உபசரிப்ப (மகா போகங்களை) அனுபவித்தார் எனினும், (அவற்றேடுந் தாக்கற்று நின்று) சுத்தரிலை. பெற்றூரும் உண்டு, (அவர் இப்பிரபஞ்சிகள் போலும்) போகமயமாய் அழுந்துவரோ? (அழுந்தார் அஃது எங்ஙனம் எனின்),

சுடர்போல் பொய்ப்போகம் மெய்ப்பெருக்கு ஆய்ச் சாகப் போவ்ார் கடன் தீர்த்தல்—எண்ணெய் வார்க்குந் தோறும் தன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு தான் மிகவும் பிரகாசிக்கும்) தீபம்போல்,பொய்ப்போகம் (வருந்தோறும் அதனைத் தற்போதத்தால் பற்றி அநுபவியாது அருட்கண்ணால் பார்த்துத் தாம் அற்று அநுபவித்தலின் அது மெய்ப்

பொருட்சாய்ப் பொய்ப் போகத்தான்) மெய்ப்பொருள் மிகவும். பிரகாசமாய்த் (தோன்றும் ஆகலின், இங்ஙனம் என்று அறிதி; ஆயின், மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தோர் பொய்ப்போகத்தோடும் கூடி யிருந்து அநுபவிப்பது என்னை எனின், அக்கினியில் வீழ்ந்து) இறக்கப்போவார் (தமக்குரியராய் உள்ளார்கொடுக்கும் போகமாகிய) கடனை (வாங்கி அதனுள் விருப்பற்று உண்டு தீர்த்துக்கோடல் போல் அவரும் இத்தேகத்தை எப்போது ஒழிவோம் என்னும் கருத்தராய் இதற்கமைத்த பிரார்த்தகடனை விருப்பற்று அநுபவித்துத் தீர்த்துக்கொள்வார், ஆகலின், அவர் அதனோடுங்கூடி இருத்தல் இம்முறைமை என்று அறிதி).

(வி-ரை.) போகம் வருந்தோறும் தமக்கென்று தற்போதத்தால் பற்றி அநுபவியாது அப் போதம் அற்று அருள்வடிவாயிருந்து அப் போதத்தைத் தாம் அநுபவிப்பதுபோல் சிவத்திற்கு ஆக்குவது மெய்ப்பத்தி, இப் பத்தியினால் அச் சிவமானது போதம் சிறிது எழினும் அதனை விழுங்கிக்கொண்டு நின்று பிரகாசிக்கும் ஆகலின், "பொய்ப்போக மெய்ப்பெருக்காம்" என்றார்.

சாகப்போவார் போகத்தை விரும்பாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் அவரை வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல்போல், ஞானிகள் போகத்தை விரும்பாதிருக்கவும் பிராரத்தம் வலியக் கொடுவந்து புசிப்பித்தலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் பிராரத்தத்தால் வந்த பெரு வாழ்வின்கண் பற்றின்றி அவ்வாழ்வு அநுபவிப்பைப் போ தத்தால் தாமநுபவியாது சிவத்துக்கு அர்ப்பிதஞ் செய்கின் றோரும் ஞானிகளே என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (30)

ஞானிகள் அநுபவிப்பதும் பிராரத்தம், மற்றையர் அநுபவிப்பதும் பிராரத்தம், ஆயின் அவர்க்கும் இவர்க்கும் பேதம் என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

பெருநோவுக் கேயென்னப் பெற்ற துடற்போகம்
நரகேழு மூட்டுமிது நாஞ்செத் - துருவத்துத்
தாமல்லாற் போகிப்ப தல்லவது வன்பர்பதங்
காவலாட் கைத்தளைபோற் காண்.

(இ-ள்.) உடல் பெருநோவுக்கே என்னப் போகம் பெற்றது நரகேழும் ஊட்டும் இது நாம் செத்து உருவத் துத் தாம் அல்லால் போகிப்பது அல்ல—உடலாகிய பெரு நோவுக் கென்னக் கருதிப் போகத்தை அநுபவிப்பது தானே பிறவியாகிய நரகமேழினும் கொடுசென்று (அவற் றில் உண்டாகிய துன்பங்களை) புசிப்பிக்கும் (இஃது எங்ங னம் எனின், இவர் அநுபவிக்கும்) இப் பிராரத்தம் தற் போதம் மாண்டு இத் தேகத்துத் தாம் இருப்பது அல்லா மல் (அருள்வடிவாயிருந்து) அநுபவிப்பதல்ல (ஆகவின்),

பதம் அன்பர் அது காவல் ஆள் கைத்தளைபோல் காண்—திருவடியைப் (பிரியாது நின்ற அம்) மெய்யன்பா

தம் பிராரத்தம் தற்போதம் மாண்டு தேகம் தாம் அல்லாது திருவருள் தாமாயிருந்து அநுபவிப்பது ஆகலின், அப்பிராரத்தம் தேகமிருக்குமளவும்) காவலாள்போலும் கைத்தலை போலும் (இருந்து தேகம் நீங்கும்போது அதனோடுதானும் நீங்கும் ஆகலின், அவர்க்கு மறுபிறவி உளவாகா என்று) அறிதி.

(வி-ரை.) தேகம் தானும் போகம் தனதாயும் கருதிக்கொண்டு தற்போதத்தால் அப்போகத்தைப்பற்றி அநுபவித்தலின் இதாகிதங்களும், இவ்விதாகிதங்களால் இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் மறுபிறவியும், இங்ஙனம் தொன்றுதொட்டு வரும் ஆகலின், "நரகேழுமூட்டும்" என்றார்.

போதம் இறந்திருத்தலானும், பூரணவடிவா யிருத்தலானும், வினைசார்தற்கு இடமின்மையால், அவர்க்கு மறுபிறவி இன்றெனபது காண்க.

உடம்பு மூப்புப் பிணிக்கு இடம் ஆகலின், அதனை "பெருநோவு" என்றார். "நாஞ் செத்துருவத்துத் தாமல்லாற் போகிப்பதல்ல" என்று அவர்க்கு உண்மையாய குணங்களை இவர்க்கு இன்மை என்று எடுத்துக் கூறினமையால், அவர்க்கு அவை வருவிக்கப்பட்டன.

'இது' என்பது இவர் பிராரத்தமேல் நின்றது. 'அது என்பது அவர் பிராரத்தமேல் நின்றது.

பதம் - திருவடி; பதத்தினை உடைய அன்பரெனப் பொருள் கொள்க.

போகமாய் வந்து சூழ்ந்து கோடலானும், பரமுத்த ஞக வொட்டாது தேகத்தில் அவரைத் தடுத்து நிற்ற லானும், பிராரத்தத்தைக் 'காவலாள்' என்றும் 'கைத்தளை' என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் தேகபோகங்களில் பற்றிலர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் அத் தேகத்தோடு கழியும் என்றும், அஞ்ஞானிகள் பற்றுளர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் இதாகிதங்கள் வருவித்துப் பிறப்புக் கேது வாகும் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (31)

ஒருவர் செய்த வினை மற்றொருவரைச் சாராமையான், அவர் செய்தவினை அவரைச் சாராதிருப்பது எங்ஙனம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுகிக்கில்லைத் துக்கஞ் சுடுகாடு சொர்க்க
மகத்துக்குஞ் சொர்க்கநர காய்ந்தார் - சுகிப்பதுவு
மத்துவி தாநந்தர்க் காகார மற்றது
பத்திசெய்வார்க் கேற்கும் பயன்.

(இ-ள்.) சுகிக்குத் துக்கம் இல்லை சுடுகாடு சொர்க்கம் அகத்துக்கும் சொர்க்கம் நரகு ஆய்ந்தார் சுகிப்பதுவும் அத் துவித ஆநந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது—பரமசுகமே வடிவா யிருப்போர்க்குத் துக்கம் என்பதில்லை, (துக்கம் இன்

மையால் சுகமும் இன்று, இது சுத்தமாகிய இடம் என்னும் கருத்துச் சிறிது எழினும் அதுவே நரகமாய்த் தோற்ற லின், அசுத்தமாயுள்ள) சுடுகாடே அவர்க்குச் சுவர்க்கம், (அஃதன்றித் தாம் ஆநந்தவடிவா யிருத்தலே சுவர்க்கம் எனவும், தேகம் தாம என்று சிறிது எழும் கருத்தே நரகம் எனவும், புறத்திற்குச் சொர்க்க நரகு ஆய்ந்தாற்போல்) அகத்திற்கும் சொர்க்க நரகாய்ந்தார், (அஃதன்றி அவர்) அநுபவிப்பதும் (அத்துவிதாநந்தமேயாம், இங்ஙனம் இரு ந்த) அத்துவிதாநந்தர்க்கு அவ் வாகாமிய வினை புசிப்பற்று நின்றது; (இங்ஙனம் அவர்க்குப் புசிப்பற்று நின்றால் அவ் வினைதான் எவ்விடத்துச் செல்லும் எனின்),

பத்தி செய்வார்க்குப் பயன் எற்கும்—அவர்மேல் அன்பாய் இதஞ்செய்வோர்க்கும் (வெறுப்பாய் அகிதஞ் செய்வோர்க்கும்) அவ் விருவினைப் பயன்களுஞ் சாரும் (என்று அறிதி).

(வி-ரை.) ஆநந்தமே வடிவா யிருத்தலின் தநுவில்லை, அவ்வடிவில் தற்போத மின்மையால் கரணமில்லை, சுடு காடே சுவர்க்கமாய்க் காண்டலால் புவனமில்லை, அவ்வா நந்தத்தையே அநுபவித்தலால் போகமில்லை, இங்ஙனந் தநுகரண புவன போகங்களை எல்லாம் கடந்து நின்றோ ரை அவ் வினை சாரமாட்டாமையின் "ஆகாரமற்றது" என்றார்.

தேகத்தை உடையவனைத் 'தேகி' என்றாற்போலச் சுகவடிவா யிருந்தோரைச் 'சுகி' என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் சிவாநந்தாநுபவர் ஆகலின், அவரை வினைகள் சாரா என்றும், அவர்க்கு இதாகிதங்களைச் செய்வோரிடத்தே அவை சாருமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (32)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானி அடைந்த பேரின்பத்திற்கு உவமை யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அரிபிரம ரிந்திரர்க ளாதிகளார் தானச்
சரிவிரத்த னின்பத்தைச் சாற்றிற் - பரமசிவன்
றானே சரிமீட்டுச் சாற்றுகிற்றான் றான்சரிவே
றுனுரை வேதமறி யா.

(இ-ள்.) அவ் விரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் அரி பிரமர் இந்திரர்கள் ஆதிகளார் சரி—அவ் விரத்தன் இன்பத்திற் குவமை சொல்லுமிடத்து, அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர்களது இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டின் சரி;

பரமசிவன் தானே சரி மீட்டுச் சாற்றுகின் தான் தான் சரி வேறு ஆனுரை வேதம் அறியா—(அஃதன்றி) பரமசிவனது பரிபூரணாநந்தம் தானே சரி, பின்னுஞ் சொல்லுமிடத்துத் தன் இன்பத்திற்குத் தன் இன்பமே சரி, (இங்ஙனம் எப்பொருள்கட்கும்) வேறாய் நின்றடைந்தார் (இன்பத்தை) வேதங்களும் இவ்வளவென்று அளவிட்டறிய மாட்டா.

(வி-ரை.) பரமசிவனது பரிபூரணானந்த மெல்லாம் தாமாகிநின்று அநுபவித்தலின், "பரமசிவன் தானே சரி" என்றும், தன் இன்பம்போல் மற்றியாவர்க்கும் இன்மையால், "தான் தான் சரி" என்றும், அவ்வின்பமும் தாமாகாது; அதனை அநுபவிப்போரா யிருத்தலின், "வேறுணரை" என்றுங் கூறினார்.

இன்பத்திற் குவமை கூறினமையான் அவர் சரி என்றதை அவரதின்பஞ் சரியென்று கூறப்பட்டது; அஃது ஆகுபெயர்.

தான் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது இன்பப்பெருமை கூறியவாறு காண்க. (33)

சாலோக மாதி தருஞ்சைவ சித்தாந்தி
பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன் - மேலே
யுருகித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கே துண்டோ பிற.

(இ-ள்.) சாலோகம் ஆதி தரும் சைவ சித்தாந்தி பால் ஏகம் பார்க்கப் பணியும் அவன் மேலே— தன்னை வந்து அடைந்தோரது பக்தி பணிவிடைக் கேற்ப அவர்க்குச்) சாலோக சாமீப சாரூப மாகிய பதமுத்திகளையுங் கொடுக்கும் சித்தாந்த ஞானியால் ஏகமா யிருந்த மெய்ப்பொருளை

அறியும்பொருட்டு (வந்து மனமொழி மெய்களான் வணங்கும்) அதிபக்குவன்மேல்;

உருகித் திருவுளத்துக்கு உற்ற பணி செய்வார் பெருமைக்குப் பிற எது உண்டோ—(பேரன்பு வைத்து) உள்ளுருகி அவனது திருவுளத்திற்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்வோரது பெருமைக்கு (மேலாய பெருமை) பிறிது யாதுண்டு?

(வி-ரை.) வந்தடைந்தோர் பக்குவா பக்குவங்களை அறிந்து, சரியையாதிகளை வருவித்து, சாலோகாதி பத முத்திகளைக்கொடுப்பதும், அதிதீவிர பக்குவனாய் வந்தோனுக்குத் தற்போதத்தைக் கெடுத்து நிரதிசய வின்பத்தைக் கொடுப்பதும், மற்றைச் சமயங்களில் இன்மையால், "சாலோகமாதி தருஞ் சைவசித்தாந்தி பாலேகம்பார்க்கப் பணியுமவன்", என்றார்.

இங்ஙனம் இருந்த சித்தாந்தியைப் பணியுமவனைப் பணிவோர்க்கும் அம்முத்தியின்பம் உண்டாமாகலின், "உற்றபணி செய்வோர் பெருமைக்கே துண்டோபிற" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த ஞானம்போலே வேறு ஞானம் இன்றென்பதும், இந்த ஞானம் பெற்றோரை வழிபடுவோர் பெருமையே பெருமையென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (34)

கால முடன்றேசந் திக்குக் கருமமுடற்
கோலஞ் சமயங் குறிப்பறிதல் - சீலந்
தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோ
டிலையாஞ் சிவனே யிவன்.

(இ-ள்.) காலமுடன் தேசம் திக்குக் கருமம் உடல் கோலம் சமயம் குறிப்பு அறிதல் சீலம்—(இன்ன காலத்து இன்ன விரதஞ் செய்வதென்னும்,) காலமும், (காசி முதலியன நல்லன மற்றையன தீயன என்னும்)தேசமும்,(இன்ன திக்கு நன்று இன்ன திக்குத் தீது என்னும்) திக்கும், (இன்ன கருமஞ் செய்வது இன்ன கருமந் தவிர்வது என்னும்) கருமமும், உடலின் (சமைந்த) வேடங்களும், (அவ் வேடங்கட்குரிய) சமயங்களும், (அச்சமயங்கட்குரிய கடவுளரை இங்ஙனம் இருப்பரெனக் குறிப்போடு தியானிப்பதாய) குறிப்பறிதலும், (இன்ன சாதிக்கு இன்னது ஆசாரமென்று செய்யும்) சீலமும், (ஆகிய இவையெல்லாம்),

தலையோடு போன உயிர்போலத் தன்னோடு இலை ஆம் சிவனே இவன்—தலைபோனவிடத்து (அதனோடும்) போன உயிர்போல, (தற்போதம் இறந்தவிடத்து) அதனோடும் நீங்கும், (ஆகலின் மௌனாநந்தமாயிருந்த) சிவனே இவனும்.

(வி-ரை.) கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் போனவிடத்தும் இருந்த உயிர் தலையோடும் போனதுபோல, போதம் சிறிது இறந்தவிடத்தும் இருந்த கிரியைத்தொழில்

கள் அது முற்றும் இறந்தவிடத்து அதனோடும் நீங்கும் ஆக
லின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார். அவற்றைச் செய்தவன்
இறந்தமையால் இவனாற் செய்யப்படும் அவையும் இல என்
பதுங் காண்க.

மௌனாநந்தமாயுள்ள சிவனை அடைந்தவன் மௌனா
நந்தி யாகலின் "சிவனே யிவன்" என்றார்.

தான்-அசை. (35)

இங்ஙனம் அவர்க்கு விதிவிருத்தங்கள் இல்லையென்று
நீர் கூறியது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்
தேவாரங் காலங் தியானமறம் - பாவம்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கமங்க
ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்.

(இ-ள்.) சாவே பெருநோன்பு ஆய்ச் சந்து அற்ற சத்
தியர்க்குத் தேவாரம் காலம் தியானம் அறம் பாவம் விதி
விருத்தம் பேசுகைக்கு—(தற்போதம்) இறப்பதே பெருந்
தவமாய்க் கொண்டு (அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும்)
இரண்டறக் கலந்த சத்திய ஞானிகட்குத் தேவாரமுதலிய
தோத்திரங்களை ஓதலும், காலாகாலங்கள் (அறிந்து சிவா
லயங்களிற்சென்று பணிதலும்) ஓரோர் பாவனையைக் கரு
தித்) தியானித்தலும், (சிவபூசையாதி) புண்ணியங்களைச்

செய்தலும், (இவை அன்றி) பாவங்களைச்செய்தலும் ஆகிய இவ்விதி விருத்தங்க ளுள என்று சொல்வதற்கு.

வேத ஆகமங்கள் அதிசயிக்குமேல் ஆர் உரைப்பார்— வேதங்களும் ஆகமங்களும் அதிசயிக்கும் எனின் அவற் றிற்கு மேல் மற்றியாவர் சொல்வார்?

(வி-ரை.) போதம் சிறிது எழினும் அதனைக் கெடுத் துச் சிவத்தோடும் கலந்திருப்பதே அவர்க்குச் சகல நோன் புகளும் ஆகலின், "சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத் தியர்"என்றார். அங்ஙனம் செய்வதே நோன்பாய்க் கொண் டோர்க்கு அதற்குமேல் மற்ற நோன்பொன்றும் இன்மை யான் அவர்க்கு விதிவிருத்தம் இலவாயின.

"வேதாகமங்க ளதிசயிக்கும்" என்றதனால் அவற்றான் விதிவிருத்தம் அறிவோர்க்கு வேறு சொல்வதற்கு இட மின்மையான், "மேலுரைப்பாரார்" என்றார்.

விதியாவது வேதாகமங்கள் சிவபூசாதிகளைச் செய்க என்று கூறுவது. விருத்தமாவது மதுபானாதிகளை விடுக என்று கூறுவது.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகட்கு விதிவிருத்தங்கள் இல என்று அறிவித்தவாறு காண்க.(36)

மோனிகளைப்பார்த்திமையாமோகமும்வெண்டிங்கண்
மேனி யழகெழுதா மேற்பத்தி - யான

பதுமா தனன்கண்ணும் பானுவும்போற் ருனு
யெதிராகுஞ் சொப்பனத்தி லும்.

(இ-ள்) மோனிகளை இமையாப் பார்த்து மோகமும் வெள் திங்கள் அழகு எழுதா மேனி—(அந்த ஞானிகள் தம்மைப்போல் சுகாதீத முத்தியைப் பெறும்பொருட்டுப் புறத்துநின்ற போதத்தை உள்ளடக்கி இதனைக் கெடுப்பதே விரதமாய்க் கொண்ட) மௌனிகளை இமையா நாட்டத்தோடும் பார்த்து (இவர்மேல் வைத்த) மோகமும், (உத்தூளனத்தால்) வெண்டிங்கள் போலும் விளங்காநின்ற அழகெழுதக்கூடாத (அவரது) திருமேனியும்;

மேல் பத்தி ஆன பதுமாதனன் கண்ணும் பானுவும் போல் தான் ஆய்ச் சொப்பனத்திலும் எதிர் ஆகும்—பிரமனது நான்கு முகங்களினும் மேன்மைபெற பந்திபோல விளங்குவதான எண்கண்களும், (அக் கண்கட் கெதிர் தோன்றும்) பானுவும்போல், (யான் கருதா திருப்பினும்), அவை தாமா வந்து, சொப்பனத்திலும், சாக்கிரத்தினும், (என துளக் கண்ணிற்கும் முகக்கண்ணிற்கும்) எதிரே விளங்குவதாம்.

(வி-ரை.) சுகாதீத முத்தியை அடைந்த ஞானிகட்கு ஞானசாதகரைக் கண்டால் பாசங்களை எல்லாம் கடந்து இவ்வளவு வந்தாரென்று, அவர்மேற்சந்தோஷமும் பிறக்குமாகலின், “மோனிகளைப்பார்த் திமையாமோகமும்” என்

ரார். "யான் பெற்றபேறு பெறுக இவ் வையக" மென்பதும் அது.

பதுமாதனன் இமையா நாட்டத்தையும், அதற்கெதிர் தோன்றும் பானுவையும், உவமை கூறினமையான், அவர் மேல் வைத்த மோகத்தையும், அவரது திருமேனியையும் தமதுளம் மறவா தென்பதாயிற்று.

எனதெனும் பெயர் எஞ்சி நின்றது.

சொப்பனத்திலும் என்ற உம்மையால் சாக்கிரத்தும் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் எமக்கும் இங்ஙனம் இருக்கும் என்று ஞானிக ளருமை அறிவித்தவாறு காண்க. (37)

உருகு பரமசுக வுல்லாச நோக்குந்
திருமுகமும் புன்முறுவற் றேசுந் - திருநீறும்
தற்பாவ மாண்ட சீரத்தி லோர்சாத்து
மற்றே வெறுமனமு காம்.

(இ-ள்) உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கும் திருமுகமும் புன்முறுவல் தேசும் திருநீறும்—உள்ளமுருகப்பண்ணு நின்ற பரமசுக உல்லாசத்தோடுங் கூடிய திருநோக்கமும், (அவ் வின்பக்களிப்பால் தெய்வத்தாமரை மலர்ந்ததுபோல விளங்கா நின்ற) திருமுகமும், (அவ் வின்பம் பொங்கி மேன்மே லெழலால் தோன்றும்) மந்தகாசப் பிரகாசமும், (திருமேனி முழுதும் பூசுவதாகிய) திருவெண்ணீற்றழகும்,

தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தில் ஓர் சாத்தும் அற்றே வெறுமன் அழகு ஆம்—(பஞ்சபூத குணங்களாகிய) தற்பாவம் இறந்துநின்ற திருமேனியில் (கூடியும் கூடாதிருந்த ஞானிகளது திருமேனியில்) தோற்றும், (அவை அங்ஙனந் தோற்றுவன அன்றி,) அவற்றான் அவர்க்கு யாது சிறப்பும் இன்று, அவை வாளா தோற்றும் அழகுகளாம்.

(வி-ரை.) ஆநந்தம் தோற்றும்போது உள்ளம் நெக்குருகத் தோன்றும் ஆகலின், "உருகுபரமசுகம்" என்றும், சடசித்துக்களாயுள்ள பொருள்களெல்லாம் அவர்க்குச் சுகசொரூபமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், அவர்நோக்கை "பரமசுக வுல்லாச நோக்கு" என்றுங் கூறினார்.

"* * வினையேன் மனத்துத்
தேனையும் பாலையுங் கன்னலையு மமுதத்தையுமொத்
தூனைய மென்பினையு முருக்காநின்ற வொண்மையனே"

என்பதும் அது.

"பூநாளுந்தலைசுமப்ப" என்றதுபோல் தோற்றும் என்பதைச் சாத்தும் என்று அருமை தோன்றக் கூறினார்.

உல்லாசநோக்கு முதலியன அவர் கருத்தாய்த் தோற்றாது இயல்பாய்த் தோற்றலின், "அற்றே வெறுமனழகாம்" என்றார்.

வெறுமன் என்பது கிராமியச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளைப் புகழ்ந்து கூறிய வாறு காண்க. (38)

வாடன் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த வுடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடயா நந்தசுக நீங்காத நோக்குந்
திருமுகமு மென்னைவிடா தே.

(இ-ள்.) வாடல் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத் தோடு மெலிந்த உடம்புடனே கூடார்-வாடற்பூவின் மணம் சிறிது தோன்றுதல்போல் (சிறிது தோன்றும் பிராரத்த வாசனையோடும் போதத்தால்) வருந்திச் செய்யாத பாச வயிராக்யத்தோடும் தளராநின்ற திருமேனியுடனே கூடி யிருந்துங் கூடாராகிய ஞானிகளது.

நிருவிடய ஆநந்தசுகம் நீங்காத நோக்கும் திருமுகமும் என்னை விடாது—நிருவிடயமாய்த் தோற்றும் ஆநந்த மாகிய சுகம் (உட்போல் புறத்தும்) நீங்காத(அவ்வாநந்தத்) திருநோக்கும், திருமுகமும், எனதுள்ளத்தை எப்போதும் விட்டு நீங்கா.

(வி-ரை.) "வாடன்மணம்போல்" என்ற உவமையால் சிறிது பிராரத்த வாசனையோடும் என்பது வருவிக்கப்பட் டது.

வருந்திச் செய்யும் போதம் உடையாரது வயிராக்கியம்போல் அன்றி இவர்க்கு இயல்பாய்த் தோற்றலின், "வருந்தா வயிராக்கியம்" என்றார்.

விடயாநந்தம்போல் எதிரீடற்ற இடத்தில் தோற்றலின், "நிருவிடயாநந்தம்" என்றார்.

ஏ-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அவரது அருமை கூறியவாறு காண்க. (39)

ஆயின், இந்த ஞானிகட்குப் பெயர் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபே
ரத்துவிதி யேகாந்தி யாநந்தி - சுத்தன்
றுரியனவ தூதன் றுறவிசிவ யோகி
நிருவாணி யென்விரத்த னென்.

(இ-ள்.) தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபேர்-முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வை சரிந்த அதனால் திகம்பரியா யிருந்த ஞானியினது பெயர் (சொல்லுமிடத்து),

அத்துவிதி ஏகாந்தி ஆநந்தி சுத்தன் துரியன் அவதூதன் துறவி சிவயோகி நிருவாணி என் விரத்தன் என்—(சிவத்தோடும் அத்துவிதமா யிருத்தலின்) அத்துவிதீயென்றும், (அங்ஙனம் அத்துவிதமா யிருப்பினும் தான்

அச் சிவ மாகாமையயான்) ஏகாந்தி யென்றும், (பூரணாநந்த மெல்லாம் தானாய் நின்று அநுபவித்தலின்) ஆநந்தி யென்றும், (மலத்திரயங்களை நீங்கிநிற்றலால்) சுத்தனென்றும், (மேலாய பொருளை அடைந்தோ னாகலின்) துரிய னென்றும், (வர்ணாச்சிரமங்களைக் கடந்து நிற்றலான்) அவதூதனென்றும், (தேகாதி பிரபஞ்சங்களெல்லாம் துறந்து நிற்றலால்) துறவி யென்றும், (மற்றொன்றோடுங் கூட்டரவின்றிச் சிவத்தோடும் கூட்டரவா யிருத்தலின்) சிவயோகி யென்றும், (அத்துவா ஆறையுங் கடந்து நிற்றலான்) நிருவாணி யென்றும், (அச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாக இருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் இறந்துபோ யிருத்தலின்) விரத்த னென்றும் நீ சொல்லுதி.

(வி-ரை.) உடம்பைப் போர்த்து நின்று நீங்கிய போர்வைபோல் உயிரைப் போர்த்து நின்று நீங்கினமையால் "தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த" என்றார். அஃதன்றிப் பூதகஞ்சுகம்-பிரகிருதிகஞ்சுகம்--கலாதிகஞ்சுகம்-வயிந்தவ கஞ்சுகம்-சத்திகஞ்சுகம் என்னும் இப்பஞ்ச கஞ்சுகங்களையும் நீக்கிநின்றா ரெனினுமாம்.

அத்துவிதி யென்றதாதி இக்குணங்களெல்லா முடையானாகலின் இப்பெயர்களெல்லா மவற்குரித்தாயின. (40)

இங்ஙனம் அகத்து ளாசையற்றுத் துறந்தோரையும் அகத்து ளாசை யிருக்கத் துறந்தோரையும் எங்ஙன மறியலாமெனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித்
தொடும்பக் குவங்தெரியா தோகோ - மடந்தேடிப்
பிச்சையாய் மூலையிற்பெண் பேச்சாய் வரினடைக்
கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர்நீட் டும். [கைக்

(இ-ள்.) அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித் தொடும் பக்குவங்தெரியாது ஓகோ—(அகத்து ஆசையிருக் கப் புறத்து) ஆசையறப் பாவித்து அடங்கத் துறந்தாரை யும், (இயல்பாய், அகத்துஆசையற்று அடங்கத்துறந்தாரை யும்) அவரோடு நிகழும் பக்குவாபக்குவங்களினாலே ஓகோ தெரியாதோ? அஃதெங்ஙனமெனின்,

மடந்தேடிப் பிச்சையாய் மூலையிற் பெண் பேச்சாய் வரினடைக்கைக் கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர்நீட்டும்-(அவர் நற்பிச்சையிடும்) மடந்தேடிச் சென்று பிச்சை ஏற்பதாய், (புதிய) மருமகப்பெண் மூலைக்கண் இருந்து (மெல்லெனப் பேசும்) பேச்சுப்போல் (தமக்கென ஓர் ஒடுக்கம் பற்றி அத னுள் இருந்து மாரிசத்தோடு மெல்லெனப்) பேசுவதாய், (இவர் பெரியரெனக் கருதிப் பிறர் அன்ன வத்திர முதலிய நடைக்கை கொடு வரின்) அந் நடைக்கைக்கு இச்சையாய் அவர் கொடுக்குங் கைக்குத் தமது கையை எதிர்நீட்டி வா ங்குவர், (இவர்க்கு எல்லா மனைதோறுஞ் செல்வதே யன்றி ஓர் மடந்தேடிச் செல்வதும் ஒரொடுக்கம்பற்றி யிருந்து மாரிசமாய்ப் பேசுவதும் தாம் இருக்கும் இடத்துப் பிறர்

அன்னாதிகளைக் கொடுவரின் அவற்றை இச்சித்து வாங்கு வதும் இல்லை ஆகலின், அவரது பக்குவமும் இவரது பக்கு வமும் தாமே தெரியும் நீ அறிதி.)

(வி-ரை.) "ஆசையறப்பாவித் தடங்கத் துறந்தார்க் கும்" என்றமையான், அங்ஙனம் பாவியாது இயல்பாய்த் துறந்தாரை என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

அடங்கத் துறத்தல் மனைவி முதலிய பற்றுக்களை எல் லாம் ஒருங்கே விடுத்தல். அடங்கத்துறந்தார்க்கும் என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை இரண்டாம் வேற்றுமையாகக் கொள்க.

"தெரியாதோ" என்பது தெரியாதென்று ஓகாரந் தொக்கு நின்றது.

மடந்தேடிப் பிச்சையாய்க் கைக்கெதிர் நீட்டுமென்று அவரது நடை கூறினமையால், அதற் கெதிர்மறையாய் இவரது நடை வருவிக்கப்பட்டது.

ஒருவருக்குச் செல்வம் வரின் அதனை நடைக்கை என் பதுபோல், பிறர் வந்து அன்னாதிகளைக் கொடுப்பதனை நடைக்கை என்றார். (41)

ஆயின், அகப்பற்று அற்றார் துறப்பதே அன்றி, அகப் பற்றுடையார் துறக்கலாகாதோ எனின்,மேற்கூறுகின்றார்.

கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல் [னவன்
பொருளடுத்தாற் றோன்றும்பொய்ப் போதம்-விருதி
வெற்றிக் குதிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்ட
பற்றுமதிற் சிக்கெனநிற் பாய். [துபின்

(இ-ள்.) கப்பல் கரை அடுக்க வந்தால் திரை அலைக்கும் பொருள் அடுத்தால் தோன்றும் பொய்ப்போதம்— (அலை அலைக்கும் கரை கடந்து சென்று கடலின் நடுநின்ற) கப்பல் (மீட்டும்) அக்கரை யடுக்கவந்தால் (அக்கப்பலை) அலை அலைக்குமாறு போல, (விடயங்களைத் துறந்து சென்று துறவின்கண் நின்ற நீ மீட்டும்) அவ் விடயங்களை அடுத்தால் பொய்யாகிய அவ் விடயபோதந் தோன்றி அறிவை அலைக்கும், (ஆகலின்),

விருதினவன் வெற்றிக் குதிகுதித்தோன்போல் வேண்டும் விட்டது பின்பற்றும் அதில் சிக்கென நிற்பாய்—(தன் பகைவனைச் சயங்கொண்டால் அன்றி விடேனென்னும்) விருதினோன்போலும், (ஒருவரோடு வாது கூறி) வெற்றிக்குத் தூரவு தாவினோன்போலும், (நீயும் பிடித்த துறவை முற்றுஞ்) சாதிக்கவேண்டும். (அதனை விடாது சாதிக்கவேண்டின், விடயங்களையடாதே, அடுத்தால் முன்னர் நீ) விட்ட பற்றுக்களெல்லாம் இப்போதும் வந்து பற்றும், (இவை உன்னைப் பற்றாது அகலும்படி அத் துறவின்கண்) உறுதிப்பட நிற்றி.

(வி-ரை.) கரை அடாது கடலின் நடுநின்ற கப்பலை அலை அலையாததுபோல, விடயங்களை அடாது துறவின்கண் நின்றோரை விடயபோதம் அலையாதென்பது இவ்வுவமைக் குறிப்பாற் காண்க.

விருதினேனுக்கு எவ்விதத்தானும் தன் பகைவனைச் சயங்கொள்வதே விருது; கூடாதாயினும் அவனோடும் பொருது இறத்தலே விருது; அதுபோல் துறவினேனுக்குத் தன் பகை என்னும் மாயைப் படைகளாகிய முப்பத்தாறையுங் கடந்து வீடடைதலே துறவு. அங்ஙனங் கடக்கக் கூடாதாயினும் அதனைக் கடத்தற்கேதுவாய சுத்த வாசனையோடு நின்று இறத்தலே துறவு. ஆகலின், "விருதினவன்" போல் என்றும்;

வெற்றிக்கு அறுபதடித்தாவு தாவத் தொடங்கினேன் அறுபத்தோராமடி தாவினன் எனின் அது வெற்றி, அது தவறின் வெற்றியும் இழந்து அத் தாவினும் வீழ்வன்; அதுபோல, விடயங்களைத் துறக்கத்தொடங்கினேன் அவ் விடயங்களையும் துறந்து தற்போதத்தையும் துறப்பதே துறவு, அங்ஙனஞ் செய்யாது அவ் விடயங்களைச் சாரின் அத் துறவினன் வரும் பெருமையும் இழந்து பிறப்பினும் வீழ்வன். ஆகலின், "வெற்றிக் குதிகுதித்தோன்போல்" என்றுங் கூறினர்.

"தத்துவத்தின் போர்வை" என்னுந் திருவெண்பா முதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் ஞானிகளது பெயரும் தாமும் துறந்ததைச் சாதியாது மீட்டும் சாரலாகாதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (42)

எட்டாம் அதிகாரம்

அவத்தைத்தன்மை முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்

வாதனைமாண்டார் தன்மை

குடும்பத்தோடுங் கூடியிருந்து ஞானம்பெற்று அக் குடும்பவாதனை மாண்டு நின்றார் தன்மை கூறினமையால் இவ் வதிகாரத்திற்கு வாதனைமாண்டார் தன்மை என்று பெயராயிற்று. துறவிகளா யிருந்து ஞானம்பெற்றோரும், அன்றிக் குடும்பிகளா யிருந்து ஞானம் பெற்றோரும் உள ராகலின், அவ்வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப் பட்டது.

ஞானம் இல்லாவிடினும் வைராக்கியத்தால் வீட்டு நெறி அடையலாகாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஞான மிலாத வைராக்கி நன்றல்ல
கானவர்க்கு நோ்வினர்க்குங் கள்ளர்க்கு - மானதுவெ
னெந்நிலைக்கே நின்றாலெ னெவ்விடயத் தேய்ந்தாலெ
றன்னிழப்பே யின்பாந் தலம். [ன்

(இ-ள்.) ஞானம் இல்லாத வைராக்கி நன்று அல்ல கானவர்க்கும் நோவினர்க்கும் கள்ளர்க்கும் ஆனது என்— (அகத்துப் பரிபூரண) ஞானம் இல்லாதார் (புறத்துச் செய்

யும்) வயிராக்கியம் நன்றல்லவாகும், அஃது எங்ஙனம் எனின், மலை கானில் சஞ்சரிக்கும்)வேடர்களுக்கும், விடா நோவினர்க்கும்(பொருள் திருடும்) கள்வர்க்கும் (வைராக்கியம்) உண்டாவது என்னை? (ஆகலின், இவரது வைராக்கியத்தோடு அவரது வைராக்கியம் ஒக்கும்);

என் நிலைக்கே நின்றால் என் எவ்விடயத்து எய்ந்தால் என் தன் இழப்பே இன்பு ஆம் தலம்—(அகத்துப்பரிபூரண ஞானம் உடையார் அரசுரிமை முதலியன உலக வியாபாரங்களில்) யாது நிலையில் நிற்பினும் என்னை? (வனிதாதி விடயங்களில்) யாது விடயங்களோடு கூடியிருந்தாலும் என்னை? (அந்நிலையும் அவ்விடயங்களும் இவர்க்கிடமும் அன்று) இன்பமும் அன்று தற்போத இழப்பே இடமும் இப்போத இழப்பில் தோன்றும் இன்பமே இன்பமும் ஆம்.

(வி-ரை.) தழை உடுத்தல், மூலபலங்களைப் புசித்தல் இராப்பகல் கானிற் சஞ்சரித்தல், பனி மழை வெய்யில் காற்றுகளைப் பொறுத்தல் முதலியன கானவர் வைராக்கியம்; வனிதாதி விடயபோகங்களைத் துறந்திருத்தல் விடா நோவினர் வைராக்கியம், பகைவர்க்கு அச்சம் இன்றித் தம் உடலை இகழ்ந்து இருளிற்சேறல் முதலியன கள்வர் வைராக்கியம்; இவரது வைராக்கியங்களால் போத இழப்பும் இன்பமும் இன்றாயினபோல், அவரது வைராக்கியத்தானும் போதவிழப்பும் இன்பமும் இன்றாகலின், அவரது

வைராக்கியத்தை இவரது வைராக்கியத்திற்கு உவமை கூறினர்.

அகத்துப் பரிபூரண ஞானம் உடையார்க்கு யாதுநிலையில்நிற்பினும் யாது விடயங்களைப் புசிப்பினும், அவற்றை அந்தப் பரிபூரண ஞானத்தால் பார்த்தழித்தலின், அவற்றோடும் தாக்கற்றுநிற்பதும், இங்ஙனந் தாக்கற்றுநிற்றலால் போத இழப்பும் இப்போத இழப்பால் பேரின்பமும் உண்டாம் ஆகவின், "எந்நிலைக்கேநின்றுலென் எவ்விடயத்தேய்ந்தாலென் றன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்" என்றார். அஃது அன்றி, விடய இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் உலக வியாபாரங்களைச் செய்வார்போல், இவர் யாது நிலையில் நின்றார் எனினும் அதனுள் தாக்கற்று நின்று சொரூப இன்பத்திற்கு ஏதுவாய தற்போத இழப்பைச் செய்வா ரென்பதும், அவ விடய இன்பங்களைத் தாம்அற்று அநுபவித்தால் அவற்றை அநுபவிக்குந்தோறும் தாம் அற்ற விடத்து உண்டாம் பேரின்பம் மேலிடுமே அன்றி, அவ்வின்பம் ஓர் பொருளாய் அவர்க்குத் தோற்று தென்பதுங் காண்க.

"தன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்" என்றமையான், அந்நிலையும் அவ்விடயமும் இடமும் இன்பமும் அன்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

"வைராக்கிய மென்பது" வைராக்கி என்று கடைகுறைந்து நின்றது. (1)

ஞானம் பெறுவோர்க்கு இல்வாழ்க்கையைத் துறக்க வேண்டாவோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயங்க ளுந்துதிக்கு மில்லறத்தி
னில்லாம னீத்தாரென் னீத்தாலென் - புல்லறிவைத்
தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்று
ராகிற் பிறப்பறுக்க லாம்.

(இ-ள்.) எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கும் இல் அறத்தில் நில்லாமல் நீத்தார் என் நீத்தால் என்—சமயங்களெல்லாம் இது நன்று என்று புகழ்ந்து கூறுகின்ற இல்வாழ்க்கையில் நில்லாமல் இதனைத் துறந்தார் (இத் துறவிற்குத் தகுமென) மற்றியாது துறந்தாலும் என்னை, இத் துறவினுற் பிறப்பறுக்கக் கூடுமோ?)

புல் அறிவைத் தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்று அற்றார் ஆகில் பிறப்பு அறுக்கல் ஆம்—(தற்போதம் கருவிப்போதங்கள் ஆய) புல்லறிவை (ஞானகுருவால்) நன்றாய் விசாரித்தறிந்து (அதனைக் கெடுத்து) சிவத்தோடும் இரண்டறக் கலந்து, (அச் சிவத்தோடுங் கலந்திருக்கின்றேம் என்னும்) வாசனைப்பற்றும் அற்றார் எனின் (அவர்க்கே) பிறப்பறுக்கலாம், (மற்றையர்க்குக் கூடாது).

(வி-ரை.) சமய நூல்களெல்லாம் இல்லறத்தையே மேம்பாடாகக் கூறுதலின், "எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கு மில்லறத்தை" என்றார்.

"அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று"

என்பதும் அது.

"நீத்தாரென்னீத்தாலென்" என்றது அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறந்த பின்னரும், உடலொறுத்தல், ஊண் வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஊரொடுக்கந் துறத்தல் முதலியன துறந்து நிற்றலெனக் கொள்க.

"புல்லறிவைத் தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றாராகிற் பிறப்பறுக்கலாம்" என்றமையால், இங்ஙனந் தெளிந்து பற்றறுதி உடையார் இல்லறந் துறவறங்களில் நின்றாலும் பிறப்பறுப்பார் என்பதும், இவையில்லார் யாது துறந்தாராயினும் பிறப்பறார் என்பதுங் காண்க. தற்போதம் கருவிப்போதம் இரண்டும் புல்லறிவு ஆகலின், பொதுப்படப் "புல்லறிவு" என்றார். தீரத்தெளிதல் அவற்றை உள்ளபடி அறிந்து கெடுத்தல். (2)

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த
தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்தங் - கனுபவிக்கை
போகர் தருபோகிற் பூரணமாம் பூரணந்தா
னாகா திருப்பதெவர்க் காம்.

(இ-ள்.) மனை இழக்கிலோ மனது மாறாது மாய்த்த தனை இழக்கிலோ சிவனைச் சார்ந்து அங்கு அநுபவிக்கை

போகாது அதுபோகில் பூரணம் ஆம்—(நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் இல்வாழ்க்கையைத் துறப்பது துறவன்றோ எனின்), அவ் வில்வாழ்க்கையைத் துறக்கின் (அதன்கண் நின்று அநுபவித்த விடயவாதனை மனத்தின்கண் மாறாது எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின், மனத்தை மாய்ப்பது துறவோ எனின், மனத்தை) மாய்த்த (தற்போதம் எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின்) தற்போதம் இழப்பதோ (துறவு எனின், அத் தற்போதம் இழக்கில்) சிவத்தை அடைந்து ஆண்டுச் சுகத்தை அநுபவிக்கை போகாது (ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின், சுகப்பேறிழப்பது துறவோ எனின்), அச் சுகப்பேறு போகில் சிவபூரணந் தானும், (அப்போது இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனை தோன்றும் ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின் இனித் துறவு தான் யாது எனின்),

பூரணம் தான் ஆகாது இருப்பது எவர்க்கு ஆம்—அச் சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனையு மறந்து நிற்பது துறவு, (இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆகா திருப்பதாய துறவு) யாவர்க் குண்டாம்?

(வி-ரை.) 'மாய்த்த' என்பதற்கும் 'தனையிழக்கில்' என்பதற்கும் இடையில் தற்போதம் எழும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் மெய்த் துறவாவது இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (3)

இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருந்தும், இத் துறவெய்தினோரைத் துறவிகளென்று சொல்லப்படுமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மாயாபோ கத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணிபோற்
றோயா தவரே துறந்தோர்கள் - தோய்வாரேற்
சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத் தேதிரும்பும்
வேரொன் றதுவே வினை.

(இ-ள்.) மாயா போகத்து அரசு ஆய் வாழ்ந்தாலும் மாமணிபோல் தோயாதவரே துறந்தோர்கள்—மாயா போகத்துக்கெல்லாம் அரசராகி (அப் போகங்களை அநுபவித்து வாழ்ந்தார் ஆயினும், மகத்தாகிய மாணிக்கமணி (ஒன்றோடும் தோயாது நின்றதுபோல், அவற்றோடும்) தோயாது நின்றவரே துறந்தோரென்று சொல்லப்படுவர்;

தோய்வாரேல் சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்த இடத்தே திரும்பும் வேர் ஒன்று அதுவே வினை—(படிகமணிபோல் யாதொன்றோடாயினும்) தோய்வாரெனின், நிலத்துச் சேரும் வித்துப்போல (உடல்) இறந்த காலையில் (நின்று நீங்கிய பற்றின்கண் மீட்டும்) திரும்பும் ஓர் மூலமும் அப் பற்றுடைமையே, வினையென்பதும் அப் பற்றுடைமையேயாம்.

(வி-ரை.) மாமணி தன்னை அடுத்த வன்னங்களைக் கவராது, தனது பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் வீசி நின்றாற்போல, யாது விடங்கள் வந்தடுப்பினும் அதில் தோயாது, தமது ஞானப்பிரகாசத்தை அவற்றின் மேல் வீசி நிற்றலான் "மாமணிபோற்றோயாதவர்" என்றும்; உடம்பிற்குப் புறம்பாய பற்றுக்களை ஒழித்து, அவ் வுடம்பாய் நின்றோரைத் துறந்தோர்கள் என்று சொல்வதுபோல, உயிர்க்குப் புறம்பாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் ஒழித்து அறிவாய் நின்றோரைத் "துறந்தோர்கள்" என்றும், நிலத்திற் சேரும் வித்துப்போல் உடல் இறந்தகாலை நின்ற பற்றின்கண் மீட்டும் உயிர்வந்து அடைந்து உற்பத்தியாகலின், "சேரும் விதைபோல்" என்றும், உடல்நீங்குங் காலை உயிர்க்கு எந்த வாசனை யிருந்தது அந்த வாசனையோடும் பிறப்பின்கண் மீள்கலான், "தீர்ந்த விடத்தே திரும்பும் வேர்" என்றும் பற்றுள்ள விடத்து வினையும் உளவாகலின் "அதுவே வினை" என்றுங் கூறினர்.

"அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து"

என்பதும் அது.

"அதுவே" என்பதனைப் பற்றுடைமை எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் எந்நிலையில் நின்றாலும், அதனுட் பற்றறுதி உடையோர்க்கே வீடென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

விடயங்களை அநுபவிப்பினும் அவற்றுட் கூடாரென்றீர் இதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஒருகுடைக்கீழ் வாழுலகத் தோர்க்குறும்பூ றுண்
வருணிழற்கீழ் வாழ்வா ரறிவு - கருவிகளிற் [டோ
போனலென் சேற்றுத்தாள் போலோ பருந்துநிழல்
போனற்போற் றோயாமற் போம்.

(இ-ள்.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ் உலகத்தோர் குறும்பு ஊர் உண்டோ அருள் நிழற் கீழ் வாழ்வார் அறிவு கருவிகளில் போனல் என் சேற்றுத்தாள் போலோ—(பூமியெல்லாம்) ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வோன் உலகத்து வாழ்வோர்க்குக் குறும்பூரால் துன்பம் உண்டாமோ? அதுபோல், (எங்கும் பரிபூரணமாய் நின்ற) திருவடி நிழற்கீழ் (ஆநந்தச் செல்வத்தோடும்) வாழ்வார் அறிவு விடயங்களிற் சென்றாலும் என்னை?, (அவ்வறிவிற்கு அவ் விடயங்களான் வரும் மயக்கம் யாதும் இன்று, மாயைக்கீழ் வாழ்வார் அறிவு போல் அவரறிவு) சேற்றுக்குள் தாள்போல் அழுந்துமோ?

பருந்துநிழல் போனல்போல் தோயாமல் போம்— பருந்தின் நிழல் ஒன்றில் தோய்ந்தும் தோயாது போனற் போல் (அவரறிவு அவ் விடயங்களில்) தோய்ந்தும் தோயாது நீங்கும் (என்று அறிதி).

(வி-ரை) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ்வார் மற்று யாதோர் ஊருக்குச் செல்லினும், அவ் அரையனது ஆணையால்

குறும்பு செய்வாரும், இவரான் வருந் துன்பமும், அவர்க்கு இன்றியது போல், திருவடிக்கீழ் வாழ்வார் அறிவு விடயங் களிற் சென்றாலும், அத் திருவடிப் பரிபூரணமாய் நிற்ற லின், இவ் விடயங்கள் மயக்குவதும், தான் மயங்குவதும், இவ்வறிவிற்கு இன்றாம் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறி னார்.

பருந்தின் நிழல் தோய்ந்தவாறே நில்லாது விரைவில் நீங்குதல்போல், அவ்வறிவு விடயங்களில் தோய்ந்தவாறே மயங்காது விரைவில் நீங்கித் திருவடிக்கீழ் நிற்றலான், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தினை அவர்க்கும், அதன் நிழலை அவரது அறிவிற்கும் உவமையாகக் கூறியவாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் விடயங்கள் அவர் அறிவை மயக்கா என்பதும், அவ் விடயங்களில் அவரறிவு தோயாது என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (5)

நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார் - துய்ய
விருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வல்லாப் பொருள்.

(இ-ள்.) நெய் உண்ட நாய் என்ன நீரில் நிழல் என்ன மை உண்ட கண்போல் மனைவாழ்வார்—நெய்யை உண்டு மீட்டும் கக்காநின்ற நாய்போலும் (தடாக தீரத்தில் நிற்

கும் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அத் தடாக) நீரில் கீழ் முகமாய்த்தோன்றும் அம் மரநிழல் போலும், (பிறர்க்கு அழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பாயிருக்கும்) மையுண்ட கண் போலும் (அந்த ஞானிகள்) இல் வாழ்க்கையோடுங் கூடியுங் கூடாதிருந்து வாழ்வார்; (இங்ஙனம் வாழ்வாராயின் ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் என்னை எனின்),

இருளால் விலை ஏறும் துய்ய மாணிக்கம் எல்லாப் பொருள்போல அல்லாப்பொருள்—(இருளைத் துறந்து பிரகாசித்தலான்) இருளான் விலையேறும் நிருமலமாயுள்ள மாணிக்கமணி (அவ்விருளான் மறையும்) மற்றெல்லாப் பொருள்களைப்போலும் அல்லாதபொருள், (அதுபோல்), இல்வாழ்க்கை இருளால் தாம் மறைந் திருப்பாரைப் போலுமன்றி, அவ் வில்வாழ்க்கை இருளைத் தமது ஞானப் பிரகாசத்தால் நீக்கிநின்று விளங்குவர் ஞானிகள் என்று அறிதி.

(வி-ரை.) நெய்யை உண்டபின் வயிற்றில் எட்டுணையேனும் தங்காது மீட்டும் கக்கலான், அந் நெய்யினது சாரம் அதன் உடலிற் சாராததுபோல விடயங்களைத்தாம் அற்று அநுபவித்துச் சிவத்திற்கு ஆக்கலான், அவ் விடய வாசனை இவரைச்சாராது ஆகலின், "நெய்யுண்ட நாயென்ன" என்றும்,

கரையின்கண் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அதனது நிழல் நீரின்கண் கீழ்முகமாய்த் தோற்றுதல்போல், சகலத்

தையும் கடந்த சிவத்தைத் தாம் பிரியாதிருக்கவும் மனைக் கண் இருத்தல்போல் தோற்றலின், "நீரினிழலென்ன" என்றும;

பிறர்க் கழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பதா யிருக்கும் மை யுண்ட கண்போல், பிறர்க்கு மனைக்கண் வாழ்கின்றது போல் தோற்ற, தமக்கு இப் பிராரத்தவாசனை என்றைக்கு ஒழியும் என்று வெறுப்பாய்த் தோற்றலின், "மையுண்ட கண்போலும்" என்றுங் கூறினர்.

மாணிக்கம் பகலைப்பற்ற இரவில் மிகவும் பிரகாசிப் பதுபோல், மெய்ஞ்ஞானிகட்குத் துறவைப்பற்றி இல் வாழ்க்கையில் ஞானம் மிகவும் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், "இருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப் பொருள் போல வல்லாப்பொருள்" என்றுங் கூறினர். (6)

ஞானியும் அஞ்ஞானியும் குடும்பத்தோ டிருப்பதனுல், அவர்க்குப் பிறப்பு இன்றாயது என்னை, இவர்க்குப் பிறப்பு உண்டாயது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் விழிக்கும்
படிகத் திருண்மணிக்கேன் பற்று - மடிபார்த்துக்
கூடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூடக் குடும்பக்கூத்
தாடிக்கேன் மேற்பிறப்புண் டாம்.

(இ-ள்.) துயிற்கும் விழிக்கும் தொடைதட்டல் ஒன்றே படிகத்து இருள் மணிக்கு என் பற்றும்—துயிலும் பருவம் உடையோன் துயிறற்குத்தொடைதட்டலும், விழி

க்கும் பருவம் உடையோன் விழித்தற்குத் தொடைதட்ட லும் ஒன்றேயாம், (அதுபோல், ஞானி மனைவி முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவுந்தோறும் அகமுகமாய்த் தற் போத ஒழிவில் நின்று ஆநந்த நித்திரைபண்ணுவான், அஞ் ஞானி தன் மனைவி முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவுந் தோறும் சகமுகமாய்நின்று மயக்கத்தில் அழுந்துவான், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் இங்ஙனம் ஆயினும், அந்த ஞானிக்குக் குடும்பத்தில் இருக்கின்றேன் என்னும் வாசனையாயினும் தோன்றாதோ எனின்), படிகத்தில் (பற் றும் பஞ்சவன்னமாகிய) இருள் மாணிக்க மணிக்கு என் பற்றும்? (அதுபோல, அக் குடும்பந் தானாய் நின்ற அஞ் ஞானிக்கு ஏறும் வாசனை குடும்பத்திற் பற்றின்றி நிற்கும் ஞானிக்கு என் ஏறும்? இங்ஙனங் குடும்பவாசனையும் ஏறாதிருத்தலின்);

அடியார்த்துக் கூடப்போம் கள்ளனைப்போல் கூடாக் குடும்பக் கூத்தாடிக்கு மேல் பிறப்பு என் உண்டாம்— (பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர்கள்) அவன் அடிபார் த்துச் (செல்ல, அப்பொருள் களவுகொண்டோனாய் அவ ரோடுங் கலந்துகொண்டு அவ்வடிபார்த்துக்) கூடச் செல் லும் அக்கள்வனைப்போல், (குடும்பத்தார்க்குச் சுகதுக்கம் வந்தகாலை அவரைப்போல் தானும் அவர்க்குக் காயத்தால் பூரிப்பும் வாட்டமும் உடையவனைப்போற் காட்டி அவ ரோடுங் கூடிநின்றும் மனந்தான் அவரோடும்) கூடாத

குடும்பக் கூத்தாடியாகிய அந்த ஞானிக்கு மறுபிறப்பு என் உண்டாம்?

(வி-ரை.) தொடைதட்டலால் துயில்வதும் விழிப்பதும் அவர்க்கு இயல்பாயினபோல், குடும்பத்தால் அகமுகப்படுவதும் சகமுகப்படுவதும் இவர்க்கு இயல்பாயின என்பதுங்கொள்க.

பார்ப்பான் தோட்டிவேடம் போட்டு நடிப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றாற்போல், இவன் குடும்பிபோல் இருப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றான் ஆகலின், "குடும்பக்கூத்தாடி" என்றார். (7)

நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் ஞானிக்கு இல்லறமும் துறவறமும் சரியோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தொடும்போ சுழல்காற்றுத் தூளம்போற் றொட்டு
விடும்போது மங்ஙனே விட்டு - நடந்தாலு
மாகாய நீங்காம லாடியது போலடங்கு
மேகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென்.

(இ-ள்.) தொடும்போது சுழல்காற்றுத் தூளமபோல் தொட்டு விடும்போதும் அங்ஙனே விட்டு நடந்தாலும்— (விடயங்களைப்) பற்றும்போதும் சுழல்காற்றுத் தூளத்தைப் பற்றுவதுபோற் பற்றி, (அவ் விடயங்களை) விடுக்கும் போதும் அச் சுழல்காற்றுத் தூளத்தை விடுப்பதுபோல் விடுத்து, (அங்ஙனம் ஞானியின தறிவு விடயங்களைப் பற்றி விடுத்துச்) சென்றாலும்,

ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடி அடங்கும் அதுபோல் ஏகாந்திக்கு எங்கு இருந்தால் என்—(தூளத்தைப்பற்றும்போதும்) ஆகாயத்தைவிட்டு நீங்காமற் பற்றி, (சுழன்றாடும்போதும் அவ்வாகாயத்தை விட்டு நீங்காது) ஆடி, (அத்தூளத்தைவிடுத்து அவ்வாகாயத்துள்) அடங்கும் அச்சுழல் காற்றுப்போல, (விடயங்களைப் பற்றும் போதுந் திருவருளை விட்டு நீங்காது பற்றி, அநுபவிக்கும்போதும் அவ்வருளை நீங்காது அநுபவித்து, அவ் விடயங்களை விடுத்து அவ்வருளில் அடங்கும்) ஏகாந்தியாகிய ஞானிக்கு (இருவகை அறங்களில்) எவ்வறத்திருந்தால் என்னை? அவர்க்கோர் பற்றும் இன்று).

(வி-ரை.) "ஆகாயநீங்காமலாடி" என்றதனால், தூளத்தைப் பற்றும்போதும் ஆகாயம் நீங்காமற்பற்றி என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

"அதுபோலடங்கும்" என்றமையால், ஆடி என்றதன் பின்னர் அடங்குமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் செய்தாலும் அவரிருக்கும் இடம் திருவருள் ஆகலின், "ஏகாந்தி" என்றார். (8)

இங்ஙனம் குடும்பத்திருந்தும் அதன்கட் சார்பு ஒழிந்து நின்றார் யாவர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்
மைந்தருடன் றம்முடலை வாட்டினர்க-ளந்தமிலாப்
பத்தரொடு ஞான வயிராக் கியர்பலர்க்கு
மொத்ததுசார் போத வொழிவு.

(இ-ள்.) சுந்தரனார் * * * போத ஒழிவு—சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், செங்கட் சோழநாயனார், புகழ்ச்சோழ நாயனார் ஆகிய சோழ ராசாக்கள் மெய்ப்பொருள்நாயனார் கழற்சிங்கநாயனார் முதலிய குறுமன்னர், மைந்தருடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்டநாயனார், தம்முடலை வாட்டிய கண்ணப்பநாயனார் அரிவாட்டாயநாயனார் முதலியோர், நாசமில்லாத திருநீலகண்டநாயனார், அதிபத்தரோடு மற்றும் உண்டாகிய ஞானிகள், வைராக்கியராயுள்ள இம் மெய்யடியார் பலருக்கும் குடும்பத்திற் கூடியிருந்தும் அதன்கட் சார்போதம் ஒழிந்து நிற்றல் ஒன்றாய் ஒத்திருந்தது, (ஆகலின், சார்போதம் ஒழிவோர் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழிந்து நிற்பர், ஒழியாதார் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழியார் என்று அறிதி).

"நெய்யுண்டநா" வென்னுந் திருவெண்பா முதல் இவைநான்கு திருவெண்பாவானும், பற்றற்ற ஞானிகட்கு இல்வாழ்க்கையில் ஞானவொளி விளங்கலின், இரவு விளக்குப்போன்று அந்த ஞானம் பயன்பட்டு அதிகமாம் என்பதும், அவர் அக் குடும்பத்தில் பற்றிலராகலின் பிறப்பு உண்டாகாது என்பதும், அவர் எவ்விடத்திருப்பினும் நிலை அயரார் என்பதும், இவ்வாறு குடும்பத்திலிருந்தும் ஞானிகளா யிருந்தோர் இவரிவ ரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்

வாதனைமாண்டார் தன்மை முற்றிற்று.

பத்தாம் அதிகாரம்

நிலையியல்பு

இதனுட் கூறிய உண்மைநிலை தவறினும், மீட்டும் அதனைச் சென்றடைதற்கு உபாயங் கூறினமையான், இவ்வதிகாரத்திற்கு நிலையியல்பென்று பெயராயிற்று.

அறியார் வழிகேட் டறிந்து நடக்க
வறிவா ரறிவென் றறியார் - மறையாக்
குடையிருக்கத் தாமே குதித்துங் கடந்து
மடர்மழைக்கே வாரவர்போல் வார்.

(இ-ள்.) வழி அறியார் கேட்டு அறிந்து நடக்க அறிவார் அறிவு என்று அறியார்—(தாம் கருதிய ஊருக்குச் செல்லும்) வழி அறியார் (அவ் வழி யறிந்தோரைக்) கேட்டறிந்துநடக்கவும் (தம்மால் அறிந்துநடப்பதாய்க் கருதுவரன்றி அவ்வழி) அறிவார் (அறிவித்த அறிவு தாம் அவ்வழி அறிந்த) அறிவென்று அறியார், (அதுபோல, தாம் முன்னர் அறியாத கருவிகள் முப்பத்தாறையும் இப்போது அருள் அறிவிக்க, அவற்றை அறிந்து கடந்து செல்லவும், தம்மால் அவற்றை அறிந்து கடந்துசென்றதாய்க் கருதுவரன்றி, அவ்வருள் அறிவிக்க அறிந்த அறிவு தாம் அக்கருவிகளை அறிந்த அறிவென்று அறியார்);

அடர் மழைக்கு ஏவார் அவர் மறையாக் குடை இருக்கத் தாமே குதித்தும் கடந்தும் போல்வார்—அடர் மழைக்

கண் ஓரூர்க்குச் செல்லத் தொடங்கினோர் (மழை தம்மேல் தாக்காதபடி தமக்கு) மறைப்பாகக் குடை கைக்கண் இருக்கவும் (அக்குடையைத் தம்மேற்கொண்டு செல்லாது மழைத் திவலைகட்கு இடையே) தாமே குதித்துங் கடந்தும் (அவ் வடர் மழைக்கண் நனைந்து) செல்கின்றாரைப் போல், (கருவிகளைக் கடந்து வீடடையக் கருதினோர் அக் கருவிகள் தம்முள் தாக்காதபடி அருள் தம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கவும், இவ்வருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லாது; அக்கருவிகளைத் தற்போதத்தால் அறிந்தும் கடந்தும்செல்வதாகக்கருதி அவற்றுள்நுழைவார் இதென்னே?)

(வி-ரை) முன்னர் அறியாதிருந்த கருவிகளை இப்போது அறிய வந்தது திருவருளால் என்று அறியாது, தம்மால் அறிந்ததாகக் கருதினமையால், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

கருவிகளை நீக்கத் தொடங்குவோர் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீக்காது, தற்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கத் தொடங்கின், அக்கருவிகள் நீங்காது பண்டைப்படி மூடும்; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை அறிந்து நீங்கி நின்ற அறிவு அருளறிவிக்க அறிந்த அறிவென்று அறிய வேண்டும் என்பதும், கருவிகளை நீக்கிச் செல்லும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தைமுன்னிட்டு நீக்கிச்செல்லவேண்டும் என்பதும், அறிவித்தவாறுகாண்க.

கருவிகளை இங்ஙனம் நீங்கித் திருவருளைக்கூடும் நிட்டைகூடாதாயினும், கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருளே எவைக்கும் தாரகமென்று அறிந்துநிற்றற்கு உபாயம்யாது? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

செத்துப் பிறவாமற் றேடித் திரிகையிலே
செத்துப் பிறந்து திரிவீரே - சுத்த
விருட்கே வலசகலம் போகவெதி ரிட்ட
வருட்போத ராய்த்திரியா மல்.

(இ-ள்.) எதிரிட்ட இருள் கேவல சகலம்போகச் சுத்த அருட்போதர் ஆய்த் திரியாமல்—(உமது அறிவிற்கு) எதிரிட்ட மயக்க வடிவாகிய கேவலாவத்தையும் (விகற்ப வடிவாகிய) சகலாவத்தையும் போக, இவைகள் தாக்காத சுத்தாவத்தையில் நின்று, அருளே எவைக்கும் தாரகம் என்று அறிந்து நாடி அவ்வருட் போதராய்ச் சஞ்சரியாமல்;

செத்துப் பிறவாமல் தேடித் திரிகையிலே செத்துப் பிறந்து திரிவீரே—(இனிமேல்) இறந்து பிறவாமல் (இப்போது பிறப்பிறப்பைக் கடந்துநின்ற வீடு) தேடி (பாவனை முதலிய செய்து உள்ளே) சுழலுமிடத்து தானே (கேவலாவத்தையில்) இறந்தும் (சகலாவத்தையில்) பிறந்துஞ் சுழல்வீர் (இது என்னை?)

(வி-ரை.) மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலம், விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலம், மயக்கம் வந்தடுத்தபோது மயக்க வடிவாய் நின்றும், விகற்பம் வந்தடுத்தபோது விகற்ப

வடிவாய் நின்றும், மயக்கம் நீங்கியபோது அம்மயக்கத்தை மயக்கம் என்றறிந்தும், விகற்பத்திற்சென்றுமீண்டபோது அவ்விகற்பத்தை விகற்பம் என்றறிந்தும், இங்ஙனம் அவற்றில் மறைந்தும் சுழன்றும் அவற்றை இவை என்று அறிந்துநின்ற அறிவு தான் என்றறிந்து, அவற்றையும் தன்னையும் தனக்கறிவித்தது அருளென அறிந்து, அவ்வருள் தன்னை எப்போதும் விட்டு நீங்காதென்று அறிந்து, அவ்வருளை நாடிநிற்கவே, அம்மயக்க விகற்பமாகிய கேவல சகலங்களில் நீங்கி, அருள் பூரணமாய்ப் பிரவேசிக்கும் ஆகலின், "இருட் கேவலசகலம் போகவெதிரிட்ட வருட் போதராய்த் திரியாமல்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்ம போதஞ் சீவியாது அருட்போதத்தை நாடி நின்றால், அவ்வருள் அறியப்படும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (2)

இங்ஙனம் சகல கேவலங்கள் தன்னால் அறியப்படுதலின் அவற்றைத் தன்னால் நீக்கக்கூடாதோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சகலமுங் கேவலமுந் தாக்கறுப்பான் றானே
பகல்விளக்கோ டுச்சிப் படிகம் - தகவைத்து
மூட்டி யுறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு
நாட்டமொழி யென்றருளி னான்.

(இ-ள்.) தானே சகலமும் கேவலமும் தாக்கு அறுப்பான் பகல் விளக்கோடு உச்சிப் படிகம் தக வைத்து ஊழ்

ஊட்டி உறக்குவதும் நாமே—(நமதருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு சகல கேவலங்களைத் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பதே அன்றி) தானோ சகலத்தையும் கேவலத்தையும் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பான்? ஆதித்தன் சந்நிதியில் தற்சேட்டை அற்றிருந்த விளக்குப்போலும்,உச்சிக்காலத்துப் பஞ்சவன்னங்களையும் கவராதிருந்த படிகம்போலும்,(எமது சந்நிதியில் உனது தற்போதம் சீவியாதிருக்கவும் எமது சந்நிதியை நீ அங்ஙனம் நீங்காதிருத்தலின், கருவிகள் உன்னைத் தாக்காதிருக்கவும்) தகைமை பெறவைத்து, உனது ஊழ்வினைப்படி உனக்கு ஊட்டி உறக்குவிப்பதும் நமதருளே; (இங்ஙனம் வீட்டின்பங் கொடுப்பதும் நமதருளே என்றறிந்து இவ்விருவகை இடத்தும் உன்போதஞ் சிறிதேனும் சீவியாது நிற்பின் நம்மிருவர்க்கும் தாமே இரண்டற்ற ஐக்கியங்கூடும்; இஃதன்றி),

நம்முள் கலப்பு நாட்டம் ஒழி என்று அருளினான்—(யாம் உன்னை வந்து கூடுதலும் நீ நம்மை வந்தடைதலும் ஆகிய கருத்து உன்பால் எழின் ஐக்கியங்கூடாது ஆகலின், நாமிருவரும் வந்து) நம்முட் கலப்பதாகிய நாட்டத்தை நீ ஒழிதி என்று (திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் எனக்கு) அருளிச்செய்தார், (இவ்வாறே நீயும் அறிதி எனின், அவரது திருவடிக்கண் ஐக்கியம் உனக்கும் கிடைக்கும்.)

(வி-ரை.) எதிரிட்டுத் தடித்த போதம் எதிரிடாது அசைவற நின்று தேய்ந்தபோது ஆன்மாவிற்கும் சிவத்திற்

கும் ஐக்கியம் தாமே கூடும் ஆகலின்; "நம்முட்கலப்பு நாட்டமொழி யென்றருளினன்" என்றார்.

. தமதாசாரியர் தமக்கருளிச்செய்த முறைமை ஈதென்று மாணக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சகல கேவலங்களை அருட்போதத்தாலன்றி ஆன்மபோதத்தால் நீக்கப்படாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (3)

இங்ஙனம் கருதிநின்று திருவருளைக் கூடுதல் அரிதாயினும் இன்னும் ஓருபாயம் கூறுகின்றார்.

சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொப்பனம்
லாக்கு மருட்போத ராகுவோர்-நீக்கும் [ம்போ
பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர்
துரியகதி யின்புகடந் தோர்.

(இ-ள்.) சாக்கிரத்தில் போதச்சலனை எல்லாம் சொப்பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதர் ஆகுவோர்—சாக்கிராவத்தையில் தோன்றும் போதச் சேட்டையும் (மற்றும் உண்டாகிய தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்) எல்லாமும் (இவை யாவை என்ன எதிரிட்டுப்பார்த்து, அப் போதச்சேட்டை விடயங்களைச் சார்ந்த இடத்துத் தோன்றிய விடயபோதம் என்றும், தேகாதி பிரபஞ்சங்க ளெல்லாவற்றையும் மாயையில் தோன்றி அழிவன வென்றும், இவற்றிற்கெல்லாம் தாரகமாய் உட்புறம்பாய்ப் பரிபூரணமாய் நிற்பது அரு

ளென்றும் கண்டு, பின்னர் அப் பரிபூரணமாகிய அருளே மெய்யென்று அதனை நாடிநின்று; இவ் விடய போகத்தை யும் இப் பிரபஞ்சங்களையும்) சொப்பனம்போலப் பொய் யாக்கும் அவர் (இவற்றை உள்ளபடி நீங்கி) அவ்வருட் போதரே ஆகுவர்; (அஃதன்றி அவரே),

நீக்கும் பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகாநந்தர் துரியகதி இன்புகடந்தோர்—(அவ்வருளையும்) கடந்து செல்லும் பரையோகரும் (தற்சுதந்திரமற்ற) பரிசுத்தரும் அப் பரம சுகமாகிய ஆநந்தத்தை யுடையரும் நின்மல துரியத்தில் தோன்றும் பரமசுகாநந்தாதீதரும் ஆவர்.

(வி-ரை.) இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் பொய்யென்றும், தமக் கன்னிய மென்றும் கண்டு, இவற்றிற் குள்ளும் புறம்பும் பரிபூரண மாகிய திருவருளையே நாடிநிற்போர் இப் பொய்களை நீங்கி அம்மெய்யாகிய திருவருளே வடிவாவர் ஆகலின், "சொப் பனம்போ லாக்கு மருட்போத ராகுவோர்" என்றும், அங்ஙனம் அருள்வடிவாய காலத்து அவ்வருளையுங் கடந்த பரையோக முதலியன அவர்க்கு எளிதில் உண்டாம் ஆக லின், அவரையே பரையோக முதலியன உடையரென்றுங் கூறினர்.

அவர் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் எஞ்சிநின்றது.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி கண் டறியில் திருவருள்நிலை காண வருமென்றும், அங்ஙனம்

வரின் பரையோக முதலிய பேறுளவாமென்றும், அறிவித்தவாறு காண்க. (4)

இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் நீங்கி அருளைப் பெறுவதே அமையாதோ, அதற்குமேல் நீர் பரையோக முதலியன கூறியது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்போ யருள்கழன்
சுத்தபரை யாய்த்தன் சுதந்தரம்போய்ச் - சத்தி [று
யொழிவிலே போதம்போ யொன்றாகா வொன்றி
னழிவிலே இன்பவதீ தம்.

(இ-ள்.) தத்துவம் போய்க் கேவலம் போய்த் தான் போய் அருள் கழன்று சுத்த பரை ஆய்த் தன் சுதந்திரம் போய்ச்சத்தி ஒழிவிலே போதம் போய்-(வினைப்பாய் நின்ற) தத்துவம் முப்பத்தாறையும் நீங்கி (அவற்றின்மேல் மறப்பாய் நின்ற) கேவலாவத்தையையும் நீங்கி (அத் தத்துவங்களையும் கேவலாவத்தையையும் இவை என்றறிந்து நீங்கி நின்ற அறிவுதான் எனத் தன்னை அறிந்து அவைகளை அறிந்து நீங்கவும் தன்னை அறியவும் வந்தது திருவருள் அறிவிக்க அறியவந்ததென்று அறிந்து) தானறிந்தேன் என்பது நீங்கி, (தனக்கறிவித்த அவ்வருளைத் தரிசித்து) அவ்வருளையும் கழன்று, நின்மலமாய் உள்ள பரையே தானாகி, (அப் பரையை அறிந்த இடத்து இது அது என்று தான் காண்பானும் காட்சியுமாய் அறிந்து வந்த) தற்சுதந்தர

அறிவு நீங்கி, அப்பராசத்தி நீக்கத்திலே தற்போதம் ஒழி ந்து (ஆநந்தாநுபவம் பெற்று, அதன்பின்னர்),

ஒன்று ஆகா ஒன்றின் அழிவிலே இன்ப அதீதம்—(இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்) ஒன்றும் தானாகாத ஒன்றாயிரு ந்த சிவத்தில தான் இரண்டறக் கலந்து போதவாசனையும் இறந்த இடத்தில் சுகாதீதம், (இச்சுகாதீதமே உண்மைநிலை என்று அறிதி.)

(வி-ரை.) பரையோகத்தில் ஆன்மாவினது தற்சுதந் தர அறிவுகெடும் ஆகலின், "சுதந்தரம்போய்" என்றும், அப் பராசத்தி நீக்கத்தில் போதம் இறந்து ஆநந்தாநுபவம் உண்டாம் ஆகலின், "சத்தியொழிவிலே போதம்போய்" என்றும், ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த விடத் துப் போதவாசனை ஒழிதலானும், இவ்விடஞ் சுகாதீதம் ஆகலானும், "ஒன்றாகா வொன்றி னழிவிலே யின்ப வதீ தம்" என்றுங் கூறினார்.

இன்பாதீதம் என்றமையால் இன்பப்பேறு வருவிக் கப்பட்டது.

தத்துவ முதலியன போக்கப்போவன ஆகலின், போ யென்பது நீங்கி என்று கூறப்பட்டது

இத் திருவெண்பாவால் உண்மைநிலை ஈதென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (5)

இவ்வாநந்தப்பேறு பெறுமாறு எங்ஙனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

போதப் புரவி புருட னதிலைந்து
வீதிப் பவனி விறிசாகும் - போதப்
புரவியரு ளேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாங்காணப் பா.

(இ-ள்.) போதம் புருடன் புரவி அதில் ஐந்து வீதி விறிசு பவனி ஆகும்—போதமாகிய அரையன் புருடனாகிய புரவிமேல் ஏறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரிய வீதிகளில் விடயங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல்விறிசு போலப் பவனி செல்வதாகும்;

போதம் புரவி அருள் ஏறினால் போக்கு வரவு அற்ற பரமசுகம் ஆம் அப்பா காண்—போதமாகிய புரவிமேல் அருளாகிய அரையன் ஏறினால் (அப்போது) போக்குவரவு அற்றுநின்ற மௌனானந்தம் உண்டாம், இதனை மாணாக்கனே நீ அறிதி.

(வி-ரை.) போதம் புருடனோடுங்கூடிப் பஞ்சேந்திரிய வழிச்சென்று விடயங்களைப்பற்றும், அங்ஙனம் பற்றாது அவற்றை நீங்கி அப்போதத்தை உள்ளே அடக்கித் திருவருளை நாடவே இவ்வருள் அப்போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தான் மேலீடாய்ப் பிரகாசிக்கும், அப்போது ஆநந்தோதயம் உண்டாம்; ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

போத விடயாநந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய் நின்றது புருடன் ஆகலின், இப் புருடனைப் புரவி யாக்கினார்.

சொரூபாநந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய அருளைப் போத முன்னிட்டுக்கொண்டு சேறலின், இப்போதத்தைப் புரவி யாக்கினர்.

இந்த நாட்டம் வைத்தால் அந்த நாட்டம் மறந்து சுழலும், அந்த நாட்டம் வைத்தால் இந்த நாட்டம் மறந்து அசைவற்றிருப்பதுங் காண்க.

ஒருவன் அட்டாவதானம் செய்தல் முதலியன இப் புருடனது வேகமெனக் கொள்க. இதனை,

"ஐவகையா லுறுபயன்க ளுகரவருங் கால
மதுபுருட தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந்தோர்."

என்னும் சிவப்பிரகாசத்தானும் மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க. (6)

அறிவும் ஆநந்தமும் பெறுதற்கு உபாயங் கூறினீர், இனித் துறவின்து இலக்கணம் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அறிந்தழுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாய்த் தேடி
மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து
சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப்
பகைகெட் ட்துதுறவப் பா.

(இ-ள்.) அகம் புறம் ஆய் ஆராய்ந்து தேடி அறிந்து அழுந்தி மறந்தவன் ஆய்த் தான் ஆய் மயங்கிப் பிறிந்து சுக துக்கம் ஆய்ப் பதறி—(தற்போதத்தால் விடயங்கள் எவ்

விதத்தால் உண்டாம் என்று) உள்ளும் புறம்புமாய் விசாரித்துத் தேடியும், (அவ்விடயங்கள் கிடைத்தகாலே அவற்றை ஞானேந்திரியங்களான்) அறிந்து (கன்மேந்திரியங்களாற்பற்றி அந்தக்கரணங்களால் அவற்றுள்) அழுந்தியும், (அவ்விடயங்களைக் கேவலத்தில்) மறந்தவனாயும், (சகலத்தில் அவ்விடயங்களே) தானாய்மயங்கியும், (விடயங்கள் தன்னைப் பிரியாது நின்றவிடத்து அவற்றில்) சுகரூபியாய்ச் (சென்று பற்றிப்) பதறியும், (அவை தன்னைப் பிரிந்து நீங்கியவிடத்துத்) துக்கியாய் நின்ற பதறியும்,

சுட்டுத் தொழில் போய்ப் பகை கெட்டது துறவு அப்பா—இங்ஙனம் மயங்கி நின்ற சுட்டுப் போதமுங் கெட்டு அவ்விடயங்களாகிய உயிர்ப்பகையும் கெட்டதுவே துறவு (என்று அறிதி) மாணாக்கனே.

(வி-ரை.) "அறிந்தழுந்தி யென்றதனால்" பற்றி என்பது இடையே வருவிக்கப்பட்டது.

துறவு கூறினமையால் எதிராக விடயம் வருவிக்கப்பட்டது.

அகத்துத் தேடியென்றது, அவ்விடயங் கிடைத்தற்கு உபாயம் நாடுதல்.

சுகங்கூறினமையால் விடயம் பிரியாது நின்றவிடத்து என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

விடயம் பிரியாதபோது அதன்மேல் விரைந்து சேறலானும், பிரிந்தபோது உளம் பதைத்தலானும், இருமைக்கும் பொதுவாய்ப் "பதறி" என்றார்.

மயங்கிச்சுழல்வதனால் போதத்தைத் தொழில் என்றார்.

இம்மை மறுமைகளினும் உயிர்க்குத் துன்பந்தருவது ஆகலின், அவ்விடயங்களைப் "பகை" என்றார். (7)

அறிவும் துறவும் இவை என்றறிவித்தீர், இனிச் சிவ யோகமாவது யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற
விடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணி - லடங்கின்
மயக்கி மலமழுத்து மாயையிது வாரா
வயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோ கம்.

(இ-ள்.) நடந்தது எல்லாம் நீயே நடப்பு அழிய நின்ற இடம் நீ சிவம் என்று இருக்க எண்ணில் அடங்கின் மலம் மயக்கி அழுத்தும்—(கருவிகளை இது இது என்று அறிந்து) சென்றதெல்லாம் உன் தற்போதமேயாம், (ஆகலின் இது சிவயோகம் அன்று, அக் கருவிகளை அறிந்து) சென்றது ஒழிய நின்ற இடத்தை நீ சிவயோகம் என்று இருக்கக் கருதினை எனின், (அக் கருவிகள்) அடங்கின் (உன்னை) ஆணவமலம் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தும்; (ஆகலின், அக் கருவிகள் ஒழிய நின்ற இடம் சிவயோகம் அன்று, ஆயின் சிவயோகம் யாதினால் உண்டாம் எனின்),

மாயை அயர்ப்பு இது வாரா அருளால் சிவயோகம் ஆம்—(உன்னால் அறியப்படும் கருவிகள் எல்லாம்) மாயை, (அக்கருவிகள் ஒழிய நின்றவிடத்து) மறப்பாய் நின்றது

ஆணவமலம், ஆகலின், (அம் மாயையும்) இவ்வாணவமும் வந்தடாத (சுத்தத்தின்கண் தோன்றும்) திருவருளால் சிவயோகம் உண்டாம் (என்றறிதி). (8)

இச் சகல கேவலங்கள் அற்றபோது தற்போதம் அறுதோ? இவற்றின்மேலும் போதம் உளதென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அருளும் பரையு மருக்கன்மதி போன்ற
விரவுபக லற்ற விடத்தே - பரமநிலை
சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய
சுத்தநிலை நீயற்ற து.

(இ-ள்.) அருக்கன் மதிபோன்ற அருளும் பரையும் பகல் இரவு அற்ற இடத்தே பரமநிலை—அருக்கனும் மதியும்போன்ற அருளும் பரையும் ஆகிய பகலும் இரவும் அற்றவிடத்தே பரமானந்தானுபவ நிலை ஆம்;

சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதானந்தமய சுத்தநிலை நீ அற்றது—(அப் பரமானந்தானுபவமாகிய அநுபவ) சத்தி நீக்கத்தில் சச்சிதானந்த வடிவாயிருந்த சிவமாகிய சுத்தநிலை (இச் சுத்தநிலையே) உன் தற்போதம் (சிறிதுந் தோன்றாது) அற்றநிலை (என்றறிதி).

(வி-ரை.) அருள் ஆன்மாவிற்குப் புலப்படத் தோற்றலானும், அப் பரையினுந் தடிப்பாகலானும், அவ்வருளை "அருக்க" னென்றும், அவ்வருளைக் கடந்தது பரையாக

லானும், இப் பரை ஆன்மாவிற்குத் தோற்றுமல் தோற்ற லானும் இப் பரையை "மதி" யென்றும், பகலிரவு கண்ணிற்குத் தோற்றுதல் போல் அருளும் பரையும் ஆன்மாவிற்கு அநுபவமாய்த் தோற்றலான், "பகலிர" வென்றுங் கூறினர்.

பிரகாசம் உஷ்ணம் சோபை என்னும் இம் மூன்று குணத்தையம் உடைய சூரியனைப்போல் அருள் பரை ஆநந்தம் என்னும் இம் மூன்று இக்கலணத்தையும் உடையது சிவம் ஆகலின் "சச்சிதாநந்தமய சுத்தநிலை" என்றார்.

ஆநந்தம் அளவும் ஆன்மாவால் அநுபவங் கூறப் படும்; அவ்வாநந்தாதீதத்தில் அநுபவங் கூறப்படாது; ஆகலின், "சுத்தநிலை நீயற்றது" என்றார். (9)

இனிப் பஞ்சமலங்களும் அறுநெறி எங்ஙனம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணாக்கித்
தாமருளா லுண்டுபரை தாமாகித் - தாமழிய
வஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயிற்
பஞ்சமலக் கொத்தறுமப் பா.

(இ-ள்.) தாம் அருந்தல்போலத் தமைச் சிவனுக்கு ஊண் ஆக்கித் தாம் அருளால் உண்டு பரை தாம் ஆகித் தாம் அழிய—(தமக்கு ஊணாயிருந்த அன்னாதிகளைத்) தாம்

அருந்தல்போல (தற்போதஞ் சீவியாது நின்று) தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணாய் உண்ணக்கொடுத்து, (பஞ்ச விடயங்கள் வந்தடுப்பினும் அவற்றைத் தற்போதத்தால் சென்று பற்றி அவற்றில் அழுந்தாமல் அருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவ்வருள் தர வாங்கி உண்கின்றோம் என்னும் ஞாபகம் மறவாமல்) அவ் வருளால் வாங்கி உண்டு, (இங்ஙனம் அவ்வருளால் அறிகின்றோம் என்னும் போதமுஞ் சுருங்கி) பரையே தாமாகி (தற்சுதந்திர அறிவு கெட்டுப் பின்னர் ஆனந்தாநுபவத்தில்) தாமழியவே.

பஞ்சமலக் கொத்து அறும் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு அடிமை செயின் அப்பா—ஆணவம மாயை காமியம் திரோதை மாமாயை என்னும் பஞ்சமலக் கூட்டங்களும் அறும், (அங்ஙனம் நிட்டைகூடி இப் பஞ்ச மலங்களை நீக்கக் கூடாதாயின்) சிவம் முன்னாக விதிப்படி உச்சரிப்பதாய பஞ்சாக்கரத்தால் சிவன் திருவடியை அருச்சனைபண்ணி, (அத் திருவடியை அடைந்த) மெய்யடியார்க்கு அடிமை பூண்டு பணிவிடை செய்யின், (முற் கூறிய அநுபவங்கள் எல்லாங் கைகூடும், பஞ்சமலங்களும் அறும் என்று) மாணாக்கனே (நீ அறிதி.)

(வி-ரை.) தமதுடல் அருந்தும் ஊண் அவ்வுடலுக்கு உண்ணக்கொடுத்து நிற்கவே, அதனை அவ் வுடல் சிறுகச் சிறுக உண்டு தான் பருத்தல்போல, தற்சேட்டை அற்றுத் தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்து நிற்கவே, அச்

சிவம் தம்மைச் சிறுகச்சிறுக உண்டு தான் பூரணமாய் விள ங்கும். ஆகலின், "தாமருந்தல்போலத் தமைச் சிவனுக் கூணாக்கி" என்றார்.

விடயங்கள் வந் தடுக்கும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு, அவ் வருளால் அவ் விடயங்களை அறிந்து பற்றி, அவற்றை அனுபவிக்கும் போதும் அவ்வருளை முன்னிட்டு நின்று அநுபவித்து, அவ ற்றால் ஆன்ம சந்தோஷம் பிறக்கும்போதும் இச் சந்தோ ஷம் அவ் வருளால் உண்டாயதென்று அவ் வருளுக்காக்கி நிற்கவேண்டும், ஆகலின், "தாமருளாலுண்டு" என்றார்.

சகல கேவலங்களை நீக்கிச் சுத்தாவத்தையில் நின்று தம்மைச் சிவத்திற்கு ஊணாக்கி நிற்றலான், முன்னர் இத மாய்த் தோன்றிய விடயபோகமும் அகிதமாய்த் தோன் றும். ஆகலின், அதனை ருசிப்பித்து நின்ற திரோதை சத்தி நீங்கும். அத் திரோதைசத்தி நீங்கவே, இருவினைப் பயன் களும் சமமாய்த் தோன்றும். இவை சமமாய்த் தோன்ற வே, இவ் விருவினைப் பயன்கட்கீடாய்ச் சிவன் சுத்தமா யையில் நின்று செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களும், அச்சுத்த மாயையும் நீங்கும். அவன் அவள் அது என்னும் முன்னி லைச் சுட்டொழிந்து, அவ் விருவினைப் பயன்களைத் தருவது அருளென் றறிந்து அவ் வருளின் மறைந்து நின்று, அவ் விருவினைப் பயன்களையும் அவ்வருளால் தாமுண்ணுத லால் கன்மமல நீங்கும். இங்ஙனம் நீங்கவே பரையோகம்

உண்டாம். இப் பரையோகத்தால் இவ் வுடம்பும் தாம் அன்றென்று நீங்க வரும். இவ் வுடம்பு நீங்கவே மாயை நீங்கும்., ஆநந்தாநுபவத்தில் தற்போதங் கெடும். இத் தற்போதங்கெடவே இப் போதத்திற்குத் தான் அல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் மாறுபாடாய்க் கருதப்பண்ணி நின்ற ஆணவங்கெடும். ஆகலின், "தாமழியப் பஞ்சமலக்கொத்தறும்" என்றார்.

இங்ஙனங் கூறியவாறு நிட்டைகளால் பஞ்சமலங்களையும் நீக்கக்கூடாதவர் நகாரமாகிய திரோதையையும் மகாரமாகிய மலத்தையும் பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தையும் வகாரமாகிய அருளையும் முன்னிட்டு, யகாரமாகிய தான் நகார மகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார வகாரமாகிய பதிக்கும் நடுநின்று, வகாரமாகிய அருளைக் கூடிச் சிகாரமாகிய சிவாநுபவத்தில் வகாரமாகிய அருள் கழலாது, யகாரமாகிய தற்போதங் கழல, இங்ஙனம் அவ்வருளே நாவாகச் செபியாமற் செபித்து, சிகாரமாகிய சிவத்தில் அதீதப்படுவது பஞ்சாக்கர தரிசனம். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனமும் பண்ணி மெய்யடியார்க்கும் பணிவிடை செய்யின் முற்கூறிய நிட்டைகளும் கைகூடிப் பஞ்சமலங்களும் அறும். ஆகலின், "அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடிமை செயின், பஞ்சமலக் கொத்தறும்" என்றார். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனம் பண்ணுதல் சிவனுக் கருச்சனையாகலின் "அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித்து" என்றார். (10)

தேவரீர் அருளிச்செய்த சுத்தத்தை அடியேன் பெறுவது எந்த நாள் என்று இரங்கிய மாணாக்கனை நோக்கி மேல் அருளிச் செய்கின்றார்.

கருவியுதிப் பிற்சகல கேவலத்தைக் காட்டி
யருளுதிப்பு மங்கதுபோ லாக்கி - யிரவுபகற்
றாக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கநீ
யாக்கா தெமக்குப் பரம்.

(இ-ள்.) கருவி உதிப்பின் சகல கேவலத்தைக் காட்டி அருள் உதிப்பும் அங்கு அதுபோல் ஆக்கி—கருவிகள் முப்பத்தாறுங் கூடிநின்ற சாக்கிரத்தில் உனதறிவின் விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலமென்றும், மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலமென்றும் உனக்கறிவித்து, (அச் சகல கேவலங்களை நீங்கப்பண்ணி உன்னை உள்ளபடி அறிவித்து, இங்ஙனம் உன்னை அறிவித்த பின்னர்த்) தோன்றும் திருவருள் தரிசனத்திலும் (இவ்வருளைச் சகலமென்றும் இது கழன்றுதோன்றும் பரையோகத்தைக் கேவலமென்றும்) முற்கூறிய சகலகேவலங்களைப்போல் (உனக் கநுபவமாய்த்) தரிசிப்பித்துப் (பின்னர்),

பகல் இரவு தாக்காத சுத்தத் தலத்து உனை நாம் வைக்க எமக்குப் பரம் ஆக்காது நீ—(அச் சகல கேவலங்களும் இச் சகல கேவலங்களும் ஆகிய) பகலிரவுகளும் தாக்காதுநின்ற (சுகாதீதமாகிய) சுத்தநிலையிடத்து உன்னை

நாம் கொடுசென்று வைக்க எமக்குப் பரம், (ஈண்டு கூறிய இருவகைச் சகல கேவலங்களினும் உன் தற்போதத்தை முன்னிட்டு) உண்டாக்காது (எம்மை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்வது உனக்குப்பரம். இங்ஙனம் சென்றியேல் உனக்கு அச் சுத்தநிலை வருமென்று நீ (அறிதி.)

(வி-ரை.) ஆன்மபோத எதிரீட்டினும் எதிரீடற்ற விடத்தும் தோன்றும் சகல கேவலங்களைப்போல், இவை நீங்கித் தன்னை அறிந்த இடத்தில் தோன்றும் திருவருளையும் பரையையும் எதிரீடாயும் எதிரீடற்றும் தரிசித்தலின், "அங்கது போலாக்கி" என்றார்.

"எமக்குப்பரம்" என்றமையால், உனக்குப் பரம் என்றது வருவிக்கப்பட்டது.

ஞானாசிரியர் மாணாக்கனுக்கு உபதேசிக்குங்கால் தம்மைச் சிவமாகக் கூறவேண்டும் ஆகலின், "எமக்குப் பரம்" என்றார். (11)

கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச்
சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங் - கிருத்திவிடு
மெந்தலைமை யென்பிரா லினர்வாக் கென்னவே
தந்தலைமை மாண்ட தலம்.

(இ-ள்.) கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயில் சனித்தாங்கு இருத்திவிடும்— (சுவையை விரும்பிக் கரும்பறுத் தொழித்த) அக் கருப்ப

நிலத்தை (தமது பற்கொடு) கறண்டுகொண்டு திரிவோர்க்கு (தெய்வ கதியாய்) சருக்கரை தானேவந்து அவரது வாயில் தோன்றிய முறைபோல, வீட்டின்பத்தை விரும்பித் தற்போதத்தைக் கொண்டு சரியாதிகளைச்செய்வோர் இந்நூலிற் கூறிய முறையே சரியாதிகளை விட்டு நீங்கி, தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றார் எனின், இவ்வருட்போதமே அவரை அவ் வீட்டின்பத்தின்கண் அழுத்திவிடும்; (ஆகலின்),

ஏனர் வாக்கு என்னவே எம் தலைமை என்பீரால் தம் தலைமை மாண்டதலம்—(ஓர்காரியம் செய்யுமிடத்து எமது வலியினாற் செய்வோமென்று கூறும்) அறிவீனர் வாக்குப் போல (அவ்வீட்டின்பத்தை) எமது போதவலியாற்சென்று அடைவோமென்று கருதிச் சொல்வீரானால் (அங்ஙனம் நீர் கருதிச் சொல்வதே) உமது ஞான மேம்பாடற்ற இடம் (என்று அறிந்து நீரும் இந்நூல் நெறிமுறையே செய்வீர்).

(வி-ரை.) சரியாதிகளை விட்டு இந் நூல்நெறிச்சென்றால் போதம் ஒழியும், இப்போதம் ஒழியில் ஆநந்தந்தானே தோன்றும், ஆகலின், "கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயிற்சனித்தாங்கு" என்று உவமை கூறினார்.

ஊந்தலைமை என்பது தந்தலைமை என்று முன்னிலைத் தன்மை தழீஇ வந்தது.

பன்னூல்களையும் விட்டு இந் நூல் நெறிச்சென்றார்க்கே இன்பங் கிடைக்கும் என்பதும் ஆம்.

"போதப்புரவி" என்னும் திருவெண்பாமுதல் இவையேழு திருவெண்பாவானும் ஆநந்த அறிவுநிலையும், துறவுநிலையும், சிவயோகநிலையும், சுத்தநிலையும், பஞ்சமலம் அறுக்கும் பஞ்சாக்கரநிலையும், முத்திநிலையும், இந் நூல்நெறிச் சென்றார்க்கே வீட்டின்பங் கிடைக்குமென்னும் முடிபுநிலையும் அறிவித்தவாறு காண்க. (12)

கண்மணியி னூகாய நீழல் கலந்தாற்போ [லெனவே
லுண்மையைநீ யுண்டென் றெனையுணர்த்தித்-துண்
பார்த்திருந்தசித்திரம்போற் பார்த்தானை நாம்பரவித்
தோத்திரஞ்செய் யாப்பிறவாச் சொல்.

இத் திருவெண்பாவின் அருத்தம் இந்நூலினை நன்குணரும் நெறியினது நல்லறிவாளர்க்குத் தானே விளங்கும் எனக் கொள்க. (13)

பத்தாம் அதிகாரம்

நிலையியல்பு முற்றும்.

அதிகாரம் பத்திற்கு வெண்பா-253.

ஒழிவிலொடுக்கம் மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

உரை ஆசிரியர் கூற்று

சமரபுரி யாறுமுகன் ருணேயென் னுள்ளத்
தமரவிருந் திந்நூற் கருத்தம் - திமிரமறக்
காட்டினன் பொல்லாக் கடையேனைச் சீர்வீட்டி
னாட்டினன் பேரருளி னால்.

கையிலுறை பாலின்பங் காட்டுவிர லேகசிவ
மெய்யருளாம் பாதமிடு மென்பதுகை - துய்ய
இருட்கே வலசகல மெந்தைசம் பந்தன்
றிருக்கோலங் கொண்ட சிறப்பு.

அரவுவிடந் தீர்க்கு மமணருடன் மாய்க்குந்
திரகதியி லெண்ணிலரைச் சேர்க்கும் - புரமயிலை
என்னைப்பெண் ணாக்கிவிடு மேழையே னேழ்பிறவித்
துன்பத்தை நீக்குவான் சொல்.

அதிகாரங்களின் பெயர் முறை செய்யுட்டொகை

சீராகு மாக்மத்திற் செப்புமியற் சித்தாந்த
நீராகு முப்பொருளி னோர்தெளிவி னோர்த்துய்தற்
கெ.த்த் பொதுவி லுபதேச மேமொன்பான்
சத்திநிபா தத்துத் தமரொழிவு நாலே
ழருமையோ கக்கழற்றி யாய்ந்திடுமை யாருங்
கிரியைக் கழற்றி லிளத்துமீ ரெட்டாஞ்
சரியைக் கழற்றியதிற் சாற்றுமீ ரேழாம்

விரத்தி விளக்கத்தின் மேவும் பதின்மூன்
றுறுப்புறு நற்றுறவி னுற்றவையைந் தாகு
மருளவத்தைத் தன்மைக்கு ளரிய வாறேழாம்
வாதனைமாண் டார்தன்மை வாய்த்தமும் மூன்றாகும்
சோதி னிலையியல்பிற் கூறல் பதின்மூன்று
மொருபத் ததிகாரத் தோங்குதிரு வெண்பா
விருநூற்றைம் பான்மூன் றிவைக ளிசையத்
தழுவியுரைத் திட்டான் றகைமையுறு வள்ள
லொழிவி லொடுக்கத்தி னுள்.

பொதுவிலுப தேசத்தி லறுபான் மூன்று
புகழ்சத்தி பதியொழிவி லிருபத் தெட்டு
கதியோகங் கருமஞ்ச ரியைக்க ழற்றி
கருதுமுப்பான் பதினாறு பதினு லாகும்
துதிவிரத்தி விளக்கந்துற வவத்தைத் தன்மை
தொகைபதின்மூன் றிருபத்தைந் தாறே ழாகும்
மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மைநிலை யியல்பு
வழங்குமொன்பான் பதின்மூன்றாய் வகுக்கும் பாவே.

பொற்புறுநற் போரூர்ப் பொலிந்த சிதம்பரத்தே
விற்பொலியும் வேலர் வியனருளால் - நீற்போ
தொழிவிலுறு மானந்தத் துள்ளொடுங்கச் செய்த
ஒழிவிலொடுக் கத்துரைமுற் றும்.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

